

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ANTONOV
BILLIONAIRE
SERIES

*Highest
Bidder*

K. C. CROWNE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EN YÜKSEK TEKLİF
BİR MİLYARDER PATRON ROMANTİZMİ

K.C. CROWNE

Copyright © 2023 by K.C. Crowne

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

✿ Vellum ile oluşturuldu

İÇİNDEKİLER

Ayrıca yazan K.C. Crowne

<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>
<u>Bölüm 35</u>
<u>Bölüm 36</u>

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47 Sonsöz

İrlanda Kralı nizleme)

Yazar Hakkında

ALSOBYK.C.CROWNE

K.C. Crowne Amazon'un En Çok Satan 8 Kitabı Arasında

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov Milyarderler Serisi

En Yüksek Teklifi Veren | Bekar Baba

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi

Dağ Adamı Bebek | Dağ Küçük | Dağ Tarafından Nakavt | Bebekİçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin | Dağ Adamı İçin Üçüzler | Dağ Tarafından Alınan | Dağ İçin Gizli BebekAdamı AdamıAdamı Adamı | Dağ Adamının Kazara Sürpriz | Dağ Adamının Hediyeelerini Teslim Etmek | Dağ Babasının Kaderi | Şanslı Cazibesi | Rakibi || Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi | Hediyesi || Dağ Adamının Sevgilisi'yu | Big Daddy | Üç Dağ Adamıyla Havai FişeklerEtmek | Bay DoğruTaklit

Denver Doktorları Serisi

Doktorun Sırrı | Doktorun Sürpriz Doğumu | İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri | Milyonerin Sürpriz Üçüzleri | Doktorun Bebek Planı | Yeni Zelandalı Doktor Tarafından | Doktorun Görevler | Milyar Dolarlık Hata | İrlandalı Doktor Hediyesi | İrlandalı Doktorun Emirleri | İrlandalı Doktorun Sevgilisi | En İyi Arkadaşının Babası İçin Gizli Bebekler | Yan Kapıdaki BebekGizli Mafya Doktoru İçin Gizli Bebekler ||

Gümüş Tilki Babalar

Doktor Baba | Tabu Baba | Babanın En İyi Arkadaşı | Babanın Kanunu | Eski Erkek Babası | Kızı | Arkadaşının Eski En İyi Arkadaşının Kızı | Babanın Baba Babanın En İyi Arkadaşıyla | NoelBababasınınGizli || Vegas | Şaplantısı | Kraliyet İrlanda Kralı Baba |

Lumberjacks of Grizzly Falls Serisi

Lumberjacked | Oduncunun Bebeği

Gökkuşağı Kanyonları Kovboy Serisi

Tabu Kovboy | Kovboyun BabalarıBebeği Kovboy || Güney Cazibesi | Kovboyun Gelini

Büyük Kötü Babalar Serisi

Büyük Kötü Doktor | Büyük Prens Büyük Tabu Baba BabaKötü | Büyük Büyük Büyük Büyük Büyük | Büyük Kötü Dağ Kardeşleri | Kötü Kötü Kötü PatronKötü Dağ Adamı | Mühür | Şeker Baba

Sakallı Kardeşler Dağ Adamı Serisi

Dağ Babası| Güzel ve Sakallı| Gelin ve Sakallı| Yapılı ve Sakallı|

Manhattan İtfaiyecileri Serisi

Büyük Kötü Bebeği|İtfaiyecinin Kötü İtfaiyesi|_ Büyük Büyük Kötü İtfaiyesi Baba||

Spenser Kız Kardeşler Ters Harem Serisi

Men on a Mission| Dört İtfaiyesi ile Noel| Kirli Kovboy

KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın

Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

DESKRIPTION

Onunla baş başa bir gece geçirmek için bir milyon dolarlık bir teklifle başladı.

Karanlık, hükmedici ve tanıdığım en çekici adam.
Aslında gizemli bana asla itiraf edemeyeceğim şeyler yaptırdı. Onu bir daha asla görmeyeceğimi düşünerek bunları isteyerek yaptım.

. Korkunç yanılmışım.

"Günaydın! CyberFort Güvenlik'e hoş geldiniz. CEO birazdan sizi karşılamak için burada olacak."

Birkaç dakika geçmeden tanıdık bir bariton ses dün gecenin sadece bir rüya olması için dua etmemi sağlıyor.

"Bayan Foster."

Şimdi teklif sahibimle yüz yüze duruyorum! Vücudum hemen gerildi.

Hayal kırıklığı içinde çenesini sıkıyor. Bu adam hakkında bildiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyin onun için kontrolden daha önemli olmadığıdır. Ve Cyberfort'un milyarder CEO'sunu istemeden de olsa bir döngüye . Şirketini sert bir el ile yönettiği bilinen bir adam.
sorgulanabilir etik.

Bu işe itiraf etmek istediğimden daha fazla ihtiyacım var ama onun yanında kendimi güvende hissedebilir miyim yoksa ölümcül bir oyunda sadece bir piyon muyum?
İçimde büyüyen bebeği korumak için gelen her şeyi yapmamı içeren bir oyun.

CHAPTER 1

"B "Neden *çıplak* olmak zorundayım?" Kafam iyice karışmış bir şekilde soruyorum.

Charlotte huffs. En azından deniyor. Tıkalı sinüsleri ve sarkık burnu sayesinde ses her şeyden çok bir homurtu olarak çıkıyor. Bir peçeteye hapşıyor, battaniyesine sarılırken titriyor.

"Bu bir performans sanatı" diyor, sesi genizden geliyor. "Tüm bunların altında hepimizin nasıl insan olduğunu göstermek için sunucuların ve konukların eşit olması gerekiyor."

"Burnunu sümkür, bebeğim. Seni zar zor anlayabiliyorum."

Oda arkadaşım inliyor. "Lütfen? Gideceğimi söyledim zaten."

"Hasta olduğunu söyle."

"İş bin dolar ödüyor. Paraya ihtiyacım var yoksa kirayı ödeyemem."

Yumuşak bir kahkaha atıyorum ve elimde sıcak bir fincan zencefil çayı ile mutfaktan içeri dalıyorum. Ona uzatıyorum ve buharı içine çekmeye çalışmasını izliyorum.

"Kira ödemeni istiyorum," diye takılıyorum ve yorgun da olsa sert bir bakışla karşılaşıyorum.

"Aurora, yemin ederim-"

"Bilmiyorum, Cee. Bu... aşırı, en hafif tabiriyle. Çıplak servis mi? Yani, hadi ama."

"Priscilla Kelp çok ünlü bir performans sanatçısı. Eksantrik biri ama çalışmaları her zaman zevkli. Ayrıca, bunun *çıplak* olduğunu sanmıyorum. Dantel gibi şeyler giydirilecek. Kıyafetler isteğe bağlı, hepsi bu. Ayrıca, davetli listesi çok sıkı denetleniyor. İçeride hiç sapık olmayacak, söz veriyorum. Kimsenin telefon getirmesine izin verilmiyor, bu yüzden fotoğraf ve benzeri şeyler için endişelenmenize gerek yok."

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım."

Charlotte kanepedeki yerinde kıvranıyor, alnı terden parlıyor ve kızıl saçları keçeleşmiş. Isınması için ona fazladan kazaklarımdan birkaç tane vermiştim ama iki yatak odalı şirin dairemizde hava hâlâ sıfırın altındaymış gibi titriyor. Charlotte yaz ortasında hastalanan tanıdığım tek kişi.

Dairemiz kelimenin tam anlamıyla ezici. Çirkin patlamış mısır tavanlar, sessiz bej duvarlar, gıcırdayan ahşap döşeme tahtaları. Mobilyalarımızın çoğu uyumsuz, yerel konsinye mağazasında keşfedilmiş ya da tesadüfen kaldırım kenarından aşırılmış. Sıkışık, aptalca pahalı olmasından bahsetmiyorum bile. Öte yandan, New York'ta uygun fiyatlı olarak sınıflandırılabilir bir yer bulmakta zorlanırsınız. Beni yanlış anlamayın, yeterince rahat geçiniyoruz, ancak Charlotte'un parasının çoğu tutarsız modellik işinin bir sonucu ve bazı aylar serbest çalışarak kazandığım cüzi miktar neredeyse hiç yok.

İdeal bir dünyada Kaliforniya'da devlerle çalışıyor olurdum. Tam olarak Microsoft ya da Google. İlk kod satırımı yazdığımdan beri dünyanın en büyük teknoloji devlerinden bazıları için çalışmak hayalimdi. MIT'de bilgisayar mühendisliğine ayırdığım dört yıl, kapıdan içeri adımımı atmamı kolaylaştırmalıydı.

Ne yazık ki MIT mezunu herkes ve anneleri de aynı düşünceye sahip. Zirvede rekabet çok çetin ve ben yaptığım işte son derece iyi olmama rağmen, aralarından sıyrılamadım. Üç aşamalı mülakattan geçtikten sonra kibarca yazılmış, açıkça kişisel olmayan bir ret mektubu aldım.

Sayın Aurora Foster, Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz, ancak daha fazla düşündükten sonra, yada yada yada...

Neyse ki kendime başka bir yerde ücretli bir staj yeri bulabildim, ancak bu beni buraya, tartışmasız dünyanın en pahalı şehirlerinden birine getirdi. CyberFort için çalışmaktan daha kötü şeyler de var. Hızla genişleyen bir müşteri kitlesine sahip saygın bir siber güvenlik şirketi ve becerilerimin çok işe eminim, ancak ilk tercihim olduğunu söylersem yalan söylemiş . Elbette bunu asla yüksek sesle söylemem. Dilenciler seçici olamaz ve biriktirdiğim planlar için gerçekten elime geçen her kuruşa ihtiyacım var.

"Herkes maske falan takacak," diye devam ediyor Charlotte bir yudum çay içtikten sonra. Sesi biraz daha net, daha istikrarlı çıkıyor. Sıcak içecek

yardımcı oluyor olmalı. "Ve eğer gerçekten rahatsızsanız, paranızı aldıktan sonra gidebilirsiniz... nakit olarak." Kaşlarını oynatıyor. "Priscilla'nın kişisel asistanından parayı önceden isteyin yeter."

"Bu, geçen gün okuduğum o ürkütücü seks partilerinden birine çok benziyor." Annemden bana kalan tek hatıra olan evlilik yüzüğünü endişeyle parmağında döndürüyorum.

Charlotte, "İnternette daha az zaman geçirmelisin dostum," diye karşı çıkıyor.

"Ben bir programcıyım. İnternet benim ikinci evim."

"Bu şekilde yüksek sesle söylediğinizde kulağa çok saçma geleceği açık."

Yavaşça nefes alıyorum. Düşündükçe her şey daha az tuhaf geliyor.

Belki Charlotte sonunda beni etkilemiştir.

Büyük Elma eksantrik sanatçılara yabancı değil. Priscilla Kelp hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ancak ismin belli belirsiz tanıdık geldiğini itiraf etmeliyim.

Charlotte derin bir nefes alıyor. "Bunun çok büyük bir iyilik olduğunu biliyorum-" "Çok büyük," diye düzeltiyorum.

"Ama sen benim tarifime uyuyorsun. Aynı boydayız, aynı bedendeyiz, aynı saç rengindeyiz. Beni ajansım aracılığıyla işe aldıklarını biliyorum ama Priscilla'nın aradaki farkı fark etmeyeceğini garanti ederim. Bir köşeye çekil, birkaç kadeh şampanya servis et -" hapşırarak için durakladı "- sonra paranı al ve oradan çık!"

"Stajım yarın başlıyor," diye vurguluyorum. "Tam bir gece uykusuna ihtiyacım var. Bilirsiniz, güne doğru bir başlangıç yapmak için falan?"

"Benim için bu iyiliği yaparsan, bir hafta boyunca çamaşırlarını yıkarım."

Omuz silkiyorum. "Dört tane dönüşümlü kıyafetim var. Pek de zorlu bir görev sayılmaz."

Charlotte burnunu kırıştırır. "Seni gerçekten alışverişe götürmem gerekiyor ama olsun. Onun yerine bütün hafta boyunca bulaşıkları yıkamama ne dersin?"

"Bütün ay," diye takas ediyorum.

İç çekiyor, başını geriye atıyor. Ağzı açık kalıyor, göğsünden boğuk bir inilti yükseliyor. "Tamam! Tanrım, sen çok kötüsün."

Kupasına uzanarak ona bakıyorum. "Sanırım bunu istemiyorsun o zaman."

Charlotte çayına yapıştı. "Hayır, kışt. Ben istiyorum."

"Fikrimi değiştirmeden önce adres için bana bir iğne gönderin." "Teşekkürler Aurora. Hayatımı kurtardın."

"Biliyorum," diyorum ona göz kırparak. "Şimdi söyle bana, çıplak mı gelmem gerekiyor? Yoksa gelip üniforma değiştirmek gibi bir şey mi? Tıraş olmalı mıyım? Bu iş nasıl yürüyor? Bir sürü sorum var."

"Olduğunuz gibi gelin," diyor en iyi arkadaşım başka bir hapsiriktan sonra. Zavallının bir saat içinde ilacını alması gerekiyor. "Priscilla da öyle dedi zaten. İnsan formunu takdir etmek istiyor."

İçimi çekiyorum, dar koridordan geçip yatak odama dönüyorum. "Saçmalık," diyorum kendi kendime mırıldanarak.

Eşyalarımı hızlıca karıştırıyorum, sırt çantamı ve kazağımı alıyorum, gardırop aynamın önünde bir an duraklıyorum. İffetli biri olduğumdan falan değil. İnsanlar bir etkinlikte çıırçıplak soyunmak istiyorsa, ben kimim ki yargılayayım? Peki, tamam. Bu bir yalan. Biraz yargılıyorum.

Koyu mavi kot pantolonum ve bol siyah gömleğimle bile fiziğimi takdir edebiliyorum. Kalçalarımın yuvarlaklığını ve belimin çukurluğunu seviyorum. Uzun bacaklarım ve 1.80'lik boyumdan daha uzun olduğum izlenimini veren biraz daha kısa bir gövdem olduğundan bahsetmiyorum bile. Charlotte bana her zaman, yazılım mühendisi olarak kariyerim yolunda gitmezse, ajansında model olarak işe alınma şansımın yüksek olduğunu söylüyor - ama tabii ki sadece onun yönlendirmesiyle.

Etkinliğin anonimliği beni biraz rahatlattı. Charlotte maskeler ve dantellerden mi bahsetti? Sanırım yüzümü gizlememe izin verilirse kendimi biraz daha cesur hissedebilir, bu çıplak servis olayında daha rahat olabilirim. Bin dolar tehlikeyken ve kiranın birkaç gün içinde ödenmesi gerekirken, kendime sineye çekmem gerektiğini söylüyorum. İnsanlar istedikleri kadar bakabilirler. Saklayacak bir şeyim yok. Ve eğer biri bana dokunmaya cüret ederse, kanlı bir cinayet çılgılığı atacağım. Bu kadar basit.

Telefonum arka cebimde çalıyor. Charlotte bana adresi gönderdi.

"Ritz mi?" Ciyak ciyak bağırıyorum. "Ritz'de çıplak sanat galası mı düzenliyorlar?"

Charlotte oturma odasından zayıf bir sesle, "Sana söylemiştim," diye öksürüyor. "Süslü bir iş. Bir sürü VIP falan var. Hiç ürkütücü olmayacak."

"Yoksa kuralların kendileri için geçerli olmadığını düşünen bir sürü zengin sürüngenle karşılaşacağım," diye homurdanıyorum.

Yansıma son bir kez bakıp kazağımı üzerime geçiriyorum ve sırt çantamı omzuma atıyorum. Tek yapmam gereken başımı eğmek ve umarım başkalarına ya da onların *parçalarına* bakmaktan kaçınmak.

Annemin evlilik yüzüğünü çıkardım ve mücevher kutuma sakladım. Tuhaf bir çıplaklar partisinde kaybetmemeyi tercih ederim. Bu işi ne çabuk bitirirsem,

o kadar çabuk aklımdan çıkarabilirim ve bir daha asla bu konu hakkında konuşmam.
Asla.

CHAPTER 2

MIKHAIL

T Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem, zihnimden o kadar çabuk silebilir ve bir daha asla bu konu hakkında konuşmayabilirim. Asla.

Gerçekten başka bir yerde olmayı tercih ederdim ama neredeyse bir yıldır Jonathan Young'ı köşeye sıkıştırmaya çalışıyorum. Özel sekreterinin söylediğine göre, programı çok yoğunmuş. Boş hafta sonu yok, boş öğle arası yok. Saçmalık diyorum. Ya Wall Street'in en çok talep gören adamı ya da bana yalan . İlkini doğru olmadığını biliyorum.

Ve insanların bana yalan söylemesinden nefret ediyorum.

Dürüst olmak gerekirse, Young'ı kapatması için kardeşlerimden birini gönderirdim, ancak bu konuda yeterli beceriye sahip olmadıklarından endişeleniyorum.

Dimitri, boşboğaz ve küstah, gezinen gözleriyle odaklanmakta zorlanacaktır. Burada dikkatini dağıtacak ve onu elindeki görevden alıkoyacak çok fazla şey var.

Küçük kardeşim ve Dimitri'nin ikizi Pyotr da anlaşma sanatında daha başarılı olamazdı. Zaten hiçbirimizle neredeyse hiç konuşmuyor - hiçbir zaman pek konuşkan biri olmadı - bu yüzden Young'ı bir sözleşme imzalamaya ikna edecek kadar cazibesi olduğunu hayal edemiyorum.

Ve son olarak, ama en önemlisi, Luka var. En küçük kardeşimin perde arkasında çalışmayı tercih ettiğini herkes gibi ben de biliyorum. Ne de olsa en iyi yaptığı şey bu.

Yani, eleme sürecine göre, iş bana kaldı. Kapanış oranımın %100 olmasının bir nedeni var ve Bay Young bunun nedenini ilk elden öğrenmek üzere.

Çatı katındaki süitte rahat bir tavırla ilerliyor, sergilenen tüm çıplak tene aldırımıyorum. Ben de , sadece siyah

Kapıda bana verilen gözlerimin üzerindeki maske. Birkaç konuk ve sunucu doğum günü kıyafetlerinin tamamını göstermemeyi tercih etti; hayal gücüne çok az şey bıraksa da kendilerini örtmek için şeffaf dantel iç çamaşırları giydiler.

Hakkını vermek lazım, Priscilla Kelp' mükemmel bir güvenlik sistemi vardı. Tüm e-posta davetiyeleri şifrelenmiş, konuklarıyla ilgili bilgiler kilit altında tutuluyordu... Ancak Luka'yı dışarıda tutmak için yeterince iyi değildi. Siber güvenlik sistemini bir saatten kısa bir sürede kırmayı başardı ve bu da ona davetli listesinde son dakika yapmak için fazlasıyla zaman kazandırdı. Yüzden fazla konuk varken, benim adımın eklendiğini fark etmesi pek olası değildi.

Burada neler olduğunu gerçekten anlamıyorum. Bunun bir performans sanatı olması gerekiyor ama Priscilla'nın ne söylemeye çalıştığından tam olarak emin değilim. Herkesten teşhirlerini kucaklamalarını istemesinin ardında derin şiirsel bir anlam varsa, eminim buradaki diğer konukların çoğunda olduğu gibi bende de tamamen kayboldu. Uzun süren bakışlara ve meraklı bakışlara bakılırsa, buradaki insanlar bir sanat deneyiminin parçası olmaktan çok kendi teşhircilikleriyle ilgileniyorlar.

"Merhaba yakışıklı," diyor bir kadının boğucu sesi kulağıma süzülerek. Bir elinde uzun bir kadeh şampanya, diğer elinde muzip bir sırıtışla kolumu okşuyor. Alt dudağını ısırırken yeşil gözleri vücudumun genişliğinde geziniyor, manzarayı takdir ettiği belli. Uzun ve gururlu bir şekilde duruyor, tüm vücudu sergileniyor. "Gösteriden nasıl keyif alıyorsun? İçecek masasında bana katılmak ister misin?"

Kadın çok güzel olsa da, buraya kaynaşmak için gelmedim. Aklımda sadece bir kişi var ve o da çatı katındaki süitin elektrikli şöminesinin önündeki kanepede oturuyor. Young yalnız, bir kadeh kırmızı şarabını keyifle yudumluyor. Orada bir kral gibi oturuyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar gururlu. Bu benim saldırmam için mükemmel bir fırsat. Kadını duymamış gibi yapıp devam ediyorum ve kanepede Young'ın yanına oturuyorum.

"Kıçımın iş yemeği," diye homurdanarak etrafıma bakıyorum.

"Affedersiniz?" diye sinirleniyor. Kim olduğumu anlayınca Young'ın gözleri açılıyor. "Antonov? Burada ne halt ediyorsun?"

"Olay çıkarmadan önce sesini alçalt."

Şüphelenmeyen avım rahatsız bir şekilde koltuğunda kıpırdanıyor, elleri uygunsuz pozunu örtmek için beceriksizce kucağına düşüyor. Tüm cazibesi ve kabadayılığı bir anda pencereden uçup gitti ve hiç şüphem yok ki

kısmen yanımda oturduğu için. Uzun boyluyum, zayıfım ve bir at gibi asılıyım. Buna kıyasla, zavallı adamı acınacak derecede şişman, tombul ve büyüteç kullanması gereken biri gibi gösteriyorum.

"Ne istiyorsun?" Young sertçe sorar. Adam bakışlarını kaçırır, açıkça yakalanmıştır.

"Bir toplantı," diyorum basitçe.

"*Burası* mı? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bu toplantıyı Jean-Georges'da yapmayı teklif ettim ama sen telefonlarımı açmadın. Bu senin suçun."

"Burada olacağımı nereden biliyordun?" Young alay ediyor, yanakları canlı, aşağılanmış bir kızıl tonunda.

Dudağımın kenarı kendini beğenmiş bir gülümsemeye dönüşüyor. "Zor olmadı. Özel takvimine girdim."

"Ne halt etmeye-"

"-Bunu yapar mıyım?" Araya giriyorum. "Bir noktayı kanıtlamak için, Bay Young. CyberFort'a *ihtiyacınız var*. Belli ki şu anki şirketinizle yaptığınız anlaşma işe yaramıyor. Eğer özel bilgilerinize erişebilirsem, ticari rakiplerinizin neler başarabileceğini hayal edin. Hisse senedi portföyünüzü bir öğleden sonra batırabilirler. Hatta kendilerini hırslı hissederlerse birkaç saatte bile. Müşterim olarak imzalayın ve bir daha hiç kimsenin gizli verilerinize ulaşamayacağını garanti ederim."

"Seni orospu çocuğu."

Hakareti üzerimden sıyrıldı ama onunla işim henüz bitmedi. Eğer bu satışı kapatmak istiyorsam, acıtacak şekilde baskı uygulamalıyım.

"Bilgilerinizin internete sızdığını bir düşünün," diye devam ediyorum önümdeki elektrikli şöminenin kırmızı ve turuncu alevlerinin yapay titreşimini izleyerek. Partinin az giyimli konuklarının rahatsız edici derecede üşümesini önlemek için sürekli ısı pompalıyor. "Bahse girerim manşet olur. *Jonathan Young, Pantolonunu İndirirken Yakalandı*. Karın ne düşünecek merak ediyorum."

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor, elleri kenetlenmiş. "Bu çok ileri gidiyor, Mikhail. Bu bir şantaj!"

"Şantaj," diye , hafifçe eğlenerek. "Ben buna iş demeyi tercih ederim." "Basına gideceğim," diye ısrar ediyor. "Polisleri arayacağım."

"Eğer istediğin buysa. Seni durdurmayacağım. Yine de, nerede olduğunu öğrendiklerinde ne diyeceklerini merak ediyorum. Eminim ki

O kadar yer varken neden burada olduğunuza dair bir sürü soru. Bundan nasıl kurtulacağınızı açıklarken iyi şanslar."

Young duraksıyor. Nefes aldığını sanmıyorum. "Tüm bunlar şirketinizle bir sözleşme imzalayayım diye mi? Sen delisin."

Omuz silkiyorum, bir kolumu kanepenin arkasına atıyorum. Belki de öyleyimdir. "Şartların nedir?" diye homurdanıyor acı acı.

"Young & Martin'in tamamı ve yan şirketleri için beş yıllık münhasır bir sözleşme."

"Ne kadar?"

"Yıllık beş milyon."

"Tanrım."

"Reddetmekte özgürsünüz Bay Young. Belki New York Times'dan birine Priscilla Kelp'in konuk listesini veririm. Belki adınız öne çıkarılır. Kim bilir?"

"İyi, iyi. Tanrım, hiç utanman yok mu senin?"

Koltuğumda gevşiyorum, kollarımı ve bacaklarımı rahatça açıyorum. Belli ki öyle değil. "Sekreterime evrakları size iletmesini söyleyeceğim. Yarın akşama kadar imzanızı görmeyi bekliyorum."

"Siktir git, Antonov," diye tıslıyor Young, aceleyle ayağa kalkıyor ve hızlı bir çıkış yapmak için koşturuyor.

Derin bir nefes alıyorum. Buradaki işim bitti. Şimdi buradan defolup gitme zamanı. Her ne kadar katılan tüm güzel kadınları takdir etsem de, ilgilenmem gereken daha acil konular var. Cevaplamam gereken önemli e-postalar, planlamam gereken toplantılar, yönetmem gereken beş yüz kişilik bir ekip. Normal bir adam bunun gibi büyük bir sözleşmenin imzalanmasını kutlardı, ancak rekabet asla uyumaz ve bu nedenle ben de uyumam.

Tam kalkıp gitmek üzereyken çatı katındaki süitin ışıkları sönüyor. Biri şampanya kadehini bıçağının tersiyle tokuşturarak herkesin dikkatini topluyor. Ana odanın önünde, boyu dört-yedi santimden uzun olmayan, ufak tefek bir kadın duruyor. Uzun kuzguni saçları omuzlarının üzerinden özgürce akıyor, uçları topuklarının arkasına geçecek kadar uzun. O da hepimiz gibi çıplak, kırıksıklıkları ve kıvrımları gururla sergileniyor.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim," diyor Priscilla Kelp. Gülümsemesi tatlı olabilir ama gözleri rahatsız edici derecede soğuk. Cam gibi. Sanki dünyanın yükü onun küçük omuzlarında. Onda bir soğukluk havası var - aynı anda hem asil hem de züppe bir şey. Priscilla onun eksantrikliğini çok iyi yansıtıyor.

"Umarım hepiniz insan formu ve paylaştığımız temel eşitlik hakkında aydınlatıcı bir deneyim yaşıyorsunuzdur," diye devam ediyor ve odaya rahatça bakıyor. "Günümüz toplumunda kendimizi zengin ve fakir olarak ayırmak için kullanılan pek çok sözel olmayan gösterge var. Zenginliğimizi fahiş aksesuarlarla ya da marka etiketleriyle göstermeye alışkınız. Bazılarımız özel arabalarla dolaşıyor. Ancak üst ve alt sınıf arasındaki tek fark banka hesabımızda tuttuğumuz rakamlardır. Bunların hepsini çıkarırsanız ne elde edersiniz? Dostunuz."

Çıkışa doğru ilerlemeye devam ediyorum. Bütün bunlar çok aptalca. Hatta bayağı. Priscilla Kelp bizi soymak yerine hepimizin el ele tutuşup Kumbaya söylememizi isteyerek de derdini anlatabilirdi. Onun *tek dünya-tek aşk* saçmalığı bende işe yaramayacak. Ne yazık ki, küçük konuşması diğer konukları üzerinde harikalar yaratıyor gibi görünüyor. Elllerinde içkiler, yüzlerinde saygılı ifadelerle duruyorlar.

Çok saçma.

"Şimdi, asıl olaya gelelim," diye devam ediyor Priscilla. "Şehirdeki çocuklar için açacağım performans sanatları okuluna kaynak yaratmak amacıyla bir açık artırma düzenleyeceğiz. Burada bir avuç gönüllüm var, hepsi de garson. Onlarla sohbet edebilmeniz ve çalışan alt sınıf olarak yaşamları hakkında bilgi edinebilmeniz için bir saatlik zamanları için teklif vermenizi öneririm."

Neredeyse yüksek sesle alay edecektim. Bu kadın konuşurken kendini bile duyuyor mu? Kendisiyle çelişiyor. Bir saniye önce hepimizin eşit olduğunu anlamamızı istiyor ve bir sonraki nefeste sunuculara *alt sınıf* diyor. Aşağılamaktan bahsediyor. Bu saçmalıktan bıktım artık.

Tam kapıcıdan kıyafetlerimi getirmesini isteyecektim ki tuhaf bir şey gözüme çarptı. Priscilla garsonlarından birkaçını odanın önünde bir sıraya dizmişti. Hepsi çok güzel, manken gibi... En sondaki genç kadın hariç.

Bu nefes kesici.

Ateşli kırmızı bukleler, o kadar kalın ve tatlı ki parmaklarım dokunmak için kaşınıyor. Göğüslerinin tepesini ve kalçalarının zirvesini örten beyaz dantel iç çamaşırlarıyla açık ara en kapalı olan o. Gözleri parlak bir maviyle ışıldasa da, loş ışıktaki teni inanılmaz derecede yumuşak görünüyor. Bakışlarım kalçalarının kıvrımlarında ve kalın uyluklarında geziniyor, açlık midemin çukurunda kıpırdanıyor.

Bir parçam oraya gidip onu ısırarak istiyor. İzimi bırakmak. Boynunun kıvrımına, kıkına. Neden ilgimi çektiğinden emin değilim.

Kalbim çarpıyor ve sikim gerilmeye başlıyor. Belki de burada tam teşhirde olmayan tek kişi o olduğu içindir. Noel sabahı sıkı sıkı sarılmış bir hediye gibi. Oraya doğru yürüyüp dantelini dişlerimle koparmak istiyorum. Sesinin neye benzediğini bilmek istiyorum. Dudaklarının şeklini incelemek istiyorum. Adını bilmek için can atıyorum.

Genç kadın diğer akranlarıyla aynı özgüvenle durmuyor, beden dili kapalı ve çekingen. Gözleri sağa kayıyor, omuzlarındaki hafif titreme dikkatimi çekiyor. Farlara yakalanmış bir geyik; yağmurda dışarıda bırakılmış bir kedi yavrusu. Buradan başka bir yerde olmak istediği çok açık.

"Açık artırmaya bu taraftan başlayacağız," diyor Priscilla, zavallı *kisa*'nın diğer ucundaki bir adamı işaret ederek.

Onu her ne kadar kendime saklamak istesem de, bir yandan da saklamak istiyorum. Odaya bir göz attığımda birkaç misafirin dikkatini çektiği belli oluyor. Boğazımın arkasındaki yanmayı görmezden gelerek dişlerimi sıkıyorum. Kararımı çoktan vermiştim. Onunla bir saat vakit geçirecek tek kişi benim.

Çek defterimi çıkarma vakti geldi.

CHAPTER 3

I Buradan nefret ediyorum ve eve gitmek istiyorum.

Bütün akşam içki ve ordövr servisi yapmak iyiydi. Garip ama iyiydi. Birinin bitlerini görmemek için karşılaştığım herkesle göz teması kurmak için ekstra çaba sarf ettim. Ve Charlotte'un önerdiği gibi, en kötüsünden kaçınmak için yaya trafiğinin az olduğu ya da hiç olmadığı güzel, sessiz bir köşe seçtim.

Sonra performans sanatçısı Priscilla Kelp elimden tuttu ve beni odanın önüne sürükledi.

İtiraz ederdim ama bir şey söyleyemeyecek kadar kafam karıştı. Şimdi kaçış yok. Yüzlerce farklı çift göz üzerimdeyken, beni açık artırmadaki bir eşya gibi değerlendirirken olmaz. Ben açık artırmaya çıkarılacak bir eşyayım. Priscilla zamanımın ve sohbetimin kapışmaya açık olduğunu söylese de, buradaki kimsenin ellerini kendine saklayacağına güvenmiyorum.

Zihnim dönüyor. Diğer sunuculardan hiçbiri özellikle endişeli görünmüyor ama bu benim içten içe çıldırmamı engellemiyor. Umarım bu ürkütücü bir tarikat seks ticareti olayı değildir, çünkü kesinlikle öyle bir hava yayıyor. Çıkışa doğru bakıyorum. Açık artırma sırası bana gelmeden önce buradan çıkabilir miyim? *Kahretsin*. Hâlâ paramı alamadım.

Eve döndüğümde Charlotte'u azarlamak için aklıma bir not alıyorum.

Eğer eve gidersem.

Sırada beş kişiyiz. Kaçmak için fazla zamanım yok. Keşke bir grup penis ve memeyi dirsekleyerek geçmemi gerektirmeyen bir açıklık bulabilseydim - resmen aklımdan geçen en tuhaf düşünce.

Priscilla, "Bu Johnny," diyerek hattın diğerk ucundaki garsonu tanıtıyor. "Gündüzleri acil yardım görevlisi, geceleri ise garson. Eminim paylaşacak pek çok ilginç hikâyesi vardır. Teklifi beş binden başlatalım."

Odanın arka tarafında özellikle azgın bir kadın elini kaldırıyor. Birisi teklifi altıya yükseltiyor. İlk kadın yedi teklif eder. Açık artırma savaşı sona erene kadar ileri geri devam eder.

"On beş bin," diye duyurdu Priscilla neşeyle. "Çekinizi Priscilla Kelp Vakfı adına yazdırabilirsiniz. Şehirli gençlerin yaratıcı çabalarını desteklediğiniz için çok teşekkür ederiz."

Bir sonraki sunucu, muhteşem sarı saçları ve canlı yeşil gözleri olan bir model, iki katından fazla kazanıyor. Ondan sonraki ise sadece sekiz getirmeyi başarıyor. Onun adına garip bir şekilde utanıyorum. Hiç de düşük bir meblağ değil ama diğerlerine kıyasla?

Sıramın hızla yaklaşmakta olduğunu giderek artan bir telaşla fark ediyorum. Midem düğümleniyor. Oh, *Tanrım*. Ya aynı şey benim de başıma gelirse? Ya kimse o kadar parayı vermek istemezse? Yani, onları tam olarak suçlayamam. Akli başında bir insan, muhtemelen hiçbir katkımın olmayacağı bir saatlik bir sohbet için binlerce dolar vermez. Yine de bunu düşündükçe kendimi daha da aşağılanmış hissediyorum. Kimsenin bana teklif vermesini istemiyorum çünkü ben bir et parçası değilim, ama teklif vermezlerse de utanç duyacağımı düşünüyorum.

Keskin bir nefes alıyorum, başım dönüyor ve kontrolsüzce titriyorum. Tüm bu senaryo çok saçma. Priscilla Kelp lanet olası bir hain ve ikiyüzlü. Hepimizin insan olduğunu görmemizi istediğini iddia ediyor, ancak burada bir grubun diğerine sığırdan başka bir şey değilmişiz gibi değer vermesini sağlıyor. İroniyi görmüyor mu? Sanat adına da olsa umurumda değil. Hiç bu kadar insanlıktan çıkarılmış hissetmemiştim.

"Ve bu da..." Priscilla yanıma gelip elini omzuma koydu.

Tüm vücudum kaskatı kesildi. "Özür dilerim canım. Adın ?"

Sertçe yutkunuyorum, ağzım dayanılmaz derecede kuru. "Charlotte," diye yalan söylüyorum. Gerçek adımlı vermemin imkânı yok. Ayrıca, bunun Charlotte'un işi olması gerekiyordu.

"Charlotte," diyor elini dramatik bir şekilde sallayarak. "Söyle bana, günlük işin ne?"

Cevap vermek istemiyorum. Burada olmak bile istemiyorum. İlk içgüdüm doğruyu söylemek ama sonra karşı . Buradaki hiç kimse

beni tanımak istiyor. Tanısam bile kişisel bilgilerimi vermeyi reddediyorum. O anda bir şeyler uydurmaya karar verdim.

"Ben bir OnlyFans modeliyim," diyorum, kelimelerim öfkemle birlikte yanıyor. Küstah ve kaba olmak istiyorum. Bu yüksek sosyete züppelerinin ve onların tuhaf çıplak partilerinin ve sahte fedakârlıklarının canı cehenneme. Onlara gerçekten konuşacak bir şeyler vereceğim. Umarım bu pislikleri beni rahat bırakmaları için yeterince korkutabilirim, sonra Charlotte'un maaş çekini alıp mutlu yoluma devam edebilirim.

"Bir... OnlyFans modeli mi?" Priscilla . "Bunun ne olduğundan pek emin değilim. öyle."

"Ayak resimleri," diye devam ediyorum özür dilemeden. Birkaç kişiyi kızdığımı söyleyebilirim parti misafirlerinin birbirleriyle mırıldanmaları, skandal yorumlar ve fısıltılar paylaşımları tüyler ürpertiyor. "Faturalarımı ödemek için internette anonim insanlara ayak resimleri satıyorum. Bazen kamera karşısında mastürbasyon yapıyorum ve videoyu satıyorum."

"Aman Tanrım, bu-"

"Nasıl olduğunu bilirsiniz. Hayat bazen zor, ama ben inatçıyım. Ne de olsa seks işi hala bir iştir."

Odanın arka taraflarında bir yerde bir adamın güldüğünü duyuyorum. Derin bir ses, zengin ve gürültülü, ancak oda tam olarak yerini belirlemem için çok loş. Yanaklarım kıpkırmızı yanıyor. Her halükarda bana kimin güldüğünü bilmek istediğimi sanmıyorum.

"Bu... ilginç," diyor Priscilla rahatsız bir kıkırdamayla. "Ah... Teklifi bin dolardan başlatıyoruz. Alıcı var mı?"

Bunu takip eden sessizlik içimde bir yumak haline gelme isteği uyandırıyor ama bu insanların beni kırılırken görmelerine izin vermeyi reddediyorum. Onları rahatsız ettim. İyi oldu. Yine de, insanların benim bin dolar bile etmediğimi düşünmelerinin acısını inkar edemem. Bütün akşam en yüksek parayı ödediler ve benim zamanım diğer modellerin *bir kısmına* bile değmiyor mu?

Siktir et onları.

"On bin," bir adamın sesi sessizliği böler.

Kalbim küt küt atıyor. Eski pardon? Az önce yaptığım numaradan sonra bile on bin mi? Neredeyse gözlerimi devirecektim. Bu zengin puştaların paralarını sokağa atmaktan başka yapacak işleri yok mu gerçekten?

"On bir," diye başka biri cıvıldıyor. Bu kez bir kadın.

"On beş," diye anons ediyor başka bir adam.

Uh oh. Lütfen bana teklif savaşı başlatmak üzere olduklarını söylemeyin. Sahte geçmişimin onları korkutması gerekiyordu, ama kalabalığın yüzlerini taradığımda tek gördüğüm entrika. Para için mastürbasyon yapmak gibi müstehcen bir şeyden bahsetmemeliydim. Umarım şov yapacaklarını düşünmüyorlardır. Tanrım, gerçekten şey söylememeliydim. Bir avuç eksantrik ucube olduklarını biliyordum. Planım *fena* halde geri tepti.

"Yirmi!"

"Kırk!"

"Yüz bin," diyor ilk teklif veren adam açıkça. Parti konukları arasında bir heyecan mırıltısı geçer. İşler ciddileşmeye başlamıştır.

Bacaklarım jöle gibi ve dizlerimin saniyeler kaldı. Lanet olsun, doğru mu duydum? Sanırım hasta olabilirim.

"İki yüz," diye ekliyor bir başkası. "Üç."

Evet, kesinlikle hasta olacağım. Dünyada kim benim için bu kadar para harcar ki?

"Üç buçuk!"

"Beş yüz-"

"Bir milyon." Sesini şimdi tanıdım. Bu teklif veren ilk adam Ben.

Göğsüm sıkışıyor. Bir saatlik zamanım için bir milyon dolar mı? Kim bu Bu adam da kim?

Birkaç uzun vuruş geçer. Başka kimse teklif vermiyor. Böyle büyük bir sıçramadan sonra nasıl yapabilirler ki?

Priscilla Kelp ellerini çırpıyor, çok memnun görünüyor. Ben de mutlu olurum, eğer kredisiz performans sanatları okulum için bir milyon artı bozukluk kazansaydım.

"Desteğiniz için hepinize çok teşekkür ederim" diyor. "Lütfen, bu taraftan. Geri kalanınız, akşamlarınızın tadını çıkarın."

Hızla uzaklaşıyorum, kafam karışıyor ve olanlardan dolayı hala biraz sersemlemiş durumdayım. Çatı katındaki lüks odalardan birine yönlendiriliyorum. Cildim aniden çok sıcak hissediyor, el ve ayak parmaklarımla uçları rahatsız edici bir şekilde uyuşuyor. Bu gerçekten oluyor mu? Yani, kesinlikle kötü bir şey olmayacak. Kapının diğer tarafında bir sürü tanık var. Ayrıca, gizemli teklif sahibim komik bir şey yapmaya kalkışırsa, en azından birkaç yıl boyunca kendimi savunma dersleri almış olurum.

Birkaç dakika beklemek zorunda kalıyorum. Ya da belki saatlerce. Gerçekten anlayamıyorum, kalbimin endişeli atlayışına çok odaklandım. Bu adam neden bu kadar uzun sürdü? Sadece şu bir saati atlatmak istiyorum. Eğer beni daha fazla bekletirse, dalıp eve gidebilirim. Gerekirse Charlotte'un kirasının yarısını tasarruf hesabımdaki az miktardan karşılarım. Bütün bunlar çok aptalca bir hataydı.

Odada bir ileri bir geri volta atarken saçlarımla oynuyorum. Çılgınca, aşırı ısınmış bir lüle karmaşası. Zar zor giydiğim iç çamaşırımı rahatsız edici bir şekilde çekiştiriyorum, her şeyin örtülü olması için dua ediyorum. Oturmalı mıyım? Yoksa ayakta mı durmalıyım? Bu adam ne hakkında konuşmak istiyor ki? Söylemeye değer bir şeyim var mı?

Odanın kapısı gıcırdayarak açıldı.

Keskin bir nefes alarak döndüm.

Bir adam geliyor. Gizemli teklif sahibim. Şimdiye kadar zihnim spekülasyonlarla çıldırıyor, onun kim olduğuna dair bir imaj yaratmaya çalışıyor ve başaramıyordu. Onu gördüğümde çenem düştü. Hayal gücüm içeri giren gümüş tilkiyi asla tahmin edemezdi.

Muhtemelen hayatım boyunca gördüğüm en seksi adam.

Benden yaklaşık bir buçuk metre daha uzun, geniş göğüslü ve güçlü omuzlu. Saçında ve sakalında aklar var, her ikisi de kesilmiş ve özenle bakımlı. Kaslı, ama kaba vücut geliştirmeci tarzında hantal değil. Bronzlaşmış teni, inişli çıkışlı kaslarının üzerine gerilmiş, kollarının şişkinliğini, güçlü kalçalarını ve yontulmuş karın kaslarını vurguluyor. Partinin diğer tüm konukları gibi o da gözlerine taktığı siyah maske dışında tamamen çıplak. Doğal olarak gözlerim hemen sikine takılıyor. Yutkunuyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Donanımlı olduğunu söylemek ona haksızlık etmek olur. Bir Yunan heykeli gibi görünüyor, her santimi mükemmel bir şekilde oyulmuş.

Dizlerimi birbirine bastırıyorum, bacaklarımla arasında çiçek açan ıslak sıcaklığı görmezden geliyorum. Hay Allah. Bir şey söylemeli miyim? Yoksa önce o mu konuşmalı? Cevap ne olursa olsun, hemen nefes almazsam bayılabilirim.

Adam tek kelime etmeden, bacak bacak üstüne atarken bir kolunu rahatça arkaya atarak mevcut kanepeye oturuyor. Koyu kahverengi gözleri vücudumun üzerinde geziniyor. Tenimi tararken, formuma hayran kalırken bunu neredeyse hissedebildiğime yemin edebilirim. Uzun süre hiçbir şey söylemiyor, bu da beni fazlasıyla geriyor. Ne yapacağımı bilemiyorum.

"Eee?" diyor bir süre sonra. Sesi zengin ve derindir - bir bas çellonun en düşük tınlayan notaları gibi. "Hepsini çıkar," diye emrediyor.

CHAPTER 4

I Yaşamak için insanları okumak. Babam bana yalanların kokusunu nasıl alacağımı, bir insanın ne söylediğini nasıl anlayacağımı öğretti. Hâlâ Antonov Bratva'nın bir parçasıyken bu ona çok iyi hizmet ediyordu. Kardeşlerim ve ben kendimizi ailenin o tarafından uzaklaştırmış olsak da, babamın öğretilerinin işimizde faydalı olduğu kanıtlandı. Gözlerde, vücut dilinde, onların seçim kelimeleri.

İşte tam da bu yüzden sevgili Charlotte'ımın saçmaladığını biliyorum. "Bir daha sormayacağım," diyorum kesin bir dille.

"Kıyafetlerini çıkar."

Güzel mavi gözlerini yumuşak halıya diyor. Çekingen. Sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Savunmacı. "Hayır," diye mırıldanıyor, sesi yumuşak ama sert.

"Bu adil," diye ısrar ediyorum. "Sen benim her şeyimi görüyorsun, ben de senin her şeyini görmek istiyorum."

Charlotte başını sallar. "*Hayır* dedim."

Ağzımın kenarları sırtıyor. Ondan hoşlanıyorum. Hayatımda çok az insan kendilerinden bir şey istediğimde bu kadar direnç gösterir - kardeşlerim hariç tabii ki. Onu gördüğüm andan itibaren rahatsız olduğu belliydi. Sudan çıkmış balık gibi. Buraya ait değil. Ona bu konuda baskı yapmayacağım.

"Bunu neden yaptın?" diye soruyor bana, yanağının iç kısmını çiğneyerek.

"Ne yapmak?"

"Neden benim için o kadar para ödedin?"

Bu geçerli bir soru. Buraya Young'ı köşeye sıkıştırarak kazanmaya geldiğim paranın beşte birini harcama beklentisiyle gelmedim ama pişman değilim.

Priscilla'ya sataştığı anda, herkesin ona olan ilgisini hissedebiliyordum. Charlotte'da cesaret var. Bir kadında bunu severim.

"Sıkıldım," diye cevap veriyorum omuz silkerek.

Çenesini ayarlıyor. "Sıkıldınız mı?" diye yineliyor. "Seni eğlendirmemi mi bekliyorsun?"

"Hiçbir şey beklemiyorum."

Charlotte'un kaşları çatılır. "O zaman burada ne işimiz var?"

"Birbirimizi tanımaya çalışıyoruz." Yanımdaki boş minderi işaret ediyorum. "Rahatınıza bakın. Elli sekiz dakikamız kaldı."

Hamle yapmıyor. Ona baskı yapmamaya karar verdim. Gözlerinde entrika var. Eninde sonunda bana geleceğinden eminim.

"Adın gerçekten Charlotte mu?" diye sordum. "Yoksa OnlyFans hikayesindeki gibi uydurdun mu?"

Yanakları pembenin sevimli bir tonuyla kızarıyor. "Bunu uydurduğumu nereden çıkardın?"

"Gözlerimin içine zar zor bakabiliyor olman. İşini yabancılarla dolu bir odada gururla ilan eden birinin biraz daha özgüvenli olmasını beklerdim."

"Hikayemi sana borçlu değilim." "Hayır, borçlu değilsin."

Alt dudağını ısırarak dikkatimi ağzına çekiyor. Çok güzel dolgun dudakları var. Onu öpme dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum, içimde büyüyen arzuyu. Gözleri ona her kaydığında aletim uyarılmış bir şekilde zonkluyor, heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Üzerimdeki gözlerini seviyorum, arkalarındaki karanlık açlığı seviyorum.

"Otur," diyorum ona, ses tonum olabildiğince nazik. "Sana dokunmayacağım Charlotte. Söz veriyorum."

Derin bir nefes alıyor, bir panterin jaguarı ölçüp biçmesi gibi beni süzüyor. İkimiz de gerginiz, etrafımızdaki hava elektrikli. Ellerimi kendime saklamak için tüm irademi kullanıyorum. İstedığimi elde etmeye alışkınım ama onun isteklerine karşı bir şey yapmayı reddediyorum.

Charlotte nihayet adımlarını hızlandırıp kanepenin diğer tarafına oturduğunda neredeyse rahat bir nefes alıyorum. Kendi üzerine kıvrılıyor, bacaklarını göğsüne doğru çekip çenesini dizlerine dayıyor, vücudunu olabildiğince küçük ve kapalı göstermek için kollarıyla kendini sarıyor. Şekerlenmiş şeftali gibi ne kadar güzel koktuğunu fark etmeden edemiyorum.

"Adın ne?" diye sordu bana. Zavallı kız gözlerini sikimden uzak tutmak için mücadele ediyor. Bana attığı bakış gerçekten yasadışı olmalı. Her geçen saniye kararlılığımın parçalandığını hissediyorum.

"Ailem bana Misha der," diye cevap veriyorum. Bu bir yalan değil. "Misha," diye yineliyor.

"Gerçi bana sadece ailem böyle seslenir."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "O zaman benim için bir istisna yapman gerekecek."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Bir bayana bu soruyu sormamanız gerekiyor." "Dalga geç benimle."

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Yirmi iki. Sen?" "Yirmi iki değil."

Ofluyor ama sesin arkasında herhangi bir sıcaklık yok. "Pislik."

Eğlenceli bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Senin gibi genç ve güzel bir bayan nasıl oldu da burada çalışmaya başladı?"

Charlotte bir omzunu silkiyor ve kırmızı lülelerinden birini parmağının etrafında gergin bir şekilde döndürüyor. Saçları parlak bir yele, solgun teniyle tam bir tezat oluşturan canlı bir hale. "Kızların yemek yemesi lazım," diyor basitçe. "Dürüst olmak gerekirse, neye imza attığımı tam olarak bilmiyordum."

"Bu kadarı çok açıktı."

Kızgın bir şekilde gözlerini deviriyor. "Oh, ne? Sen de güzel sanatların hamisi misin?"

"Hayır. Ben de neye attığımı bilmiyordum." "Bu partilere sık sık gelmiyor musun?"

"Asla."

"Beni kandırabilirdin," diye mırıldanıyor, gözlerini vücudumda gezdirerek. "İsteğe bağlı kıyafet zorunluluğunu yeterince kolay benimsemiş görünüyorsun."

"Roma'dayken."

En küçük, en hafif kahkaha dudaklarından dökülüyor. "Ben garip bir ördeğim."

"İstersen bunu düzeltebilirsin."

Bir an bana bakıyor, göğsü biraz daha hızlı inip kalkıyor. Kafasının içinde dönen dişlileri neredeyse duyabiliyorum. Aramızdaki gerilim dayanılmaz, onun yakınlığı daha da işkence edici. Ona dokunmayı nefes almaktan daha çok istiyorum.

Charlotte kıvrılmış pozisyonundan sıyrılıp uzun, pürüzsüz bacaklarından birini uzatıyor. Dudaklarımı iç bacaklarında gezdirmenin nasıl bir his olacağını hayal ederek yutkunuyorum.

"Tamam," diye mırıldandı. "Ama ellerini kendine saklayacağına söz vermelisin."

Oh, lanet olsun. Başımı salladım, sadece bir kez. Gerçek bir ziyafetin içinde olduğumu söyleyebilirim. "Sana söz veriyorum."

Önümde ayağa kalkarken yavaşça, zarıfçe hareket ediyor. Charlotte dantel sütyenini dikkatlice çıkarıyor, şeffaf kumaşın yere düşmesine izin vermeden önce askıların omuzlarından aşağı kaymasına izin veriyor. Ardından dantel tangası ayaklarının dibinde birikiyor.

Ne kadar güzel olduğu konusunda hazırlıksızım.

Esnek göğüsler, kıvrımlı kalçalar, şeftali gibi bir popo. Meme uçları ya odanın soğuk havasından ya da uyarılmasından ya da belki de her ikisinden dolayı sertleşmiş. Bir tanesini ağzıma almak için neler vermezdim. Aletim geriliyor, tüm dikkatiyle ayakta duruyor. Charlotte ereksiyonuma bakarken dudaklarını yaladığını fark ediyor.

"İşte," diye fısıldıyor. "Şimdi eşitiz."

Kıkırdıyorum. "Belki Priscilla'nın sanat sergisinin bir değeri vardır." "Bundan emin değilim."

"Otursana," diyorum ona. Tereddüt ettiğini hissettiğimde ellerimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Dokunmayacağım, unuttun mu?"

Sözümle sakinleşen Charlotte hareket ediyor. Kanepedeki yerine geri dönmesini bekliyordum, bu yüzden kucağıma sürünerek gelip beni kalçalarının arasına aldığı anda kuşkusuz biraz şaşırdım. Kalbim küt küt atıyor. Ne küçük bir sürtük.

"Rahat mı?" Ona sırtarak soruyorum.

Yerleşiyor, ağırlığının aşağı inmesine izin verirken ellerini göğsüme dayıyor. Amının ıslak sıcaklığının penisime sürtündüğünü hissedebiliyorum, bu his büyüleyici. Onun için *acı çekiyorum*. Sikimi onun derinliklerine gömmek, zevkten çılgılık atmasını sağlamak istiyorum ama bir söz verdim ve ben sözümün eri değilim.

"Misha, ben..." Öne doğru eğiliyor, kalçaları bana sürtünüyor. Gözleri arzudan yarı kapüşonlu; dudakları öylece ayrılmış.

"Ne , *Kisa?*"

"Sanırım..."

Charlotte çok yakın. Çok yakın. Kopmanın eşiğindeyim. Onu anlamsızca öpmek istiyorum. Onu kanepede, yerde becermek, onunla yolumu bulmak. Tanrım, bu kadın neyden yapılmış? Daha tadına bile bakmadım ama şimdiden bağımlılık yapıyor.

"Anlat bana," dedim.

"Eğer bana dokunmak istersen, sanırım buna aldırmazdım."

Boğazımın dibinden alçak bir hırıltı kopuyor. "Oh? İstedğin bu mu?"

Başını sallıyor, gözbebekleri kocaman açılmış. "Evet."

"Göster bana," diyorum ona. "Nerene dokunulmasını istiyorsun?"

Charlotte bir elini göğsüne götürüyor, başparmağının ucuyla meme ucunu ve sağ göğsünün eğimini okşuyor. "İşte," diye yumuşakça inliyor, ağzı neredeyse hayalet gibi benimkinin üzerinde geziniyor.

"Başka nerede olacak?" Kıpırdamamak için kendimi zor tutarak soruyorum. Sözüünü kesmeye cesaret edemiyorum.

Aynı elini aşağı kaydırarak karnını sıyrıyor, parmakları ıslak kıvrımlarında dans edene kadar aşağı kayıyor. "İşte," diye inliyor. Sesinin tınısı damarlarımda dolaşan bir coşkuya yol açıyor.

"İyi hissetmek istiyor musun Charlotte?"

Kendi adını duyunca irkiliyor ama sadece bir anlığına. "Evet," diye mırıldanıyor.

"Bana neyi sevdiğini göster. Kendine dokun. Seni izlemek istiyorum."

Başını sallıyor, kendine karşı sıkı daireler çizerken gözleri dalgalanarak kapanıyor. Kendi zevkini ararken kalçaları titriyor, ıslak kıvrımları şaftımın tepesine sürtünüyor. Charlotte'un tatlı inlemeleri kulaklarıma müzik gibi geliyor, çok yumuşak, tatlı ve boğucu. Onunla yollarımız kesişecek kadar şanslı olduğumu nasıl anladım bilmiyorum ama bunu yaptığım için minnettarım.

"Dokun bana," diye yalvarıyor, nefesi kesilmiş bir halde.

"Lütfen, Misha-" "Hayır," diye mırıldanıyorum yanağına karşı. "Sana söz verdim." "O zaman lanet olası sözünü boz."

"Önce senin gelmeni izleyeceğim. Hadi, yakın olduğunu biliyorum."

Charlotte inliyor, sürtünme arayışıyla amını sikime sürtüyor. Tüm vücudu zevkle kasılmadan önce parmakları klitorisinin üzerinde bir, iki kez geziniyor. Görülmesi gereken bir manzara, her parçası muhteşem ve erotik.

Dudaklarımı omzuna bastırıyorum. "Çok güzel."

"Şimdi sende," diyor ama nefesinin kesildiğini fark etmiyorum.

"Hayır."

"Ama bu adil. Sen istemiyor musun?"

"Elbette istiyorum, ama burada değil."

"Neden-"

Kapı çalındı. "Saat doldu!" Priscilla'nın sesi diğer taraftan mırıldanıyor. Charlotte hemen kaskatı kesiliyor, yüzünün rengi soluyor. Koşarak kucağımdan iniyor ve hızla eğilip kıyafetlerini alıyor.

"Lanet olsun," diye soluk soluğa kendi kendine telaşla mırıldanıyor. "Az önce inanamıyorum... Kahretsin, yapmamalıydım-"

"Bir dakika kal," diye ısrar ediyorum. "Hemen , değil mi?" "Bunu yapmamalıydım. Bana ne oldu bilmiyorum."

"Charlotte-"

"Hayır, benim adım . Şimdi eve gitmem gerek." "Bana numaranı ver," dedim çabucak.

"Neden?"

"Böylece seni arayabilirim."

Charlotte başını sallar, gözleri yere yapışmıştır. "Bu iyi bir fikir değil."

"Bekle-" "Güle

güle, Misha."

Ben daha gözümü kırpmaya fırsat bulamadan Charlotte gitmişti.

CHAPTER 5

I Dün gece toplam iki saat uyuyabildim. Bunu bir kazanç olarak sayacağım, özellikle de gecenin anılarının olaylar beni sonsuza kadar uyanık tutacaktı.

Bana büyü yapmış olmalı. Bunu ancak bu şekilde açıklayabilirim. Ondan gelen tek bir kelime, küçük bir emir... Çözülmem için gereken tek şey buydu. Sesi sarhoş ediciydi, karşı koyamadığım bir uyuşturucu. Misha zihnimde harika sıcak bir pus yarattı. Birbirimize yabancıydık ama kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Sadece talimatları ve baş döndürücü bakışlarıyla bile kendimi inanılmaz derecede seksi, arzulu ve kontrolümü tamamen kaybetmiş hissetmemi sağlıyordu.

Pişman değilim ama biraz pişmanım. Karşılaşmamız ne kadar tuhaf olsa da, birlikte daha fazla zaman geçiremediğimiz için acı hissediyorum. İçimdeki meraklı kedi daha sonra ne olacağını bilmek istiyor. Ne kadar ileri gitmesine izin verirdim? Ona adımı söylemeli miydim? Numaramı vermeli miydim?

Sanırım artık geri dönüş yok. Birbirimize tekrar rastlama şansımız yok denecek kadar az. Sürdüğü sürece eğlenceli olduğunu kabul ediyorum. Cazibesini, gizemini, *gücünü* inkar edemem.

Çok güzel.

Keşke günün geri kalanını onu hayal ederek geçirebilseydim ama ne yazık ki ilk gününe geç kalıyorum. On beş dakikalık hızlı bir durulamadan sonra kendimi bir kot pantolonun ve parlak kırmızı bir kazağın içine atıyorum. Yerel Starbucks'tan bir fincan sade kahve alıyorum ve en yakın metro istasyonuna ulaşmak için sokaklarda yarışırken boğazımı haşlayarak içiyorum. Tren kalabalık ve havasız, bu da terlememi on kat daha kötü hale getiriyor. CyberFort HQ'nun ön kapısından hızla içeri girdiğimde deli bir kadın gibi görünüyorum.

"Merhaba canım," diye karşılıyor beni resepsiyonda yaşlı bir kadın. Düzenli kalemlerinin hemen önünde bir isim levhası duruyor: *Merrybell*. Tatlı bir gülümsemesi var, gözlerinin kenarları ışıldarken kırışıyor. Beyaz saçları saygın bir topuz yapılmış, bir çift kare gözlük yeşil gözlerini iki kat daha büyük gösteriyor. Tarçın kokuyor.

"Merhaba," diyorum nefesimi toplamaya çalışarak. "Umarım geç kalmamışımdır. Ben Aurora Foster. Bugünden itibaren burada staj yapıyorum."

"Oh, bir stajyer daha!" diyor tatlı bir kıkırdamayla. "Endişelenmene gerek yok, tam zamanında geldin."

"Tanrı'ya şükür."

"Benimle gelmek ister misiniz? Size masanızı gösterebilirim. Sanırım Antonov kardeşler birazdan hepinizi tanıştırmak için bir araya getirecekler."

Gülümsüyorum. "Bu harika olur. Teşekkür , Merrybell."

"Lütfen bana Merry de."

CyberFort binası, çoğu devasa sunucu odalarına ayrılmış en az elli kattan oluşan devasa bir yapıdır. Asıl ofisler otuzuncu kat ve üzerinde yer alıyor ve strateji ve pazarlama, muhasebe, araştırma ve geliştirme, insan kaynakları ve operasyon departmanlarına ev sahipliği yapıyor. Merrybell beni araştırma ve geliştirmenin yapıldığı kırk dördüncü kata götürdü.

Asansörden birlikte büyük, açık bir alana çıkıyoruz. Görünürde havasız odacıklar yok. Bunun yerine, geniş oturma alanlarına sahip büyük iş istasyonları var. CyberFort'taki üst düzey yöneticilerin iç tasarım için çok fazla harcama yaptıkları açık. Aydınlık ve davetkâr, kendimi manzaradan sıkılmadan uzun saatler boyunca çalışırken hayal edebileceğim bir yer.

Bir grup genç adam iş istasyonlarından birinin yanında toplanmış, bazıları ofis sandalyelerinde otururken diğerleri masaya yaslanmış. Canlı bir gruba benziyorlar, yüksek sesle hava durumu veya piyasaya sürülecek en son PS5 oyunu hakkında sohbet ediyorlar. Merrybell beni gösterdiğinde bile hiçbiri bana aldırış etmiyor.

"İşte buradasın," dedi bana. "Stajyer arkadaşlarınla tanış Aurora. Bunlar Charlie, Buck, Lincoln, David ve Timothy."

Hepsine kibarca el salladım ve gülümsedim. "Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum."

"Naber," diyor grubun en gürültülüsü Charlie, çenesini rahatça eğerek.

David hafif bir kahkaha atarak, "Tanrı'ya şükür burada bir piliç var," diyor. Saçları iğrenç bir neon yeşiline boyanmış. "Burada bir piliç olacak diye endişeleniyordum."

gerçek sosis festivali."

"Piliç mi?" Düz bir şekilde yankıladım.

Hepsini içime çekerken midem sıkışıyor. Acı ama sürpriz olmayan bir hayal kırıklığıyla staj ekibine alınan tek kadının ben olduğumu fark ediyorum. Bu senaryonun yeni olduğunu da söyleyemem. Bilgisayar bilimleri -ve genel olarak STEM- alanına ilgi duyan kadınların sayısının çok daha az olduğu bilinen ve talihsiz bir gerçek. Kendime sorun olmadığını söylüyorum. Bu adamlar beni korkutmuyor. Aslında hepimizin iyi geçinmesini ve birlikte harika işler yapmamızı umuyorum. Günün sonunda, sadece işimi yapmak ve geçimimi sağlamak, fazlasını da birikim hesabıma aktarmak istiyorum.

Babamı bulmak için ne kadar erken para biriktirirsem o kadar iyi.

"Ne kadar canlı bir grup," diyor bir adam köşeden çıkarken. Uzun boylu, yaklaşık 1.80 boylarında, koyu kahverengi saçlı ve aynı derecede koyu kahverengi gözlü. Adam, spor kömür rengi ceket ve cilalı deri ayakkabılarıyla şık bir takım elbise giymiş. "Taze et hakkında ne düşünüyorsun, Pyotr?" diye soruyor onu takip eden adama.

Pyotr birçok yönden ilk adama benziyor. Hatta onlara baktıkça ikiz olup olmadıklarını daha çok merak ediyorum. Görünüşlerinde küçük farklılıklar var. Pyotr'un saçları daha kısa kesilmiş ve kalın, iyi kesilmiş bir sakalı var. Yine de gözleri ve zayıf fizikleri aynı. Ancak ilk adamın aksine Pyotr daha rahat giyinmiş, kolları dirseğinin hemen altına kadar kıvrılmış, beyaz düğmeli bir ceket giymiş.

"Onlara taze et dememelisin Dimitri," diye cevap verdi.

Dimitri gözlerini devirir. "Hiç eğlenceli değilsin. Sadece takılıyorum." Grubumuza dönüyor ve büyüleyici bir gülümsemeyle yüzümüze vuruyor. Kendine güveni tam. "Herkes merhaba. Benim adım Dimitri Antonov, halkla ilişkiler müdürüyüm. Bu da kardeşim Pyotr. O muhasebeden sorumlu. Ve Luka..." Dimitri etrafına bakar ve kaşlarını çatır. "Nerede bu küçük pislik?"

Pyotr iç geçiriyor. "Luka bizim en küçük kardeşimiz ve araştırma ve geliştirmenin başı. Önümüzdeki yıl boyunca onunla yakın çalışacaksınız. Şu anda CEO'muzla bir toplantıda ama kısa süre içinde çıkacak."

Stajyerlerden biri, Lincoln, elini kaldırıyor. "Onunla da tanışacak mıyız?"

Dimitri homurdanır. "Elini kaldırmak zorunda değilsin. Burası ilkokul değil. Ama evet, Mikhail de kendini tanıtmak için dışarı çıkacak. Şimdilik, takılan tüm soruları bize iletebilirsiniz. Biz de size

Bir tur da. Operasyonlara başladığımızda hepinize şirket tarafından verilen dizüstü bilgisayarları vereceğiz."

Stajyerler arasında bir mırıltı koptu. Ben de onların heyecanını paylaşıyorum. CyberFort ilk tercihim olmayabilir ama yine de işin inceliklerini öğrenmek ve en son teknolojiyi elime almak için heyecanlıyım. Burada ne tür projeler yürüttüklerini öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Artık resmi olarak büyükler liginde göre, elimden gelenin en iyisini yapacağımdan emin olabilirsiniz.

Dimitri saatini kontrol ediyor. Gümüş bir Rolex. Eğer dünyanın en büyük beş siber güvenlik şirketinden birinin halkla ilişkiler müdürüyse, para içinde yüzdüğünden hiç şüphem yok. "Luka'nın işi çok uzun sürüyor. Kimlik kartlarınızı hazırlayıp sizi tura çıkaracağız. Herkes birbirine yakın dursun. Kaybolmamaya çalışın."

Grup olarak hareket ediyoruz, ancak diğer stajyerlerin bir araya gelme şeklini görmezden gelmek benim için zor. Uyum sağlayamıyorum, kolayca çemberlerinin dışına itiliyorum. Arkalarından gitmekten başka çarem yok. Cesaretimin kırılmamasına çalışıyorum. Ne de olsa en son gelen bendim. Muhtemelen çoktan *Halo 3* ya da teknoloji kardeşlerinin bağlandığı her neyse onun üzerine bağ kurmuşlardır. Bir yıl boyunca ekip olarak çalışacağız. Onları etkilemek için bolca zamanım var.

Tur oldukça etkileyici. Her birimiz binadaki çeşitli kapıların kilidini açmak için kodlanmış olan kimlik kartlarımızı aldıktan sonra Dimitri ve Pyotr bize sunucu odalarını gösteriyor.

Karmaşıklığa hayret ediyorum.

"Burada açık kapı politikamız var," diye devam ediyor Dimitri. "Herhangi bir sorunuz olursa hepinizi buraya uğramaya teşvik ediyoruz. CyberFort yatay liderliğiyle gurur. Bizi diğer büyük teknoloji şirketlerinden ayıran da bu." Konuşmanın çoğunu o yapıyor. Pyotr'un bunu pek hissediyorum. Onu bir kez bile gülümserken gördüğümü sanmıyorum. Endişelenmeye başlıyorum. Bu çaba onu öldürebilir.

Sonunda kırk dördüncü kata geri dönüyoruz ve başa dönüyoruz. Hepimize yepyeni MacBook'lar hediye edilmiş, giriş bilgilerimiz bizim için çoktan doldurulmuş. Döndüğümüzde bizi bekleyen üçüncü bir adam buluyoruz. Açık ara en rahat giyimli olan o. Sade bir koyu mavi kot pantolon ve büyük boy siyah kapüşonlu bir tişört giymiş.

"Luka!" Dimitri içten bir kahkaha atıyor. "Sonunda dokuzuncu kattaki zindanından çıktın, değil mi?"

Üçüncü Antonov kardeş Dimitri'ye ters ters bakar. Hepsinden daha solgun, gözlerinin altında koyu halkalar var. Yine de oldukça yakışıklı,

Benzer şekilde çarpıcı yüz hatları ve geniş bir göğsü vardı. Boynunun yan tarafına gizlice yapılmış bir dövme dikkatimi çekiyor.

"Kendimi tanıtayım dedim," diye homurdandı. "Ben Luka. Sizin ilk amiriniz olacağım. Önümüzdeki birkaç saat içinde proje ödevlerini dağıtıyor olacağım. Hatalara tahammülüm yok, bu yüzden sorularınız olursa açıklama istediğinizden emin olun."

Dimitri gülerek kardeşinin omzunu sıvazlar. "Misha ile daha az vakit geçirmelisin. Onun gibi konuşmaya başla."

Kalbim küt küt atıyor. Misha mı? Elbette, bu bir tesadüf. Ya da belki kemik yorgunu olduğum için bir şeyler duyuyordum. Onunla tekrar karşılaşmamın hiçbir yolu yok.

"Demek yeni askerler bunlar?" diye tanıdık ve derin bir ses duyuyorum. Kulak.

Donup kaldım. *Aman Tanrım, hayır.*

"Herkes," diyor Pyotr. "Bu CyberFort'un CEO'su, Mikhail Antonov. Onu kızdırmamaya çalışırsan bu yılı çıkarabilirsin."

Göz ucuyla ona bakmaya cüret ediyorum ve hemen pişman oluyorum. Bu o. Gizemli teklifçim. Sadece patronum değil, bu taraftan geliyor.

Mikhail gülümsemeden, "Hepinizden harika şeyler bekliyorum," diyor. Yorgun görünüyor. Hatta stresli. Acaba bunun dün geceki neredeyse küçük kaçamağımızla bir ilgisi var mı? Stajyerlerin sırasını tarıyor ve beni gördüğünde duruyor.

Ve sonra bakar.

Bu sinir bozucu. Bir şey söylemeli miyim emin değilim. Belki gülümsemeliyim? Onu hatırlamıyormuşum gibi davranacak cesaretim var mı? Biri şu anda yangın alarmını çalıştırıp dikkatimi dağıtabilirse çok minnettar olurum.

"Sen," diyor bir süre sonra, sesi gergin. Elini dostane bir tavırla uzatıyor ama gözleri... Çok *kızgın*. "Mikhail Antonov. Sen mi?"

Elini sıkıyorum, sıcak avucunun temasını hissettiğimde kalbim boğazıma fırlıyor. Dün bana dokunmuyordu ama şimdi dokunuyor.

"Aurora Foster," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor ama hiçbir şey söylemiyor ve sonra tek kelime etmeden gidiyor. Boku yedim.

CHAPTER 6

I özgeçmişini büyük bir ilgiyle inceledim. Bu yıl tüm stajyerleri ben seçmiştim, bu yüzden masamın üzerinden geçen ismini çok hatırlıyorum. MIT'den bilgisayar bilimi ve mühendisliği derecesiyle mezun olmuştu. Sınıfının en iyisi değildi ama daha az etkileyici olmadığını düşündüğümü hatırlıyorum. Portföyü kendi adına konuşuyordu. Düzgün, kısa ve öz. Gözle görülür bir hata veya performans sorunu olmadan çalışır durumda.

Sakin kalıp seçeneklerimi tartıyorum. Yapılacak en mantıklı şey gitmesine izin vermek. Onu çıplak görmekle kalmayıp, üstümde sürtünürken boşalması için talimat verdiğim duyulursa, bu onun kariyerine zarar verebilir. Şirketime zarar verebilir. Eğer şimdi onunla ilişkimi keser ve onu kendi yoluna gönderirsem, daha fazla komplikasyondan ve gereksiz garipliklerden kaçınabiliriz.

Ancak bu birkaç nedenden ötürü bana pek de iyi gelmedi. Birincisi, herhangi bir kuralı çiğniyor değildik. Henüz onun patronu değildim; O bir çalışan değildi. Kendi zamanımızda ne olduğu kimseyi ilgilendirmez. İkimiz de buna rıza gösterdik, ikimiz de eğlendik. Birlikte geçirdiğimiz bir saat neden onun bir yıllık stajına mal olsun ki? İkincisi, ekibe iyi bir katkı sağlayacağı açık. Özgeçmiş her şeyi anlatıyor. Zeki, tutkulu. Ve üç.

Onun kalmasını istiyorum. Bu bencilce, biliyorum ama içimin derinliklerinde onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Çok fazla sorum var. Neden bana ismi hakkında yalan söyledi? Priscilla Kelp'in etkinliğinde orada olduğu konusunda?

Ve neden parmağında bir evlilik yüzüğü var?

Altın şeridi bir anda fark ettim. Parmaklarının arasında endişeyle döndürüyordu, panik gözlerinden okunuyordu. O evli. Evli değil.

partide masallar anlattığını merak ediyorum. Bu yeni bilgi beni itiraf etmek istediğimden daha fazla üzdü.

Hangi şanslı piç ona karım diyebiliyor? Ve neden bir partide çırılçıplak dolaşıyor? Neden çalışmak zorunda ki? Hayatımda bir kadın olsaydı, parmağını bile kıpırdatmasına gerek kalmamasını sağlardım. Babamın bana öğrettiği pek çok dersten biri de ailene bakmak, ihtiyaçlarını karşılamaktı. Aurora'nın ek iş olarak garsonluk yapması için ne tür bir beleşçi sık kafalı olması gerekir?

Aurora.

İsmi aklımdan çıkmıyor. Çok güzel, tıpkı onun gibi. *Uyuyan Güzel*'deki prenses gibi. Şimdi düşünüyorum da, ona Charlotte'tan çok daha fazla yaklaşıyor. Yaklaşıyor.

Düşünceleri uzaklaştırıyorum. Onu düşünmeyi bırakmalıyım. İş söz konusu olduğunda, paçayı kurtarabileceğimden eminsem geçmeyeceğim çok az çizgi vardır. Ama kişisel düzeyde, aldatmak göz yumamayacağım bir şey. İşleri daha ileri götürmemiş olsak bile, yine de çok ileri gittik. Göğsümdeki bu garip his her neyse yutmaya karar verdim.

Eğer ikimiz de medeni olur ve hiçbir şey olmamış gibi davranırsak, Aurora'nın işine devam etmemesi için bir neden göremiyorum. Mesafemi korumalıyım, ikimizin de iyiliği için.

Kapım çalındı. Merrybell kafasını içeri soktu.

"Böldüğüm için özür dilerim Bay Antonov," diyor. Çok tatlı bir kadın. Kendi anneme çok benziyor ama Catherina tatlı olmaktan çok uzak. O kadını ölesiye seviyorum ama dünyada kalbime kendi annem gibi korku salabilecek başka kimse yok.

"Ne oldu?" Aurora'nın özgeçmişini masamın üst çekmecesine iterek soruyorum. "Bay Young evrakları gönderdi. Sadece imzanız gerekiyor. I imzalamanız için elektronik bir kopyasını gönderdim." "Güzel. Bununla ilgileneceğim."

Merrybell kibarca, "Buralarda yeni yüzler görmek heyecan verici," diyor ve ana ofis alanındaki stajyerlere hızlıca bir göz atıyor. Oturduğum yerden Aurora'yı net bir şekilde görebiliyorum. Bunun bir sorun olup olmayacağından emin değilim.

"İhtiyacın olan başka bir şey var mı Merrybell?" diye sordum.

"Oh, evet. Birinci hatta sizi bekleyen bir beyefendi var. Dün ve önceki hafta sizi arayanla aynı kişi. İsmi K ile mi başlıyor?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Konstantin."

Merrybell parmaklarını şıklatır. "Evet, bu."

"Haber verdiğiniz için teşekkür ederim. Çıkarken kapıyı kapatın."

"Anlaşıldı, Bay Antonov."

Ofisimin kapısını sıkıca kapattıktan sonra derin bir iç çekerek telefonumu elime alıyorum. Şu anda bununla uğraşmak istemiyorum. Onunla hiçbir şey yapmak istemediğimi açıkça belirtmiştim. Ahizeyi kulağıma götürdüm ve tısladım, "Sana aramayı kesmeni söylemiştim."

"Benimle buluşmayı kabul ettiğinde aramayı bırakacağım," diyor Konstantin, Rus aksanı o kadar kalın ki sözlerini algılamam bir an alıyor.

"Bu asla . Siktir git."

"Şimdi, şimdi, Misha," diye azarlıyor. "Sevgili amcanla böyle mi konuşuyorsun?"

"Sen benim amcam değilsin."

"Kan kandır. Aramızda kaç kilometre olursa olsun sen her zaman ailemizin bir parçası olacaksın."

"Bu sana son uyarım," diye çıktım. "Beni aramayı bırak. Ailemi taciz etme. Teklifinizi asla kabul etmeyeceğiz. Babamızı sürgün eden sendin."

"Küçük kardeşim Lev bana ihanet etmek gibi bir hata yaptı," diyor Konstantin sakince. Belki biraz fazla sakin. "Antonov Bratva'nın kurallarına uyulmalı. Beni polise ihbar etmeye çalıştığı için onu oracıkta öldürmeliydim. Kolayca kaçtı."

"Babam senin yüzünden öldü," diye tıslıyorum. "Adamlarınız bizi Moskova'dan kovduğunda sekiz yaşındaydım."

"Geçmiş geçmişte bırak, Misha. Sana ve kardeşlerine eve dönmeniz için ihtiyacım var. Bir kez daha bize katılın. Benim yanımda hüküm sürmek senin doğuştan hakkın."

"Siktirip gitmenin neresini anlamıyorsun?"

Konstantin kıkırdıyor. İğrenç bir ses. Islak ve fazla gırtlaktan. "Başarınızı, şirketinizi... Hepsini bana borçlusunuz."

"Başarımız sıkı çalışmamızdan kaynaklanıyor. Babamı silah zoruyla Rusya'dan kovarak bu işte parmağınız olmadığından emin oldunuz."

"İyi düşünmelisin, Misha. Birlikte başarabileceğimiz onca şeyi düşün. Antonov Bratva ve CyberFort'un sağlayabileceği bilgiler... Durdurulamaz olurduk."

Koltuğumda öne doğru eğildim, öfkem enseme yaladı. "Sana bir daha söylemeyeceğim amca. *Kes şunu. Aramayı.*"

Telefonu ahizesine kapatarak sandalyeme geri oturdum ve öfkelen dim. Konstantin dört ay önce hapisten çıktığından beri durmadan arıyor. İnanılmaz uzun bir suç listesinden dolayı hapis yatıyordu. Rusya'yı neden bir gece yarısı panik içinde terk etmek zorunda kaldığımızı anlayamayacak kadar küçüktüm. Annem hala Luka'ya hamileydi ve ikizler sadece altı yaşındaydı. Sekiz yaşındayken babam beni evin erkeği ilan etti.

Neler olduğunu bilmiyordum. Tek bildiğim New York'a dört uçak biletimiz olduğuydu. Babamız bizimle gelmedi. Onu bir daha hiç görmedik ama o yaşta bile hayatta kalacağını umacak kadar saf değildim. Öldüğünü biliyorum, muhtemelen öz kardeşi tarafından vuruldu.

Soyumuzdan, aile mirasımızdan utanmıyorum. Bana kalırsa, aynı soyadını paylaşan iki ayrı aileyiz. Bu Bratva saçmalıklarının hiçbirini kabul etmeyeceğim. Kardeşlerim ve ben iş adamlarıyız, teknoloji alanında öncüyüz, şiddete eğilimi olan dövme li vahşiler değ iliz.

Kapım üç kez sertçe çalındı. En küçük kardeşim, Luka.

İç i

nd "İyi misin?" diye soruyor hoyratça.

e. "İyi," diye akıcı bir şekilde yalan söylüyorum. Ona Konstantin'den bahsetmeye gerek yok. Benim

Kardeşlerimin o manyağı bilmesine gerek yok. Onunla tek başıma ilg ileneceğim. "Gitmeye hazır mısın?"

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Nereye?"

"Stajyerlere öğ le yemeği ısmarlıyoruz, unuttun mu? Bu yıllık bir gelenek."

Derin bir nefes alıyorum. Doğ ru, neredeyse unutuyordum. Yeni iş e başlayanları ilk günlerinde yemeğe çıkarmak Dimitri'nin fikriydi, çünkü onları bir kez iş e koyduktan sonra burunlarını taşa dayayacaklar. Normalde şirket gezilerini umursamam ama...

Ama bu sefer o da orada olacak.

Yavaş ça ayağa kalkıyorum. Aurora'dan gerçekten kaçış yok. Garip bir karşılaş ma ihtimalinden kaçınmak için önümüzdeki yılı ofisimde saklanarak geç iremem. Ayrıca, o benim hiçbir şey saklamadığımı bilecek kadar eşsiz bir konumda.

"Gidelim," dedim kardeşime.

CHAPTER 7

T Domates kırmızısı kazağım sayesinde batıyorum, parlak kızıl saçlarımla tezat oluşturunca daha da belirginleşiyor. Kendime bunun sadece öğle yemeği olduğunu söylüyorum. Elbette, iş arkadaşlarımla bir ya da iki saat boyunca kibarca kaynaşabilirim,

Değil mi?

Tech Bros bir çeşit grup, bir ittifak oluşturdu. Charlie, Buck, Lincoln, David ve Timothy birbirlerine tutkal gibi yapışmış, masadaki tüm boş sandalyeleri kapmış, ayrılmaz bir kitle. Antonov kardeşler de bize katıldı, masanın diğer tarafına oturdular ve ara sıra Tech Bros'un sorularını yanıtlıyorlar. Benim için sadece bir koltuk kaldı.

Mikhail'in hemen yanında.

Tam bir sessizlik içinde oturuyorum. O da konuşmuyor. Tech Bros iş konuşurken kardeşleri de iş konuşuyor ve bir kez bile beni sohbetlerine dahil etmeye çalışmıyorlar. Bu o kadar garip ve rahatsız edici ki kıvranmak istiyorum, ama bu dürtüye direniyorum ve nazik garson spesiyalleri sıralarken ilgileniyormuş gibi yapıyorum.

Mikhail beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyor. Bana yan gözle bile baktığını sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, minnettar mı olmalıyım yoksa aşağılanmalı mıyım emin değilim. Tek bildiğim *kesinlikle* kafamın karışık olduğu ve biraz da korktuğum. Ya stajımı kaybedersem? Ya haber yayılırsa?

"Bence iyi fikirleri var," diyor Charlie umursamaz bir sırıtışla. "Dünyanın en zengin adamlarından biri olmasının bir nedeni var. Ben de onun gibi kripto paralara yatırım planlıyorum. Adam bir dahi."

İçimden küçük bir alay geçiyor. Sesimi yükseltmek istemem ama Charlie'nin servetini bir dizi kârlı yatırımla kazanmış bir adamdan bahsederken, babasının bir altın madeni sahibi olduğu ve önceki projelerini finanse ettiği gerçeğini rahatlıkla atlaması, onu bir kaide üzerine yerleştirilmeyi hak ediyormuş gibi gösteriyor.

Charlie başını eğiyor, yüzünde eğlenceli bir gülümseme var. "Komik bir şey mi var Aurora?"

"Hayır, hiçbir şey."

"Lütfen, yüksek sesle konuşun. Sizi zar zor duyabiliyorum."

Derin bir nefes alıyorum. "Bu ifadeye katılmıyorum."

Charlie kollarını kavuşturdu, sandalyesinde arkasına yaslandı. Hiç hoşuma gitmeyen bir kendini beğenmişliği var. Gerçek bir 'babam bunu duyacak' enerjisi. Hatta Ralph Lauren'den alınmış bembeyaz bir polo tişört giymişti. "Neden, Foster?"

"Kripto paranın istikrarsızlığı herkesin malumu. Paranızı yarışlarda bahis oynayarak kazanma şansınız daha yüksek. İkincisi, adam yanılmaz değil. Chipper'ı devraldığında yarattığı karmaşayı gördünüz mü? Şirketi iki hafta içinde batırdı."

Timothy başını sallıyor. "Evet," diyor aptalca. "Başımı çevirip bakamadığım bir tren kazasıydı."

Charlie dilini şaklatır ve ters ters bakar. Timothy hemen içine kapandı. Anlaşılan Tech Bro elebaşının kim olduğunu çoktan bulmuşum.

"Anlamazsınız," diyor elindeki ekmek çubuğunu küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Kripto belli bir uzmanlık seviyesi gerektirir. Senin anlamanı beklemiyorum." " ne var?" Ben de karşılık veriyorum. "Bu dengesiz bir alternatif form

para birimi. Paranızı yatırılabileceğiniz daha güvenli yerler var."

"Finansal tavsiyelerimi kalifiye birinden alacağım, tatlım, ama katkı için teşekkürler." Ses tonu beni neredeyse çileden çıkaracaktı. Küçük ekibinin geri kalanı sadece gülüyor, ben ise orada sessizce çileden çıkmış bir şekilde oturuyorum. Ben de yeni iş arkadaşlarımla iyi geçinmeyi umuyordum.

"Bayan Foster çok haklı ve eğer bir yıl daha dayanmak istiyorsanız ona benim yanımda bir daha sevgilim demezseniz iyi edersiniz."

Mikhail herkesin dikkatini bir mıknaş gibi çeker. Tek bir cümlesiyle tüm masaya hükmediyor. İstese tüm odayı kontrol edebileceğinden eminim. Mikhail başka bir şey eklemiyor. Eklemesine de gerek yok. Beş saniye içinde, Tech Bros hemen fikir değiştirdi.

Buck, "Şimdi düşünüyorum da, internette oldukça boktan şeyler söylemiş ve bunun için asla özür dilememiş," diyor.

Lincoln, "Evet ve kripto pazarları oldukça yırtıcı olabiliyor," diye ekliyor.

Mutabakat mırıltıları var.

"Affedersiniz," diye mırıldanıyorum sandalyemi boşaltıp tuvaletlere yönelirken.

Bayanlar tuvaleti de en az restoran kadar gösterişli, yüksek aynalar ve oturmak için granit makyaj masaları var. Lavaboya yöneldim ve biraz trans halindeyken ellerimi soğuk suyun altına tuttum. İşteki ilk günümün böyle geçeceğini hayal etmemiştim. Pislik iş arkadaşlarım ve yeni patronumu çırılçıplak gördüğümü keşfetmem arasında zihnim sonsuz daireler çiziyor. Eninde sonunda oraya geri dönmem gerektiğini biliyorum ama iki saatlik uykum sonunda beni etkilemeye başladı.

Kahretsin, Charlotte. Seni seviyorum ama senden nefret ediyorum. Bütün bunlar senin suçun. "yok," diyorum aynadaki yansımama. "Başını aşağıda tut ve

işi yap."

"Sonsuza kadar burada mı saklanacaksın?"

Mikhail'in kapıda dikildiğini görünce irkilerek arkamı dönüyorum. Yanlış tuvalette olduğu gerçeğinden pek rahatsız olmuş görünmüyor.

"Burada ne yapıyorsun?"

Mikhail hemen cevap vermiyor. Bir bana bakıyor. "Seni kontrol ediyorum."

Ellerimi kalçalarımın altına koyuyorum. "Burada ağladığımı mı sandın?"

"Hayır," diyor en hafif kıkırdamayla. "Sen bundan daha dayanıklısın."

"Gerçekten buna gerek yoktu," diye ısrar ediyorum. "Ben büyük bir kızım, Misha. Ya da şöyle mi demeliyim?"

Mikhail diyebilir miyim? Ya da belki efendim?" Ellerimi havaya kaldırdım. "Ne karmaşa ama."

Ağzımdan *efendim* kelimesi döküldüğünde ifadesi hafifçe kararıyor. Yemin ederim, kızışmış bir hayvan gibi hırladığını duyuyorum. Birkaç adım daha yaklaşarak aramızdaki mesafeyi yarıya indiriyor.

"Bu konuda..."

"Dur tahmin edeyim, hiç olmamış gibi mi davranmak istiyorsun? Hayatımıza devam edelim."

"Kesinlikle yapmalısın."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıttım. "Bu da ne demek oluyor?"

Mikhail dişlerini gıcırdatıyor, çene hattı kusursuz bir şekilde keskin. Gözlerindeki bakışı çözemiyorum. Artık dokunabilecek kadar yakın. Başı dik ve göğsü gururlu bir şekilde, "İşte " diyor. "Biz gidiyoruz

temiz bir sayfa açarak devam ederiz. Dün geceyi unutacağız ve bir daha asla gündeme getirmeyeceğiz. Anlaştık mı?"

"Orada ne yapıyordun ki?" Onu görmezden gelerek soruyorum. Bu yakıcı soruları içimden atmam gerekiyor.

Kıllandı. "Bu seni ilgilendirmez." "Bunun bir çıkar çatışması olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Mikhail son bir adım atıyor. O kadar yakın ki. Kolonyasının toprakları kokusunu alabiliyorum, takım elbisesinden yayılan vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. İstese beni öpebilirdi.

"Bu sadece seni tanıyorsam geçerli," diye mırıldanıyor, gözleri dudaklarıma yapışmış. "Ben seni tanımıyorum."

Yalan söylemeyeceğim. Sözleri yüzüme bir tokat gibi çarptı. Aramızda büyü, hayatta bir kez yaşanabilecek bir ruh bağı varmış gibi davranmayacağım ama aramızda *bir şeyler* vardı. İnkâr edilemez bir çekim. Bana elini bile sürmedi ama beni ne kadar çok istediğini görebiliyordum. Beni *istiyordu*. Şu anda bile gözleri şehvetle kararmış, bakışları sıcak ve ağır bir şekilde bedenimde. Aramızdaki bu çekimi gerçekten görmezden gelebilir miyiz?

"Benim için sorun olacak mısınız, Bayan Foster?"

Alay ediyorum. "Hayır. Bu işe ihtiyacım var. *Benim* için sorun mu olacaksın?" Mikhail için topuklarının üzerinde dönüyor. Neredeyse kovalayacak olmamdan nefret ediyorum, Bedenim güneşe bakan bir çiçek gibi onun sıcaklığına doğru eğildi.

"Teması minimumda tutacağız," diyor. "Zaten tüm raporlarınız Luka üzerinden gitmeli."

"Tamam."

"Güzel."

"Yine de son bir sorum var." İç geçiriyor ve bana bakıyor. "Ne soracaksın?"

Yutkunuyorum, kalbim ince buzun üzerindeki bir kaya gibi sıcıyor. Onun damarına basmaktan neden bu kadar zevk aldığımı bilmiyorum. Onu çözmeye çalışmak heyecan verici.

"Buna değdi mi?" Ben sordum. "Değer *miydin*? Bir milyon."

Mikhail'in gözü seğiriyor. Neredeyse fark edilmeyen bir hareket. Cevap vermeden gidiyor. Hayal kırıklığına uğradım ama ne yazık ki şaşırmadım.

Gruba tekrar katıldığım da yemek masaya gelmişti.

Mikhail'in yokluğu bariz bir şekilde ortada.

David yanımdaki boş sandalyeye baktığımı fark edince, "Önemli bir telefon görüşmesi yapması gerektiğini söyledi," diye açıkladı.

"Tabii ki yaptı," diyorum kuru bir sesle. Yemeğime gömülüyorum ve tüm bu karşılaşmayı düşünmemeye çalışıyorum.

Bu yıl hayatta kalabilecek miyim merak ediyorum.

CHAPTER 8

F Mikhail ile ofisteki karşılaşmalarım çoğunlukla kısa sürüyor. Çoğu zaman da geçerken karşılaşıyoruz. Koridorlarda birbirimizin yanından geçerken, ofisin öbür ucundan kazara göz göze geldiğimizde, işten dönerken maalesef uzun bir asansör yolculuğunda birlikte olduk. Gözleri telefonundaydı, biriyle mesajlaşıyordu. Eminim ki benimle konuşmak için numara yapıyordu.

Benimle konuşmaktan kaçın.

Dick.

Sanırım böylesi daha iyi. Aramızda her ne olduysa onunla uğraşmaktansa karşılıklı olarak birbirimizin varlığını görmezden gelmeyi tercih ederim. Bazen bunu düşünüyorum ve içim sızlıyor. O akşam birçok seçim yapıldı ve bunların çoğu aklın yanlış tarafındaydı. Ama bazen...

Bazen garip bir özlemle anımsıyorum. Bana nasıl baktığını, beni nasıl tamamen çözülmüş hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum. Sadece sözleriyle bile beni çözüyordu. Üniversite boyunca birkaç erkek arkadaşım oldu, birkaç tek gecelik ilişki yaşadım ama hiçbirisi sadece onun boğuk sesini kullanarak boşalmamı sağlamadı.

O gecenin üzerinden koca bir hafta geçmiş olmasına rağmen, kulağımnda hâlâ onun lezzetli sözleri çınlıyor. Yüzümü kızartmayı asla başaramıyorlar, gözlerindeki aç bakışlar hafızama demirden bir damga gibi kazınıyor. Belli ki beni istiyordu. Aletin sert baskısını inkar etmek imkansızdı. Açlığımın ona yansıdığını gördüm, havadaki cızırtıyı hissedebiliyordum.

Ve şimdi onun soğuk kayıtsızlığı göğsümü sızlatıyor.

Dikkatimi dağıtacak bu kadar işimin olması iyi şey.

İlk amirim ve program danışmanım olan Luka, az konuşan bir adam; bu özelliğini en büyük kardeşiyle paylaşıyor gibi görünüyor. Yine de bununla ilgili bir sorunum yok. Son derece bilgili olmasının yanı sıra yaptığı iş konusunda tutkulu olduğu da açık. Saçma sapan bir adam değil, sadece işini yapmak isteyen bir adam.

Her bir stajyere üzerinde çalışacakları ayrı projeler ve ekip olarak üzerinde çalışacakları daha büyük bir görev verdi. Benim işim öncelikle CyberFort'un birçok sunucusundan birinde tuttuğu eski yedekleme verilerinin iç kodlamasını mümkün olduğunca küçük hale getirmek için yeniden işlemekten oluşuyor.

Ekibimizin görevi CyberFort'un web sitesinin işe alım sayfasını tamamen yeniden inşa etmektir. Mevcut haliyle web sayfası hantal ve programlamasına kodlanmış bir dizi eski komut dosyası var. Sadece aksaklıkları gidermek değil, aynı zamanda potansiyel çalışanlar için daha dikkat çekici olacak şekilde tasarlamak da bize bağlı.

Çalışmak umurumda değil. Aslında zevkli, sadece klavyemi, parmak uçlarımı ve beynimi kullanarak büyük, karmaşık bir bulmacayı bir araya getirmek gibi. Çalışma alanım açık ve misafirperver, beşinci kattaki CyberFort kafeteryasında her gün çok çeşitli ücretsiz yemekler var ve işe gidip gelmem metroyla otuz dakika sürüyor.

Ne yazık ki iş arkadaşlarımdan nefret ediyorum.

Tech Bros kesinlikle en kötüsü. Gürültü yapıyorlar, çok fazla yer kaplıyorlar ve temizlik ekibinin halledeceğini düşündükleri için bıraktıkları dağınıklıklara hiç girmiyorum bile. Gözlerimi deviriyorum. Neden aptal gibi davranma ihtiyacı hissediyorlar? Cidden annelerinin arkalarını toplamasını mı bekliyorlar?

David ve Timothy o kadar da kötü değiller.

Ama Charlie kafamı öğütücüye sokma isteği uyandırıyor.

Ona şüpheyle yaklaşmaya hazırdım. Belki de ilk izlenimde kötü olan bir adamdır. Onun %100 bir pislik olduğunu anlamam için iki gün yetti.

"Bu hafta sonu barbekü partime kim gelmek ister?" Charlie çalışma masamın kenarına oturarak soruyor. Kelimenin tam anlamıyla bir düzine farklı sandalye var ve kışını park etmeye karar verdiği yer tam olarak burası. Sırtı bana dönük, bunu davetinin beni kapsamadığına dair çok açık bir işaret olarak alıyorum. Gitmek isteyeceğimden değil.

"New York'ta barbekü yapmana nasıl izin veriliyor?" Buck soruyor. Aptal bir sesi var, iri yarı bir adam için garip bir şekilde tiz.

"Babamın yatında," diye açıklıyor Charlie. "İki haftada bir ıstakoz falan pişiriyoruz."

İniltimi yutuyorum. *Tabii ki* bu adamın bir yatı var. Aptal pahalı polo tişörtleri ilk ipucum olmalıydı. Onunla ilgili her şey, babasının parasıyla hayatını sürdüren aşırı ayrıcalıklı bir kardeşlik kardeşinin çılgınlıklarını atıyor.

Garip bir şekilde, bana kendi babamı düşündürdü. Bunca yıldan sonra onu kafamda kurguladım, neye benzeyebileceğine ve nasıl davranabileceğine dair bir kolaj oluşturmaya çalıştım. Acaba Charlie'nin babası gibi zengin mi yoksa onun kadar kendini beğenmiş mi? Zengin ama nazık ve cömert olduğunu hayal etmek istiyorum. Emin olmanın tek yolu onu bulmak ama bu da zaman alacak. Her geçen gün tasarruf hedefime biraz daha yaklaşıyorum. Parayı topladığımda, nihayet onu arayabileceğim.

Umarım önce Charlie'nin kafasını en yakın fotokopi makinesine çarpmam.

"Ne diyorsun bebeğim?"

Yukarı bakıyorum. Charlie, tüylerimi diken diken eden kendini beğenmiş bir sırıtişla bana bakıyor. Ugh.

"Bana öyle deme," diye karşılık veriyorum ve dikkatimi dizüstü bilgisayarına veriyorum. Ekranda satırlarca kod var, her bir rakamı yapmış olabileceğim hatalar için dikkatle inceliyorum.

"*Hadi*, Foster," diye dürtüklemeye devam ediyor. "Eğlenceli olacak. Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Hayır, teşekkür ederim." "davranma."

"*Hayır*'ın hangi kısmını anlamıyorsun?"

Charlie kıkırdıyor, ellerini sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyor. Grup arkadaşlarına, sanki götlük yapan *benmişim* gibi bir bakış atıyor.

"Tanrım, birisi bugün şirretlik haplarından fazladan bir doz almış." Ona ters ters baktım. "Pardon?"

"Takım oyuncusu ol, Foster. Düşünsene, bikini giyebilirsin. Bahse girerim bikininin içinde çok seksi görünüyorsundur."

Ayağa kalktım ve yüzüne baktım. Bıktım artık ve bu bariz saygısızlığı görmezden gelmem mümkün değil.

"Haddini aşıyorsun," diye . "Özür dile."

Charlie güler. "Sakin ol, Aurora. Şaka kaldıramıyor musun?"

"Gülmüyorum lan."

Biraz daha uzun duruyor, göğsünü şişiriyor ve sivri burnunun ucundan bana bakıyor. Gözüm korkmadı. İlk kırılan olmayı reddediyorum. Bunu yaparsam, bu tür kaba davranışlarının yanına kâr kalacağını düşünecek. Benim gözetimimde olmaz.

Charlie'nin gözleri omzumun hemen yanından arkamdaki birine kayıyor. Bakmıyorum, odaklanmaya devam etmeye kararlıyım. Önce o pes ediyor, alaycı bir huff ile solup gidiyor.

"Her neyse," diye homurdanıyor uzaklaşmadan önce.

Boğazımın arkasında acı bir tat bıraksa da göğsümde küçük bir zafer duygusu yükseliyor. Bu bir zafer gibi *hissettirmiyor*. Yanaklarım utançtan yanarken ve midem öfkeyle kabarıırken değil. Diğer adamlardan herhangi biri bir şey söyleyebilirdi. Biri ayağını yere vurup beni savunabilirdi. Yine de tek başımaydım, pislik iş arkadaşımı tek başıma savuşturuyordum. Başa çıkabilirim ama buna mecbur kalmamalıydım.

Gözlerimi yakan yaşların sızısını hissettiğimde dönüp banyoya gidiyorum. Charlie ve hayranlarının beni ağlarken görmesine izin vermeden önce cehennem buz tutacak. Hızlı hareket ediyormuş gibi görünmeden yapabildiğim kadar hızlı ve sessiz bir şekilde kadınlar tuvaletine doğru ilerliyorum.

Öfke enseme yalıyor, tüm kafatasımı dövüyor. Bununla ilgili her şey berbat. CyberFort'ta tek bir arkadaş bile edinemedim ve her şeyin ötesinde, patronumla olan tehlikeli durumum beni sürekli yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşum gibi hissettiriyor.

En son pes edecek kişi benim ama... *Kahretsin*. Belki de bırakmak en kolay seçenektir. Bir yıl boyunca dayanabileceğimi biliyorum ama bu strese değer mi? Referanslarımla başka bir yerde kolayca yeni bir iş bulabilirim. Belki Mikhail bana mükemmel bir referans yazar. Eminim buradaki herkes gibi o da mümkün olduğunca az telaşla gitmemi istiyordur.

Ama yenilginin acısı beni tekrar düşünmeye itiyor. CyberFort'tan ayrılırsam, onlar kazanır. Gururum böyle bir darbeyi kaldıramaz. Charlie ve onun ukala ağzı, Mikhail ve onun aptalca yakışıklı yüzü... Bu kadar erken pes ettiğim için kendimi affedebileceğimi hiç sanmıyorum.

Banyo kapısı açılır. Merrybell dostça bir gülümsemeyle başını içeri uzatır.

"Nasılsın canım?" diye soruyor bana, benimkinin yanındaki lavabonun önünde durarak. Yaşlı kadın ellerini yıkamak için acele etmiyor, sabunla köpürterek suyun ısınmasını sağlıyor. Burada geçirdiğim kısa sürede, Merrybell'in burada tahammül edebildiğim tek kişi olduğunu öğrendim.

"Zor bir gün geçiriyorum," diye itiraf ediyorum
ince bir kakhaha atarak. "Olanlara kulak
misafiri oldum."

"Unut . Erkekler erkektir ve hepsi bu."

Merrybell dilini  aklatır. " ocuklar yaptıklarından sorumlu tutulacak,"
diye düzeltiyor, ama kaba bir şekilde değil. "Bu içinde bulunduğumuz zor bir
alan. Ba ınızı dik tutun. Yalnız olmadığını unutma."

Küçük bir gülümseme sunuyorum. "Te ekk rl r, Merry."

" imdi, hazır olduğunuzda, Mikhail sizi ofisinde görmek istiyor."

Adını duyunca tüylerim diken diken oluyor. "Neden?" diye soruyorum.
Sesim istediğimden çok daha cırtlak çıkıyor. "Ba ım belada mı?"

Merrybell ellerini kağıt havluyla silerken omuz silkiyor. "Beni senin
peşinden gönderdi ama söylemedi. Yine de her şeyin yolunda olduğuna
eminim."

Boğazımın arkasına yerleşen yumruyu yutuyorum. İçimden bir ses
durumun böyle olmadığını söylüyor. Derin bir nefes alıyorum ve endişeyle
annemin yüzüğünü parmağımda döndürüyorum. De set mideme oturuyor ama
bundan kaçış yok. Bazen ne kadar acıtacak olursa olsun, bandajı tek seferde
söküp atmak daha iyidir.

"Tamam," diye mırıldandım kendi kendime. "Patronu görmeye gitme zamanı."

CHAPTER 9

MIKHAIL

I her şeyi ofisimden gördüm. Charlie'nin davranışından hoşnut olmadığımı söylemek hafif kalır. Onları doğrudan eğitmek Luka'nın işi ama Yıl ortası ve yıl sonu performans raporları için tüm stajyerleri uzaktan da olsa dikkatle izliyorum.

CalTech'ten dereceyle mezun olması ya da babasının CyberFort'un müşterisi olması umurumda değil. Kendini elebaşı ilan etmesine rağmen, Charlie tartışmasız grubun en kötü performans göstereni. Zamanını boşa harcıyor, teslim tarihleri hep geç kalıyor ve en önemlisi de Aurora'ya karşı davranışları düpedüz içler acısı.

Bir parçam devreye girmek istedi. Onu anında kovmak. Bu tür yorumlar bir CyberFort çalışanına yakışmıyor. Büyük bir İK kırmızı bayrağı olduğundan bahsetmiyorum bile. Aurora'nın bikini giymesi ve seksi görünmesi önerisini gündeme getirdiğinde, ona biraz akıl vermek için neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. Tabii ki yapmadım çünkü ben o kadar küstah değilim. Ve şirketimi olası bir davaya açık hale getirmek istemiyorum çünkü - eğer dürüst olmak gerekirse - onun kışını yerden yere vurabilirdim.

Ofisimde, deri yönetici koltuğumda oturmuş, parmaklarımı masamın kenarında tıngırdatıyorum. Yaklaşık yirmi dakika önce Merrybell'i Aurora'yı benim için alması için gönderdim. Neden bu kadar uzun sürdü?

Telefonum cebimde çınlıyor.

Akşam 9'da Red Orchid'de buluşalım.

İçime bir öfke yayılıyor. Bilinmeyen bir numara olabilir ama ben kim olduğunu çok iyi biliyorum. Amcam bu hafta sinir bozucu bir şekilde ısrarcı oldu, tüm engelleme çabalarım rağmen benimle iletişime geçmenin yollarını buldu. Elinin altında bir sürü kullan-at telefon olmalı. Bana defalarca ulaşabilmesini ancak bu şekilde açıklayabilirim.

Endişe göğsümü kemiriyor. Kırmızı Orkide mi? Şehir merkezinde lüks bir bar. Eğer orada buluşmak istiyorsa, Konstantin New York'ta demektir. Nasıl oldu da hiç alarm Amerika'ya girmeyi başardı? Onun gibi bir sabıka kaydıyla, uçuşa yasak listesinde olacağını düşünmüştüm. Bir yolunu bulmuş olmalı. Bir şekilde para, şiddet ya da her ikisini de içeriyorsa şaşırmam.

Numarayı engelliyorum, yakında tekrar ulaşmaya çalışacağını çok iyi biliyorum. Bu durum kontrolden çıkmaya başladı. Amcamın ailemi rahat bırakması için ne yapmam gerekiyor?

Yumuşak bir kapı sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Aurora kapının pervazına hafifçe yaslanmış, evlilik yüzüğünü parmağında döndürüyor. Gözlerini yere dikmiş, kaşları endişeyle birbirine kenetlenmiş. "Beni mi görmek istedin?"

"Kapıyı kapat. ."

Aurora kendisinden isteneni yapıyor ve masamın karşısındaki misafir koltuğuna oturuyor. Oturmaya devam ediyorum ve onu beklediğimden daha ateşli bir niyetle inceliyorum. Bu hafta ilk kez kendime ona bakma izni verdim. Zor oldu. Neredeyse devasa bir görev ama yine de bir gereklilik. Kendime bunun onun iyiliği için olduğunu söylüyorum. Güzelliği çok sarhoş edici, çok büyüleyici. Eğer mesafemi korumazsam, ellerimi ondan uzak tutabileceğimi sanmıyorum.

"Orada ne oldu?" Sandalyemde arkama yaslanarak eşit bir şekilde soruyorum. Koltuğunda kaykıldı. "Hiçbir şey olmadı."

"Bir şey yokmuş gibi gelmedi."

Aurora gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Yani duydun mu?" "Duymamak çok zor."

"Ama sen hiçbir şey yapmadın?" Kollarını kavuşturuyor, sesi artık tamamen öfkeli çıkıyor. Aurora olması gerekenden çok daha seksi.

Sandalyemden yavaşça kalkarak, "Kendi çaresine bakıyor gibi görünüyordunuz," dedim. "Ben sadece hikâyeyi bir de senden dinlemek istedim."

Masamın ön tarafına doğru dönüyorum ve onun önündeki kenara yaslanıyorum. Aurora'nın gözleri bana doğru kayıyor ama hızla yerdeki yerine geri dönüyor. Çenem titriyor. O güzel bebek gözlerini görememek hoşuma gitmiyor.

onun mavileri. Karşı çıkmayı düşünemedi uzanıp parmaklarımı çenesinin altına sıkıştırıyorum. Hafif bir baskı uygulayarak yüzünü bana bakması için yukarı kaldırıyorum.

Bir anda pişman oldum çünkü *lanet olsun*. Neredeyse ne kadar güzel olduğunu unutuyordum. O muhteşem, dolgun dudaklarını rüyalarımda gördüm. Onu koridorda yürürken gördüğümde, parmaklarımı saçlarında gezdirme isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. Geçen gün aynı asansöre bindiğimizde onu tamamen görmezden gelmeyi başarmıştım. Akıl sağlığını zar zor koruduğumu bilmiyordu. Tek istediğim acil durdurma düğmesine basmak, onu asansörün duvarına yaslamak ve onunla birlikte olmaktı.

Çekirdeğimin derinliklerinde sıcaklık kıpırdanıyor. Şu anda onu masamın üzerine yatırmak için neler vermezdim. Priscilla Kelp'in partisinden bu yana her günümü onun baygın inlemelerini, sıcak teninin baskısını, bana karşı o kadar güzel hareket edişini düşünerek geçirdim. Onu dizime yatırıp o şeftali gibi kışına şaplak atsam itiraz eder miydi, yoksa bunu hoş karşılar mıydı? Kirpiklerinin uzunluğuna, burnunun şirin ucuna, saçlarının ipeksi buklelerine baktıkça bir şeyin daha farkına varıyorum.

Bu kadın beni korkutuyor. Ona karşı duyduğum açlık üzerinde neredeyse hiç kontrolüm yok. Yakında bir gün kendimi kaybedeceğimden korkuyorum.

"Misha?" diye fısıldıyor, dudakları öylece ayrılmış.

İsmimi duyunca tüylerim diken diken oluyor. Sadece ailemin bana böyle seslenmesine izin var, yine de dilinden dökülüştünü umursadığımı söyleyemem. Kendimi geri çekiyorum. Bu iyi bir fikir değil. Herkes öğle yemeğine çıkmış olabilir ama ofisimin duvarları hâlâ camdan. Herhangi biri geçip bizi birlikte görebilir.

"Moladan döndüğünde Charlie'yle konuşacağım," diyorum. "Seni bir daha rahatsız etmeyecek, bundan emin olacağım."

Ben yerime dönmeye fırsat bulamadan Aurora ayağa kalkıyor ve tek bir adım atarak yolumu kesiyor.

"Bekle," diye mırıldanıyor, yanakları pembenin sevimli bir tonunda kızarıyor. "Misha, lütfen..."

Yutkunuyorum. *Tanrım*, bana böyle bakmak yasadışı olmalı. Şu an çok yakınımda. O kadar yakın ki bluzunu yırtıp atabilirim, kollarımla onu sarabilirim, böylece kaçamaz. Tenini öpücüklerle işaretleyebilir, saçlarından bir avuç tutabilir ve daha fazlası için haykırmasını sağlayabilirim.

Uzandı, bir elini göğsüme bastırdı. "Misha..."

Bileğini kavıyorum, kalbim boğazıma kadar fırlıyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Bu iyi bir fikir değil."

Gözleri pantolonumun ön kısmına kayıyor, dudaklarının kenarlarında eğlenceli bir sırıtış beliriyor. "İyi bir fikir değil mi?" diye düşünerek elini gövdemden aşağı kaydırıyor. Aurora elinin aşağı kayarak kumaşın altında sertleşen çıkıntının üzerinde gezinmesine izin veriyor. "*Birileri* aksini düşünüyor gibi görünüyor."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Kalçalarım istemsizce onun eline çarpıyor "Kahretsin, Aurora-"

"Dormalı mıyım?" diye soruyor ama sesi hiç de endişeli çıkmıyor. Bilerek damarıma basıyor.

Dişlerimi gıcırdatarak homurdandım, "Eğer , ben-"

"Ne?" Aurora, pantolonumun içinden ağrıyan ereksiyonumu avuçlayarak meydan okuyor. "Ne yapacaksınız *efendim*? Bana bir ders mi vereceksiniz?"

Nefesim titreyerek çıkıyor. Kahretsin, bu kadın beni delirtecek.

Yıldırım hızıyla saçlarını köklerinden tutup başını hafifçe geriye doğru çektim. Acıtacak kadar sert değil ama hareketlerini kontrol edecek kadar güçlü. Ondan kaçan yumuşak nefese bakılırsa, Aurora da en az benim kadar bundan hoşlanıyor.

Ağızından başka bir yere bakamadan üzerine abanıyorum. Sikim zonkluyor, eli hâlâ okşuyor. Damarlarımda ateş yanıyor, midemin çukurunda kontrol edilemez bir özlem kaynıyor.

"Eğer durmazsan," diye törpüledim, "seni tam burada, ofisin zemininde becereceğim."

Gözbebekleri şehvetle büyüyor. "Yap şunu," diyor ateşli bir fısıltıyla. "Burada kimse yok. Ben çılgık atana kadar beni becerebilirsin ve kimsenin haberi olmaz."

Azmim kırılıyor. Bu kadına yapacağım şeyler anlatılamaz.

İleri atılıp dudaklarımı onunkilere yapıştırıyorum. Bunda zarif ve nazik bir şey yok. Saf, katıksız bir açlık. Dişler çarpışıyor, diller kontrol için güreşiyor. Onu yutmak istiyorum. Her bir iniltisini, her bir yutuyorum. Daha fazla zamanımız olsaydı teninin her santimini tadabilirdim.

"Misha-"

"Sessiz ol," diye tıslıyorum, bir kolumla belini çevreliyorum.

Etrafımızda dönerek onu masamın arkasına sıkıştırıyorum. Belgeleri aceleyle yüzeyden süpürerek uzanması için yer açıyoruz. Aurora bacaklarını kalçalarım doluyor, parmakları saçlarımı tarıyor ve ben boğazının kıvrımına karşı sert işaretler emerken destek için omuzlarıma yapışıyor. Onun için vahşileşiyorum, kalçalarımı ona sürttüğümde bir hayvandan farkım kalmıyor.

"Oh, *Tanrım*," diye sızlanıyor ve aceleyle bluzunun kumaşını kaldırmama yardım ediyor.

Sütyenin kabından düşen meme uçlarına bir göz attığımda ağzım sulanıyor. Dilimi hassas etinin üzerinde gezdirirken göğüslerini sıkarak içine dalıyorum. Aurora altımda titriyor, tatmin olmuş bir iç çekişle başı geriye düşüyor.

En son ne zaman birini bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum. Onun içinde olmamak, yumuşak kalçalarının arasına gömülmek fiziksel olarak acı veriyor. Onu düşünmeyi bırakmadım. Parti sadece bir teaser'dı, en başından beri beni bağlayan bir örnekti. Bana bir tat verdi ve şimdi bağımlıyım.

"*Lütfen*," diye inliyor Aurora. "Lütfen, Misha, *acele et*."

İstiyorum-" "Ne istiyorsun, *Kisa*?"

"Sen. İçimde. Senin için çok ıslandım."

Merakla bir elimi kotunun önünden aşağı kaydırıp parmağımı yumuşak kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum. Gerçekten ne kadar ıslak olduğuna sessizce hayret ediyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyorum, parmaklarımın ucuyla hassas klitorisinin üzerinde geziniyorum. "Lanet bir musluk gibi."

Ona karşı sıkı daireler çizerken Aurora'nın vücudu zevkten titriyor. Onun çözülmesini izlemek şimdiye kadar yaşadığım en heyecan verici şeydi.

İnliyor. "Oh, Tanrım, ben-" "Bana şimdiden yaklaştığını söyleme." "Kes sesini."

Serbest kalan elim onu çenesinden kavırıyor, parmaklarım yanaklarına bastırıyor. "Benimle bu şekilde konuşamazsın Aurora. Tekrar dene. Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Dudaklarını yalıyor. "Ben... Ben boşalmak istiyorum."

"Çok *kibar* davranmıyorsun, *Kisa*. Tekrar dene."

"Lütfen?"

"Lütfen, ne?" "Lütfen, efendim."

Onaylayarak mırıldanıyorum. "Aferin kızıma."

Aurora övgülerimi duyunca ürperdi. İçimdeki koruyucu bir şeyi serbest bırakıyor. Övgüden hoşlanıyor mu? Belki de onu bununla şımartırım.

"Çok güzel," diye mırıldanıyorum göğüslerine karşı, klitorisini ciddiyle okşayarak. "Benim için çok güzel ve ıslak. Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Evet!"

"Efendim," diye düzeltiyorum nazikçe.

Aurora sızlanıyor. "Evet, efendim. Çok iyi hissettiriyor."

"Seni önce parmaklarıma, sonra da sikime boşaltacağım.

Bunu ister misin, *Kisa*?"

"Bu ne anlama geliyor?" diye soruyor, elime karşı kıvranırken zor nefes alıyor. "Bunu söyleyip duruyorsun."

"Sen akıllı bir kızsın," diyorum parmaklarımı ıslak girişine bastırarak. "Bir yolunu bulacaksın."

Titrek bir eliyle saçlarının bir kısmını yüzünden uzaklaştırıyor, alnında ince bir ter tabakası oluşuyor. Tam o sırada parmağındaki altın bir şeyin metalik parlaklığını yakalıyorum. Evlilik yüzüğü.

Sikeyim.

Sağduyum beynime geri dönmek için savaşıyor. Aurora evli bir kadın. Bu yanlış. Bunu yapmamalıydım. Sikimin acı veren zonklamasını ve parmaklarımı kaplayan tatlı özünü görmezden gelerek bir anda uzaklaşıyorum. Ne yapıyorum ben böyle?

"Sorun ne?" diye soruyor telaşla. Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve şaşkınlıkla bana bakıyor.

"Bunu yapmamalıyız," diye homurdanıyorum, sesim kısık ve ince.

"Ama *istiyorum*," diye ısrar ediyor. "Bak, eğer bu senin benim patronum olmanla ilgiliyse

."

" bu değil." "O zaman neden?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum, nefes almakta zorlanıyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. "Sor

Kocan," diye tısladım.

Gözlerini kırıştırtıyor, şaşkın görünüyor. "Kocam mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Biri görmeden çık git. Günün geri kalanında izin al."

Aurora aceleyle üstünü değiştiriyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor. Gözlerinden akan yaşlar, yaptığım şey için kendimi gerçekten kötü hissetmeme neden oluyor.

Bitti. İşleri çok ileri götürdüm. Tek umudum tüm bunları arkamızda bırakabilmek ve bunun İK'ya ulaşmaması için dua etmek.

"Pislik herif," diye tısladı nefesinin altından hışımla çıkarken. Bunu kesinlikle hak etmiştim.

CHAPTER 10

I Dairemin kapısını öyle bir çarpıyorum ki sanki bütün bina sallanıyor. Charlotte sarsılır, kafasını kaldırır. Görünüşe göre kanepede oturmuş ayak tırnaklarını boyuyordu.

"Vay canına," diyor aceleyle ojesinin kapağını kapatırken. "Kötü bir gün müydü?"

"En kötüsü," diye homurdanarak bir bira almak için buzdolabına doğru ilerliyorum.

Ne yazık ki bu hafta market alışverişi yapma sırası bendeydi, ancak stajımdaki yoğunluk nedeniyle bunu erteledim. Burada neredeyse hiçbir şey yok. Sadece bir karton dolusu şüpheli yumurta ve son kullanma tarihi neredeyse bir hafta geçmiş yarım kutu süt. Sütü alıp lavaboya döküyorum.

Sadece benim şansım.

Hâlâ sıcak ve rahatsız olmam bir yana, günü soğuk bir kutu Bud Light ile atlatmaya bile çalışamıyorum. Çılgılık mı atsam, saçımı başımı mı yolsam yoksa Mikhail'in ofisine girip ona ağzının payını mı versem bilemiyorum. Koca mı? Neden bahsediyor bu?

Annemin yüzüğüne bakıyorum, soğuk bir suçluluk dalgası tepeden tırnağa üzerime çöküyor. Bunca zamandır... *Evli* olduğumu düşündüğü için mi benden kaçıyordu? Aman Tanrım, o güzel yüzünü yumruklamak ve sonra da o soylu salağı baştan aşağı öpmek istiyorum.

Charlotte paytak paytak mutfağa yanıma geliyor, topuklarının üzerinde yürüyor, neon pembe parmak ayırıcılarına dikkat ediyor. Masaya oturuyor ve merakla bana bakıyor. "Bana anlatmak ister misin?"

"Erkekler en kötüsüdür."

Charlotte gülüyor. "Çocuk sorunu, ha?"

"Hiçbir fikrin yok. Yani, aklından geçenleri söylemek bu kadar zor mu?"

"Sadece bana doğru yönü göster ve kimin kışına ihtiyacım olduğunu söyle. tekmele."

Gülümsemeyi başarıyorum. "Çok tatlısın ama yarınki fotoğraf çekiminden önce morarmanı istemeyiz."

"Çok doğru. Sanırım cinayetin fotoğraf çekiminden *sonra* işlenmesi gerekecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Yani iş cinayete kadar vardı, öyle mi?"

"Kimse benim en iyi arkadaşımınla uğraşamaz ve bu hikayeyi anlatacak kadar yaşayamaz," diyor kararlı bir şekilde. "Neye ihtiyacın var biliyor musun? Biraz stres atacak gibi görünüyorsun. Hadi dışarı çıkıp bir şeyler içelim."

"Bilmiyorum... Yarın erken bir günüm var."

Charlotte kirpiklerini bana doğru savuruyor. "En son ne zaman kızlar gecesi yaptık, hm?"

"Geçen hafta sonu taco gecesi yaptık."

"Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun. püslenip bir yerlere gitmek istiyorum."

Bir kahkaha attım. "Bana esnek eşofman altımın senin için yeterince süslü olmadığını mı söylüyorsun?"

"Kendini serbest bırakmalısın, bebeğim. Arada bir dışarı çıkmanın yanlış bir tarafı yok."

"Yemek yapmak istemediğin için böyle söylüyorsun."

Charlotte omuz silkiyor. "Belki, belki de değil. Hadi ama. Benim ikramım mı?"

Boş süt kutusunu durulayıp daha sonra atmak üzere bir kenara koyuyorum.

"Peki, eğer bu *senin* ikramınsa."

Kırmızı Orkide şehir merkezindeki en gösterişli salonlardan biri. Klas ve zengin müşteriler arasında popüler olan yeni bir uğrak yeri. İçeri girmek için kuyruk tüm binayı sarıyor ve bir blok öteye kadar uzanıyor, ancak fedainin bizi onaylaması ve geçmemize izin vermesi için Charlotte'a bir kez bakması yeterli oluyor - sıranın ön tarafındakilerin üzülmesine neden olacak şekilde. Onların haklı şikâyetlerini duymazdan gelip soğuk akşamdan kaçarak içeri giriyoruz.

Charlotte kalabalığın içinde birbirimizi kaybetmemek için elimi sıkıca tutuyor. Birbirine uyumlu mini elbiseler giymiş bir çift gibi görünüyoruz. O parlak kırmızı, ben ise zümrüt yeşili.

Charlotte bana kıyafetlerini ödünç verdiğinde ona "Noel'i kutluyor gibi görünüyoruz," dedim. Bu lanet şeyin içine girmem neredeyse yirmi dakika başka bir şey denemekle uğraşmamaya karar verdim. Burası çok kalabalık. Gürültülü de. Delicesine kalabalık olmasından bahsetmiyorum bile. Genelde dar alanlarda iyiyimdir ama havanın sıcaklığı, ter ve alkol kokusu başımı döndürüyor. Bara doğru ilerlerken bizi takip eden tüm gözleri görmezden gelmek de zor. Omurgamdan aşağı küçük bir heyecan akıyor. Kaç kişinin bizimle ilgilendiğini bilmek neredeyse heyecan verici. Belki de aptal-yakışıklı-cinsiyetimi unutmama yardım edecek hoş bir adam bulabilirim. lanet olasıca sorunlar.

Charlotte barmeni çağırırken, anılarım Mikhail'in ofisinde geçirdiğim öğleden sonraya gidiyor. Hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Çaresizlik... Acelecilik ve açlık... Tamamen ilahi bir şeydi. Külotum tamamen sırlıslam olmuş bir halde oradan uzaklaştığımda hiç şaşırmadım. Beni telaşlandırdı ve şehvetle aklımı başımdan aldı; kendimi bitirmek için aceleyle banyoya gitmek zorunda kaldım.

Mikhail beni serbest bırakmaya saniyeler kala durdurdu. Durdu çünkü evli olduğumu düşünüyordu. Kendimi açıklayamayacak kadar yıpranmıştım, bana fazla şans verdiğinden değil.

Bir parçam ona gerçeği söylemeli miyim diye merak ediyor. Aslında evlenmediğimi. Eğer aldatma onun çizgiyi çektiği yer ise, o zaman hayatımda Bay Foster'ın olmadığını fark ettiğinde hiçbir endişesi olmamalı. Yine de tehlikeli sulara yüzüyorum. Mikhail hala benim patronum. Ayrıca benim iki katım yaşında. Eğer bu duyulursa, ikimizin de itibarına ciddi zarar verebilir. Tech Bros'un yapacağı küçümseyici yorumları şimdiden hayal edebiliyorum.

İşin kötüsü, bu yorumlar da yersiz
Mikhail ile yatmak tüm bu zahmete değer mi?

", " diyor barmen, iki kırmızı kokteyli bize doğru kaydırarak. "Teşekkür ederim ama ben bunu sipariş etmemiştim."

Barmen çenesini barın diğer ucunda oturan birine doğru eğiyor. "Beyefendi bunu sizin için aldı."

Charlotte ve ben onun görüş alanını takip ediyoruz. Birkaç metre ötede şık, açık gri bir takım elbise giymiş bir adam oturuyor. Mikhail'in benim yaklaşık iki katım olduğu yerde

Yaşı - bana tam bir rakam verdiğini hiç sanmıyorum - sadece buradaki adamın bundan en az yirmi veya daha fazla yaş büyük olduğunu varsayabilirim.

Cehennem gibi gösterişli ve inanılmaz derecede formda. Saçları tamamen gri ve yanları kısa kesilmiş şekilde geriye doğru taranmış. Yabancı'nın gözleri, takım elbisesinin açık rengine karşı öne çıkan puslu bir mavidir. Bardaki diğer adamlar garip bir şekilde oturup, yanlarından geçen güzel kızların dikkatini çekmek için yarışırken, o bir güç ve otorite havasıyla oturuyor. Hediyesine verdiğim tepki umurunda değilmiş gibi görünüyor, ancak gözleri öyle ya da böyle bir cevap için oyalanıyor.

Charlotte dirseğinin ucuyla beni dürtüyor. "Vay anasını," diye bağırarak zorunda kalıyor kulağıma yüksek sesli müzikten duyulabilmesi için. "Görünüşe göre Şeker Baba'nın dikkatini çekmişsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Oh, kes şunu." "Gidip merhaba demeliyiz!"

"Bekle bir saniye-"

Saf ve ulaşılmaz bir enerjiye sahip Charlotte'un hiç düşünmeden ona doğru atlayıp gitmesine izin . Barmene beş dolar bahşişle teşekkür ederek onu takip etmekten başka çarem yoktu.

Biz yaklaşırken, yabancı Charlotte ve bana kibarca başını sallıyor. Tam olarak anlayamasam da onda tanıdık bir şeyler olduğunu itiraf etmeliyim.

Belki burnunun şekli ya da çenesinin çizgisi... Bana ürkütücü bir şekilde Mikhail'i hatırlatıyor. Bu düşüncüyü aklımdan çıkarmak zorundayım. "İyi akşamlar hanımlar," diyor, kelimeleri yabancı bir aksanla ağırlaştırıyor.

Tahmin etmem gerekirse, Rus. Kesinlikle Slav.

"İçki için teşekkür ederim," diyorum. "Çok ."

Adam tokalaşmak için elini uzatıyor. "Konstantin," diye tanıtıyor.

Tatlı tatlı gülümsüyorum, avucumu onunkinin içine kaydırıyorum. "Aurora. Bu da arkadaşım Charlotte."

"Büyük bir zevkle." Elimini kaldırıyor ve parmak eklemlerimin arkasına hafif bir öpücük konduruyor.

"Ee, Konstantin," diyor Charlotte saçının bir tutamını çapkınca savururken. "Bu gece seni buraya getiren nedir? Dans pistinde bize katılmak ister misin?"

Konstantin gülümsüyor. Ölçülü ve pratik bir gülümseme. "Korkarım benim için dans yok. Sadece yeğenimle buluşmadan önce biraz zaman öldürmek istiyorum."

Meraklı bir kaşımı kaldırıyorum. "Yeğeninle burada mı buluşacaksın?"

Kıkırdıyor. "Buraya en son geldiğim zamandan çok daha popüler olduğunu kabul ediyorum."

"Peki bu ne zaman oldu?"

"Neredeyse beş yıl önce. Çok uzun zamandır New York'u ziyaret etme fırsatım olmamıştı."

"?" Hafifçe soruyorum. "Heyecan verici bir yerde mi?"

"İnanamayacağın kadar, *Kisa*."

Kalbim tekliyor. İçkimden sıradan bir yudum alıyorum. Basit bir votka kızılçık olduğunu görünce çok sevindim. "Bu ne anlama geliyor?" Kolayca soruyorum. "*Kisa*."

Konstantin'in sırtışı beni bir döngüye sokuyor. Çok tanıdık geliyor. Gözlerimi yeterince kısarsam, tek gördüğümün Mikhail olduğuna yemin edebilirim. Alkol şimdiden beni etkilemeye mi başladı? Beynim ona karşı o kadar çaresiz mi ki onun görüntüsünü başkalarına yansıtıyorum?

"Yavru kedi demek," diye açıklıyor Konstantin. "Oldukça uygun, çünkü sen de bir kedi gibi sevimlisin."

Konstantin'in kelimelerle arası iyi olduğu için mi, yoksa Mikhail'in bunca zamandır bana *kediciğim* diye hitap bilgisi mi bir şeyler hissettiriyor emin olamasam da yanaklarım ateşle doluyor. Neden onu aklımdan çıkaramıyorum? Neden onu her düşündüğümde göğsüm ağrıyor?

"Oh, kahretsin!" Charlotte etrafta bir şeyler arıyor. "Sanırım çantamı bar tezgahının üzerinde unuttum. Hemen döneceğim." Gözlerini barın diğer ucuna dikmiş, Konstantin ve beni baş başa bırakarak koşar adım uzaklaşıyor.

"Söyle bana Aurora. Bu akşam *seni* buraya getiren nedir?"

"Dürüstçe mi? Bir adamı unutmaya çalışıyorum."

Konstantin hafifçe kaşlarını çatıyor. "Bir piç kalbini mi kırdı?"

Omuz silkiyorum. "Tam olarak kırılmadı ama kesinlikle zedelendi."

Uzanıp parmaklarının ucuyla kolumun kenarını sıyrıyor. Onda manyetik bir şey var. Konstantin bana sempatik bir bakış atıyor. Bir kez daha, sanki farklı ifadeler deneyen bir robotmuş gibi inanılmaz derecede pratik görünüyor - yine de kendime delirdiğimi söylüyorum. Belki ışıktan, belki de birkaç yudum kızılçık votkasından. Kim bilir?

"Belki onu unutmaya yardım edebilirim, ha?" diyor, sesi alçak ve büyüleyici.

"Peki ya yeğenin?"

"GörünüŖe göre geç kalacak. Dürüst olmak gerekirse, gelmesini hiç beklemiyorum. Onu her zaman başka bir zaman yakalayabilirim."

Birdenbire biri Konstantin'le benim arama girdi. İri yarı ve sinirli biri ve elimi sıkıca avucunun içine almış. Sadece kafasının arkasını görebiliyorum ama toprak kokusunu aldığım anda kim olduğunu anlıyorum.

"Çek o lanet ellerini onun üzerinden!" Mikhail homurdanıyor.

CHAPTER 11

C şaşkınlık üzerime çöktü.

"Mikhail?" Törpüledim. Elimi geri çekmeye çalışıyorum ama o bırakmayı reddediyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben de sana aynı şeyi sormak üzereydim," diye homurdanır. Mikhail gözlerini Konstantin'den ayırmıyor. "New York'ta ne halt ediyorsun? Kendimi gayet açık ifade ettim. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Konstantin en ufak bir şaşkınlık göstermez. "Ah, benim sevgili yeğenim. Gelmeyeceksin diye endişelenmiştim." Ona yukarıdan aşağıya bakar. "Vay be, ne kadar da büyümüşsün. Ne kadar oldu? Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana neredeyse otuz beş yıl mı geçti? Sanırım Rusya'dan ayrıldığında sekiz yaşındaydın, değil mi?"

Zihnim dönüyor. Yeğen mi? Mikhail, Konstantin'in yeğeni mi?

Yüzünü göremiyorum ama Mikhail'in ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyorum. Tüm vücudu kaskatı, kalın tellerle bir arada tutulan katı bir taş gibi. Öfkesi havaya yayılıyor ve iki adımlık yarıçapındaki herkesin her an bir kavga çıkabileceği korkusuyla rahatsızlık içinde uzaklaşmasına neden oluyor.

"Bir kez daha söyleyeceğim," diye tısladı Mikhail. "Gidin. Bizi. *Yalnız.*"

Konstantin omuz silkiyor, elleriyle önünü işaret ediyor. Duruşunda zerre kadar saldırganlık yok. Tamamen sakin ve . Ancak gözlerine baktığımda, algıladığımı sandığım sıcaklıktan eser görüyorum. Puslu mavi bakışları bir köpekbalığı gibi soğuk ve ölü. Tüyler ürpertici. O konuşuyor içinde Rusça. Mikhail enstantane bir şey Geri, ve Kiril sesli ve sessiz harflerinin telaffuzu. Hatta sesi

Rusça'da daha hükmedici. Bu kadar tahrik edici olmamalıydı, yine de...

Mikhail son sözü söyler -her ne haltsa- ve Konstantin teslim olmak için ellerini kaldırıyor. Kendimi salondan dışarı sürüklenirken buluyorum. Akşamın serin havası tenime çarpıyor ve bir ürperti bedenimi pençeliyor.

"Bırak beni," diye bağırarak elimi çektim. "Tanrım, sen çok kötüsün!"

Hemen cevap vermiyor. Bunun yerine, sokağın aşağısındaki birine el sallarken sadece ofluyor. "Hisler karşılıklı, tatlım."

Otuz saniye bile geçmeden bir vale gelir ve süslü bir Porsche 911 ile kaldırıma yanaşır. Mikhail'e anahtarları verilir, Mikhail sürücü koltuğuna geçmek için harekete geçmiştir bile.

"Atla. Seni eve götürüyorum."

Başımı salladım. "Gitmiyorum."

"Sana bir daha söylemeyeceğim."

"Arkadaşımı burada bırakamam. Bu çok boktan bir şey."

"Onun için özel bir araba çağırdım bile. Onu alacak ve evine götürecektir. Arabaya binin."

"Bana olduğunu anlatana kadar olmaz." "*Şimdi*, Aurora."

Yolcu tarafındaki kapıya uzanırken, "Ses tonunuzdan hoşlanmıyorum," diye belirtiyorum.

"Bunu aklıma not edeceğim."

Emniyet kemerimi takar takmaz kaldırımdan ayrılıp trafiğe çıkıyor. Lanet bir manyak gibi sürüyor, şeritlere girip çıkıyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar keskin dönüşler yapıyor. Yüzeyin altında kaynayan bariz öfkeye rağmen, yine de onunla garip bir şekilde güvende hissediyorum. Akli başında bir kadın bu pislikten uzak dururdu, ama sadece ben onun dış katmanının ötesini görüyordum gibiyim.

Derinlerde bir yerde, bu adam korkuyor. Neyden, tam olarak söyleyemem, ama bunu anlamaya kararlıyım.

Apartmanın önüne geldiğimizde şaşırdım. Bana bir kere bile yol sormadı.

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?"

İnanamayarak sordum. "Bordroya vermiştin, unuttun mu?"

"Çalışan dosyamı mı okudun?" Başımı sallıyorum. "Senin derdin ne lan?"

"İçeri gir Aurora." Direksiyonu tutuşu bembeyazdı. "Çabuk ol. Fikrimi değiştirmeden önce."

"Fikrini mi değiştirdin?" Yankıladım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Gerçekten seni becermesine izin verecek miydin?" Sorusu kulağımda yüksek sesle çınlıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, kızgın ve haklı olarak çok sinirliyim. "Sana bir açıklama borçlu değilim."

"Sanki sen bilmiyorsun."

"Birinin beni becermesine izin vermeliyim. Kesinlikle yapmayacaksın!" Aceleyle emniyet kemerimi çözdüm ve öfkeli bir iniltiyle kapı koluna uzandım. "Eğer hayali bir kocamın yoluma çıkmasına izin vermek istiyorsan, *tamam.*"

"Hayali mi?"

"Bu annemin yüzüğü, Mikhail. Onu için."

Kapıyı çarpıp aceleyle binaya giriyorum ve ikinci kattaki daireme çıkmak için iki kat merdiveni tırmanıyorum. Peşimden geldiğini biliyorum, ayak sesleri ağır ve çirkin kahverengi koridor halısına çarpıyor. Bu artık bir kovalamaca, bir kedi fare oyunu. Yavaşlamıyorum, anahtarlarımı bulmak için aceleyle küçük çantamı karıştırıyorum. Kapıyı açar açmaz, vücudunun sert baskısını sırtımda hissediyorum.

Kapıyı iterek açtı, arkasından tekmeleyerek kapatmadan önce *beni* itti. Mikhail sırtımı girişteki duvara yaslıyor, elleri başımın iki yanında, beni hapsediyor. İkimizin de nefesi kesilmiş, tehlikeli bir şeyin üzerinde sallanıyoruz. Mikhail yakınımda, dudakları benimkilerin hemen üzerinde geziniyor.

"Annenin mi?" diye . "Neden daha önce söylemedin?" "Neden sormadın?"

Burun delikleri genişliyor, göğsü zahmetle inip kalkıyor. Haklı olduğumu biliyor ve bundan nefret ediyor. Mikhail dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor, çenesindeki kaslar seğiriyor. Ne beklediğini bilmiyorum. İzin mi, belki? Yoksa onu itmemi mi istiyor? Biraz mücadele etmemden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Kravatını tutup onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız birbirine çarpıyor, hararetli inlemeler ve diş tıkırtılarından oluşan güzel bir felaket. Öpücüğün daha da derinlerine hissettiğimde onu itiyorum. Yavaşça yatak odama doğru geri adım atarken gözlerimiz birbirine kilitleniyor.

"Çık dışarı," diye mırıldanıyorum ayakkabılarımı çıkarırken.

Mikhail takım elbise ceketini silkerek adım adım yaklaşır. "Gerçekten istediğin bu mu?"

Kalbim küt küt atıyor.

Alt dudağımı dişleyerek elbisemin askılarını omuzlarımdan sıyrıyorum. Bacaklarımda arasında ıslak bir sıcaklık birikiyor, içim lezzetli bir beklentiyle zonkluyor. "Beni kızdırmamalısın."

Kravatını çıkarıp yere bırakırken gözleri kararıyor. "Nedenmiş o?"

"Yavru kedilerin pençeleri vardır, bilirsin. Onları kullanmaktan korkmuyorum."

Mikhail gömleğinin ilk birkaç düğmesini açarak kalın boynunu ve köprücük kemiklerinin tepe noktasını ortaya çıkarır. "Beni iyi tırmala, *Kisa*. Ben de sana aynısını yapmayı planlıyorum."

Dudaklarımı yalıyorum, resmen odamın kapısında dikiliyorum. "Beni nasıl istersiniz, efendim?"

Saldırmadan önce tek söylediği "Çılgılık atıyor".

Mikhail bir panter gibi üzerimde, güçlü kolları beni kolayca vücuduna sabitliyor. Ağızlarımız hakimiyet için güreşiyor ama pes etmem an meselesi. Üstte çıkıyor, dili ağzımın içine kayarak tadımı keşfediyor. Bir eli saçlarımda, elbisemi vücudumdan kolayca çekip çıkarıyor. Dikişlerden birinin yırtıldığını duyduğuma oldukça eminim. Charlotte'a yeni bir tane almak için aklıma bir not alıyorum.

Göz açıp kapayıncaya kadar Mikhail beni omzunun üzerinden fırlattı. Kıcımlı sertçe sıkıyor, bu acı içimin derinliklerinde kaynayan ateşi tutuşturuyor. Beni yatağıma zarafetten eser kalmayacak şekilde bıraktı. Mikhail'in maharetli elleri beni sütyenimden ve külotumdan sıyrıyor, hareketleri o kadar hızlı ki ne yaptığını fark edecek zaman bile bulamıyorum.

"Misha," diye inliyorum, içim onun dokunuşu için sızlıyor. "Lütfen, Misha-"

Mikhail beni kolayca yuvarladı ve kıcıma vurdu. Bir, iki kez. Tenimde el izi bırakırsa hiç şaşımam. Bunu düşünmek bile içimi ısıtıyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Onun tarafından işaretlenmek, sanki ona *aitmişim* gibi hissetmek çok güzel olurdu.

"Bu sizin için *efendim*," diye homurdanıyor.

Dizlerimi birbirine bastırıyorum, o kadar ıslağım ki daha eğlence başlamadan çarşaflarımı mahvetmek üzereyim diye endişeleniyorum. "Özür dilerim efendim," diye mırıldanıyorum.

Fermuarının harika metalik yırtılışı tüylerimi diken diken ediyor. Nefesim kesilirken ve kalbim gümbür gümbür atarken neredeyse hiçbir şey duyamıyorum. O soyunurken giysilerinin karışmasını, ağırlığının altında çarşafların kaymasını. Yanaklarımda arasındaki çukurda sıcak ve sert bir şey hissettiğimde, sikişimin dışarıda olduğunu fark ediyorum.

Dönüp bakmaya çalışıyorum, hareketsiz kalamayacak kadar merak ve ilgi içindeyim. Mikhail'i parti gecesinden beri çıplak görmemiştim. Onu içime çekmek, tüm görkemli detayları içime çekmek istiyorum. Ne yazık ki onun başka planları var gibi görünüyor. Boştaki eli saçlarıma gidiyor, başımı sabit ve öne dönük tutuyor.

"Bir şey kullanıyor musun?" diye soruyor, nefesi kulağıma değiyor. Vücudunun üzerimdeki ağırlığı garip bir şekilde rahatlatıcı, kışın ortasında ısıtılmış bir battaniye gibi.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum," diye cevap veriyorum, ancak kelimelerim çoğunlukla yüzümün altındaki battaniyeler tarafından boğuluyor.

Mikhail memnuniyetle mırıldanıyor. "İşte benim kızım."

Onun tatlı sözleriyle kendimden geçiyorum, sikinin küt ucunun girişimi dürttüğünü hissettiğimde göğsümden yumuşak bir inilti kaçıyor. Çarşafı kavırıyorum, ayak parmaklarım kıvrılıyor, nihayet içime gireceği anı nefesimi tutarak bekliyorum.

Mikhail sikini içime gömüyor, gerilmenin verdiği yanma şok edici olduğu kadar zevkli de. Birden o kadar doluyorum ki ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Saçlarımdaki tutuşu, güçlü, sert ve ölçülü bir şekilde iterken sabit kalıyor, tenimizin tokatları ve altımızdaki yatağımın gıcirtısı inlemelerimizin sesleriyle noktalanıyor.

"*Siktir*," diye sızlanıyorum yastıklarına karşı. Midemin çukurunda ısı sarmalları, damarlarımda zevk acele ediyor. Amaçlı ve güçlü bir şekilde hareket ediyor, sikinin başı kalçalarının her yuvarlanışında tatlı noktamın üzerinde geziniyor.

"Çok güzel ve sıkı," diye homurdanıyor kulağıma karşı. "Kahretsin, hayal edebileceğimden daha iyi hissediyorsun."

Duvarlarım onun şaftının etrafında çırpınıyor, içimde büyüyen sıcaklık aniden saf mutluluğun görkemli bir patlamasına dönüşüyor. Onun altında kıvranıyorum, o kadar yüksek sesle inliyorum ki yemin ederim yan komşularım gürültü şikâyetinde bulunacaklar.

Mikhail sırtımı okşuyor, dokunuşu beklediğimden çok daha hassas.

"Şimdiden benim için geldin, değil mi?" diyor, her kelimesinden eğlence damlıyor. "Şaşırdığımı söyleyemem. Neredeyse benim için damlıyorsun."

"M-Misha-"

"Merak etme, *Kısa*. Seninle işim henüz bitmedi."

CHAPTER 12

MIKHAIL

H sesi ahlaksız inlemelerden oluşan bir senfonidir. Onu sırtüstü yatırıp dizlerimle kalçalarını ayırıyorum. Onu açgözlülükle öperken bir elimle bileklerini başının üzerinde tutuyorum ve iffetsiz çığlıklarının sesini içime çekiyorum. Altımda güzelce hareket ediyor, sırtı kamburlaşıyor ve kalçaları her hamlemi karşılamak için kıvranıyor.

Cennet gibi hissettiriyor, keşif dokunuşlarımın altında harika bir şekilde yumuşak. Bir parçam nazik davranmak, ona son derece özenli davranmak istiyor ama gözlerindeki vahşi bakış bana bunun bir hata olacağını söylüyor. Aurora kırılgan değil. Onu müzayedede gördüğüm anda sert ve güçlü olduğunu ve alabildiği kadar iyi verebileceğini anlamıştım.

Boynunun kıvrımında ağzımı açıyorum, avucumu göğüslerinin üzerinde gezdirip sıkıyorum. Aurora'nın bacakları etrafımda titriyor, beni ona yaslamak için kalçalarımın etrafında dönüyor. Gömleğimi kavırıyor, hoşnutsuzluk içinde sızlanıyor.

"var?" Yanağına doğru soruyorum.

"Hâlâ kıyafet giyiyorsun," diye yakınıyor. "şunu."

Dilimi şaklatıp kulak memesini kemiriyorum. "Her şeyi yanlış anladınız. Söylüyorum

ne yapman

gerektiğini."

"Ama-"

"Bacaklarını daha geniş aç."

Aurora görülmeye değer. Onun tüm vücudunu kendi vücudumla kaplamam hoşuma gidiyor, o kadar küçük ve mükemmel ki anlatamam. Teninin pembeleşmesi ve şişmiş dudakları daha fazlasını arzulamama neden oluyor. Beni iliklerinde hissetmesini istiyorum. Sesinin zevkten boğuklaşmasını istiyorum. Kimi kandırıyordum ki? Bunca zaman mesafemi korumaya çalıştım ama şimdi bunun kaçınılmaz olduğunu görüyorum; biz çarpışmaya mahkûm iki durdurulamaz nesneyiz.

Sikimin etrafında paramparça oluyor, orgazmı onu bir kez daha uçurumun kenarına götürürken duvarları sıkılıyor. Aurora'nın ağzı açık kalıyor, boğazından derin bir inilti kopuyor. Saçları kırmızı bir hale gibi yastığının üzerine dökülüyor, ter yüzünden birkaç tel yüzünün kenarlarına yapışıyor.

"Bir tane daha," dedim ona.

Aurora titriyor. "Yavaşla."

Dinlemiyorum. Onun yerine hızlanıyorum. Nefes nefese kalıyor, zevk çılgınlıkları tutkulu öpüşmelerimizle boğuluyor.

"Beni çok iyi alıyorsun," diye mırıldanıyorum. "Çok güzel ve derin." "Ooh, siktir- Misha, lütfen yavaş-"

"Bunu istiyorsun. Ofiste bana nasıl baktığını gördüm. Partiden beri sikimi içinde istiyorsun."

"Ben-"

"Söyle."

"Evet!" diye haykırıyor. "Evet, lanet olsun, partiden beri seni istiyorum. Beni masanın üzerine yatırmanı ve sertçe dövmeni istedim."

"Benim kızım ne isterse, onu alır."

Onu sertçe belinden kavırıyor, hız ve kuvvetle içine sokuyorum. Aletimin başını onun tatlı noktasına doğru tutuyorum, serbest kalmaya gittikçe yaklaşırken amının duvarlarının şaftımın etrafında çırpındığını hissediyorum. Bu sefer onu dışarı çekmek istiyorum. Aurora'nın delirip yalvarmasından daha lezzetli bir şey olamazdı ama buna karşı karar veriyorum. Belki de onun için yumuşak bir nokta vardır. Aramıza uzanıyorum, başparmağımı şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyorum, itişlerimle birlikte ona karşı sıkı daireler çiziyorum.

Bu kez orgazmı sessiz bir çılgılla geliyor. Tüm vücudu titriyor, kasları geriliyor ve karnı zevkten kasılıyor. Onu sertçe öpüyorum, dilimi ağzının içine kaydırıp sıkı nefeslerini kendime mal ediyorum.

Çok yakınlım, zar zor dayanıyorum ama umutsuzca bunun sürmesini istiyorum. Çünkü her şey söylendiğinde ve yapıldığında, sonra ne olacak? Yarın işe gidip hiçbir şey olmamış gibi mi davranacağız? Bu iş bitmiş gibi mi davranacağız?

Cevaplar zaten beynimin önünde duruyor. Birbirimizi görmezden gelmeye geri mi döneceğiz? Bu çok iyi. Sahip olduğumuz şey patlayıcı ve çiğ ve şimdi tadına baktığım için onu sabah, öğlen ve gece istiyorum. Toplantılar arasında, fotokopi odasında, tüm çalışanlar evlerine gittikten sonra ve uygun gördüğümde onu masamın üzerine eğebilirim.

Aurora sızlanıyor. "*Tanrım!*"

Bu sefer o çözüldüğünde, ben de onunla birlikte geliyorum. Ecstasy çekirdeğimin derinliklerinden patlıyor, damarlarımdan bir ısı seli akıyor. Kalçalarımı pompalamaya devam ederken içine dökülüyorum, benimle taşana kadar dar amını dolduruyorum.

Aurora titreyen eliyle uzanıyor, parmakları hafifçe yanaklarımı okşuyor. Kollarımı ona doluyorum ve küçük yatağında kıvrılmamız için bizi döndürerek onu yakın tutuyorum. Dar bir yer ama idare ediyoruz, küçük bedeni benimkine yaslanmış durumda. Onu battaniyelerle örtmeye dikkat ediyorum, ellerimi iz bıraktığım her yerde cildinin üzerinde gezdiriyorum. Sabah kesinlikle belli olacaklar.

Aurora'nın gözleri yavaşça kapandığında hiç şaşırmadım, uyku onu sürüklüyordu. Onu yıprattığımı söylemek yanlış olmaz. Sürekli nefes alıyor, dudaklarında bir gülümseme var. Bu sessiz anda, kendime onun güzelliğini ve fark etmek için yeterince yakın olmama izin vermediğim tüm küçük ayrıntıları görmeme izin veriyorum.

Çilleri olduğunu fark ettim. İnanılmaz derecede hafif ve neredeyse hiç yoklar, ama yine de burnunun köprüsünden geçen ince bir treni fark ettiğimde hafif bir eğlenceyle hayret ediyorum. Sağ kaşının hemen üzerinde de küçük bir yara izi var. Bir çocukluk kazası olabilir mi? Ona bunu sormak istiyorum ama burada uzandıkça daha da huzursuz oluyorum. Aklımda çok fazla şey var, hokkabazlık yapmaya çalıştığım çok fazla sorun var.

Konstantin en büyük ve en sinir bozucu olanıdır.

Çok yaklaştı. Ona çok yaklaştı. mi yaptı emin değilim. Aurora ve arkadaşı Kırmızı Orkide'ye gelmeden çok önce amcam bana mesaj atmıştı. Bu planlanmış olamaz. Ama sadece bir tesadüf olduğu için, Konstantin artık onu biliyor. Tüm detaylara sahip olmayabilir, ama o piçin onu araştıracağını hiç sanmıyorum. Onu düşündükçe daha da sinirleniyorum.

New York'ta. Ne halt ediyor bu? Bu iş çığırından çıkıyor. Beni telefonla ve mesajla taciz etmesi neyse de, şimdi mi? En azından daha önce aramızda bir okyanus ve birkaç ülke olduğunu düşündüğümde, bir çeşit güvenliğim vardı. Konstantin'in bizi ta Rusya'dan Antonov Bratva'ya katılmaya zorlamasına imkan yoktu. Ama şimdi bizzat burada olduğuna göre.

İşler çirkinleşebilir.

Kırmızı Orkide'ye girdiğimde, adamlarından herhangi birinin yanında olup olmadığını anlayamadım. Çok kalabalıktı ve çok loştu. Dürüst olmak gerekirse.

Aurora'nın üzerinde pis elleri olduğunu fark ettiğimde başka bir şeye odaklanamadım. Bundan sonra dikkatli davranmalıyım. Amcam hakkında *çok* az şey hatırlıyorum, ama hatırladığım tek şey onun acımasız olduğu. Antonov ailesinin değişmez özelliği, her zaman istediğimizi elde etmemizdir.

Aurora'yı oradan çıkarırken bana söylediği şey, *sana ulaşmanın yolları var sevgili yeğenim. Bana katılacaksın, kendi özgür iradenle ya da... aksi halde.*

Bunu kardeşlerimden daha fazla saklayamam. Onlara her şeyi anlatmalıyım. Aile toplantısı zamanı geldi.

Dikkatlice yataktan kalkıyorum. Aurora uykulu bir şekilde bana doğru uzanıyor, "*Üşüyorum*" gibi bir şeyler mırıldanıyor ama uyanmıyor. Elimden geldiğince hızlı ve sessiz bir şekilde onu yatırıyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum. Bir parçam kalmak istiyor ama amcam hakkında ne yapacağıma karar vermek ne yazık ki öncelikli.

Apartmandan çıktığımda yaptığım ilk şey Dimitri'yi aramak oluyor.

"Dostum," diye homurdanıyor ahizeye doğru. "Saat sabahın üçü."

"Pytor'u, Luka'yı," diyorum ona, "ve annemi ara."

Arka planda bir ses duyuyorum. Kardeşim yataktan kalkıyor olmalı. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır, kesinlikle değil."

CHAPTER 13

C Charlotte bu sabah bilmem kaçınıcı kez oflayıp pufluyor ve gözlerini deviriyor. Küçük mutfağımızda tepiniyor, kahvaltısını hazırlarken dolapları çarpıyor ve çekmeceleri kabaca kapatıyor.

"Yulaf ezmesi yapmanın bu kadar zahmetli bir süreç olduğunu bilmiyordum," diye yorum yapıyorum kuru bir şekilde.

"Tek kelime etmeden gittin!" diye .

"Üzgün olduğumu söyledim zaten."

"Bunu kim *yapar*?"

"Charlotte, gerçekten-" demek istememiştim.

"Garibin biri yanıma gelip beni eve bırakması için talimat aldığını söyledi," diye anlatmaya başladı. "Yemin ederim kaçırılacağımı falan sandım! Adamı polise ihbar etmeye çok yaklaştım ama adam gerçekten de bir Uber şoförüydü. Adama üç kat bahşış verdim çünkü *yüzüne* karşı ona yırtıcı dediğim için kendimi çok kötü hissettim. Ve sonra, işleri daha da kötüleştirmek için, daireye geri döndüm - banka hesabım boş ve ayaklarım seni aramak için topuklu ayakkabılarımla salonun her yerinde yürümekten ağrıyor - sadece her yerin seks koktuğunu bulmak için!"

Mısır gevreğini yerken yüzümü buruşturuyorum. "Şey, bu şekilde ifade edersen..." "Aletlerden önce piliçler ne , hm? En azından bana bir metin."

Yanaklarım sıcaktan kızardı. "Biz... aceleyle çıktık. Ve işimiz bittikten sonra, o kadar yorulmuştum ki-"

"Neyi? Unuttuğunu mu?"

"*Gerçekten* çok üzgünüm," diyorum .

Charlotte yanımdaki sandalyeye oturdu, dudakları ince bir çizgi halinde bastırılmıştı. Kaşığının ucunu suçlayıcı bir şekilde bana doğrulttu. "Bana çok şey borçlusun, kadın. *Tüm* detaylara ihtiyacım var. Seni aramakla o kadar meşguldüm ki, bana doğru bakan her erkeği vurdum. Bu tek gecelik ilişki beni ektiğine değse iyi olur, yemin ederim."

Dudaklarımı yalıyorum. Ona bir açıklama borçluyum; sadece bir sincap gibi elmalı tarçınlı yulaf ezmesini yanaklarına tıktırırken benden ne kadar açık olmamı istediğini bilmiyorum. Bilinçsizce boynumu ovuşturuyorum, parmaklarım Mikhail'in solgun tenimde bıraktığı çok belirgin morluğun üzerinde geziniyor.

"O... iyiydi," diye mırıldandım. "Gerçekten

iyiydi." Charlotte kaşlarını çattı. "Bu kadar mı?"

Omuz silkiyorum. "Daha ne bilmek istiyorsun?"

"Sana oral seks yaptı mı?"

"Ben... Hayır mı?"

En iyi arkadaşım alaycı bir şekilde gülüyor. "Ugh, erkekler."

"Yine de harikaydı," diye ısrar ediyorum. "Sadece o kadar... ateşli ve ağır ki doğrudan sikişmeye başladık."

"Büyük mü?"

"Muazzam."

"Belli ki sert seviyor" diyor, gözleri vücudumda gezinirken. Her tarafım izlerle kaplı, bazıları diğerlerinden daha kırmızı. Bu sabah duşta *kıçım*da ısırik izleri bulduğumda ben de herkes kadar şaşırmıştım.

"Evet, şey. Ben de sert severim," diye mırıldanıyorum utangaçça.

"Ve siz bana onun gece kalmadığını mı söylüyorsunuz? Bay Grey ile şahsen tanışmak isterdim."

Göğsümdeki gerginliği görmezden gelerek başımı yavaşça sallıyorum. Bu sabah alarmin sesiyle uyandığımda Mikhail'in gitmiş olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Elbette kızmak istiyorum. Kim bir kadını böyle becerir ve tek kelime etmeden çekip gider ki?

Yine de Mikhail meşgul bir adam. Aslında devasa bir siber güvenlik şirketini yöneten bir CEO. Onu uyurken hayal edemiyorum. Ne bekliyordum ki? Bir teşekkür kartı mı? Belki bir buket çiçek? İçimdeki romantik bunu çok isterdi, ama gerçekçi yanım bana bunun asla söylüyor. Mikhail tam olarak sevgi dolu bir tip olarak karşımıza çıkmıyor. Daha çok vahşi bir hayvan gibi.

Onu bugün işte göreceğimi düşününce midemde kelebekler uçuşuyor. Dün gece her şey kaynama noktasına gelmiş gibi hissettim. Çaydanlık ocaktan indirildiğine göre şimdi ne olacak? Patronumla yattığım gerçeğiyle nasıl başa çıkacağım?

Mutfaktaki saate hızlı bir bakış, endişe krizine girmem için fazla zamanım olmadığını söylüyor. Gitmem gerek yoksa geç kalacağım ve her seferinde göze batan tek bir sorunla uğraşmayı tercih ederim.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum Charlotte'a tekrar. "Haklısın. Sana gideceğimizi söylemeliydim. Hiçbir mazeretim yok ve umarım beni affedebilirsin. Bir daha asla olmayacak, söz veriyorum."

Charlotte nazıkçe gülümser. "Ah, bebeğim. Seni saatler önce affettim. Sadece iyi olup olmadığını bilmediğim için üzgündüm."

"Bu adil."

"Ayrıca, arkadaşın cezalandırma konusunda kendi payına düşenden fazlasını yapmış gibi görünüyor, öyle değil mi?" Kaşlarını bana doğru oynatıyor.

Yüzüme dolan sıcaklığı görmezden geliyorum. "Sen tam bir veletsin." "Kabul et, beni seviyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve gülüyorum. "Maalesef."

Charlie hiçbir yerde bulunamadı.

Bu bana garip geliyor. Onun sürekli iğnelemelerine ve gereksiz yere gürleyen sesine o kadar alıştım ki, onsuz burası neredeyse bomboş geliyor -Iskaladığından falan değil. Yine de havada görmezden gelemediğim garip bir gerilim var. Geri kalan Tech Bros masalarında özenle çalışıyorlar, kodlama projelerine dalarken başlarını öne eğmiş durumdalar. Burada bulunduğum bir hafta boyunca onları ilk kez gerçekten *çalışırken* görüyorum.

Temkinli bir şekilde yerime oturdum. Belki Charlie tuvalete falan gitmiştir. Beni korkutmak için her an ortaya çıkmasını bekliyorum - çünkü o bir pislik ve on iki yaşındaki bir çocuğun zihinsel olgunluğuna sahip - ama hiçbir şey olmuyor. Dakikalar saatleri kovalarken, her şey yolunda gitmeye devam ediyor. Öğle yemeği vakti geldiğinde artık canıma tak etmişti.

"Charlie hasta falan mı oldu?" Timothy'ye sordum.

Dizüstü bilgisayarının üzerinden bana bakıyor.

"Duymadın mı?"

"Neyi duymak?"

Buck, "Luka dün gece ona işten çıkarma cezası verdi," diye açıklıyor.

Kalbim küt atıyor. *Seni bir daha rahatsız etmeyecek, bundan emin olacağım.*

Mikhail'in bununla bir ilgisi var mı? Endişe enseme . Oh, Tanrım. Onu dün yaptığı yorumlar yüzünden mi kovdu? Yorumlar iğrenç ve kadın düşmanıydı ama kesinlikle kovulmak yerine bir uyarıyı hak ediyordu.

Masamda oturuyorum, rahatsızım. Teknik ekip benim yüzümden kovulduğunu mu düşünüyor? Bana kızıyorlar mı? Ya bu durum bana daha da kötü davranmalarına yol açarsa?

"İyi olmuş," diye mırıldandı Lincoln masanın diğer ucundan. "Takımın dikkatini dağıtıyordu."

Bana fısıldayan David'di. "Görünüşe göre Luka en başından beri çalışmalarımızı değerlendiriyormuş. Bizi puanladığı bir değerlendirme tablosu varmış. Belirli bir iş memnuniyeti yüzdesinin altına düşerseniz, kovulursunuz."

Yutkunuyorum, boğazım korkunç derecede kuru. Sessizce, saçmalık diyorum. Gerçekten de Mikhail'in Charlie'nin kovulmasıyla bir ilgisi olduğunu ve bu iş performansı meselesinin beni kurtarmak için büyük bir kılıf olduğunu düşünmeye başlıyorum. Mikhail beni kurtarma ihtiyacı hissettiği için minnettar mı yoksa kızgın mı hissetmem gerektiğinden emin değilim. İkimiz de her şeyin kontrolüm altında olduğu konusunda hemfikirdik.

Koltuğumu boşaltmadan önce birkaç saniye daha projemle uğraşıyorum. Bilmem gerek ve cevapları bilen tek bir adam var.

Mikhail'in ofisine yaklaşırken kapının kapalı olduğunu fark ettim. Alışılmadık bir durum. Cam duvarlardan içeri baktığımda Antonov kardeşleri ofisinde toplanmış görüyorum. Dimitri, Pyotr ve Luka bana arkalarını dönmüşlerdi, bu yüzden yüzlerini göremiyorum ama vücut dilleri...

Doğru olmayan bir şeyler .

Öfkeli hareketler, gergin omuzlar, agresif hareketler var. Bağırıyorlar sanırım, ama sesleri cam yüzünden boğuk çıkıyor. Görebildiğim tek kişi Mikhail. Sandalyesinde oturuyor, dirseğini masasına dayamış, bir eliyle dudaklarını kısmen kapatmış. Kaşları dik bir şekilde çatılmış, çenesi keskin bir çizgi halinde. Boynundaki ve omuzlarındaki kaslardan gözlerindeki karanlık parıltıya kadar her şeyi gergin.

Kapısının önünden geçip koridorda ilerlemeye devam ediyorum, ta ki köşeyi dönüp gözden kaybolana kadar. Kulaklarım yanıyor, olduğunu merak ediyorum. I

ve kardeşlerin sesleri o kadar kısık ki kimin konuştuğunu ayırt etmekte zorlanıyorum.

"Bir şeyler daha ..." "...bize daha önce söylemiştin, Misha!"

"Biz Bratva değiliz. O şerefsiz asla ona katılmayacağımızı söyle. Babamıza yaptıklarından sonra olmaz."

Hızla açılan kapının sesi beni sarsıyor. Dışarı fırlayan ilk kişi Dimitri oluyor ve köşeyi dönerken bana çarpmaktan kıl payı kurtuluyor. Her zamanki kaygısız, çekici havası gitmiş, yerine öfke gelmişti. Neredeyse karşılaştığımız için özür bile dilemiyor, bunun yerine koridorda ilerlemeye ve gözden kaybolmaya devam ediyor.

"Ben onunla konuşurum," dediğini duyuyorum Pyotr'un.

Mikhail, "Ne yapacağımı bulana kadar her zamanki gibi işime devam edeceğim," diyor, sözlerinde ağır ve acı bir şeyler var.

Köşeden bakıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Neler oluyor burada? İşle mi ilgili? Neden bu kadar... kişisel geliyor?

Bratva.

Kelime kafatasımın içinde yankılanıyor, zihnim uzak bir anıyı çekiştiriyor. Ben küçük bir kızken annem her türlü gerilim romanını okurdu. En sevdikleri, dünyanın en tehlikeli suç örgütlerinin üyelerini ortadan kaldırmakla görevli uluslararası süper casuslarla ilgiliydi. Çinli Triadlar, Japon Yakuza, İtalyan Mafyası ve...

Rus Bratva.

Annem kitaplarını okumama asla izin vermezdi. Çok şiddet içerdiğini söylerdi. Ama bu, bir öğleden sonra o alışverişe çıktığında kitaplarına hızlıca göz atmamı engellemedi. Haklıydı, *gerçekten* şiddet içeriyordu. Hikayeler kurgusaldı, ama eminim yazar gerçek bir yerden ilham almış olmalı.

Bunu gerçek hayatta, üstelik Antonov kardeşlerden duymak tuhaf bir his.

Ne yapacağımı ya da düşüneceğimi bilemeden yanağımın içini çiğniyorum. Belki de yanlış duydum. Ne de olsa cam duvarlar oldukça kalın. Eminim gayet mantıklı bir açıklaması vardır-

"Ne kadarını duydun?"

Mikhail gözümün ucuyla belirlediğinde irkilerek geri adım atıyorum. "Sen-ben yapmadım-"

"Kulak misafiri olmak kabalıktır, Bayan Foster."

Dişlerimi sıkıyorum, kendimi ateşli hissediyorum. Hazırlıksız yakalanmaktan hoşlanmıyorum. "Veda etmeden gitmek de öyle."

Mikhail'in çenesi titriyor. Sinirlendi mi yoksa eğlendi mi anlayamıyorum. Yakışıklı yüzünü okumak aptalca derecede zor. "Benimle," diyor gitmek için dönmeden önce.

"Nereye gidiyoruz?"

"Şimdi, Foster."

Hayal kırıklığı içinde ofluyorum ama yine de onu takip ediyorum. Koridorda asansörlere doğru ilerliyoruz. Bir sonraki vagona birlikte bindik. 20'ye bastığında, yüzümü ona döndüm.

"Açıklamak ister misin, yoksa beni tahmin etmeye devam mı edeceksin?"

Mikhail kendini beğenmiş bir gülümseme takınıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Kollarımı kavuşturuyorum. Tanrım, neden bu kadar çekilmez olmak zorunda? Ve ben neden bundan bu kadar hoşlanıyorum? Kafam kırılmış olmalı, çünkü asansör kapıları açıldığında isteyerek takip ediyorum.

Tüm kat, şirketin sunucularının bir bölümüne ayrılmış birkaç büyük odaya ev sahipliği yapıyor. Burada kimse bulunmuyor, bilgisayarlar kendi kendilerine yeterli. Sistemlerden biri devre dışı kalmadığı sürece, bir teknisyenin buraya gelmesine gerek yok. Tek başımızayız.

O bunu

biliyor.

Biliyorum.

Ve sonra saldırıyor.

CHAPTER 14

MIKHAIL

L Aurora'nın bugün etek giymeyi seçmesini sağlayan güçlere şükürler olsun. Bu sayede külotunu indirip parmaklarımı amının üzerinde gezdirmek çok daha kolay oluyor. Hiç olmadığım kadar aç bir şekilde dudaklarına yapışıyorum. Dün gece bir ziyafetti, ama ikinciler, üçüncüler ve üçüncüler için geri gelmeye kararlıyım.

Dörtte bir.

"Burada mı?" diye soluk soluğa kalıyor ama beni itmek için hiçbir çaba sarf etmiyor. Bunun yerine omuzlarıma yapışıp sıkıca tutunuyor ve bir bacağını kalçama asmak için yukarı kaldırıyor. Beklentiyle çoktan ıslanmıştı, yumuşak bir iniltiyle bana sürtünüyordu.

Onun içinde kaybolmak kolay olurdu. O cazip bir ikram, muhteşem bir dikkat dağıtıcı.

Ama cevaplara ihtiyacım var.

"Ne kadarını duydun?" Kulağına kısık bir hırıltıyla tekrar soruyorum.

Aurora hafifçe geri çekiliyor, zorlukla yutkunuyor. "Ne duydum?"

"Dinlediğini biliyorum Aurora."

"Dinlemiyordum."

"Bana yalan söyleme."

Yanağının içini çiğniyor, gözlerimin içine derin derin bakıyor. Düşündüğünü görebiliyorum, beyninin içinde dönen çarkları duyabiliyorum.

Bir şey duyduğunu *biliyorum*. Kardeşlerim sinirlenince seslerini yükseltirler. Duymaması gereken bir şey duymuş olma ihtimali yüksek. Konstantin'le olan işim sadece *benim* işim. Aurora'yı bu karmaşaya sürüklemeyi reddediyorum. Ne kadar az bilirse o kadar iyi.

"Sen ve kardeşlerin Rus mafyası mısınız?" diye soruyor sessizce.

Lanet olsun. Bu işleri karıştırır.

Geri çekiliyorum. Bunu çevirmenin bir yolunu bulmalıyım. Aurora'nın sadece şüpheleri var. Eğer doğru oynarsam-

Aurora bana göz kırıyor. Yüzeyin hemen altında fokurdayan sayısız soru olduğunu söyleyebilirim.

"Neler oluyor Mikhail?" diye devam ediyor. "Bunun dün geceyle bir ilgisi var mı? Peki ya amcan Konstantin?"

"Bir daha benim yanımda o adamın adını ağzına alma," diye çıkışıyorum. Niyet ettiğimden çok daha sert çıktı.

"Ne saklıyorsun?" diye soruyor, her zamanki gibi ısrarla. "Seninle hiçbir ilgisi yok."

"Hayır demiyorsun."

Bana bakıyor, beni rahat bırakmayı reddediyor. Gözleri beni delip geçiyor, kendi iyiliği için fazla keskin ve keskin. Yalan söylemeliyim. İnandırıcı bir hikâye uydurmalıyım. *Bir şeyler uydurmalıyım*. Ama onun bebek mavisi gözlerine baktıkça, kararlılığımın parçalandığını hissediyorum. Ona yalan söylemek istemiyorum. Bilgilendirilmesini tercih etmez miydim? Bu şekilde doğru bir karar verebilir.

Böylece uzak kaldığı için kendini suçlu hissetmek zorunda kalmayacak.

Bu iş çok karışık. Ben onun patronuyum, onun iki katı yaşındayım ve çılgın orospu çocuğu amcam sanki karşılaşması gereken bir işe alım kotası varmış gibi peşinden koşuyor. Aurora'yı korkutmak istemiyorum ama bu işleri kolaylaştırmaz mı? Temiz bir ayrılık. Kırgınlık yok. Benimle hiçbir şey yapmak istemediği için onu suçlayamam.

Derinlerde bir yerde, güzel şeyleri hak etmediğimi biliyorum. Bu yüzden onları alıyorum, bazen de kırıyorum. Ve Aurora içlerinde en iyisi. Benim yüzümden incinirse ya da daha kötüsü olursa çok yazık olur. Belki de ona doğru eğilmeliyim. İşler kontrolden çıkmadan onu korkutup kaçırmalıyım.

"Ya evet dersem?" Ona alçak sesle ve ölçülü bir şekilde soruyorum. "Ya sana Bratva kraliyet ailesinden geldiğimi söylersem? Tehlikeli bir adam olduğumu."

Aurora bana bakıyor ama tereddüt etmiyor. "Saçma," diyor bir süre sonra, fısıltıyla. "Tehlikeli değilsin."

"Aurora-"

"Mikhail."

"Çileden , biliyor musun?"

Sırıttıyor. "İçimden bir ses hoşuna gittiğini söylüyor."

Kendimi tekrar dudaklarına bakarken buluyorum, çok yumuşak, dolgun ve kışkırtıcı bir şekilde yakın. Bu kadın neyden böyle? Neden bulamıyorum

çekip gidecek gücü var mı? O da uzaklaşmak için çaba göstermiyor. Birbirimizin yörüngesindeyiz, öngörülemeyen ve ezici bir güç tarafından birbirimize çekiliyoruz.

Aurora çenesini öylece yukarı kaldırıyor, gözlerinde meydan okuyan bir parıltı var. Dudaklarına yapışmak için öne doğru bastırıyorum ama Aurora parmaklarını hafifçe ağzıma .

"Ne yaptığını sanıyorsun?" diye soruyor, neredeyse alay edecek kadar hafif sesle.

"Sana dün geceki performansımı tekrarlayacaktım."

"Hayır," diyor başını hafifçe sallayarak. "Beni öpmek mi istiyorsun? Bu sana pahalıya patlayacak."

"Şimdiden zam mı istiyorsun?" "Para değil.

Cevaplar."

İçimi çektim, iyice bıkmıştım. "Dinle, eğer bu konuyu hemen kapatmazsan-"

Aniden pantolonumun üzerinden sikimi avuçlamak için hareket ettiğinde cevabım kısa kesildi. Şaftımı en hafif şekilde sıkıyor, içimde bir zevk dalgası yayılıyor.

"Ne?" diye kışkırtıyor. "Beni cezalandıracak mısınız, efendim?" Sonunda patladım.

Şimşek kadar hızlı bir şekilde onu belinden kavradım ve kendi etrafında döndürerek küçük bedenini göğsümle en yakın duvar arasına sıkıştırdım. Eteğini yukarı kaldırıyorum, kumaş kalçalarında toplanıyor, aceleyle kemerimi çözmeden ve ağrıyan horozumu sınırlarından kurtarmadan önce.

"Misha-"

"Beni nasıl çok iyi biliyorsun. Şimdi sana bir ders vermemin zamanı geldi."

Külotunun ince kumaşını kenara iterek, sikimin başını yavaşça yumuşak kıvrımlarının üzerinde gezdiriyorum. Aurora ıslak ve beni bekliyor, bacakları beklentiyle hafifçe titriyor. Kendimi onun güzel kalçalarının arasına gömmek kolay olurdu, ama istediği cezaysa, alacağı da cezadır.

Onunla alay ediyorum, bu pozda ona hayranlıkla bakmak için tatlı bir zaman ayırıyorum. Onu kızarmış, benim için bir sunum gibi eğilmiş görmenin inanılmaz güzel bir yanı var. Bazen başını girişine doğru bastırıyorum, ancak tekrar geri çekiyorum, hayal kırıklığı içinde inlerken boştaki elimle ağgözlülükle kıcını sıkıyorum.

"*Hadi*," diye sızlanıyor, gergin ve nefessiz. Aurora bana doğru geri çekilmeye çalışıyor ama saçındaki elim durumun kontrolünü yeniden ele geçirmesi için yeterli oluyor.

"Henüz değil."

"Ama ben-"

"Sana söyledim. Bu senin cezan. Burnunu ait olmadığı yere sokmaya devam edersen, sana dokunmayacağım."

Aurora başını yana çeviriyor ve omzunun üzerinden bana öfkeli bir of çekmeyi başarıyor. "Bu hiç adil değil Mikhail."

"Kimse öyle olduğunu söylemedi. Şimdi bana sikimi ne kadar istediğini söyle." Dudaklarını yalıyor, yutkunuyor. "İstiyorum."

"Sesin pek inandırıcı gelmiyor. Tekrar dene."

İnliyor, elleri sıkı yumruklar halinde dayandığı duvarda kenetleniyor. "Ben... Sikinizi içimde istiyorum, efendim. Lütfen, dün gece yaptığınız gibi sakin beni. Sizi çok derinde hissetmek istiyorum."

"Ve başka soru sormayacak mısınız?"

"Ben..."

"Söyle Aurora. Eğer duyduğun her şeyi unutacağına söz verirsen, sana hayatının sevişmesini yaşatırım."

Titriyor, dudaklarından yumuşak bir ışık fişkırıyor. Kendini bırakmayı içinde bulduğunda kaslarındaki gerginlik eriyip gidiyor. Bu tatlı bir teslimiyet.

"Peki," diye mırıldanıyor Aurora. "Ben bırakırım. Ben bir şey duymadım."

Homurdanıyorum, göğsümü sırtına bastırıp onu tamamen kaplarken kolumu beline doluyorum. Aletimin başını onun girişinden geçirerek zevkle nefesini kesmesine neden oluyorum.

"İşte benim kızım," diye mırıldanıyorum kulağına doğru. "Endişelenecek bir şey yok. Ben her şeyle ilgileneceğim."

Amcığı sikimin etrafında kenetleniyor, beni daha fazla, daha derine emiyor. Islak sıcaklığı beni çevreliyor, duvarlar şaftımın etrafında çırpınıyor. Sürtünme nefis, tatlı zevk inlemeleri daha da tatlı.

"Her şey kontrolüm altında," diye homurdanıyorum şakağına karşı. "Söyle Aurora."

Gıcırıyor. "Sen... Sen her şeyi kontrol altına almışsın."

Temposu yavaş ama sert. Küçük nefes alışları ve inlemeleri beni teşvik ediyor. Vanilyalı şampuanının kokusu ciğerlerime işliyor, sarhoş edici.

Onunla ilgili her şey heyecan verici, doğrudan kalbe giden saf bir adrenalın atışı.

"Bu doğru, *Kisa*. Endişelenecek bir şey yok. Sadece kendini iyi hissetmeye odaklan."

"Ooh, *siktir*."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"İhtiyacım var-" diye mırıldanıyor.

"Dokun bana." "Sihirli kelime neydi?"

"Ciddi misin?" diye tersliyor.

"Ciddi değilsem hiçbir şey değilim, Aurora. Şimdi, tekrar dene."

Öfkeli bir şekilde sertçe nefes veriyor. "*Lütfen*. Lütfen, dokun bana." "Aferin kızıma."

Elimin aşağı kaymasına izin veriyorum, parmaklarım onun muhtaç klitorisinin üzerinde kayıyor. Düşük bir inilti çıkarıyor, serbest bırakma onu bulurken vücudunu titretiyor. Climax beni de vuruyor, o kadar sert ve hızlı ki zihnimi köreltiyor ve görüşümde yıldızların uçmasına neden oluyor.

Birbirimize kenetlenmiş, nefesimizi tutmuş, ısıltının tadını çıkarıyoruz. ııl ııl, teni kızarmış ve saçları çılgın. Elimde olmadan onu öpüyorum, beni daha da yakınına çekmesine bayılıyorum.

"Seni yemeğe götüreyim," dedim.

"Bana şarap içirmeye ve yemek yedirmeye çalışıyorsan, işleri biraz düzensiz yapmıyor musun?"

Kıkırdıyorum. "Ben öyle bir adama benziyor muyum-"

Cümlemi bitiremeden telefonum cebimde şiddetle çalmaya başlıyor. Mesaj uyarısı üstüne mesaj uyarısı, patlamasına iki saniye kalmış gibi ses çıkarıyor. Kıyafetlerimizi hızla yeniden ayarlıyoruz, Aurora aceleyle eteğini düzeltirken parmaklarını saçlarında gezdiriyor, ben telefonumu kontrol etmeden önce. Luka'dan gelen bir dizi acil uyarı.

Bir sorunumuz var.

Sistem saldırı altında.

Verilerimizi fidye için tutan bir virüs var.

Hangi cehennemdesin sen? Cevap ver!

Bu kötü, Misha. Hemen buraya gel!

"Her Şey yolunda mı?" Aurora bana soruyor.

"Yukarı çıkmanız gerek. Bir Şeyler oluyor."

CHAPTER 15

I Tüm bina panik halindeymiş gibi hissediyor. Luka kendi bölümündeki tüm çalışanları bir araya toplamış, yüzünde sert bir ifade var. Onu tanıdığım bir hafta boyunca, amirimin huysuz da olsa sakin ve ağırbaşlı bir adam olduğunu biliyordum. Yüzünün bir çarşaf kadar beyaz olması, durumun ciddiyeti hakkında bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bir şey

korkunç bir şey oldu.

"Bir güvenlik ihlali yaşadık," diye açıklıyor Luka ciddi bir şekilde odanın başında. "Görünüşe göre *birisi* doğrulanmamış bir göndericiden gelen bir bağlantıya tıklamış." Buck'a doğru sert bir bakış gönderiyor.

Stajyer arkadaşım hırsızlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi içine kapanıyor. "Kişisel e-postamla karıştırdım," diye ısrar ediyor küçük bir sesle. Acaba bugün yetişkin bir adamın ağladığını görecektim miyim?

Luka onaylamayan bir alaycılıkla devam ediyor. "Şu haliyle, inşa ettiğim güvenlik duvarı virüsü izole etti ama uzun sürmedi. Söyleyebileceğim kadarıyla bu bir fidye yazılımı. Müşterilerimizin verilerinin yaklaşık %30'u kilit altında."

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Kulağa çok fazla gelmeyebilir ama CyberFort gibi bir şirket için bu çok büyük bir ihlal. Birden herkesin aciliyetini anladım. Dünyanın önde gelen siber güvenlik şirketlerinden biri olan CyberFort'un hacklendiği duyulursa... şirket milyonlar kaybedebilir. Mikhail bir sürü müşterisini kaybedebilir. Şirketinin itibarı yerle bir olur. Kim kendini bile güvende tutamayan bir siber güvenlik ekibiyle çalışmak ister ki?

"Fidyeyi gönderen kişi sizinle temasa geçti mi?" Yüksek ve net bir sesle soruyorum.

Luka başını sallıyor. "Henüz değil, ancak kısa süre içinde onlardan haber alacağımızı sanıyorum. Bize bir fidye miktarı vermeden önce daha fazla veri almak için güvenlik duvarının geri kalanını aşmayı beklediklerini varsaymak zorundayım."

"O zaman neyi bekliyoruz?" İş istasyonuma doğru ilerlerken soruyorum. "Virüsü izole etmemiz ve daha fazla sunucumuzu bozmadan önce silmemiz gerekiyor."

"Deniyoruz," diyor Timothy, masada bana katılarak. "Ama görünüşe göre virüs bizi de sistemin dışında bırakmış. Virüsün yayılması için harekete geçemeyeceğimize güveniyorlardı."

Başımı sallıyorum ve hızla dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Şifremle giriş yapmayı deniyorum ama bir hata mesajı alıyorum. Tekrar deniyorum ama aynı şey oluyor. Adam haklı. Kendi sistemimizin dışında kaldık. Luka'nın güvenlik duvarının -her ne kadar ustaca hazırlanmış olsa da- ne kadar dayanacağını bilemeyiz.

"İçeri girmenin her zaman başka bir yolu vardır," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Sadece kutunun dışında düşünmeliyiz."

Mikhail yaklaşıp bir sandalye çekti. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Fidye yazılım virüsleri nispeten basittir," diye geveliyorum. Bunu bildiğini biliyorum ama şu anda konsantre olabilmemin tek yolu sözlü kusmuk. "Buck şu linke tıklıyor-"

"Hey!" diye araya giriyor.

"Kapa ," diye Luka. "Hepimiz senin yaptığını biliyoruz."

Mikhail parmağını kaldırarak herkesi susturdu. Gözlerini bana dikmiş, odaklanmıştı. "Devam et, Aurora."

"Bağlantıya tıklamak göndericinin Buck'ın profili üzerinden sistemimize girmesini sağladı. Bu kişi istediği dosyalara erişmek için kimliğini kopyalamışsa hiç şaşımam. Artık sistemimizin içinde olduklarına göre, muhtemelen CyberFort profillerine sahip herkesin işaretleneceği ve dolayısıyla erişimin kısıtlanacağı şekilde ayarlamışlardır. Kendi güvenlik duvarınızı size karşı kullanıyorlar."

"Emin misin?" diye sordu bana.

"Üniversitedeyken birkaç fidye virüsü kodu yazmıştım. Bilirsiniz, eğlence için. Sızma, kopyalama ve kilitleme dışındaki her şey gerçekten kafa karıştırıcı oluyor."

"O halde ne yapmamızı öneriyorsun?" Luka soruyor.

Mikhail yüz ifademi öyle bir dikkatle inceliyor ki, düşüncelerimi duyabildiğine yemin edebilirim. "Kendi sunucularımıza girmemiz gerekiyor," diyor yüksek sesle.

"Temiz bir bilgisayarla, kimliksiz. Bu şekilde güvenlik duvarınız bizi tanımayacaktır."

Başımı salladım. "Aynen öyle."

Mikhail ayağa kalkarak toplanan tüm programcılara seslenir. "Bu kadına yeni bir bilgisayar getirin. İhtiyacı olan her şeyi."

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Sen, Luka ve ekibin geri kalanı teknik konularla ilgileneceksiniz. Benim işin iş tarafıyla ilgilenmem gerekiyor. Bu şeyin havaya uçmasını engellemeliyim."

İşe koyuluyoruz. Zamana karşı bir yarış.

Gözlerim acıyor. Kafatasımın içinde korkunç bir basınç var. O kadar uzun süredir ekrana bakıyorum ki retinalarıma kalıcı hasar verdiğime ikna oldum.

Son birkaç saatimi kodun farklı bölümlerini inceleyerek geçirdim. Tüm departman, mutasyona uğramadan ve sunucunun diğer bölümlerine yayılmadan önce virüsü bulmaya ve izole etmeye çalışarak aynı derecede sıkı çalışıyor. Bu, samanlıkta iğne aramaktan daha kötü ve çok daha zor bir iş.

Aradığımız şey gözümüzün önünde saklanıyor. Bir kod satırı, sadece birkaç farklı rakamdan oluşan bir dizi. Somut değil, ellerimle tutabileceğim bir şey değil. Çalışmam gereken tek şey bilgisayar ekranım ve zekam - bunların sonuna gelmiş olsam bile.

"Nerede lan bu?" Homurdanıyorum.

Yanımda, Luka öfkeyle kendi dizüstü bilgisayarına dokunuyor. Boş kâğıt kahve bardakları ve enerji içeceği kutuları etrafımızda yığılıyor ve gece yarısı çılgınlığımızın kaosuna katkıda bulunuyor. Bir bilgisayar programcısının hayatı göz alıcı değil. Tom Cruise'a benzeyen havalı birinin birkaç tuşa dokunup *bum* dediği filmlerdeki gibi değil.

Göz ucuyla Mikhail'i izliyordum. Dimitri ve Pyotr ofisinde onunla birlikteler. Bugünkü toplantılarında olduğu gibi, vücut dilleri bana o cam duvarların diğer tarafında işlerin pek de hoş olmadığını söylüyor. Dağıtmalarına izin vermemeye çalışıyorum. Dimitri

Halkla İlişkiler, eminim virüsü zamanında silemememiz ihtimaline karşı bir oyun planı hazırlamaya çalışıyorlar.

Kod bloklarını bölümlere ayırmaya devam ederken, bunun Bratva ile bir ilgisi olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Mikhail bu konuyu kapatmamı söyledi ama midemdeki batma hissi geçmeyi reddediyor.

"Yani..." Yavaşça başlıyorum. "Antonov... Bu bir Rus ismi, değil mi?"

Dördüncü ve en küçük Antonov kardeş ekrana bakmıyor bile, parmakları klavyenin üzerinde o kadar hızlı uçuşuyor ki neredeyse bulanıklaşıyor.

"Evet," diye kısa ve basit bir cevap verdi. "Hiç gittiniz mi?"

Rusya'ya yani." "Hayır."

Tap tap tap parmakları gidiyor. Nefes aldığını bile sanmıyorum. Bu şaşırtıcı ve korkutucu konsantrasyon seviyesinden içtiği üçüncü Red Bull'un sorumlu olduğuna eminim.

"Peki ya Mikhail?" "Ne olmuş ona?"

"Orada mı doğdu?" Ses tonumu hafif ve arkadaşça tutmaya çalışarak tekrar deniyorum. Umarım ne kadar kötü bir şekilde bilgi almaya çalıştığım *çok* belli olmuyordur. Mikhail bana cevap vermiyorsa, belki de Luka'nın dikkati tamamen dağılmışken ondan cevap alabilirim. Elbette aynı anda hem kod yazabilir hem de boş boş sohbet edebilirim, değil mi?

"Kardeşlerim öyleydi, evet," diye mırıldanıyor

Luka. "Moskova'da mı?"

"Evet."

"Ailen neden taşındı?"

Bu bana baktığı an. Her zamanki gibi işine geri dönmeden önce hızlı bir göz hareketi, kısacık bir ilgi anı. Luka karşımda oturuyor ve bana yüzünü incelemem için mükemmel bir açı sunuyor. Mikhail'e çok benziyor, sadece etkileyici takım elbiseleri ve gözlerinin altında daha belirgin koyu halkalar yok. Mikhail kadar, hatta Dimitri ve Pyotr kadar bile korkutucu değil ama aradaki fark çok az.

Antonov kardeşler güçlü bir ekip ve bunu gösteriyorlar. "Neden?" diye soruyor.

"Meraklı."

"Lyubopytnoy Varvare na bazare nos atarvali."

Kaşlarımı çattım. "Ne?"

"Meraklı Varvara pazarda burnunu kaptırdı," diye tercüme ediyor.

"Kediyi öldüren merak sizin versiyonunuz mu?"

"Akıllısın," diyor Luka, düz ve kuru bir sesle. "Şimdi işinin başına dön."

Dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum. Mikhail ve kardeşleri hakkında daha fazla şey öğrenmeye çalışmak dış çekmeye benziyor, yavaş ve acı verici bir süreç. Bu Antonov adamları şimdiye kadar kırmak zorunda kaldığım en çetin cevizlerden bazıları.

Onu gördüğümde beynime çok ihtiyaç duyduğu enerji desteğini vermek umuduyla beşinci fincan kahvemi içmek için kalkmak üzereydim. CyberFort bilgisayar sunucularının derinliklerindeki garip, parçalanmış bir kod bölümünü izole etmeyi başardığımda içimden bir nefes fırlıyor.

"Buldum!" Bağıyorum, parçayı kaynağından kesmek için harekete geçiyorum. Birkaç düğmeye basarak sunucunun bu alt bölümünü ağına geri kalanından ayırmayı başardım ve bunu başardığım için çok mutlu oldum. Virüs hala hayatta ve iyi durumda, ama en azından artık daha fazla zarar veremeyecek.

"Ne oldu?" Mikhail ofisinden aceleyle çıkarak sorar.

"Bulmuş," diye açıklıyor Luka. Ben özenle çalışmaya devam ederken o arkamda durup omzumun üzerinde geziniyor.

Bulduğum şeyden tedirgin olarak dilimi tıkırdatıyorum. "Henüz kutlamaya başlamayın çocuklar. Bir sorunumuz var."

Mikhail yaklaşıyor, hemen yanımda duruyor. Bir elini sandalyemin arkasına koyarak ekranıma bakmak için eğiliyor. Okuduklarıma göre kendisi de başarılı bir bilgisayar mühendisi ama yine de ona heceleyerek anlatıyorum.

"Korkarım virüs bu sektördeki bilgileri bozmuş. Fazla bir şey değil. CyberFort'un tüm müşteri verilerinin belki yüzde beşi."

"Hangi müşteriler olduğunu söylemenin bir yolu var mı?"

Biraz araştırma yaptım. Virüs dosyaları ele geçirmiş ama yine de sadece dosya isimlerine bakarak bir cevap bulabiliyorum. "Jonathan Young & Co."

Mikhail kardeşlerine bir bakış atıyor; benim bilmediğim bir şey biliyorlar. Gerginlikleri havada kalıyor, herkes gözle görülür şekilde rahatsız.

"Fidye miktarını aldınız mı?" Luka kardeşlerine sorar.

Mikhail başını sallar. "Bizden tekrar katılmamızı istiyor."

"Bu kadar

mı?"

"Korkarım

öyle."

Pyotr masanın diğer tarafından, "Yani ya *peşine* düştüğümüz bir müşteriyi... kaybedeceğiz," diye mırıldandı. "Ya da ona istediğini vereceğiz."

Kulaklarım yanıyor. "Suçlunun bir erkek olduğunu nereden biliyorsun?" Dimitri omuz silkiyor, sevimli bir gülümseme takınıyor. "Bilmiyoruz." *Tekrar katılmamızı istiyor.*

Mikhail'e bakıyorum, tedirginliğini hissediyorum. Bunun Bratva'yla bir ilgisi olmalı. Tüm bunların tesadüf olmasına imkân yok.

"Verileri kurtarmayı deneyebilirim," diye teklif ediyorum. "Ama bu biraz zaman alabilir ve hepsini kurtarabileceğimin garantisi yok. Görünüşe göre büyük bir kısmı onarılamayacak kadar bozulmuş."

Mikhail elini omzuma koydu. Temas kısa ama rahatlatıcı. Avucunun sıcaklığı kaslarımdaki gerginliği bir anda yatıştırıyor.

"Gerek yok," diyor. "Luka bununla ilgilenecek. Ben Young'la işleri yoluna koyacağım."

"Gerçekten umurumda değil."

"Yeterince şey yaptın, Aurora." Ve sonra, yumuşakça, "Teşekkür."

Midemde kelekler uçuşuyor. Daha önce bana teşekkür ettiğini hiç duymamıştım, hem de bu kadar içten. Kalmaya karar verdim. Nedeni ne olursa olsun, kendimi ona kanıtlamak istiyorum. Takımın yetenekli bir üyesi olduğumu.

Ama saate bir baktım ve neredeyse gece yarısı olduğunu gördüm. Çok yorgunum ve ciddi bir kafein krizinin eşiğindeyim. Gözlerim o kadar kuru ki neredeyse acı verecek. Şu anda gerçekten istediğim şey, işe dönüp yeni bir güne başlamadan önce yatağa girip hak ettiğim uykuyu almak.

"Tamam," diyorum derin bir iç çekerek. "O zaman bugünlük bu kadar yeter."

"İyi iş," diye iltifat ediyor Luka. Konuşması biraz sert ama samimi olduğundan eminim.

Ceketimi ve çantamı toplarken Mikhail, "Seni geçireyim," diyor.

Protesto etmeyi düşünüyorum. Gerçekten gerekli değil. Ama ses tonundaki bir şey bana tartışmanın bir anlamı olmadığını söylüyor. Mikhail benimle asansöre kadar yürüyor, koruyucu eli sırtımın ortasında. Zemin kata inene kadar hiçbir şey söylemiyor ama bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyorum.

"Misha?" Birlikte lobiye çıkarken fısıldıyorum. "Her şey-"

"Eve nasıl gidiyorsun?" diye soruyor, etrafına bakınarak. Onunla ilgili her şey kaskatı ve tetikte.

"Sadece metroya atlamam gerekiyor, sonra da on dakikalık kısa bir yürüyüş."

Onaylamayarak başını sallar. "Hayır." "Ne demek *hayır*?"

"Seni ben
götüreceğim." "Ama-"
", *Kisa*. Seni eve götürelim."

CHAPTER 16

MIKHAIL

I Gözlerimi *ondan bir* iz var mı diye dört açarak onu doğruca kapısına kadar götürdüm. Luka bana birinin sistemimizi hacklediğini söylediği anda bunun Konstantin olduğunu anladım. CyberFort'u tek başına ele geçirecek kadar yüzsüz ve aptal olan tek kişi oydu. Beş dakika geçmeden bana bir mesaj gönderdiğinde, şüphelerimi doğrulamış oldu.

Resmen savaştayız.

Ve Aurora olmasaydı, işler daha da kötüye gidebilirdi.

Jonathan Young ile yapacağım konuşmayı dört gözle beklemiyorum. Güvenlik ihlali konusunda çok kızacak ama ben yine de Luka'nın sonsuz depolama bulutumuzun içinde bir yerlerde yedek bir kopya bulabileceğine dair umudumu koruyorum. Hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğimize inanıyorum. Young'ın hiçbir şeyden haberi olmayacak ve Konstantin'in kollarımızı bükmeye yönelik ilk girişimini engellemiş olacağız.

Ancak bize ulaşabilmiş olması bile endişe verici. Savunmamızın lanet bir köprü ve aptal bir stajyer tarafından bu kadar kolay aşılabilmesi beni şaşkına çevirdi. Buck daha iyi bilmeliydi. Şimdi o, eşyalarını toplayıp başka bir yerde iş arama ayrıcalığına sahip ikinci stajyer. Bana milyonlara mal olabilecek bir hata, affedilemez bir savunmadır.

Omzumun üzerinden bilmem kaçınıcı kez baktığımda Aurora gözlerini deviriyor.

"Sakin olur musun? Beni ."

"Etrafınızın farkında olmakta yanlış bir şey yok," diye karşılık veriyorum.

"Burası güvenli bir mahalle, Mikhail. Soyulmayacaksın."

"Endişelendiğim bu değil."

"Doğru," diye cevaplıyor kuru bir sesle, anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırırken. "Endişelenmemiz gereken Rus gangsterler varken gaspçılar en son endişemiz."

Ona sert bir bakış attım. "Bunu bırakacağın konusunda anlaştığımızı sanıyordum."

"Oh, Misha," diyor hafif bir iç çekişle, "ikimiz de bunun asla olmayacağını biliyoruz."

"Aurora-"

Birdenbire dairenin kapısı içeriden açıldı. Karşımızda canlı kıvılcı saçları ve güzel mavi gözleri olan başka bir genç kadın duruyor. Birçok yönden Aurora'ya benziyor ama -benim naçizane görüşüme göre- onun kadar güzel değil. Kardeş olabilirler mi?

"Burada sesler duyduğumu sandım," diyor kadın ve hemen bana tepeden tırnağa şüpheli bir bakış atıyor. "Peki bu kim olabilir?"

Aurora gülümsüyor. "Cee, bu benim... patronum, Mikhail Antonov. Mikhail, bu da oda arkadaşım Charlotte."

Kulaklarım diken diken oldu. Demek Aurora'nın partideki uydurma kişiliği için ilham aldığı yer *burasıydı*. "Charlotte? Sonunda seninle yüz yüze tanışmak ne güzel. Aurora senden çok bahsediyor."

Charlotte'un gözleri parlıyor. "Öyle mi? Yani, neden olmasın ki? Ben harikayım."

Aurora gözlerini deviriyor ama ben bunun ardında şefkatten başka bir şey sezmiyorum. "İşte beklediğimden daha uzun kalmam gerekti, bu yüzden Mikhail eve sağ salım vardığımdan emin olmak istedi."

"Bu çok tatlı! Bir de şövalyelik öldü derler."

Başımı bir kez sallıyorum. "Seni burada bırakıyorum. Yarın işte görüşürüz."

"Oh, gitme!" Charlotte kolumu şaşırtıcı bir güçle kavrayarak, "Gitme!" diyor. "Spagetti yapmayı yeni bitirdim. Neden bir ısırık almak için içeri gelmiyorsun?"

Aurora boğazını temizler. "Charlotte, saat gece yarısını geçti. Eminim Mikhail'in yapacak daha iyi işleri vardır-"

"Yemek yiyebilirim," diyorum daireye adım atarken. Aurora'nın yüzündeki ifade paha biçilemez; hem şaşkın hem de sevimli bir şekilde utangaç.

Buraya son geldiğimde, etrafı göremeyecek kadar acelem vardı. Sıkışık ama rahat bir yer. Mobilyaların hepsi uyumsuz ve mevcut her yüzeyde bol miktarda dağınıklık var. Aşırı yüklü raflarında garip bir yapboz gibi istiflenmiş kitaplar, oturma odasındaki sehpanın üzerine bırakılmış oje şişeleri, güneş ışığına veya suya ya da her ikisine birden çaresizce ihtiyaç duyan birkaç ev bitkisi.

Neyin Charlotte'a, neyin Aurora'ya ait olduğunu ayırt etmek kolay. Gösterişli giysiler kanepenin üzerinde katlanmaya muhtaç bir şekilde yığılı duruyor ama tuhaf renkleri ve desenleri nedeniyle ev arkadaşına ait olduklarını söyleyebilirim. Onun bedenine uygun gibi görünseler de, Aurora'nın cesur kesiklere sahip neon pembe numarayı giydiğini hayal bile edemiyorum. Çok seksi olurdu ama bunu kendi iradesiyle yapacağını sanmıyorum.

Duvarlara çivilenmiş resim çerçevelerini incelerken, başta Charlotte'un Aurora'yı soru yağmuruna tutması olmak üzere, günleriyle ilgili sohbet eden kadınların belli belirsiz farkındayım. Çoğu Charlotte'a ait gibi görünüyor. Bazıları onunla ve bazı arkadaşlarıyla, o ve ailesiyle, özellikle de Disneyland'de güneşten neredeyse yanmış halinin eğlenceli bir görüntüsü.

Ancak Aurora'nın sadece birkaç fotoğrafı var. Merakımın beni bir mıknatıs gibi çektiği bu fotoğraflara yöneliyorum. Çocukken hayatının nasıl olduğuna dair bir fikir ediniyorum. Bir resimde, talihsiz bir saç kesimi, dalgalı kaküller ve gülümsemesinde bir dişinin eksik olduğu bir boşlukla tamamlanmış genç bir kız. Bir diğerinde ise Aurora bir tür lise bilgisayar laboratuvarında görünüyor. Hantal ve eski bir bilgisayarda basit bir kod satırı yazarak kameraya bakıyor.

Benim en çok dikkatimi çeken, mezuniyet gününde başka bir kadınla birlikte çekilmiş olan fotoğrafı. Kep ve cübbe giymiş, lise diplomasını gururla kameraya gösteriyor. Yanındaki kadın onun birçok özelliğini paylaşıyor; aynı kıvrık saçlar, aynı gözler, aynı gülümseme. Kumarbaz değilim ama bahse girerim ki bu annesi.

Bu annemin yüzüğü, Mikhail. Onu hatırlamak için.

Resimlerin hiçbirinde babanın olmaması da bariz bir şekilde göze çarpıyor. " gel Mikhail," diyor Charlotte, boş koltuğu işaret ederek onun yanında. "Aurora'nın işte neler yaptığını duymak istiyorum. Bana nadiren bir şey anlatır. Bana tüm ilginç dedikoduları anlat."

Aurora iç geçirir. "Anlatacak bir şey yok, Cee. Günlerim oldukça standart."

"Sunucularımı çöküşün eşiğinden kurtardığı zamanlar hariç," diyorum yerime otururken.

Charlotte'un gözleri şaşkınlıkla açılır. "Sen *ne*? Neden bana söylemedin? İşinizi çok sıkıcı gösteriyorsunuz."

Aurora'nın yanakları açık pembeye döner. "O kadar da büyük bir mesele değil."

Charlotte bir tabak dolusu spagettiye masaya koyarken, "Tam tersine," diyorum. "Ona büyük bir borcum var. Şirketimi kurtarmış olabilir."

"İşin çoğunu Luka yaptı," diye ısrar ediyor

Aurora. "Bana aksini söylüyor."

"Mütevazı davranıyor."

"İnanın bana, Luka mütevazılıktan çok uzak biri." "Bu kadar övgüyü gerçekten hak etmiyorum."

"İltifatı kabul et, Foster."

Charlotte kıkırdıyor. "İkiniz yaşlı evli bir çift gibi konuşuyorsunuz. Söylesene, evde olduğu kadar işte de şımarık mı?"

Kıkırdıyorum. "Bu seferki hiç durmadan iğneliyor."

"O kadar da kötü değilim," diye homurdanıyor Aurora, ağzına bir çatal dolusu makarna tıktırırken.

"Merak etme. Bu senin en sevimli özelliğin." "Dudak bükme mi?"

"Aklınızdan geçenleri söyleyecek cesarete sahip olmak," diye düzeltiyorum. "Dışarıda çok fazla evetçi var. Her şeyi olduğu gibi söyleyen insanlara saygı duyuyorum. İlerlemeyi sağlamanın tek yolu bu."

Aurora buna gülümsüyor. O kadar tatlı ki göğsümün sıkıştığını hissediyorum.

"Biliyorsun..." Charlotte yavaşça başlar. "Bu kadar harika olduğu için ona büyük bir borcunuz olduğuna göre, yarın ona bir gün izin verme şansınız nedir? Yani, Bay Patron, efendim."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yarın izin mi istiyorsun?"

Aurora başını sallar. "Hayır, sadece aptallık ediyor."

Charlotte huffs. "Bu senin doğum gününü kutlamak için, aptal. ederim, bu kadar işkolik olmayı bırakmalısın."

Aurora'ya bakıyorum. "Doğum günün mü?" "Yarın. Ama önemli bir değil."

"Onu tekrar dışarı çıkarmak istiyorum," diye açıklıyor Charlotte. "Onu şehir merkezindeki The Red Orchid adlı güzel bir salona götürmeye çalıştım ama *biri* beni erkenden ekti."

Neredeyse sırtıcağıtım. Ah, evet. Neden gittiğini gayet net hatırlıyorum. "Yarın izinlisin," dedim ona. "Bunu hak ettin."

Bana göz kırpmıyor. "Ciddi misin sen?"

"Ne zaman olmadım ki?"

Charlotte . "Patronun *inanılmaz*. !" "Sadece bir daha Kırmızı Orkide'ye gitme," diyorum kararlı bir şekilde.

"Neden gitmeyeyim?" Charlotte soruyor.

"Evet, *neden olmasın*?" Aurora meydan okuyor. Şu anda bile hâlâ benden cevap almaya çalışıyor.

"Fare sorunu olduğunu duydum," diye kolayca yalan söyledim. "Onun yerine Velvet'e gitmeyi dene."

"Leonardo Di Caprio'nun geçen hafta görüldüğü şu havalı kulüpten mi bahsediyorsun?" Charlotte soluk soluğa kaldı. "Bizi içeri alacaklarından şüpheliyim."

"Kapıda adımı söyleyin. Sahibini tanıyorum."

Charlotte çok etkilenmiş gibi görünse de, her zaman eleştirel düşünen Aurora'nın gözlerinin ardında şüpheden başka bir şey yok. Bu yönünü seviyorum. Geçmişimi bir anlığına -daha çok kulak misafiri olarak- öğrendiğine göre artık gözünü boyamak yok. Bu konu üzerinde durdukça, onu uzak tutmanın imkânsız olduğunu daha iyi anlıyorum. Onu uzak tutmaya çalışmak, güneşi karartmaya çalışmak kadar beyhude.

Kısa bir süre sonra akşam yemeğini bitiriyoruz. Tam olarak Michelin yıldızlı bir yemek sayılmaz ama doyurucu ve şaşırtıcı derecede lezzetli. Aurora beni kapıya kadar uğurluyor, tam olarak çözemediğim bir bakışla bana bakıyor.

"Yarın izin almam gerektiğinden emin misin?" diye soruyor, oda arkadaşının duymaması için fısıldayarak. "Sahil temiz mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu yüzden geldin, değil mi? Evimin güvende olduğundan emin olmak için. Bu yüzden bana eve kadar eşlik ettin."

Yavaşça nefes veriyorum. "Hiçbir şey seni geçemez."

Aurora'nın kaşları hafifçe çatılır. "Mikhail... Kendini neyin içine soktun?"

Oluşturduğum kararlılık sonunda yıkılıyor, kumdan bir temel üzerine inşa ettiğim duvar yıkılıyor. Ona güvenmediğimden değil. Hatta hiç güvenmiyorum.

"Bir dahaki sefere işe geldiğinde sana her şeyi anlatacağım," diye söz veriyorum. "O zamana kadar, izin gününün tadını çıkar."

"Charlotte ve ben güvende miyiz? Her ne oluyorsa ondan?"

"Şimdilik, evet. Seni görmek için bir sebebi olduğunu sanmıyorum.
Henüz."

"Konstantin?"

Eğilip alnına bir öpücük kondurmadan önce sadece bir kez başımı sallıyorum. "Doğum gününün tadını çıkar, *Kisa*. Bugün harika iş çıkardın."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor.

İkimiz de kapıda oyalanıyor, birbirimizin gözlerinin içine bakıyoruz. Burada garip bir şekilde rahatım, onun varlığının çekimine kapıldığım için mutluyum. O her şeyiyle sıcak ve parlak, karanlık geceye karşı bir fener. Daha önce söylediklerimde ciddiydim. O güvende. Konstantin bir hamle yapmak isteseydi, şimdiye kadar yapardı.

Şeftali kokusunu son bir kez derin derin içime çektikten sonra gitmek için dönüyorum. İlk hamleyi amcam yapmış olabilir ama şimdi karşı saldırı sırası bende. Dua edeyim de Aurora'yı çapraz ateşin dışında tutabileyim.

CHAPTER 17

I İşi kaçırdığım için bu kadar suçlu hissetmemeliydim ama hissediyorum. Belki de Charlotte haklıdır. Ben bir işkoluğim.

"Mutlu yıllar!" Pijamalarım ve büyük boy Star Wars grafik tişörtümden başka bir şey giymeden mutfağa girdiğimde Charlotte çığlık atıyor. Hoppa bir gülümsemeyle küçük bir kutuyu ellerime tutuşturdu.

Hediyeyi açtığımda Pandora'nın pahalı bilekliklerinden biri olan güzel bir gümüş bileklikle karşılaşuyorum. Ona epeyce bir paraya mal olmuş olmalı. "Teşekkür ederim Cee," diyorum içtenlikle. "Çok güzelmiş."

"Gerçekten beğendin mi?" ", gerçekten çok şirin."

"Gümüş rengini aldım çünkü bu geceki kıyafetine daha çok uyacak. Velvet'e *şık* bir şekilde gireceğiz."

Gülüyorum. "Kulüp konusunda daha heyecanlı görünüyorsun."

Kendine bir kase yulaf ezmesi hazırlarken mutfakta gezinirken kıkırdarak, "Bebeğim, orada her zaman bir grup A sınıfı oyuncu takılır," diyor. "Mutlaka paparazzi falan vardır. Eğer doğru kalabalığın arasına girersek, kendimizi *People Magazine*'in ön kapağında bulabiliriz."

Başımı salladım. "Ben de doğum günümü kutlamak istediğini sanıyordum."

"Aynı anda iki şey yapabiliriz Aurora. Bir düşünsene! George Clooney'nin kolunda mükemmel bir fotoğrafım çekilecek ve tüm magazin basını kim olduğumu merak edecek. Modellik kariyerim için mükemmel."

"George Clooney'nin evli olduğuna eminim, Cee."

Skandal bir şekilde göz kırpmıyor. "Bu kesinlikle insanların konuşmasını sağlayacak, o zaman."

Charlotte'un bu kadar bariz bir şekilde fırsatçılık yapmasından biraz hoşnutsuz olduğumu kabul ediyorum ama zaten doğum günümü kutlamak istediğimden değil. Dün akşam Mikhail'e de söylediğim gibi, önemli bir şey değil. Annem öldüğünden beri doğum günümü kutlamadım ve o ölmeden önce bile biz hiçbir zaman büyük partiler düzenleyen insanlar olmadık.

"Bence dokuz gibi gitmeliyiz," diye geveliyor Charlotte. "Erken gitmemiz gerekmez mi? Bilirsiniz, kuyruklar çok uzarsa diye."

"Şaka mı yapıyorsun? Kulübe erken gidersek çok hevesli görünürüz. Zamanlama yapmalıyız ki tam dolmaya başladığında varalım. Ne kadar çok insan olursa, o kadar çok kişiyle dirsek teması kurabiliriz."

"Gördüğüm kadarıyla tüm stratejinizi ."

Karşıma otururken sırtıyor. "Eğer şanslıysak, belki beni terk edecek başka bir adam bulursun."

Ona ters ters bakıyorum, sinirim enseme yalıyor. "Bunun peşini bırakacak mısın?"

"Açıkça şaka yapıyorum."

"Hayır, deşilsin. Ses tonunuzdan bunu anlayabiliyorum."

"Aman Tanrım, sadece şaka yapıyordum, tamam mı? Birisi yatağın ters tarafından uyanmış."

Çenemi tuttum. "Bugün neden bu kadar sinir bozucu davranıyorsun?" "Pardon?"

"Beni iyi duydun, Cee. Sana ne oldu böyle?"

"Sadece Velvet'e gideceğim için heyecanlıyım, hepsi bu. *Senin* sorunun ne?" "Doğum günü gezimi tamamen kendinle ilgili hale getirmen."

Charlotte kaşlarını çatır. "Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Belki de dışarı çıkmak *istemediğim* hiç aklına gelmedi mi? Bu tür şeyler bana göre değil. Mikhail içeri girmek için onun adını kullanabileceğimizi söyledi diye bunu yapmak *zorunda değiliz*."

Oda arkadaşım kollarını kavuşturuyor. Konuşma çok hızlı ilerliyor ama kontrol edemiyorum. Doğum günümü kutlamaktan neden nefret ettiğimi en iyi o biliyor olmalı.

"Burada oturup üzölmeyi mi tercih edersin?" diye soruyor, sorusu hazır olduğumdan daha sert ve derin.

"Demek hatırlıyorsun."

"Annenin doğum gününde öldüğünü mü? Tabii ki."

Midemin çukurunda öfke kaynıyor. "Yani kasıtlı olarak sürtüklük mü yapıyorsun?"

"Kaltak olmaya çalışmıyorum. Sana yardım etmeye çalışıyorum. Ben olmasaydım bütün gün eve kapanmış olurdun."

Ağlamak istiyorum. Ona ne oldu böyle? Bu ani düşmanlık da neyin nesi? Yanlış bir şey söylemiş olmalıyım ya da belki de onu terk ettiğim için gerçekten hâlâ kızgındır. Sebep ne olursa olsun, bu onun zararı. Annemin yasını tutmak istediğim için kendimi suçlu hissetmemeliyim.

"Kadife'ye gidip büyük çıkışını yapmak istiyorsun," diye suçluyorum. "O kadar çaresizsen kendin git. Beni de yanında sürüklemene gerek yok."

Charlotte masadan kalkar, yanakları kızarmış ve gözleri öfkeli yaşlarla sulanmıştır. "*Çok güzel!* Doğum günün kutlu olsun." Koridorda hışımla ilerliyor ve huysuz bir çocuk gibi yatak odasının kapısını çarparak kapatıyor.

Ben de öfkeyle odama koşmak ve kapıyı çarpmak istiyorum. Gerçekten pişman olabileceğim bir şey söylemeden ya da yapmadan önce buradan defolup gitmem gerekiyor. Hayal kırıklığına uğramış bir homurtuyla, koridordaki küçük dolabımızın içine yerleştirilmiş çamaşır makinesine doğru ilerliyorum, yeni bir gömlek ve kot pantolon çıkarıyorum ve kapıdan çıkmadan önce onları giyiyorum.

Doğum günün kutlu olsun, gerçekten.

Çok kötü bir gün geçiriyorum. Önce Charlotte'la kavga ettim, şimdi de yağmur altında şemsiyesiz dolaşıyorum. Eve dönmeyi düşünüyorum ama zaman da huysuz oda arkadaşımınla uğraşmak zorunda kalacağım. Ona ne oldu bilmiyorum ve tartışmamızı kafamda tekrar tekrar canlandırdıkça, çizgiyi aşan ben olup olmadığımı daha fazla sorgulamaya başlıyorum.

Dürüstçe söyleyemem. Günün sonunda, muhtemelen özür dileyeceğim. Aptalca şeyler yüzünden her zaman kavgalar olur. Charlotte hala benim en iyi arkadaşım. Eminim ikimiz de kafamızı dinleme fırsatı bulduğumuzda işleri birlikte çözebiliriz.

Gidecek başka yerim olmadığı için CyberFort'a gidiyorum.

Bana izin verildiğinde işe gitmekten daha kötü bir şey olamaz muhtemelen, ama dürüst olmak gerekirse başka hiçbir yerde olmayı tercih etmezdim. Elbette kendi yatağında kıvrılıp yatmak dışında, ama bu şu anda bir seçenek değil. CyberFort'ta yaptığım iş gerçekten seviyorum. İş

eşit derecede zorlayıcı ve ödüllendirici. Çalışma masamdaki yerimi alıp stajımın başında Luka'nın bana verdiği ödevi yavaşça yaparken kimse geç kaldığımdan bahsetmiyor.

Mikhail ofisinde görünmüyor. Garip, onu masasından hiç ayrı görmediğimi düşünürsek. Bir şey mi oldu diye merak ediyorum.

Şimdi düşündüm de, Antonov kardeşlerden hiçbiri bugün burada değil gibi görünüyor. Dimitri ve Pyotr genellikle hep buralardalar, toplantılar arasında gidip gelirken bir yandan da çalışanların arasına karışıyorlar. Luka ise genellikle karanlık bir köşede, olduğuna ikna olduğum bir vampir gibi gizlenirken bulunur. Yine de şaşırtıcı derecede sessiz. *Çok* sessiz.

Bunun yerine, göğsümde ağırlaşan yalnızlık hissini gelerek işime dalmaya karar veriyorum. Bugünün böyle geçmesini planlamamıştım. Eğer projeme odaklanırsam, aklımı annemden uzak tutabilirim. Evet, aradan beş yıl geçti ama onu hâlâ çok özlüyorum.

İşimde bir ritim buluyorum, kod satırlarını sıralıyorum. Yazmak, test etmek, yeniden yazmak. Bu, takip edebileceğim kolay bir döngü. Biri boğazını temizleyene kadar gün batımının çoktan geçtiğini fark etmiyorum bile. Başımı kaldırıp baktığımda Mikhail'in şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatmış üzerimde dolaştığını görüyorum.

Kat tamamen boş. Kalan tek çalışan benim. Dışarıda güneş çoktan ufuk çizgisini aşmış, New York'un yoğun gece hayatının ışıltısı büyük pencerelerden içeri süzülüyor.

"Oh, merhaba..."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

İçimden sulu bir kıkırdama kaçıyor. "Boktan bir gün geçiriyorum," diye itiraf ediyorum, gerçeğin benden bu kadar kolay çıkmasına şaşıyorum. Mikhail'e yalan söylemenin bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Mikhail'e yalan söylemek *istemiyorum*. Şu anda, uzaktan da olsa konuşabildiğimi hissettiğim tek kişi o.

Gözlerinin arkasında bir şey parlıyor. Endişe, belki? Loş ışıktaki bunu söylemek zor.

Ellerini rahatça ceplerine sokarak başını ofisine doğru eğiyor. "Benimle birlikte," diyor uzaklaşmadan önce.

Onu ofisine kadar takip ediyorum, burada sadece ikimiz olmamıza rağmen alışkanlıktan kapıyı kapatıyorum. Aslında, tüm binada sadece iki kişi kaldığımızı eminim.

Mikhail ofis koltuğuna oturuyor, rahat ve kendinden emin bir havayla arkasına yaslanıyor. Beni dikkatle süzüyor, koyu renk gözleriyle yüzümün detaylarını inceliyor. Ne için, bilemiyorum. Birkaç dakika sessizce düşündükten sonra dizine vuruyor - oturmam için bir davet. Kısa bir an için buna karşı çıkmayı düşünüyorum. Ya biri görürse?

Ama gücüm beni terk ediyor. Bugünle *işim bitti* ve onun kucağı güzel ve sıcak görünüyor ve kısa bir süre için bile olsa kucaklanmak güzel olmaz mıydı?

Beni kollarını açarak karşılıyor, kucağına oturduğumda bir elini hafifçe kalçama koyuyor. Vücudunun sıcaklığı sinirlerimi yatıştırıyor ve tüm gün boyunca ilk kez rahatlamama yardımcı oluyor. Mikhail şaşırtıcı derecede şefkatli, bana öyle bir sevgiyle bakıyor ki açıkçası onun ilgisinin tadını çıkarmaktan başka ne yapacağımı bilemiyorum. Başparmağının ucunu yavaşça yanağımda gezdiriyor, bakışları dudaklarıma odaklanmak için aşağı kayıyor.

"sıkan ne?" diye soruyor nazikçe. "Bir şey mi oldu?" "Charlotte ve ben kavga ettik," diye itiraf ediyorum. "Aptalcaydı." "Neyle ilgili?"

Derin bir nefes veriyorum. "Kutlama yapmak için dışarı çıkmak istemedim. O çıktı. İşler sarpa sardı ve o zamandan beri eve gitmedim."

"Neden dışarı çıkmak istemedin?"

Kendimi açıklamak zorunda kaldığım için biraz sinirlendiğimi hissediyorum ama sonra Mikhail'in bilmediğini hatırlıyorum. Annemi, ona ne olduğunu ya da doğum günüm geldiğinde kendimi nasıl bok gibi hissettiğimi bilmiyor. Daha fazla baskı yapmaması gerektiğini biliyormuş gibi sabırlı ve sakin bir şekilde bekliyor. Çalışkanlığını ve ilgisini takdir ediyorum. Sanki beni, benim kendimi anladığımdan daha iyi anlıyor.

"Annem ben on sekiz yaşındayken öldü," diye mırıldanıyorum usulca, yanağımı omzunun eğimine yaslayarak. Dalgınca saçımın bir tutamıyla oynuyor, yüzüme daha iyi bakabilmek için saçımı süpürüyor.

"Adı neydi?" diye sorar, fısıltıyla. "Nancy."

"Peki ya baban?"

"Hiçbir fikrim yok."

Mikhail şaşırmış görünmüyor ama ben şey düşünemeyecek kadar bitkinim. Muhtemelen evdeki aile fotoğraflarına bakarken her şeyi bir araya getirmiştir. Bu büyük bir gizem değil.

"Annem beni tek başına büyüttü," diye devam ediyorum. "Onu hiç tanımadım. Ona ne olduğunu da hiç bilmedim. Onun hakkında pek konuşmazdı."

Bu konuda sık sık kavga ederdik. Hatta on sekizinci günümde bir tartışma yaşadık."

Mikhail kaşlarını çatar. "Ne oldu Aurora?"

"Pastamı almak için dışarı çıktık. Onca bağırış çağırıştan sonra bile... Sadece nerede olduğunu bilmek istedim. Bir yetişkin olduğum için babamın kim olduğunu bilmeye hakkım olduğunu düşündüm..." Nefesim kesik kesik çıkıyor, hatıralar soğuk bir gelgit dalgası gibi üzerime çöküyor. "Pisliğin teki mesajlaşırken araba kullanıyordu. Kırmızı ışığı görmedi." Ve sonra, inanılmaz bir sessizlikle, "O zamandan beri yalnızım."

Bana attığı bakışı çözemiyorum. Tam olarak acıma değil ama kesinlikle kayıtsızlık da değil. Koyu renk gözlerinin ardında hayranlığın izlerini ve sağlıklı bir dozda özleme yakın bir şey buluyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor, o kadar yakın ki sözlerinin yanağıma fısıldadığını hissedebiliyorum. Sesi kafatasımın içinde yankılanıyor. Mikhail bana herhangi bir şey için özür dileyecek bir adam gibi gelmiyor, yine de burada, beni en büyük özenle kucaklıyor.

Önce ben hareket ediyorum, dudaklarımı onunkilere değdirmek için çenemi yavaşça yukarı kaldırıyorum. Onu öpmek için eğildiğimde beni durdurmak için hiçbir çaba göstermiyor, ağızlarımız kolaylıkla yerine oturuyor. Mikhail'in bana karşı sert davranmasına, ne isterse almasına, ne yapmasına izin verirsem yapmasına çok alışkınım. Bu yüzden bu öpücük sadece özel olarak tanımlanabilir.

Her şey tatlı, nazik ve bir ürkek. Gerçekten de her şeyi sıra dışı yapıyoruz, ama bundan en ufak bir rahatsızlık duyduğumu söyleyemem. Mikhail'i tanıdığım kısa süre içinde ona tanıdığım herkesten daha fazla güvenmeye başladım.

"Seni eve götürmeme izin ver," diyor dudaklarıma karşı.

"Şu anda Charlotte'la uğraşmak istemiyorum." "Evin hakkında kim bir şey söyledi?"

Ağzımın kenarlarında bir sırıtiş belirliyor.

Oh.

CHAPTER 18

Işaşkınlık içinde etrafa bakarlar.

"Biliyordum," diye mırıldandım nefesimin altında.

Mikhail beni takip ediyor, sadece birkaç adım arkamda duruyor. Takım elbise ceketini yakındaki bir sandalyenin arkasına rahatça atıyor, ipeksi kırmızı kravatını gevşetiyor. "Ne?"

Boşluğu işaret ediyorum, bıkkın bir şekilde. "Bana bir milyon teklif ettiğinde eksantrik olduğunu anlamalıydım ama *Tanrım*. Resmen gökyüzünde bir kalede yaşıyorsun!"

Kıkırdıyor ve tek parmağıyla tavanı işaret ediyor. "İki kat daha var," diyor, az önce bana New York'un en yüksek binalarından birinin çatı katına sahip olduğunu söyleyen bir adam için şaşırtıcı derecede mütevazı bir sesle. "Yemekten sonra seni gezdiririm."

Kaşlarımı eğilerek kaldırıyorum. "Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Hayır," diyor kuru bir sesle. "Soğuk kahve ve dinlenme odasında bulduğum bayat çöreklerle yaşıyorum."

İçimden yumuşak bir kahkaha yükseliyor. "Tamam, belki de bunu hak ettim." "Gel."

"Eminim orada yapabileceğim bir şaka vardır," diye takılıyorum onu açık alandan büyük bir mutfak alanına doğru takip ederken.

Daha önce buranın bir kale olduğunu söylerken abartmıyordum. İki yatak odalı küçük dairem buraya beş kez sığabilir ve bu sadece ana kat!

Mikhail'in bugünlerde herkesin ve annelerinin peşinden gittiği korkunç kasvetli minimalist tarza düşmemiş olması beni çok şaşırttı. Duvarlar zengin bir orman yeşili, deri oturma odası koltukları derin bir

çikolata kahvesi. Evinin toprak tonları, aşağıdaki beton ormanının çok üzerinde bir orman manzarası gibi zarif ve rahat hissettiriyor. Central Park'a bakan güneye bakan tavandan tabana pencereleri kaplayan perdelerin bordo tonu, mekanın kraliyetine katkıda bulunuyor.

Mikhail'in ulaşılmaz kulesinde, şehrin geri kalanına tepeden bakan bir prenses gibi hissediyorum. Tek soru şu: Mikhail beni avucunun içine almış bir canavar mı yoksa benim Beyaz Atlı Prens mi? Onu hangi kategoriye koyacağımı bilemiyorum. İstedğinde acımasız olabiliyor ama aynı zamanda çok da düşünceli. Belki de her ikisinden de biraz olması hoşuma gidiyor, küçük bir kutuya koyulamayacak kadar karmaşık.

"Otur," diye talimat veriyor ve beyaz mermer tezgahlı adanın bir tarafına dizilmiş süslü bar taburelerinden birini işaret ediyor. Öyle yapıyorum, her hareketi tuhaf bir şekilde ilgimi çekiyor.

Bu Mikhail'in doğal yaşam alanı, evi. İsteyken, o bir jaguar. Güçlü, kuvvetli ve bölgeci. Burada hâlâ bunların hepsi var, sadece ininde daha rahat.

Benim için gömleğinin kollarını dirseklerinin hemen altına kadar kıvrıp güçlü ön kollarını ve iri, etli ellerini ortaya çıkaran bir erkekten daha seksi bir şey yoktur. Mikhail her zamanki gibi sessiz, ama bu rahat bir sessizlik, ikimizin de anlamsız konuşmalarla doldurma ihtiyacı hissetmediği sessizlik. Sadece var olabiliyor ve birbirimizin yanında rahat edebiliyoruz.

Mikhail çift kapılı büyük paslanmaz çelik buzdolabından birkaç malzeme alıyor. Önüme plastik bir torba taze bezelye koyuyor. Ona şaşkın şaşkın baktığımda, "Uçlarını kes." dedi.

"Yemeğim için beni çalıştıracaksın, ha?" Azarlıyorum.

"Adil olan bu," diye cevap veriyor en küçük gülümsemesiyle. Görülmesi gereken göz kamaştırıcı bir şey, gülümsemesi o kadar nadir ki biraz nefesim kesiliyor. Gülümsemesinin tüm yüzünü aydınlatıyor gibi görünmesi hoşuma gidiyor, gözlerinin köşeleri kırışıyor.

"Menüde ne var, şef?" Ben soruyorum.

"Yapışkan zencefilli sığır etli pirinç kaseleri," diyor, sanki ne pişirmeyi planladığını duyurmak yerine ölüm ilanını okuyormuş gibi.

"Sana yemek yapmayı kim öğretti?"

Mikhail bir tavada yağın ısınmasına izin verirken "Evet," diye cevap veriyor. "Amerika'ya ilk geldiğimizde, kardeşlerimin beslendiğinden emin olmak da dahil olmak üzere aileme bakmaktan sorumluydum."

Öne doğru eğildim, susamış bir şekilde her kelimesini içime çektim. Akşam çocukluk hikâyeleri için olgunlaşmış gibi görünüyor. "Zor olmalı. Kaç yaşındaydın?"

Mikhail omuz silkiyor ama gözlerini ocakta pişen yemekten ayırmıyor. "Ben sekiz yaşındaydım. İkizler dört yaşındaydı. Annem o sırada Luka'ya hamileydi."

Kalbim küt küt atıyor. Ondan aldığım her yeni hikaye parçası beni heyecanlandırıyor. Daha fazlasını öğrenmek istiyorum, ama zaten ince bir buz üzerinde yürüdüğümü biliyorum. Bu, Mikhail'in ilk tanışmamızdan bu yana bana karşı en şeffaf ve açık olduğu an ve istediğim son şey yanlış bir şey söyleyip beni tamamen kapatması.

"Neden gittin?" Temkinli bir şekilde sordum.

Yavaşça dönüyor, kesilmiş bezelyeleri benden alıyor. Onları tavaya atıyor, piştiklerinden ama yanmadıklarından emin olmak için bir kaşığın ucuyla karıştırıyor. "Bilmek istediğine emin misin?"

"Başka türlü sormazdım."

Mikhail iki tabak hazırlıyor, baharatların kokusu ve sebzelerin rengârenk dizilişi, beyaz pirinçten oluşan kabarık bir yatağın üzerinde yemek kitabından fırlamış gibi duruyor. Çekmecelerinden birinden iki çatal alıp birini bana uzatıyor ve biz yemeğimizi yerken mutfak adasına doğru rahatça eğiliyor.

"Seni uyarıyorum Aurora, eğer sana bu hikâyeyi anlatırsam, geri dönüşü olmaz." Mikhail bunu ciddiyetle söylüyor, sözlerindeki ağırlık sesini bir perde düşürüyor. "Geçmişimi bir kez öğrenirsen, bu seni tehlikeye atabilir."

Derin bir nefes alıyorum. "Bilmek istiyorum, Mikhail."

İstifa edercesine başını sallayarak bakışlarımı üzerinde tutuyor. "Babam Lev Antonov, Antonov Bratva'nın bir üyesiydi. Kardeşi, benim amcam, Konstantin Antonov. Ne yazık ki onunla çoktan tanışma şanssızlığını yaşadınız."

Boğazım düğümleniyor, kalbim kulağımın içinde yüksek sesle çarpıyor. "Ve Konstantin..."

"O Bratva'nın başı. Eskiden inanılmaz güçlüydü. Hâlâ da öyle. Uyuşturucu kaçakçılığından kara para aklamaya ve kiralık katillğe kadar her türlü suç faaliyetine karışıyorlar."

Yutkunuyorum, avuçlarım aniden soğuk ve nemli. "O zaman neden ayrılmak zorundaydın?"

"Babam... Konstantin'in yaptığı pek çok şeye katılmazdı. Daha doğrusu, işlerini *nasıl* yürüttüğünü. Ben çok gençtim.

çok şey hatırlıyorum, ama hatırladığım şey şiddetti. Belirsizlik. Babam yola çıktıktan sonra akşam yemeği için eve gelip gelmeyeceğini asla bilemezdim."

Ellerim titriyor, sesindeki acının açık ipucu beni derinden sarsıyor.

"Konstantin'i polise ihbar etmeye çalıştı."

"Kardeşine ihanet mi etti?" Nefesim kesildi. *Ben* bile bunun zor bir seçim olduğunu biliyorum - potansiyel olarak korkunç sonuçları olan bir seçim.

Mikhail'in çenesi gerilir. "Konstantin suçlu bulundu ve iki müebbet hapis cezası aldı. Temelli olarak hapse atıldığını söyleyebiliriz... ama öldürme emrini vermeden önce değil."

Bir tırmık omurgamı tırmalıyor. Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyorum. -Garip bir şekilde, hepsi de mantıklı geliyor. Mikhail'in bana yalan söylediğini sanmıyorum. Neden söylesin ki?

"Moskova'dan ayrılmak zorunda kaldık," diye devam ediyor ciddiyetle. "Kaotik olduğunu hatırlıyorum. Korkutucuydu. Yol boyunca bir yerde babamız bizden ayrıldı. Anneme onun için geri dönmeme izin vermesi için yalvardım ama... Sanırım başından beri planı buydu, bize biraz daha zaman kazandırmak için kendini yem olarak kullanmak."

"O şimdi nerede?" Fısıltıdan daha yüksek bir sesle soruyorum.

Mikhail'in yüzü taş gibi sert. "Kim bilir? Muhtemelen parça parça doğranmış ve köpeklere yem edilmiştir. Bratvalar pek merhametli olmalarıyla bilinmezler."

Midem bulanıyor. Yüce Tanrım, onun tüm bunları yaşadığını hayal bile edemiyorum. Sekiz yaşında ve hayatı için kaçarken, bildiği tek hayatı geride bırakırken onu düşününce gözlerim yaşıyor.

"Çok üzgünüm, Misha. Bunun ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Yemeğini bırakıyor ve yavaşça mutfak adasının etrafında dönerek tezgahın benim tarafımda bana katılıyor. Yaklaşık yarım adım ötemde durup dikkatle beni inceliyor.

"O ilk yıllar zordu. O zamanlar çok iyi olmasa da İngilizce konuşabilen tek kişi bendim. Babam öldüğünde -büyük ihtimalle ölmüştü- evin erkeği ben oldum."

"Sen sadece bir çocuktun," diye mırıldanıyorum, kalbim göğsümde çarpıyor. "Bu hiç adil değil."

"Hayat bu, *Kisa*."

Ona dokunmak için uzanıyorum. Avucumu göğsüne bastırıyorum, onu uzaklaştırmak için değil, sadece onun gerçekten burada, kanlı canlı olduğunu kendime hatırlatmak için. Her şeye rağmen Mikhail zirveye çıktı. Kendi başına bir şeyler yaptı, tüm Amerika'daki en etkileyici şirketlerden birini yarattı. Ona olan hayranlığımın on kat arttığını rahatlıkla söyleyebilirim.

"Peki senden ne istiyor?" Yumuşakça soruyorum. "Konstantin. Bratva'ya katılmanı mı?"

Mikhail kendi elini benimkini örtmek için kaldırıyor ve parmaklarımı göğsüne bastırıyor. "Evet."

"Ama *neden*? Bunun ne kadar aptalca olacağının farkında değil mi? Babanı öldürdü, *kardeşini*."

Çenesini çalıştırıyor, normalde soğukkanlı olan yüzünde tereddüt beliriyor. "Anladığım kadarıyla oğullarının -kuzenlerimin- hepsi ölmüş."

Kollarımda ve ensemdede tüylerim diken diken oluyor. "Hepsinin mi?"

"Gangsterler uzun ömürlü olmalarıyla bilinmezler. Grigoriy aşırı dozdan öldü. Vlad bir arabalı saldırıda yakalandı. Maksim gecenin köründe rakip bir çete tarafından öldürüldü."

O konuştukça ben daha çok hasta olacağımı düşünüyorum. Durumun gerçekliği sonunda ortaya çıkıyor. Tüm bunlar kulağa ne kadar saçma gelse de Mikhail'in böyle bir şeyi uydurmayacağını biliyorum. Bana eğlence olsun diye masal anlatacak biri gibi gelmiyor.

Sıkı da olsa derin bir nefes alıyorum. "Yani amcan seni varisi yapmak için geri dönmeni mi istiyor?"

"Sanırım öyle. Aksi takdirde Antonov Bratva'nın rakip bir grubun eline geçme riskiyle karşı karşıya kalır. Ama..."

"Ama ne?"

"Bence bundan daha fazlası var," diyor Mikhail sert bir şekilde. "Eğer katılmayı kabul edersek, bizim olan onun olur."

Homurdanıyorum. "Ne kadar da Komünist Manifesto'cu."

"Kardeşlerim ve benim inşa ettiğimiz her şey... Görünüşte her şey olduğu gibi devam edecek. Kardeşlerim ve ben şirketin yüzleri olmaya devam edeceğiz, gerçekte ise CyberFort Konstantin'e ait olacak."

Kafatasımın içinde çalan alarm zillerini şimdiden duyabiliyorum. "İnsanların her türlü verisine erişebilir," diye düşünüyorum yüksek sesle. "İki yıl önce Adalet Bakanlığı ile bir güvenlik sözleşmesi imzalamamış mıydınız?"

Mikhail ciddiyle başını sallıyor. "Adalet Bakanlığı, yüksek profilli şirketler... Siber güvenlik sağladığımız herkesin bilgilerine erişebilir. Bunu şantaj için kullanabilir, düşmanlarını ortadan kaldırabilir... İstedığı her şeyi yapabilir."

Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemiştim. Kırmızı Orkide'de Konstantin'in kim olduğunu bilseydim hemen oradan ayrılırdım. Daha korkutucu, daha sinsi bir adamla hiç tanışmamıştım. Ve o büyüleyici gülümsemesinin ardına saklanabildiğini düşünmek, avını cezbeden bir avcı.

"Fidye yazılımı saldırısı," diyorum. "yaptı, değil mi?"

Mikhail başını sallıyor. "Becerikli, iki kat daha fazla bağlantısı var ve bunların hepsi yasalara saygılı değil. Sen olmasaydın, Konstantin bizi kısıpaca almış olacaktı."

"Senden tek istediğı Bratva'ya katılman mıydı? Ya katılmazsan ne olacak?"

Cevap vermemesi yeterli bir cevaptır.

Korku iliklerime kadar işliyor. Bu çılgınlık. Bu annemin eski polisiye romanlarına hiç benzemiyor. Bu *gerçek* ve o kadar dehşet verici ki durumun ciddiyeti karşısında felç oluyorum. Şartlarını kabul etmezse Konstantin Mikhail'i öldürecek mi? Konstantin vazgeçmezse Mikhail ne yapacak?

"Korkuyor musun?" Mikhail bana o kadar yakın ki nefesinin hafifçe yanaklarıma değdiğini hissedebiliyorum. "İşte bu yüzden sana söylemek istemedim. Gerçeğı bilmenin sana hiçbir yararı olmaz."

Gözlerimi kocaman açarak ve biraz da uyuşmuş bir halde ona bakıyorum.

"Korkmuyorum, Mikhail.

Benim için değil."

Mikhail dudaklarımız birbirine *değene* kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Endişelenecek bir şey yok Aurora. Ben burada olduğum sürece yok."

Yakınlığımızdan dolayı hemen sarhoş oldum. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama Mikhail kalbimi hızlandırmayı asla başaramıyor. "Misha, ben istiyorum..."

"Evet? Bana ne istediğini söyle."

Göğsüm sıkışıyor. Tenimin her santimi yanıyor. Ona havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var, ama ona söyleyecek kelimeleri bulabileceğimi sanmıyorum. Yine de sorun değil, çünkü Mikhail tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor gibi görünüyor.

Bir hamlede beni derinden öpüyor ve kollarıyla sarıyor. Koridorda ilerlemeye başlamadan önce beni kolaylıkla kaldırırken ona karşı inliyorum.

CHAPTER 19

H Beni şaşırtıcı bir özenle yatağına yatırıyor, sanki onun dokunuşu altında kırılacak kırılabilir kırılgan kristallerden yapılmışım gibi. Yatağı muhteşem. İpeksi çarşaflardan oluşan devasa bir alan, yatak o kadar yumuşak ki sanki bir bulutun içine gömülüyorum. İçimde bu gece çok iyi uyuyacağıma dair bir his var-

Benimle işi bittikten sonra tabii ki.

Mikhail beni yavaşça soyuyor, ortaya çıkardığı her santim teni öpüyor. Önce gömleğimi, sonra kot pantolonumu, ta ki yatağında sadece sütyenim ve külotumla yatana kadar. Yatağın çarşafları tenime karşı serin, sanki serinletici bir su kaynağının üzerinde yüzüyormuşum gibi. Buna karşılık Mikhail'in vücudu sıcak bir gün batımı gibi. Teninin sıcaklığı ve bakışlarının açıklığı ısıtıyor, bacaklarımın arasında ıslak bir heyecan birikiyor.

Sütyenimi çıkarmama yardım ederken parmakları saçlarımı tarıyor, narin kumaşı sıradan bir rahatsızlıkmiş gibi omzuna atıyor. Mikhail tenimi ısıtıyor, boynumun kıvrımlarına, omuzlarıma sert öpücükler konduruyor ve göğüslerime doğru ilerliyor. Meme uçlarımdan birini ağzına alıp diğerini parmaklarının arasında nazikçe sıkıştırdığında inliyorum.

Ellerinin sertliği beni etkiliyor. Onun tarafından örtülmek, vücudumun keşfedilmemiş hiçbir yerini bırakmak istiyorum. Göğsümü kemiren bu his... Kendimi saplantı gibi hissetmeye başlıyorum. İhtiyacın ötesine geçiyor, isteğin ötesine geçiyor. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu ne kadar çok tanırsam ve o beni ne kadar çok tanırsa, paylaştığımız bu *bağı* daha da sağlamlaştırıyor. Sıradan bir hoşlanmadan daha fazlası, ama tam olarak aşk da değil. Bundan daha fazlası.

Bu *güven*. Çok yeni, ama çok sarsılmaz. O beni başkalarının görmediği şekillerde görüyor, tıpkı benim onu gördüğüm gibi.

"Bana ne istediğini söyle, doğum günü kızı," diye mırıldanıyor karnıma doğru. Mikhail'in eli külotumu çıkarmak için aşağı iniyor. Onlar da omzunun üzerinden bir yere fırlatılıyor ve hemen yerde unutuluyor. "Ne istersen."

Dudaklarımı yalıyorum. Her türlü şeyi istiyorum. Onun içime girmesini, sikinin ağzımda olmasını, arkamdan, üstümdeyken ve altımdayken bana vurmasını. Mikhail, normalde canı ne isterse onu yapan bir adam, bekliyor. Sabırlı. Cevabımı beklediğini fark ediyorum.

"Seni soymak istiyorum," diyorum.

Bana gülümsediğinde omurgamda kıvılcımlar çakıyor. "Buraya gel o zaman," diye cevap veriyor.

Dizlerimin üzerinde kalkıyorum ve yatağın kenarına doğru sürünüyorum, elleri hemen yanında duruyor. Parmağını bile kıpırdatmayacak. Benim için fark etmez. Onu kendi ellerimle soymaktan büyük zevk alıyorum.

Kravatıyla başlıyorum, düğmelerine geçmeden önce onu gevşetiyorum. Bilerek yavaş çalışıyorum, artan sabırsızlığı beni heyecanlandırıyor. Yardım etmeye çalışmasından bunu anlayabiliyorum. Ne zaman bir hamle yapmaya çalışsa, ona bir öpücük veriyorum. Ağzının köşesine, yanağına, burnunun ucuna.

"Acele et," diye homurdanıyor, sesi düpedüz açıklıktan ölüyormuş gibi çıkıyor. Kıkırdıyorum. "İstediğim her şeyi söyledin."

"Yani bana işkence mi etmek istiyorsun?"

"Drama kraliçesi," diye takılıyorum. Sonunda gömleğini çıkarıp sert göğsünü ve yontulmuş karın kaslarını ortaya çıkarıyorum. Biraz gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Bütün gün masa başında oturuyorsun. Nasıl bu kadar iyi görünüyorsun?"

"Sabah ilk iş sıkı bir egzersiz rejimi" diye açıklıyor. "Kendi spor salonum var."

"Öyle mi?"

"Oh, evet. Çatıda bir ev sineması, kütüphane ve yüzme havuzuyla birlikte."

"Teklif ettiğin turu kesinlikle kabul edeceğim." Mikhail sırtlıyor. "Sen nasıl istersen."

Ellerimi vücudundan aşağı kaydırıp pantolonundaki hevesli çadıra doğru ilerlerken alt dudağımı dişliyorum. Kemerini çözüp fermuarını indiriyorum ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkarmasına yardım ediyorum. Aleti serbest kalıp tüm dikkatini verdiğinde ağzım sulanıyor. Aletinin başı ucundan sızıyor, pratik olarak serbest bırakılması için yalvarıyor. Ben ona bir

Karnıma yerleşmeden önce muzip bir bakış attı, dudaklarım onun muhtaç üyesinden bir saç teli kadar uzaktaydı.

Şaftını nazikçe okşamak için uzandığımda alçak ve derin bir şekilde inliyor. Sikişinin başını nazikçe öpüyorum, dilim yarığını kızdırmak için dışarı fırlıyor.

Mikhail iç çekerken başı geriye düşer. "*Siktir.*"

Bana verdiği gücün sarhoşluğuyla onunla bir süre daha dalga geçiyorum. Mikhail'i kontrol altında görmeye o kadar alışmışım ki, bu da onu daha fazla çözmek istememe neden oluyor. Durumu tersine çevirebilir miyim? Sonunda *bana* yalvaran o olana kadar onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum. Dudaklarımı sikişinin etrafına sardığımda parmakları saçlarıma doğru uçuyor, tadını almak için dilimi döndürüyorum.

"Vay anasını," diye homurdanıyor. "Ağzın cennet gibi."

Bacaklarımın arasındaki ıslak sıcaklığı görmezden gelerek keyifle mırıldanıyorum. Klitorisim ilgisizlikten zonklıyor ama umurumda değil. Mikhail avucumun içinde ve ben bunun her saniyesinin tadını çıkaracağım. Yanaklarımı çukurlaştırarak onu emebildiğim kadar emiyorum.

Dilime karşı sıcak ve ağır, o kadar genişletiyor ki çenem ağrımaya başlıyor. Ancak bu rahatsızlık hafif ve Mikhail'in kalçalarını itmeye başlamasından daha heyecan verici bir şey yok. Ağzımı sikiyor, saçlarımı sıkıca kavıyor, bir yandan da en iğrenç şeyleri mırıldanıyor.

"İşte benim kızım," diye inliyor. "Çok güzel. Boğazından aşağı boşalacağım."

İçim sıcacık ve bulanık, zihnimi hoş bir pus kaplıyor. Onun teninin tadında kendimi kaybediyorum. Bir parçam bunu yapmasını istiyor. Ağzıma ve dilime boşalmasını istiyorum. Bu çok pis, erotik bir şey ve ben bunu hava gibi arzuluyorum.

Çekildiğinde yaşadığım hayal kırıklığını hayal edin. Mikhail'in kıkırdamasına neden olan bir sızlanma duyuyorum.

"Senin sıran," diyor ve kalkmama yardım etmek için omuzlarımı hafifçe kavıyor.

Dudaklarıma kendi dudaklarıyla saldırıyor, açgözlü ve talepkâr. Nefesimi tutamıyorum. Başım dönüyor ama ardından gelen zevk dalgasına isteyerek teslim oluyorum. Şimdi kontrolü ele alıyor, beni kollarıyla sarıyor ve uygun gördüğü her yere götürüyor. Mikhail beni sırtüstü yatırmış, yumuşak battaniyeleri ve yastıklarıyla yutuyor. Beni hararetle öpüyor, sanki yapacağı son şeymiş gibi bana dokunuyor.

Sonra bacaklarımı ayırıyor ve arasına yerleşiyor, tüm dikkatini şişmiş klitorisime vermeden önce kıvrımlarımda bir çizgi yapıyor. Nefesim kesildi.

Dilinin ucuyla üzerimde ustaca daireler çiziyor. Acımasız. Onun hızına zar zor yetişebiliyorum. Mikhail görevde bir adam, beni öylesine etkili bir şekilde emiyor ve yalıyor ki kendimi uçurumun kenarına savrulmuş hissediyorum.

Orgazm beni buluyor, ani ve baskın. Beynimi beyazlatıyor ve görüşümde yıldızlar bırakıyor. Ciğerlerim maraton koşmuşum gibi yanıyor, alnımdan ter damlıyor. Kukum hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor, dizlerim hala titriyor ve bir tür çapa için çarşafı kavriyorum.

Mikhail kendi kendine gülümseyerek dudaklarını yalar. Yaptığı işten memnun görünüyor. "Aferin kızıma," diye övüyor.

"Efendim, ben-"

Bana dinlenmem için zaman vermiyor. Bacaklarımın arasındaki yerine dönüyor ve klitorisimi doyasıya yalıyor. Ancak bu sefer kalın parmaklarının içime doğru bastırıldığını hissediyorum. Kelimelerim tutarsız olsa da haykırıyorum. Mikhail parmaklarını çağıran bir hareketle kıvırıyor, hassas klitorisimle alay ederken tatlı noktamın üzerinde tekrar tekrar geziniyor.

"!" Delirmenin eşiğinde yalvarıyorum.

Mikhail öyle bir şey yapmıyor. Onun yerine hızını artırıyor. İkinci doruk noktam beni daha da sert vuruyor, sanki bir tuğla duvardan geçip nirvanaya düşmüşüm gibi. Dudaklarımdan bir dizi küfür dökülüyor. El ve ayak parmaklarımın uçları zevkten karıncalanıyor. Başım dönüyor, aşağıdan yukarı çıkamıyorum.

Ve o sadece. Devam ediyor. *Devam ediyor.*

"Kahretsin, tadın çok güzel," diye hırlıyor bana karşı. Sesi kulaklarıma ulaşan en erotik şey. "Seni mahvedeceğim."

"Misha, *lütfe*n . *Yapamam*-"

"*Yapabilirsin*."

"B-bekle-"

Süzülüyorum. Uçuyorum. Uzayda savruluyorum. Mikhail benimle uğraşmıyor, işleri gerek duymuyor. Artık zevkten aklımı kaçırdığımı görmeyi tercih ettiği çok açık. Sadece dilini ve parmaklarını kullanarak beni üçüncü kez, sonra bir kez daha boşaltıyor. Bana bir kez bile ara vermedi, kendimi toparlamam için bir şans vermedi. Sonunda, onun ellerinde macundan başka bir şey değilim.

Ona uzanıyorum, karanlıkta bir ışık gibi onu arıyorum. Bana , beni öyle nazikçe öpüyor ki neredeyse kalbim kırılacak.

"Seni yakaladım, *Kisa*," diye mırıldanıyor kulağıma doğru. "Benim için iyi bir kız ol ve rahatla. İşte bu, aynen böyle."

Başımı yakındaki bir yastığa koyuyor ve vücudunu kalçalarımın arasına yerleştirmek için hareket ediyor. Mikhail ağırlığını tamamen üzerime vermemeye dikkat ediyor, yine de yaptığı az şey beni rahatlatıyor. Beni topraklıyor, zihnimin sonsuz boşlukta süzülmesini engelliyor.

"Beni nasıl istersin?" diye sorar. "Hızlı mı yavaş mı?"

Sertçe yutkunuyorum. "Yavaş. Lütfen. Bana karşı nazik ol." "Nasıl istersen."

Sözünü tutuyor, daha önce olduğu gibi aynı aciliyet olmadan içime kayıyor. Kalçalarını döndürüyor, sikini içime gömüyor. Birbirimize bu şekilde bağlanmışken inanılmaz bir birlik duygusu beni ele geçiriyor. Mikhail'in öpücükleri tatlı, sözleri cesaret verici, okşamalarının her biri şimdiye kadar yaşadığım en samimi şey.

"Çok güzel," diye fısıldıyor yanağıma doğru. "İyi hissediyor musun, bebeğim? Beni inanılmaz hissettiriyorsun."

"Bir söyle," diye . "Bana güzel olduğumu söyle."

"Aurora, sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın."

İnliyorum, içimde tanıdık bir gerilim oluşuyor. Eğer Mikhail bir kasırga ise, gerçekten sadece iki seçeneğim var. Fırtınayla savaşmaya çalışabilirim ya da beni alıp götürmesine izin verebilirim.

Tekrar boşaldığımda bana tutunuyor. Bu sefer o da benimle birlikte tatlı, kör edici bir mutluluğun içine düşüyor. Zengin kokusu ve sıcak teniyle yatışmış bir şekilde ona doğru kıvrılmak yeterince kolay bir iş. Saçlarımla oynamasına bayılıyorum, parmaklarıyla birkaç tutamı tararken birkaç gevşek teli döndürüyor.

Yorgunluk hızla çöküyor, göz kapaklarım açık tutamayacak kadar ağırlaşıyor. Mikhail alnıma yatıştırıcı bir öpücük konduruyor. Uyku beni yavaşça altına çekerken, usulca "Mutlu yıllar" diye mırıldandığını duyuyorum.

CHAPTER 20

MIKHAIL

(Gerçekten sabrımı sınamaya başladınız.)

Numarayı engelliyorum ve mesajı siliyorum. Amcamın fidye yazılımıyla yaptığı numara bizi hazırlıksız yakalamış olabilir ama ruhumu ona satmaya beni ikna etmek için bir virüsten daha gerekecek. Bir dahaki sefere hamle yapmaya kalkıştığında kardeşlerim ve ben hazırlıklı olacağız. Konstantin, elinde birkaç numarası olan tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyorsa aptalın tekidir.

Aurora düğmeli gömleklerimden birini giymiş olarak aşağıya indiğinde saat sabah onu geçiyordu. Ona çok büyük geliyor, dizlerinin hemen üzerinde bitiyor ve uzun kolları dirseklerine kadar kıvrılıyor. Güzel görünüyor. Aslında, ne kadar uzun süre bakarsam, garip bir şekilde onun üzerinde o kadar çok hak sahibi olduğumu hissediyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor geniş bir esnemenin ardından. "Neden beni daha önce kaldırmadın?"

"Dün gece sana yaptığım antrenmandan sonra uykuya ihtiyacın olduğunu düşündüm."

Yanakları pembenin sevimli bir tonuyla kızarıyor. "Oh, kapa çeneni," diyor mahcup bir gülümsemeyle. "Peki, Bay Antonov cumartesi günleri ne yapıyor?"

"Ofise gidiyorum."

Aurora mutfak adasına otururken kaşlarını çatıyor. "Ama bugün hafta sonu."

"Bunu anlamı varmış gibi söylüyorsun."

"Evet, *hafta sonundayız*. Hiç ara vermez misin?"

"CyberFort'un operasyonları 7/24 devam ediyor, dolayısıyla ben de öyle." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Bir hobiye ya da başka bir şeye ihtiyacın var."

Omuz silkiyorum. "Seni hobim yapabilirim."

Yüzü daha da kızardı. Onu öpmeyi hiç bu kadar istememiştim.

Aurora yanağının içini çiğniyor. "Tamamen karşı çıkmazdım ama..."

"Ama ne?"

"Muhtemelen konuşmalıyız. Bilirsin, bunun ne olduğu hakkında?" "Ah," diyorum. "*Konuşma*."

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. Bunun olması kaçınılmazdı. Sadece isteyken ikimizin de dikkatli olmasını istiyorum. Eğer haber yayılırsa..."

"Anlıyorum, Aurora."

"Anlıyor musun?"

"İstiyorum." Bir fincan kahve dolduruyorum ve tezgahın üzerinden ona doğru kaydırıyorum. "Bildiğim kadarıyla bu senin istediğin bir şey, değil mi?"

Alt dudağını ısıyor. Bunu yapması beni çılgına çeviriyor. "Evet, bunu istiyorum. *Sen de* istiyor musun?"

"Çılgınca bir tahminde bulun, *Kisa*."

Aurora gözlerini devirir. "Ciddi ol."

"Evet, istediğim bu."

"Harika," diyor hafifçe. "Bunun aradan çıkmasına sevindim."

"Bununla birlikte," diyorum kesin bir ifadeyle, "tedbirli olmamız gerekecek."

"Artık yirminci katta sevişmek yok mu demek istiyorsun? Bunun benim değil, senin fikrin olduğuna eminim."

"Diğer şeylerin yanı sıra bu da var. Ve bunun stajınızı veya iş beklentilerinizi hiçbir şekilde etkilemeyeceğini anlamanızı istiyorum."

Kıkırdıyor. "Tamam, bunun arkasında durabilirim." "Mükemmel. Toplantı ertelenmiştir."

"Aman Tanrım, tam bir ineksin."

"İşteyken bana öyle dediğini duymayayım, anladın mı? Bu işin peşini bırakmayacağım."

"Evet, efendim." Aurora bana sahte bir selam veriyor, ancak ifadesinin daha ciddi bir şeye dönüşmesi çok uzun sürmüyor.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Sadece... Konstantin'i düşünüyorum. Sence işe gitmek güvenli mi? Yani, daha önce de şirketi hedef almıştı. Onu durduracak ne var ki?"

tekrar yapmaktan mı?"

"Hiçbir şey," diye itiraf ediyorum. "Ama korku içinde yaşamayı reddediyorum Aurora. Eğer siner ve evde saklanırsam, bu onun kazandığı anlamına gelir. Günlerimiz her zamanki gibi devam etmeli."

Tedirginliğini hissederek ona doğru bir adım atıyorum. Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırmak beni memnun ediyor, böyle basit bir hareketin uysal doğası şüphelerime merhem oluyor.

"Onun derdi benimle Aurora," diyorum usulca. "Sen güvendesin." "Endişelendiğim benim güvenliğim değil."

Parmağımı çenesinin altına koydum ve yüzünü yukarı kaldırarak dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Endişeni takdir ediyorum ama iyi olacağım. Ben her zaman iyiyimdir. Şimdi sana kahvaltını hazırlayayım, sonra da ofise giderken seni eve bırakırım."

"Seks, yemek ve özel bir yolculuk mu?" diye alay ediyor. "Sen gerçekten bir avsın." "Bana bilmediğim bir şey söyle."

" zamankinden daha geç geliyorsun," diyor Dimitri ofise anda. "Senin için bir arama ekibi göndermek üzereydim."

"Sana dört mesaj gönderdim," diye homurdanıyor Pyotr, ikizinin peşinden giderken.

"Kafam meşguldü," diyorum basitçe.

"Neyle meşguldün?" Dimitri beni igneliyor. "Seni ilgilendirmez."

"Burada olman iyi bir şey," diye devam ediyor Pyotr. "Annem burada." İkisine de ters ters baktım. "Öyle mi?"

"Luka senin ofisinde onunla birlikte," diye onaylıyor Dimitri. "Bunu söylemen gerekirdi."

"Denedim," diyor Pyotr öfkeyle. "*Mesaj* yoluyla."

İç çekerek ofisime doğru ilerliyorum. Şeffaf cam pencereden, onur konuğumuzun ofis koltuğunda oturduğunu görüyorum.

Catherina Antonov hesaba katılması gereken bir güç. Bu kadını çok seviyorum. Hayranlığımın yanı sıra sağlıklı bir dozda saygılı bir korkuya da sahip. Oğullarına kıyasla ufak tefek, sadece 1.80 boyunda.

Dokuz. Hayalet beyazı saçları düzgün bir topuz şeklinde geriye toplanmış, her haliyle zarif bir Bratva prensesi - yasaklanmış ya da başka türlü.

Yüksek yakalı ve uzun kollu sert siyah bir elbise giyiyor, eteğinin ucu ayak bileklerinin hemen üzerinde kesiliyor. Taktığı büyük elmas küpeler olmasaydı, onu sert, cetvel kıran bir Baş Rahibe sanmak kolay olurdu.

"Ortaya çıkma vaktin gelmişti," diye tersliyor Catherina soğuk bir şekilde. İngilizcesi yıllar içinde çok ilerlemiş olsa da, kelimeleri hâlâ kalın ve ağır bir Rus aksanına sahip, bu da onun korkutucu havasına katkıda bulunuyor. "Beni aradığında bunu acil bir durum gibi gösterdin. Yine de buradasınız, güne öğlen başlıyorsunuz."

"İşimi hallediyordum anne," diye cevap veriyorum, şaşırmadan.

Koltuğumdan kalkıyor ve bana sarılmak için yanıma geliyor. Sert ve rahatsız edici bir sarılma - tıpkı çocukken bana yaptığı gibi. "Çok zayıflıyorsun," diyor beni eleştirerek. "Yeterince yiyor musun?"

"Evet, anne."

"Yalan söyleme."

"Yalan söylemiyorum anne."

Arkamda Dimitri kendi iyiliği için fazla eğlenmiş bir şekilde homurdanıyor. Pyotr kollarını kavuşturuyor.

"Konunun özüne inebilir miyiz?" diye soruyor huysuzca.

Catherina başını sallar. "Evet. Bana daha fazlasını anlat. Konstantin'in her türlü soruna neden olduğunu duydum."

"Arada birkaç pürüz çıktı," diye açıklıyor Luka. "Ama üstesinden gelemeyeceğimiz bir şey değildi."

"Onu şahsen gördün mü?"

"Sadece bir kez," diyorum. "Benimle buluşmak istedi." "Halka açık bir yerde, değil mi?"

"Elbette. Aksi takdirde gitmezdim."

Catherina bilgece başını sallıyor. Kafasının içinde dönen çarkları duyar gibiyim. Bir zamanlar parlak bir stratejistti. Antonov Bratva onun rehberliğinde gelişti. Konstantin emirleri verirken ve babam onun sözlerini yerine getirirken, annem örgütün sağduyulu sesi olarak hareket ederdi.

Tabii ki canımızı kurtarmak için kaçmak zorunda kalana kadar.

"Emekliliğin tadını çıkardığınızı biliyorum," diyorum ona, "ama gerçekten yardımınıza ihtiyacımız var. Luka'yı Konstantin'in yerini bulmakla görevlendirdim ama ana kadar hiçbir şey bulamadı."

Luka dişlerini gıcırdatıyor. "Biri ona yardım ediyor. Güçlü biri, kaynakları olan biri. Neden bu kadar ele avuca sığmaz olduğunu açıklamanın tek yolu bu."

En küçük kardeşimin hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Bu gün ve bu çağda, kimse takip edilemez değil. Modern teknoloji bunu sağlıyor. Herkes internette yaşıyor, geçen bir trafik kamerasında bulunabilir, kredi kartı kullanımıyla takip edilebilir. Nereye bakacağınızı bilerseniz dijital ayak izlerimiz her yerde ama Konstantin...

O bir hayalet, haftalardır ailemin bırakmıyor. Umarım Catherina'nın yardımıyla her şey değişir.

"Eski arkadaşlarınla temasa geçmene ihtiyacımız var," diyorum. "Bilgiye ihtiyacımız var, anne."

Sert bir kahverengi yay çiziyor. "Yani ellerimi kirletmemi mi istiyorsun?"

Dimitri özür dileyerek gülümsüyor. Onun tam bir ana kuzusu olduğu sır değil. "Düşünmemiz gereken bir şirket var anne. Yüzlerimiz çok aleni. Yakalanmayı göze alamayız."

"Benden ne istediğinizi anlıyorsunuz, değil mi?" Catherina soruyor. "Yeraltındaki bağlantılarımın çoğu benim öldüğüme inanıyor. Manzara değişti evlatlarım. Yeni ittifaklar kuruldu ve eskileri dağıldı. Ben elimi uzattığımda kaç hedefin peşinize düşeceğini bilemezsiniz."

Pyotr sonunda, "Başka yok," diye söze girdi.

Catherina ellerini kalçalarına koyar. "Peki ya onu bulursak? O zaman ne olacak?" Doğrudan bana bakıyor. "Konstantin'in bizi bir daha rahatsız etmemesi için ne kadar ileri gitmeye hazırsın?"

Çenemi tuttum. Yüksek sesle söylemiyor ama ne ima ettiğini biliyorum. Konstantin sorunumuza *kalıcı* bir son vermek istiyor. Son otuz yıldır hapiste olabilir ama hiçbirimiz gerçek anlamda huzura kavuşamadık. Onu bir suça bulaştırıp tekrar hapse attırmanın bir yolunu bulabilirim ama amcamın akıl almaz bir gücü var. Parmaklıkların arkasından bir çıkış yolu bulmayı başırırsa hiç şaşırman.

Konstantin kötü huylu bir tümör, çok geniş bir alana yayılmış. Onu hayatımızdan çıkarmak için kaç kez bıçak altına yattığımızın bir önemi yok. O her zaman geri geliyor. Eskisinden daha kötü, daha çirkin ve daha gaddar. Acılarımıza son vermenin tek bir yolu var.

Onu öldürmek zorundayız.

"Ben hallederim," diyorum yüksek sesle ve net bir şekilde.

Catherina bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor ve başını sallıyor. "Pekâlâ. Birkaç iyilik isteyeceğim. Umarım bu hafta içinde onu bulabilirim/"

Telefonum çaldı. Annem sinirli bir şekilde dilini tıkırdatıyor. Neyse ki Dimitri hemen durumu düzeltti.

"Bir CEO'nun hayatı," diye hafifçe şaka yapıyor. "Her zaman yangınları söndürmek." Telefonuma cevap veriyorum, kulağıma götürüyorum. "Alo?"

"*Mikhail!*" Aurora çılgınca hıçkırıyor. O kadar yüksek sesle bağırıyor ki, ahizenin üzerinden tüm oda onu duyabiliyor. "Mikhail, korkunç bir şey oldu!"

Endişem içime işliyor, kanım buza dönüyor. "Ne oldu?" Aceleyle sordum.

"Bu Charlotte! Sanırım... Sanırım kaçırıldı!"

CHAPTER 21

Mikhail normalde beni evimin kapısına bırakırdı ama bugün beni kaldırıma bırakması için ısrar ettim. Bu çok mantıklıydı çünkü CyberFort, her neyse. Şimdi ona benimle gelmesini söylemediğim için pişmanım.

Daire darmadağın. Her yerde mücadele izleri var. Mutfak masası ters çevrilmiş. Lambalar kırılmış. Sayfaları yırtılmış kitaplar fırlatılmış. Alçıpanda bir delik var, tekme mi yumruk mu bilemiyorum.

-Ve halının her yerinde çamurlu bot izleri.

Ben de kan izleri görüyorum. Aşırı değil ama bir tür kavga olduğunu gösteriyor. Mutfak fayansının üzerinde damlacıklar var, sanki biri vurulmuş gibi duvara sıçramış, tezgahın üzerinde küçük bir el izi var.

"Charlotte?"

Kalbim küt küt atıyor. Belki de bağırarak aptalca bir fikirdir. Ya davetsiz misafir hâlâ buradaysa? Hiçbir şey çalınmamış gibi görünüyor, tüm değerli eşyalarımız -TV, Charlotte'un mücevherleri, masaüstü bilgisayarım- tam olarak bıraktığımız yerde duruyor. Kayıp olan tek şey oda arkadaşım.

Dünkü kavgamızdan beri Charlotte'tan mesaj almadım. Bana kızgın olduğunu ve soğuk davrandığını düşündüm. Şimdi zihnim durmadan dönüyor. Ya... Ya biri onu kaçırdıysa?

Yapmayı düşündüğüm ilk ve tek şey Mikhail'i aramak. Polisi değil.

-*Mikhail*. Aptalca olduğunu biliyorum ama içimden bir ses polislerin yardım edemeyeceğini söylüyor. Bunun Mikhail'in ailesiyle bir ilgisi var, bunu hissedebiliyorum. Hava ağır bir şekilde puro dumanı, misk kokulu kolonya kokuyor. İçgüdülerim bana yardım edebilecek tek kişinin bu karmaşanın merkezindeki adam olduğunu söylüyor.

On beş dakika geçmeden kardeşleri ve yaşlı bir kadınla birlikte geliyor. Ona buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğini sormak üzereydim ama kelimeleri çıkaramayacak kadar sinirliydim. Mikhail koşarak yanıma geliyor, omuzlarımdan tutup beni tepeden tırnağa kontrol ediyor.

"İyi misin?" diye sorar. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim," diye ısrar ediyorum, ceketine yapışarak. "Ama Charlotte... Telefonunu aramayı denedim ama doğrudan sesli mesaja yönlendiriyor. Mikhail, sanırım-"

"Kim bu?" diyor kadın, yoğun bir merakla beni izleyerek. Mikhail boğazını temizliyor. "Bu Aurora Foster. Stajyerlerimden biri. Aurora, bu annem Catherina."

Bayılmama iki saniye kaldı. Tanrım, bu iş daha karmaşık hale gelebilir mi?

"Stajyeriniz sizi hızlı aramaya aldı, değil mi?" Catherina düşünüyor.

Dimitri, Pyotr ve Luka bana dikkatle bakıyorlar. Yanaklarımdan kızardığımı hissediyorum. Antonov kardeşler aptal değil. Mikhail ve benim aramda bir şeyler olduğunu kesinlikle biliyorlar. Sağduyu buraya kadarmış.

"Bu önemli değil," diye tersliyor Mikhail. "Aurora'yı güvenli bir yere götürmemiz gerekiyor."

"Charlotte ne olacak?" Dehşet ciğerlerimi tırmalarken soruyorum. "Biri onu kaçırdı. Ya Konstantin-"

"Konstantin'i biliyor mu?" Pyotr ters ters bakarak sorar. "Aile meselelerini aile içinde tutmaya ne oldu?"

Dimitri bıkkın bir ifadeyle, "Her seferinde bir öfkeli Rus'la uğraşabilir miyiz lütfen," diyor.

Mikhail bana, "Önce seni buradan çıkarmalıyız," dedi. "Charlotte için sonra endişeleniriz. Şu anda yapabileceğimiz başka bir şey yok. Konstantin bunu tek başına yapmış olamaz. Muhtemelen ona yardım eden adamları vardır. Eğer öyleyse, yanlış kızı aldıklarını fark ettiklerinde geri dönme ihtimalleri yüksek."

Yutkunuyorum. Suçluluk duygusu midemde çalkalanıyor. Yanlış kız mı? Konstantin, Mikhail ve beni biliyor mu? Mikhail'in beni Kırmızı Orkide'ye götürdüğü doğru ama Konstantin'in görüştüğümüzü bilmesine imkân yok. İlk endişem bu bile değil. Konstantin nerede yaşadığını nasıl öğrendi? Dün gece eve gelseydim ne olurdu? Her yere kanım sıçramış olabilirdi.

"Onu evime getirin," diyor Catherina. Ses tonu tartışmaya pek yer bırakmıyor. "Orası nispeten تنها bir yer. Orada daha güvende olacaktır."

Mikhail başını sallar. "Doğru. Oraya vardığımızda ne yapacağımıza karar veririz." "Ben geride kalıp yerel trafikten bir şey öğrenebilir miyim diye bakacağım.
kameralar," diyor Luka bana dönmeden önce. "Lobide güvenlik kameraları var mı?"
"Evet," diye kekeliyorum, adrenalinin etkisiyle sesimi düz tutamıyorum.
"Binanın ana girişine bakan bir tane var."
"O zaman oda arkadaşınızı kaçırın kişiye bir an için görebiliriz."
Mikhail sırtımı hafifçe sıvazlıyor. "Git bir çanta hazırla Aurora. Sadece gerekli şeyleri. On dakika içinde yola çıkıyoruz."
Tartışacak gücüm yok.

Montauk, New York'a yolculuğumuz yaklaşık iki buçuk saat sürüyor. Dimitri, Pyotr ve Luka apartmanla 'ilgilenmek' için geride kaldılar. Ne demek istediklerinden çok emin değilim ama annemin eski polisiye romanları doğruysa, muhtemelen meraklı komşuların yanlış sorular sormasına neden olabilecek suçlayıcı kanıtlardan kurtuluyorlar. Bu meseleye ne kadar az insan karışırsa o kadar iyi.

Catherina kendi arabasıyla ilerliyor. Cehennemden çıkmış bir yarasa gibi araba kullanıyor, trafiğe son sürat girip çıkıyor. Birden Mikhail'in kötü sürüş alışkanlıklarını nereden edindiğini anlıyorum.

Eşyalarım dolabımın arkasında bulduğum büyük bir spor çantasına tıkıştırılmış, Mikhail'in Porsche'sinin arkasında arabanın zemininde ağır bir kara çukur gibi duruyor. Klimayı benim için açmıştı. Radyo kapalı. Birbirimize tek kelime etmedik, havada dolaşan belirsizlik içinden çıkılması çok zor. İyi de oldu. Hiç bu kadar doğruya gitmemiştim ve okyanus manzarası çok güzel. Ne yazık ki tadını çıkaramıyorum. Sinirlerim o kadar bozuk ki gösterge panelinin her yerine kusmamış olmam gerçekten bir mucize.

Adanın en kuzey ucuna yakın gözlerden uzak bir araziye gidiyoruz. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Geniş araziler kıvrılıp dalıyor, uzun otlar denizden gelen esintiyle sallanıyor. Evin kendisi devasa, neredeyse bir villa. Yanık kırmızı kiremit çatısı, güneşte kavrulmuş bej dış cephe kaplaması ve girişi tutan oyma sütunları vardır. Pencerele de devasa,

Ön taraftaki güzel Fransız çift kapıyı tamamlıyor. Ama güzel olduğu kadar...

"Neden seninle kalamıyorum?" Mikhail'e usulca soruyorum. Ön tarafa park ediyoruz. Motoru durdurdu.

"Büyük olasılıkla Konstantin'in benim evimde gözü var," diyor. "Orada güvende olmazsın."

"Ama sen yapardın?"

"Bana zarar vermek istemiyor. Sadece korkutmak istiyor."

"Henüz," diye cevap . "*Henüz* seni incitmek istemiyor."

"Bunun pek ideal olmadığını biliyorum ama bu kadar kısa sürede bulabileceğimizin en iyisi bu. Annem seninle ilgilenecek."

"Stajyerlik ne olacak? İnsanlar bana ne olduğunu merak etmeyecek mi? Tech Bros her türlü varsayımı ortaya atacak."

"Tech Bros?"

"Ben diğer stajyerlere öyle diyorum. Onların kendi küçük kulüpleri var."

Mikhail, "Tamamen geçerli bir mazeret bulacağım," diye söz veriyor. "Bu mesele açıklığa kavuştuğunda, seni CyberFort'a geri almaktan büyük mutluluk duyacağım."

Koltuğumda kıpırdanıp Catherina'nın villasına bakıyorum. "Bundan hoşlanmadım, Misha. Seni görebilecek miyim?"

"geldiğinde sık gelip ziyaret edeceğim."

"Gerçekten mi?"

Mikhail başını sallıyor. Gözlerindeki sıcaklık bana yalan söylemediğini gösteriyor.

"Gerçekten,

kisa. Ve her şey bittiğinde, seni eve bizzat ben getireceğim."

"Yardım edebileceğim bir yol olmalı," diyorum. "Lütfen, işinize yarayabilirim. Luka trafik kameralarına bakacağını söylemişti, değil mi? Bunu ben de yapabilirim. Yeter ki bana yeterince güçlü bir CPU'ya erişim sağlayın."

"Aurora-"

"Ya annen beni sevmezse?" İçim içime sığmıyor, soruyorum. "Lütfen, beni burada bırakma Mikhail."

Tap. Tap. Dokun.

Bir çılgınlıkla döndüğümde Catherina'nın arabanın hemen dışında durduğunu ve elini camın üzerinde gezdirdiğini görüyorum. Bileğine dokunarak görünmez bir saati işaret ediyor. Sabırsızlığı her halinden belli.

Mikhail sürücü koltuğundan kaymadan önce nazikçe, "," diyor. Takip etmekten başka çarem yok.

Catherina'nın evi davetkâr olmayan bir labirent, karanlık dolambaçlı koridorlar ve seyrek dekore edilmiş odalardan başka bir şey yok. Mikhail elimi tutmasaydı, muhtemelen birkaç dakika içinde kaybolur, kimsenin beni bulamayacağı gizli bir köşede açlıktan ölmeye mahkum olurum.

"Doğu kanadını alabilirsin," diyor Catherina. "Ortalığı dağıtmamaya çalış. Bir hizmetçim var ama haftada sadece bir kez geliyor. Kendin için de yemek yapman gerekecek. Teslimat için şehirden çok uzaktayız. Nispeten sessiz olmanızı bekliyorum. Uykum hafiftir ve gece geç saatlerde ortalıkta dolanırsanız kolayca uyandırılabilirim."

Mikhail'e bakıyorum, endişemi hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Annesi her zaman bu kadar gergin miydi? Yoksa sadece bana karşı mı böyle?

Catherina elinin bir hareketiyle ikimizi de uzaklaştırıyor. "Misha, onu odasına götür. Ben uzanıp biraz kestireceğim. Araba kullanmak beni yoruyor."

Mikhail başını sallar. "Ve sonra o aramaları yapacak mısın?"

Kadın iç geçirir. "Evet, evet. Sorunu bana bırakın."

Odam her türlü karton kutuyla dolu olsa da geniş bir oda. Misafir yatak odasından depoya dönüşmüş, farkındayım. Neden bu kadar hayal kırıklığına uğradığımı bilmiyorum. Bir yanım Catherina'nın burada kalmama izin vermesine minnettar ama o da pek hevesli değil.

"Bir telefon uzağınızdayım," diyor Mikhail çantamı yatağın üzerine bırakırken.

"Charlotte'a ne olacak?" Sesim titreyerek soruyorum. Dehşetten boğazım düğümleniyor. "Sence Konstantin onu öldürecek mi?"

Mikhail dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırır. "Bilmiyorum."

Her nasılsa, bu bana evet demesinden daha kötü bir cevap. Midem çalkalanıyor, safranın acı tadı dilimi kaplıyor. Eğer bu bir kabussa, uyanmak istiyorum. Başım çok dönüyor, kalbim çok kırılmış, doğru düşünemeyecek kadar sersemlemiş durumdayım. Durumun ciddiyeti nihayet beni vuruyor, çok nedeniyle gecikmiş bir tepki. Birisi evimde *beni* arıyordu. Ve onun yerine Charlotte'u aldılar. Ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum.

Mikhail sanki düşüncelerimi okumuş gibi beni sıkıca kucaklıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Bunun icabına bakacağım Aurora," diyor. "Sana söz veriyorum. Amcamla ilgileneceğim ve arkadaşının güvenli bir şekilde geri dönmesini sağlayacağım."

Ben de ona sarılıyorum, bir can simidi gibi yapışıyorum. Yavaşça uzaklaştığını hissettiğimde benden kaçan küçük iniltiden nefret ediyorum.

"Bunların hepsi yakında sona erecek," diye söz veriyor. Mikhail uzaklaşmak için dönmeden önce beni iffetli bir şekilde öpüyor.

CHAPTER 22

AURORA

A Bir hafta geçti. Hala güncelleme yok. Buraya tıkdıkça deliriyorum. Catherina'yı rahatsız etmekten korktuğum için odamdan nadiren çıkıyorum. Onun misafiri olabilirim ama davranışlarının hiçbirisi hoş karşılandığımı göstermiyor. Yumurta kabuklarının üzerinde yürüyorum, o kadar gerginim ki üst kattan gelen her beklenmedik ses beni yerimden zıplatıyor.

Bir keresinde Mikhail'i bir kasırgaya benzetmiştim. Eğer durum buysa, Catherina da kıyameti andıran bir hilkat garibesi.

Kadın beni korkutuyor ama aynı zamanda garip bir şekilde ilgimi çekiyor. Ufak tefek olabilir, ama güçlü varlığı açıkça belli oluyor. Annem dinamitin küçük paketlerde geldiğini söylerdi ve koridorlarda Catherina'ya bir göz attığımda ne kadar haklı olduğunu anlıyorum.

Ondan uzak durmaya çalışıyorum. Genellikle üst katta telefonuyla Rusça konuşuyor. Ülkenin gözlerden uzak bir köşesinde yaşamayı bilinçli olarak seçen biri için çok fazla arkadaşı var gibi görünüyor. Ses tonu her zaman keskin ve kırılmış, bu yüzden hoş bir sohbet mi yapıyor yoksa birini mi azarlıyor anlayamıyorum.

Sekizinci günde, bu pitoresk güvenli ev gerçekte olduğu gibi hissettirmeye başlar - bir hapisane.

Can sıkıntısından Catherina'nın kutularını karıştırarak odamın her santimini keşfettim. Başka birinin eşyalarını karıştırmanın kabalık olduğunu biliyorum ama bu noktada özür dilemeyeceğim. Eğer eşyalarını istemediyse, beni küflü depo odasına tıkmamalıydı.

Kutularda özellikle büyüleyici bir şey yok. Çoğunda eski kitaplar var - hepsi Rusça, bu yüzden onları okuyamıyorum bile - ve havasız eski kürk mantolar. Arada sırada bulduğum nadir resimler en değerli buluntularım. Uzun zaman önce yaşanmış bir hayatın görüntüleri bunlar, resimlerin kalitesi grenli ve kenarları tüylü. Bana Rusya'da hayatın nasıl olduğuna dair bir fikir veriyorlar, Mikhail'in ilk sekiz yılını geçirdiği dünyaya bir bakış.

Sadece beş tane çocukluk fotoğrafını buldum ama en sevdiğimi kolayca seçebilirim. Rusya'da kış mevsimi. Mikhail muhtemelen altı yaşından büyük değil, her türlü atkı, kabarık bir palto ve eldivenlerle sarınmış. Saçlarında kar var ve kirpikleri buz parçalarıyla donmuş gibi görünüyor, burnunun ucu soğuktan pancar gibi kızarmış. Ama *gülümsemesi*...

O kadar geniş ve neşeli gülümsüyor ki ben de gülümsüyorum. Yüzünde çok fazla hayat var, gözlerinin arkasında bir kıvılcım var. O zamanlar babasının ve annesinin ne iş yaptığını, Bratva'yı ne kadar bildiğini merak ediyorum... Amcasının ne tür bir zalimlik yapabileceğini biliyor muydu? Bir gün babası gibi Bratva'ya katılma hayalleri var mıydı, yoksa astronot, kovboy, süper kahraman vb. olmayı arzulayan normal bir çocuk muydu?

Telefonum çalıyor. Mesajı kontrol etmek için kendimi neredeyse odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Nasıl gidiyor?

Hayal kırıklığı içinde ofluyorum. Nasıl dayanıyorum? Ciddi misin, Mikhail? Başparmaklarım ekranımın üzerinde uçuşuyor, hızlı bir yanıt çoktan hazır.

*Bu gidişle saçımı yolacağım.
Annem nazik bir ev sahibi olmuyor mu?*

Bazen burada olduğumu hatırladığını bile sanmıyorum. Lütfen bana bir gelişme olduğunu söyle. Burada ölüyorum.

Henüz bir şey yok. Sizi haberdar edeceğim.

Dişlerimi o kadar sert gıcırdatıyorum ki azı dişlerim gıcırıyor. Günlerdir beni 'haberdar ediyor'. Sabrım çoktan taşıtı. Charlotte için çok endişeleniyorum. Çoğu sabah o kadar kaygılıyım ki kahvaltı etmeye bile fırsat bulamadan midemdekileri kaybediyorum. Hiçbir şey yapamamaktan bıktım. Tüm bu hareketsizlik beni öldürecek.

En azından ziyaret edecek misin?

Beni o kadar özledin mi?

Kapım üç kez keskin bir şekilde çalındı. Bunun bir lütuf mu yoksa bir lanet mi olduğundan emin değilim.

"Aurora, seninle konuşmalıyım," diyor Catherina kesin bir ifadeyle. Sesi, kapımın dışında başka bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi geliyor.

Ağır bir iç çekişle yatağımın kenarından kalkıp telefonumu yastıklardan birinin üzerine atıyorum. Kapıyı açar açmaz, onun çiçeksi parfümünün güçlü kokusuyla karşılaşıyorum. Bir miktar gül kokusu alabiliyorum ama burnumun içini yakacak kadar baharatlı bir şeyle katmanlanmış. Yüzümü buruşturmamak için elimden geleni yapıyorum, gerçi Catherina'nın pek de umurunda olmayacaktır.

"Benimle yürü" diyor. İçimden bir ses bunun bir istekten çok bir emir olduğunu söylüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

"Bahçelere. Burada çürüyüp gitmene izin vermeyeceğim. Misha bunun sonunu duymama asla izin vermez."

Davetinin ardında gizli bir amacı olabileceğini hissediyorum ama temiz havaya ve bacaklarımı esnetme fırsatına çok ihtiyacım var.

Catherina bu kadar kısa boylu bir kadın için şaşırtıcı derecede hızlı yürüyor. Yürürken gümbür gümbür yürüyor, neredeyse ikimizi arka bahçeye doğru yürütüyor. Buraya geldiğimden beri bir şeyler atıştırmak için mutfağa gitmem gerektiğinde birkaç kez geçtim ama villanın duvarlarının güvenliğinden çıkmaya hiç cesaret edemedim. Bana paranoyak diyebilirsiniz ama Konstantin beni izliyorsa, işlenmiş gizlilik camının arkasında beni bulamayacağı bir yerde, içeride kalmayı tercih ederim.

Bahçe rengarenk çiçeklerle dolu, özellikle laleler harika kokuyor. Etrafı daha fazla keşfetmek istiyorum ama Catherina kolunu benimkine dolayarak beni yakınımda tutuyor. Bahçelerde yavaşça dolaşıyoruz. Hafif bir esinti var ve güneş ılık. Mikhail'in annesinin tamamen buzdan doğmuş olması ne utanç verici.

"Mikhail'le ne zamandır ?" diye soruyor bana. Çok doğrudan bir konuşma tarzı var.

Bir an için yalan söylemeyi düşündüm. Bu onu ilgilendirmez. Ama yine de, gerçeği benden bir kerpetenle çekip almaktan çok mutlu olacağına dair içimde sinsi bir şüphe var.

"Çok uzun değil," diye itiraf ediyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Oldukça yakışıklı, değil mi?"

Yutkunuyorum. "Evet, çok yakışıklı."

"Ve zengin."

Adımlarımın ortasında durup yüzümü ona dönüyorum. "Bir şey mi ima ediyorsun?" "Hassas olmana gerek yok," diye takılıyor Catherina, kabaca sırtıma vurarak

elinin tersiyle. "Servet avcısı gibi kokmuyorsun, sadece emin olmak istedim."

"Mikhail'in parasının peşinde

değilim." "Peki ya aşkı?"

Kalbim küt küt atıyor. "Aşk mı?"

"Evet, sevgili kızım. Onu seviyor musun?"

"Bilmiyorum." Nefesimin altında mırıldanıyorum. Bunu düşünmek için hiç durmadım. Ona hayranım ve saygı duyuyorum. Bana meydan okumak istediğimi bilmediğim şekillerde meydan okuyor. Ve tabii ki yatakta muhteşem. Ama onu seviyor muyum? Böyle düşünmek için çok erken.

"O zaman neden onunla birliktesin? Konstantin neden senin üzerinden ona zarar vermeye çalışıyor?"

Soruları tamamen geçerli olsa da ona verecek bir cevabım yok. "Sahip olduğumuz şey..." Sessizce başlıyorum. "Bu çok yeni. Onun adına konuşamam ama... Ona değer veriyorum. Ve sanırım o da beni önemsiyor. Belki bu Konstantin için yeterli bir sebeptir."

Bahçelerdeki yürüyüşümüze devam etmeden önce Catherina bana kısık bir 'hm' çekiyor. Çok uzun bir süre sessiz kaldı. Ne düşündüğünü anlayamamak beni rahatsız ediyor. Ben de Mikhail'i okumanın imkansız olduğunu sanırdım.

"Ne yapacaksın?" diye sorar. "Mikhail aile işine katılmaya karar verirse."

"Yapmayacak."

"Sesin çok emin geliyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu onun ağzından duymayı beklediğim son şeydi. "O iyi bir adam, Catherina. Asla Konstantin'in seviyesine inecek kadar alçakça bir şey yapmaz."

"Ben de Bratva'nın bir parçasıydım, biliyorsun," diyor başını bir gurur meselesiymiş gibi dik tutarak. "Anlamalısın, bizim yöntemlerimiz farklı. Hükmetmek bizim kanımızda var."

"Sanki onun Konstantin'e katılmasını *istiyormuşsun* gibi konuşuyorsun."

"İşte bu, sevgili kızım. O da bunun bir parçası. Oğullarım bu hayatın içine doğdular, tıpkı kraliyet ailesinin üyelerinin rolün içine doğması gibi. Bu onların gerçekte kim olduklarını asla değiştirmeyecek."

"Moskova'dan bu saçmalıktan kaçmak için ayrıldığını sanıyordum."

"Hayatımızı kurtarmak için geçici bir oyun. Bazen kesin bir sonla karşılaşmaktansa geri çekilmek daha iyidir."

Ses tonu tüylerimi diken diken ediyor. Bu kadın... Yüzünün her yerinde *işbirlikçi kaltak* yazıyor. Mikhail'in annesi olması değil ve iyi bir izlenim bırakmak istemeyi çoktan geçtim. Onda bir gariplik var ve midemde biriken soğuk korkuyu görmezden gelmek aptallık olur.

Dramatik olmaya çalışmıyorum ama Catherina ile ilgili her şey beni huzursuz ediyor. Kraliyet ailesindenmiş gibi yürüyor, kraliyet ailesindenmiş gibi *konusuyor*. Aslında, onu dinledikçe, bana tahtını geri almak için bir devrim başlatmak üzere komplo kuran sürgün edilmiş bir kraliçeyi hatırlatıyor.

"Mikhail Bratva'nın bir parçası olmak istemiyor," diyorum ona, tuttuğu yerden kıvrılarak.

Mükemmel bir şekilde yolunmuş kaşlarını kaldırıyor.

"Bunu sana o mu söyledi?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Söyledi."

"Annemin en iyisini bilmesi iyi bir şey."

"Neden bahsediyorsun sen? Beni buraya getirmenin bir sebebi var mı?"

"Çok özel bir misafiri bekliyoruz," diyor Catherina sakince. "Bana güvenin. O geldiğinde burada olmak isteyeceksiniz."

Arkamda, ayak sesleri kulaklarıma ulaşıyor. Dönüyorum, şok ve dehşet dolu bir nefes ciğerlerimi parçalıyor. Önce kızıl saçlarını, sonra da lekeli yanaklarından süzülen gözyaşlarını görüyorum.

"Charlotte!" Ona doğru koşarak bağıyorum. Etrafının on iri yarı, sert görünümlü adamdan oluşan bir ekip tarafından sarılmış olması umurumda bile değil. Onu omuzlarından tutup kontrol ediyorum, gördüklerim karşısında hem telaşlanıyorum hem de cesaretim kırılıyor. Bileklerinin etrafındaki mor yaralar acı verici görünüyor. Alt dudağı yarılmış ve şişmiş. Charlotte bana sarılırken titriyor ve hıçkırıyor.

"Aurora. Aurora, neler oluyor? Kim bu insanlar?"

"Nefes al," diyorum aceleyle. "Sadece nefes al, Cee. İyi misin? Yemin ederim onları öldüreceğim."

"İyi *görünüyor muyum?*" diye bağıyor.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" diye araya giriyor bir erkek sesi.

Kim olduğunu anlamak için kafamı kaldırmama bile gerek yok. Sesini Kırmızı Orkide'deki o geceden hatırlıyorum. Hatasız tınısı, kalın aksanı.

Konstantin, sanki en iyi arkadaşımı bir haftadır rehin tutmuyormuş gibi kibar bir sırıtişla, rahat adımlarla ilerliyor. Onun bu umursamaz tavrı beni sinirlendiriyor. Bu onun için bir oyun; Charlotte ve ben sadece istediğimiz zaman hareket ettirebileceğimiz ya da atabileceğimiz taşlarız.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Feveran ediyorum. Konstantin'le mi, Catherina'yla mı, yoksa ikisiyle birden mi konuştuğumdan tam olarak emin değilim. Çok fazla sorum var ve -Konstantin'in adamlarının etrafında dönmeye başlamasına bakılırsa- cevapları öğrenmek için yeterli zamanım yok.

"Benimle küçük bir yolculuğa çıkmaya ne dersin?" diye soruyor, sesi fazlasıyla dostça çıkıyor.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

Catherina iç geçirir. "Başka seçeneğin yok Aurora. Şimdi uslu ol ve sana söyleneni yap."

Konstantin'in adamlarından biri başıma bir torba geçiriyor. Ekşi ve küf kokuyor. Kumaş, içini göremeyeceğim kadar kalın. Ne kadar çırpınırsam çırpınayım, ne kadar bağırırsam bağırayım, kaçmak için hiç umut yok.

Konstantin'in merhametine kaldım.

Mikhail'in annesi de bana tuzak kuran kaltak.

CHAPTER 23

MIKHAIL

I Son mesajımı göndereli neredeyse bir saat oldu. Beni okunmuş olarak bıraktı. Aurora'nın bir yerlerde surat asıp merak ediyorum. Eminim onu ve annemi görmek için çoktan yola çıktığımı öğrendiğinde çok şaşıracaktır. Kısa bir ziyaret olacak ama onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Tekrar.

Kardeşlerim CyberFort'un mümkün olduğunca sorunsuz çalışmasını sağlamakla meşgulken ben de başka işlerle meşgulüm. Catherina'nın eski bağlantılarına ulaşmakla meşgul olması benim de boş durabileceğim anlamına gelmiyor. Aurora'nın yerine alınan bir kadın kayıp. Vicdanım rahat bir şekilde oturup parmaklarımı oynatamam. Ben de kendi bağlantılarıma ulaşmaya çalışıyorum.

CyberFort'un müşteri listesi oldukça geniş. Sonuç olarak, siber güvenlik alanında bir sonraki adama göre birkaç avantajım daha var. Güçlü ve nüfuzlu insanlarla dirsek temasında bulundum. Evet, bazen doğru odalara girmek için kolları bükmek ve acıyan yerleri dürtmek zorunda kaldım, ancak benim sektörüm acımasız sektör. Odadaki en zeki adam olabilirsiniz ama doğru insanları tanımıyorsanız bunun bir önemi yok.

NYPD'de birkaç arkadaşım var. *Arkadaş* dediysem, kirli çamaşırlarını bildiğim insanlardan bahsediyorum. Kendi itibarları sarsılmasın diye muhtemelen ortaya çıkmasını istemeyecekleri pislikler. Dün öğleden sonra Polis Komiserine yaklaştığımda, kendisi ve üç farklı metresi arasındaki beş yıllık e-posta kayıtlarından bahsetmeme bile gerek kalmadı. Ciddi olduğumu anlaması için bana bir kez bakması yeterliydi.

"Kulağımı dört açacağım," demişti. "Sokaktaki muhbirlerim her türlü hareketten beni haberdar edecektir."

El sıkıştık. Şimdilik, polisin gözünün ve kulağının benim tarafımda olması yeterli olacak. Eminim Konstantin daha sonra ortaya çıkacaktır. Onun gizemli yöntemlerine, gizemine kapılmayı reddediyorum. Amcam hayalet olmaktan gurur duyabilir ama ben kanmayacağım. O da benim gibi ölümlü bir adam ve ölümlü adamlar her zaman bulunabilir. Ve öldürülebilir.

Sağ şeride geçiyorum, belirtilen hız sınırının en az beş mil altında giden bir Toyota Corolla'yı geçiyorum. Acelem var, sabırsızlığım derimin yüzeyinin altında kaynıyor. Yavaş bir sürücünün arkasında kalmaktan nefret ediyorum. Ama tam arabayı sollamaya çalışırken, Toyota önümü kesiyor ve aynı şeride giriyor.

Kornaya bastım ve neredeyse frene . Şerefsiz.

Asıl şeridime geri dönmeye çalışıyorum. Belki de onun yaptığı bir hataydı. Kör noktasında olabilirdim ve o da dikkat etmemiş olabilirdi. Aramıza biraz mesafe koysam iyi olacak ama onu geçmeye çalıştığımda Toyota *yine* önümü kesiyor.

Ne oluyor lan? Bu adam bilerek götlük yapıyor. Camını indirip silahını çıkardığında nedenini anladım. Bu rastgele boktan bir sürücü değil.

Arabama iki el ateş ediyor, kurşunlar kaputu ve ön camı kıl payı ısıkalıyor. Yoldan çıkıyorum, ikimiz de hızlanırken lastikler protesto için yüksek sesle gıcırıyor. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Konstantin ne halt düşünüyor? Eğer bana ateş ederek beni aile işine yeniden katılmaya ikna edeceğini sanıyorsa, kafadan çatlak demektir.

Sürücü bana tekrar ateş etti. Bu sefer kurşunlardan biri yan aynama isabet ediyor, cam ve metal havaya fırlıyor. Lastiklerime, motoruma nişan alıyor ama bir kez bile gerçekten *bana* nişan almıyor. Burada daha büyük bir şeyler dönüyor, bir bütün olarak göremeyeceğim kadar yakın olduğum kafa karıştırıcı bir plan.

Bang!

Ön lastiklerimden biri patladı ve tüm arabanın bir yöne doğru yalpalamasına neden oldu. Neyse karşıdan gelen trafiğe doğru değil. Arabam korkuluklara çarpıyor, metale çarpan metalin çirkin gıcırtısı kafatasımın içinde çılgılık atıyor. Arabam aniden durdu. Toyota yoluna devam ediyor.

Annemin evine doğru.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor. Başımdaki küçük bir şişlik ve ellerimdeki cam kırıklarından kaynaklanan birkaç çizik dışında, büyük ölçüde zarar görmedim. Ancak aynı şey Aurora ve Catherina için söylenemez.

Konstantin'in adamları Long Island'a kadar gelmişse, bunun tek bir anlamı olabilir.

Yıkık dökük arabamdan iniyor, ceplerimi karıştırıp telefonumu çıkarıyorum. Önce Catherina'yı aradım. Arama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Sonra Aurora'nın numarasını deniyorum. Yine aynı şey. Konstantin onları çoktan almış olabilir mi? Bu nasıl olmuş olabilir? Annemin adresi kamuya açık hiçbir yerde kayıtlı değil ve sosyal hayatı da pek canlı sayılmaz.

"Siktir," diye tıslıyorum nefesimin altında. "Kahretsın."

Spekülasyon yapacak, teori üretecek zaman yok. Çok geç olmadan Aurora'ya ve anneme ulaşmalıyım. Tanrı korusun, belki de çoktan geç *olmuştur*.

Arkamdan bir araba yanaşıyor, dörtlülerini yakıyor. Yaşlı bir adam dışarı çıktı ve enkaza endişeyle baktı.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa arabadan iner. "İyi misin oğlum? Her şeyi gördüm! Polisi aramamı ister misin? Ambulans?"

Zihnim koşturuyor. Bu bir karmaşa, ama buna boyun eğmekten başka çarem yok. "Hayır, kimseyi arama," diyorum, ceketimin cebine uzanarak cüzdanımı çıkardım. "Arabanızı bana vermeniz gerekiyor." "Pardon?"

"Ne kadar? Aracınız için size ödeme yapacağım ve sizi alması için özel bir araba göndereceğim."

Adam bana ikinci bir kafam çıkmış gibi bakıyor. "Aklını mı kaçırdın sen? Muhtemelen karşılayamazsın-"

Çek defterimi çıkarıyorum, tutar satırını boş bırakırken imzamı atıyorum. Üstteki çeki koparıp ona uzatıyorum. "Al bakalım. Yemin ederim bu işte iyiyim. İstersen beni araştıır."

Adam gözlerinde şüpheli bir bakışla alıyor. Onu suçladığımı söyleyemem ama gerçekten başka seçeneğim yok.

"Ciddi misin?" diye soruyor.

"İstediğin rakamı yaz. Umurumda değil. Sadece anahtarlarını ver.

Lütfen. O adamlar değer verdiğim bazı insanların peşindeler."

On saniye boyunca bana bakıyor - ki bu süre gerçekten de beş saniye fazla. Ama bir süre şaşkın şaşkın düşündükten sonra adam sonunda bana anahtarlarını uzatıyor. Rahat bir nefes aldım ve ona kartvizitlerimden birini uzattım.

"Altındaki numarayı arayın. Luka'yı sor. Mikhail'in aramanızı ve olanları anlatmanızı söylediğini söyleyin. Mümkün olan en kısa sürede size bir araba ayarlayacaktır."

"Ee... Doğru. Tamam. Umarım ne yaptığını biliyordur evlat."

Ona cevap verecek ya da teşekkür edecek zamanım yok. Arabasının direksiyonuna geçiyorum, anahtarı kontağa sokuyorum ve ayağımı gaza basıyorum. Kaybedecek zaman yok.

Villadan dumanlar yükseliyor.

Yangın kontrolsüz bir şekilde devam ediyor, kalın siyah dumanlar gökyüzüne doğru yükselirken turuncu ve kırmızı renkler kırık camlardan ve ken çatıdan dışarı fışkırıyor. n bahçede ağır lastik izleri var ama söz konusu araçlar artık burada değil. Toyota'nın yaptığı *buydu*. Amaçları beni öldürmek değil, sadece villaya zamanında ulaşmamı geciktirmektir.

Koşuyorum, ığlık atıyorum ve
dumandan boğuluyorum. "Aurora!
Anne! *Neredesin?*"

Sıcaklık bunaltıcı, hava o kadar şiddetli sıcak ki yüzümü yakıyor ve gözlerimi anında kurutuyor. Catherina'nın evi uzakta olabilir ama şimdiye kadar birileri dumanı görmüş olmalı. Yine de acil servislerin buraya zamanında ulaşacağına güvenmiyorum. Aurora ve annem içeride bir yerde mahsur kaldıysa, duman ve alevlere çoktan yenik düşmüş olma ihtimalleri yüksek.

Çaresizlik ve öfke göğsümde kaynıyor. Konstantin işleri çok ileri götürdü. Umudumu yitiremem. Henüz değil. Eğer olmadığım bir şey varsa, o da pes etmektir.

Beynim daha düşünmeye fırsat bulamadan ayaklarım beni ileriye taşıyor. Bedenim kendi kendine tepki veriyor, giderek artan bir aciliyet duygusuyla ateşe doğru çekiliyor. Amcam annemin evini yakarak neyi kanıtlamaya alışıyor? Ona ulaşabileceğini ve dolayısıyla bana da ulaşabileceğini mi? Bana ailemdeki hiç kimsenin güvende olmadığını mı göstermeye alışıyor?

Telefonum cebimde çalıyor. almasına izin verdim. şimdi telefon görüşmesi zamanı değil. Ama umutsuzca villaya girmenin bir yolunu bulmaya çalışırken

yanan odun ve burnumun içine batan kimyasallar, telefonum çalmaya *devam ediyor*. Bıkkınlıkla ekrana bakıyorum.

Bilinmeyen bir numara beni FaceTime'la aramaya çalışıyor.

Konstantin.

"Ne yaptın lan sen?" Cevap verdiğim anda tısladım. "Gelmişsin gibi görünüyor. Mükemmel."

Etrafını anlayamıyorum. Kamerası titriyor, sanki hareket halindeymiş gibi. Dışarısı içeriden çok daha aydınlık, bu da rahatsız edici miktarda kamera parlaması yapıyor. Duraklamamın tek nedeni bir şeye gözümün takılması. Bir tutam kızıl saç.

"Aurora?"

Kamera hafifçe onun formunda sabitlenir. Ağzında kalın bir bez tıkaç vardır ve elleri arkadan fermuarlı bağlarla bağlanmıştır. Yanında Catherina ve Charlotte oturmaktadır, ikisi de benzer şekilde bağlanmış ve ağızları tıkanmıştır.

Bir an için rahatladığımı hissettim. Neyse ki yangına yakalanmamışlardı. Ancak bu his uzun sürmedi. Şimdi tek hissettiğim öfke.

Güçlü bir motorun gürültüsü neredeyse amcamın sesini bastırıyor. Bir arabada değiller. Hayır, bu daha büyük bir şey, daha hızlı bir şey. Koltukların kemerlerine hızlı bir bakış bana cevabı veriyor. Bir uçaktalar. Nereye gittiklerini bilmek için sadece bir tahmine ihtiyacım var.

Çirkin suratını kameraya göstermiyor, telefonu Aurora'ya doğrultuyor. Gözlerinde çılgınca bir bakışın yanı sıra çok daha karanlık ve öfkeli bir şey var. Konstantin'e değil, anneme dik dik bakıyor. Aurora bana bir şeyler bağırmaya çalışıyor ama ağzındaki bez anlaşılır bir ses çıkmasını engelliyor.

"Bırak gitsinler," diye çıkıştım.

"Havalanmak üzereyiz, sevgili yeğenim. Korkarım gemide yeterli paraşüt yok. Ama eğer beni gerçekten istiyorsan-"

"Kes şunu," diye tıslıyorum. "Siktir, sadece..."

"Bana geleceksin," diyor Konstantin sakince. "Moskova'ya indiğinizde adamlarım sizi alacak. Ancak o zaman kadınlarınızı size geri vereceğim."

Çılgılık atmak istiyorum. Lanet okumak. Yumruklarımı duvara geçirmek. Bu orospu ... Ahlaksızlığının sınırı yok mu? Hepsi masum. Neden beni de yanına almak için bu kadar çırpınıyor? Herhangi bir sadakate ilham vermek için yapabileceği en kötü şeyin bu olduğunu anlamıyor mu?

Tek yapabildiğim ağlamaktan gözleri kızarmış ve şişmiş Aurora'ya bakmak. Burada güvende olacağını düşünmüştüm. Eğer saklanırsam, amcamın ona zarar veremeyeceğini düşünmüştüm. Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Onun yerini sadece ben ve kardeşlerim biliyorduk. Bir çeşit sızıntı olabilir mi? Biri ispiyonlamış olabilir mi? Dimitri, Pyotr ya da Luka'nın bana ihanet ettiklerini ya da annemizi tehlikeye attıklarını düşünemiyorum. Böyle bir şey yapmak için motivasyonları yok. *O zaman ne haltlar dönüyor?*

"Beni bekletme, Misha," diyor Konstantin telefon görüşmesi bitmeden önce.

CHAPTER 24

T Uçuş uzun ve kafa karıştırıcı. Bileklerimi o kadar sıkı bağlamışlar ki parmaklarım acıdan nabız gibi atıyor, kan dolaşımı için kontrolsüzce karıncalanıyor. Görüşme biter bitmez Konstantin, Catherina'nın uçağın gövdesinde ayağa kalkmasına yardım ediyor, bağlarını ve ağzındaki tıkaçı bir el hareketiyle çıkarıyor.

özür dileyen bir gülümseme.

"Tiyatroyu hiç bırakmadığını gördüğüme sevindim," diyor ve on yedinci yüzyıl aristokratları gibi eğilip parmaklarının arkasını öpüyor.

"Mikhail'i geri istediğini söylemiştin. Bunu böyle yapacaksın."

Ağzımı sonuna kadar açıyorum, dilimin ucuyla tıkaçımı çıkarmaya zorluyorum. Kumaş, düzgün kelimeler oluşturmama izin verecek kadar kayıyor. "Bunu nasıl yapabildin?" Vücudumdaki her kasın kaynadığını hissederek soruyorum. "Ona sadece gerçeği söyleyebilirdin."

Alay ediyor, sanki ezilmesi gereken bir solucanmışım gibi uzun burnunun ucuyla bana bakıyor. "Asla anlayamayacaksın," diyor Catherina soğuk bir şekilde. "Sen bizden biri değilsin."

"Aydınlat beni."

"Bana katılmayı asla kabul etmeyecekti," diyor Konstantin. "Rusya'ya dönmesini sağlamanın tek yolu bu."

"Mikhail fırsatını bulduğu anda seni öldürecek," diye çıkışıyorum. Doğal olarak bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. Uzlaşmaz biri olabilir ama cinayet işleyebilecek olduğunu sanmıyorum. Catherina'nın bakışlarına karşılık veriyorum. "Ve beni sattığını öğrendiğinde, seni asla affetmeyecek."

"Anlayacak," diyor basitçe. "Tekrar Bratva olduğumuzda, yaptığım her şeyin bir nedeni olduğunu anlayacak. Bana teşekkür edecek."

Başımı salladım. "Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

"Bizim yöntemlerimizi anlamak sana düşmez."

Kadının delirdiğine ikna oldum. Beni yem olarak kullanması için Konstantin'e vermenin nasıl bir ihanet olduğunu anlamıyor mu? Tekrar Bratva'nın bir parçası olmak için oğlunu zorlayacak kadar çaresiz mi? Burada daha büyük bir şeyler dönüyor olmalı. Benim göremediğim bir şey.

Catherina kalpsiz bir sürtük olabilir ama aptal değil. Neyi göremiyorum?

O ve Konstantin son derece arkadaş canlısı görünüyorlar, ama... Bu da hiç mantıklı değil. Kocasına, Mikhail'in babasına suikast emrini veren o değil miydi? Rusya'dan canlarını kurtarmak için ayrılımlarının sebebi Konstantin. Şimdiye kadar yaptığı her şey onun lehineydi. Catherina bir sebepten dolayı onun güvenini kazanmaya çalışıyor olabilir mi? Nasıl bir oyun oynuyor? Mikhail'i bu şekilde zorlamaya devam ederse, Mikhail kendini kaybedebilir.

Belki de istediği budur.

Yanımda, Charlotte inliyor. Titremesi durmadı. Kollarımı ona dolamaktan başka bir şey istemiyorum ama başımı hafifçe omzuna yaslamakla yetiniyorum. Şu anda ona verebileceğim tek şefkat ve güvence bu.

"Cee'yi getirmene gerek yoktu," diye homurdanıyorum. "Onun bununla gerçekten hiçbir ilgisi yok."

Konstantin omuz silkiyor, rahat bir gülümseme takınıyor. Boş ver onu ve arkadaşça tavırlarını. Şimdiye kadar hepsinin göstermelik olduğunu biliyordum. Onda dostça ya da güvenilir hiçbir şey yok.

"Arkadaşlık işine yarar diye düşündüm," diyor hafif bir kıkırdamayla. Tanrım, beni ciddiye bile almıyor. "Bir süre Moskova'da olacağız. Seni bir bodruma kapatabilirim ama ben bir centilmenim. Ayrıca, yeğenimin güvenini kazanacaksam, onun en sevdiği oyuncağına zarar veremem, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana asla güvenmeyecek."

Konstantin daha da geniş gülümsüyor. Adamın akli dengesinin yerinde olmadığı kesin. Bazen onunla konuşmanın bir anlamı olup olmadığını merak ediyorum çünkü mantığın temelde kavradığı bir şey olmadığı açık. "Yapacak, *Kisa*. Yapacak. Ne de olsa biz bir aileyiz. Bana sonsuza kadar kızgın kalamaz. Sunabileceğim onca şeyi gördükten sonra olmaz."

Ürperiyorum. Bu Bratva haydutları dengesizliğin bambaşka bir seviyesinde. Ayak uydurmakta zorlanıyorum, sayıklıyorum ve endişeden hasta oluyorum. Bize ne yapacakları belli değil. Konstantin ne derse desin, Charlotte ve benimle ilgilenmesi konusunda ona güvenmiyorum.

Rusya'ya vardığımızda, Charlotte ve ben kaçmanın bir yolunu bulmalıyız. Paramız yok, dil bilmiyoruz. Konstantin'in adamları telefonuma çoktan el koydular, bu yüzden yardım çağırmak için hiçbir umut yok - zaten servis planım dünyanın öbür ucunda çalışmayacak. Sırtımızdaki kıyafetlerden başka bir şeyimiz de yok. Eğer bir karakol belki...

Midem acı içinde kıvrılıyor, ani bir mide bulantısı dalgası bana tuğladan bir duvar gibi çarpıyor. Kendimi iyi hissetmiyorum. Bunu durumun stresine bağlıyorum.

Ne yazık ki havada kaldığımız süre uzadıkça durumum daha iyiye gitmiyor. Şu anda Atlantik Okyanusu'nun üzerindeyiz, sadece kiralık bir kargo uçağı olduğunu tahmin edebileceğim bir şeyin arkasında saklanıyoruz. Burası buz gibi, insan değil mal taşımak için tasarlanmış. Sınırlı sayıda oturma yeri var, tüm boş sandalyeler Konstantin'in adamları, Konstantin'in kendisi ve Catherina tarafından doldurulmuş. Charlotte ve ben yere oturtulduk.

Sonraki bir saat boyunca cildim yanmaya başladı. Havanın bu kadar soğuk olmasına rağmen aşırı ısıyorum. Eklemlerim ağrıyor, kaslarım tutuluyor. Uçağın gövdesindeki serin havaya rağmen alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Kuru kusuyorum, o kadar başım dönüyor ve midem bulanıyor ki öğle yemeğimi kaybettiğimde hiç şaşırıyorum.

Konstantin'in uşaklarından biri onaylamamak için dilini şaklatıyor, dudağı tiksintiyle kıvrılıyor. Rusça bir şeyler mırıldanıyor ama beni kontrol etmek için hiçbir hareket yapmıyor. Catherina yaklaşıyor, bir eli omzumda. Bana garip bir şekilde nazik davranıyor. Kadın gözlerinde tuhaf bir bakışla bana bakıyor. Onun sert dış görünüşüne ve daha da sert sözlerine o kadar alışkınım ki bu beni şaşırtıyor. Şefkatli bir kişiliğe nasıl bu kadar kolay girip çıkabiliyor? Bu da başka bir performans mı?

Catherina, Konstantin'in haydutlarına bir şeyler tıslar. İçlerinden biri bir mendil çıkarıyor. Onu alıyor ve ağzımı temizliyor.

"Emin misiniz?" Konstantin oturduğu yerden soruyor. Parmağını bile kaldırmak için çaba göstermiyor. "Teste girdi mi?"

"Sınava girmesine gerek yok," diye yanıtlıyor Catherina.

"*Biliyorum.*" Öfkelendi. "Ampirik gerçekler istiyorum."

Başımı Catherina'dan uzaklaştırıyorum. Onun bu kadar yakın olmasına dayanamıyorum. "Siz ikiniz ne halattan bahsediyorsunuz?"

Beni görmezden geliyorlar, sanki ben orada değilmişim gibi konuşmalarına devam ediyorlar.

Catherina, "Bütün hafta boyunca belirtiler gösterdi," diye teminat veriyor. "Ama bunu doktorlarınızdan önce ben söyleyebilirim."

"Senin kocakarı masallarının bana bir faydası yok."

"Eğer ikna olmadıysanız doktorlarınızdan birine ev ziyareti yaptırabilirsiniz."

"*Sen neden bahsediyorsun?*" Stres yapıyorum, sadece tekrar kusmak için. Hiçbir şey çıkmıyor, ama bu iyi mi kötü mü bilmiyorum.

Catherina'nın gözleri yine soğudu. Bu yılanın gerçekten de iki başı var ve ikisinin de ne düşündüğünü anlayamıyorum. "Aptal kız, zaten bilmiyor musun? Hissetmiyor musun?"

"Aman Tanrım, *ne?*" Homurdanıyorum.

"Aurora, hamilesin."

Ağzım açık kaldı. "Hayır. Hayır, kesinlikle olmaz. İmkânı yok. Ben doğum kontrol hapı kullanıyorum. Haplarımı *hep* zamanında alırım." Başımı sallıyorum, kararlıyım. "Yanılıyorsun."

Catherina homurdanarak koltuğuna geri döner. "Sanırım Rusya'ya vardığımızda göreceğiz."

Aklım karışıyor. Buna inanmıyorum. Bir saniye bile. Dikkatli davrandım. Doğum kontrol hapımı her sabah tam yedi buçukta kahvaltıyla birlikte düzenli olarak alıyorum. Bu benim günlük rutinim.

Ancak bu ifşaatın içinde -kanıtlanmış ya da başka türlü- ne kadar uzun süre kalırsam, şüphelerim de o kadar artmaya başlıyor. Bunu kaçırdığım bir gün olmuş olabilir mi? Stajla o kadar meşguldüm ki; az da olsa aklımdan çıkmış olma ihtimali var. Kalbim sertçe çarpıyor, nabzım o kadar yüksek ki kendi düşüncelerimi zar zor duyabiliyorum.

Hayır. Hayır, hayır, *hayır*.

Eğer hamileysem, Mikhail'in çocuğudur. Ve eğer Catherina torununu taşıdığımdan şüpheleniyorsa ve beni kasten Konstantin'e sattıysa... Bunların hiçbirine anlam veremiyorum. Beni ve torununu yem olarak kullanacak kadar kalpsiz mi?

Derin bir nefes alıyorum. Hemen sonuca varmamalıyım. Hamile *değilim*. Ama eğer öyleysem.

İçimden bir duygu seli geçiyor. Yüzeyde korkudan başka bir şey hissetmiyorum. Tüm bu saçmalıklar yaşanırken dünyaya bir bebek getirmek istemiyorum. Bu çok tehlikeli. Çocuğum güvende olmaz. Ama duygularımı araştırmaya başladığımda, garip bir korumacılık duygusu beni ele geçiriyor. Doğru mu bilmiyorum ama eğer gerçekten Mikhail'in bebeğini taşıyorsam...

Aslında biraz heyecan verici. Ben bir anneyim. Yuva kurmayı, kendi ailemi kurmayı hiç düşünmemiştim. Hâlâ ailemi arıyorum. Babam dışarıda bir yerlerde Tanrı bilir ne yapıyor ve ben burada, kendi küçük çocuğumu düşünüp duruyorum. Bir doktor beni kontrol etmeye gelene kadar kesin olarak bilemeyeceğim, ancak her iki durumda da işlerin karmaşık olacağını biliyorum.

Eğer hamile değilsem, tamam. İyi olur. Sadece Charlotte'u ve kendimi

Bratva'dan uzağa götürmek için endişelenmeliyim. Ve eğer hamileysem...

Eğer hamileysem, o zaman kararlılığım üç katına çıkacak. Bunu atlatacağım.

Kurtulacağım.

Bu karmaşadan bir çıkış yolu bulmalıyız. Catherina'nın saçma planına çomak sokmak umurumda değil. Konstantin'in başına bela açsam da umurumda değil.

Şimdilik, zamanımı bekleyeceğim. Moskova'ya vardığımız an, planlarını havaya uçuracağım an olacak.

O zamana kadar, umutsuzca uykuya ihtiyacım var. Yolculuğumuzun bitmesine birkaç saat kala gözlerimi kapatıyorum ve uçağın gürültüsünün beni zayıf bir huzur görüntüsüne sokmasına izin veriyorum.

CHAPTER 25

MIKHAIL

"**Y** Ciddi olamazsın," diye homurdanıyor Lukas. "Sen aklını kaçırmışsın, Misha."

Dimitri kaşlarını çatar, alışılmadık bir sessizlik içindedir. "Konstantin Amerika'ya dönmene asla izin vermez, bunu biliyorsun, değil mi? Seni bir kez oraya götürdü mü, sonsuza dek kapana kısılırsın."

"Ben mutlaklara inanmam," diyorum ona, son eşyalarımı toplarken. CyberFort'taki ofisimdeyiz. Tüm işlerimi yoluna . Tüm önemli belgeler düzgün bir şekilde dosyalanması için Merrybell'e iletildi, iş hesaplarım Pyotr'a devredildi ve şirket profilimle ilgili her şey artık Luka'nın elinde. Dimitri'ye vasiyetimin bir kopyasını da verdim. Ne olur ne olmaz.

"En azından seninle gelmemize izin ver," diyor Pyotr, ses tonu ciddi. "Bunu tek başına yapamazsın."

"Hayır, şirketle ilgilenmek için geride kalmanız gerekiyor."

"Şirket kimin umurunda?" Dimitri tersler. "Annemizi aldı. Senin... kız arkadaşını mı aldı? Buna etiket mi koyacağız?"

"Mesele bu değil," diye araya giriyor Luka.

"Doğru, konu bu değil. Mesele şu ki, desteğe ihtiyacın var, Misha. Tek başına gitmek ölüm fermanıdır."

Paltomu çekiştiriyorum, boynumdaki kaslar o kadar gergin ki başım ağrıyor. "Biliyorum. Bu yüzden üçünüz de burada kalmalısınız. Eğer bu işten sağ çıkamazsam CyberFort size kalacak. Benim yerime şirketi yönetmek içinünüze güveniyorum."

Pyotr başını sallar, çenesi gergin bir çizgi halindedir. "Yetkililere gitmemiz gerekiyor. Polisi devreye sokmalıyız. Interpol. Burada müşterilerimiz yok mu?"

Rusya mı?"

"Amerika dışındaki etkimizin yeni olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Kırılğan. Amcamızın onunla gücünün en güçlü olduğu Moskova'da buluşmamı istemesinin bir nedeni var."

Dimitri yumruğunu sıkar. "Yapabileceğimiz bir şey olmalı."

"Hatırlamak için çok gençtin," diyorum sakince. "Ama ben hatırlıyorum. Antonov Bratva... Etkileri hükümetin tüm kollarına yayılmış durumda. Bu konuda kimse bize yardım edemez. Konstantin'in kafama dayadığı bir silah var."

"Yani buradaki hayatınızı terk mi edeceksiniz?" Luka inanamayarak soruyor. "Eğer bu Aurora'yı ve annemizi kurtarabileceğim anlamına geliyorsa, evet."

"Bu çok aptalca," diye homurdanıyor Pyotr.

"Aynı fikirde değilim. Ama artık onun kurallarına göre oynuyoruz. Onu uzak tutabileceğimi düşünmüştüm ama amcamızı ikna etmek mümkün değil." Kardeşlerimin her birinin gözlerinin içine bakıyorum. Korkularını, hayal kırıklıklarını ve öfkelerini görebiliyorum. Benimle gelmeyi ne kadar çok istediklerini anlayabiliyorum ama bunu tek başıma yapmam gerekiyor. "Konstantin sadece beni istiyor. Siz üçünüzle ilgili hiçbir şeyden bahsetmedi ve bunun böyle kalmasını çok isterim. Ben sizin ağabeyinizim. Size göz kulak olmak benim görevim. Amcamızın istediğini elde etmek için inanılmaz yollara başvuracağı açık. Eğer bunu yapmazsam, bir dahaki sefere senin peşine düşebilir. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

Luka kaşlarını çatır. "Bunu yapmayın. Başka bir yolu olmalı."

Elimi omzuna koyuyorum ve sıkıca sıkıyorum. "Öyle bir şey yok. Sonunun böyle olacağını bilmeliydim. Bratva her zaman istediğini alır."

Dimitri alay ediyor. "Ya seni öldürürse?" "Öldürmez."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Pyotr sorar. "Ya bu berbat bir intikam biçimiye? Konstantin babamızı öldürdü, şimdi de bizim peşimizde."

"İstedığinin bu olduğunu sanmıyorum, ama eğer öyleyse, o zaman üçünüze de elimden geldiğince zaman kazandıracağım."

Havadaki gerilim yoğun ve ağır. Hiçbirimiz konuşmuyoruz. Söylenecek ne var ki? Konstantin beni resmen köşeye sıkıştırdı, sırtımı duvara dayadım. Tehlikede olan hayatlar var ve artık onu atlatmayı göze alamam. Dimitri, Pyotr ve Luka bana yürüyen bir ölüymüşüm gibi bakıyorlar ama benim ölmeye niyetim yok. Amcamın istediği gibi Moskova'ya gideceğim. Oradan yeni bir plan oluşturabilirim. Hatta

ve bazen bunu yapmanın tek yolu düşman hatlarının gerisinde çalışmaktır.

"Elimden geldiğince iletişim halinde olacağım," diyorum. "Ama eğer benden haber alamazsan..." Cümlemi bitirmeye zahmet etmedim.

Kardeşlerim teker teker bana sarılıyor. Dimitri gözlerimin içine zar zor bakabiliyor. Pyotr sırtımı sertçe sıvazlıyor. Luka, en küçük kardeşim, mümkün olduğunca uzun süre dayanıyor. Kimse vedalaşmıyor ama ima ediliyor. Kardeşlerime son bir kez bakıp gitmek için dönüyorum.

Umarım bir gün onları tekrar görebilirim, ama nefesimi tutmuyorum.

CHAPTER 26

W Küçük bir kızken dünyayı gezmeyi hayal ederdim. Küçük bir kasabada büyürken tek yapmak istediğim egzotik yerler görmek, lezzetli yemekler yemek, yüzlerce farklı dil öğrenmek ve milyarlarca farklı arkadaşla tanışmaktı.

Çok farklı koşullar altında Moskova'yı görmek beni heyecanlandırırdı. Aziz Basil Katedrali, Kızıl Meydan, Bolşoy Tiyatrosu... Hepsi de yüzyılların tarihi olan güzel simge yapılar. Ama hayatım tehlikedeyken ve bekleyen bir arabanın arkasına o kadar hızlı bindirildim ki çılgılık atacak zamanım bile olmadı.

Burada her şey farklı. Dilin sesi, mimarinin verdiği his, hatta şehrin *kokusu* bile New York'la tam bir tezat oluşturuyor. Aynı derecede büyük, hareketli ve hayat dolu, ama yine de onunla hiçbir şekilde bağlantı kuramıyorum. Buraya ait değilim. Tanıdık olmayan sokaklar, yüzler ve moda ev özlemi hissine yol açıyor. Burada olmak çok gerçeküstü, sanki kendi gerçekliğimden koparılıp başkasının kine bırakılmış gibiyim.

Charlotte ve ben siyah cipin arka koltuğundayız. İki yanımızda korumalar var. Camlar kalın ve büyük olasılıkla kurşun geçirmez ve şoför bile kendi tabancasıyla silahlanmış. Konstantin ve Catherina iner inmez kendi araçlarına bindiler, her tarafları etkileyici ve göz korkutucu bir koruma ekibi tarafından çevrilmişti.

Konstantin'in gücü hiç bu kadar belirgin olmamıştı. Şimdi kendi sahasına döndüğüne göre, iki kat güvenle adım atıyor. Sanki dokunulmazmış gibi. Hepsi de sert ve dayanıklı olan adamları ona öyle bir hayranlıkla bakıyor ve takip ediyor ki, bu neredeyse bir tür tapınma.

Birçok yönden, onda Mikhail'i görüyorum. İkisi de insanların saygısını ve dikkatini çekiyor. Bir odaya adım attıkları anda hükmedici varlıkları hissediliyor. Acaba bu aileden mi geliyor, lider olmanın getirdiği doğal bir özellik mi? Aynı metanet, aynı kontrol.

Temel fark Konstantin'in şiddet yanlısı olması.

Şu anda aslanın inindeyim. Umarım yakın zamanda acıkmaz.

Saatlerce sürmüş gibi hissediyoruz. Belki de sadece yirmi dakikadır, ama hiçbir fikrim yok. Çok uyuşmuş durumdayım, hâlâ olan biten her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Catherina'nın , şüpheli hamileliğim, Konstantin'in Mikhail'i Rusya'ya çekme planı. Yapbozun parçalarına sahibim ama şu anda büyük resmi görmek için yeterli bilgiye sahip değilim.

Bir tür yerleşkeye götürüldük. Mülkün çevresini uzun tel örgüler çevreliyor, silahlı muhafızlar devriye geziyor ve biz içeri alınmadan önce kimliklerimizi kontrol etmek için ön tarafta bir güvenlik kulübesi var.

Ev aslında Catherina'nın villasından üç kat daha büyük, üç katlı, devasa pencereleri olan ve hemen yan tarafında bir depo gibi görünen bir malikane. Büyük bir tepenin üzerinde yer alıyor ve sakinleri için mükemmel bir görüş noktası sağlıyor. Düşmanlarının her taraftan geldiğini görebilecekler. Stratejik olarak konuşursak, harika. Eğer yaklaşan kıyamet hissi tenimde geziniyor olmasaydı, manzaradan daha fazla keyif alabilirdim.

Gardiyanlar bizi arabadan dışarı sürüklüyor, patates çuvalından başka bir şey değilmişiz gibi omuzlarına atıyorlar. Kıvraniyorum, tekmeliyorum ve onlara küfrediyorum ama hiçbirini ne dediğimi anlamıyor. İngilizce bilseler bile çok az ve hiçbirinin benim iyiliğim için öğrenmek için can atmadığına dair içimde sinsi bir şüphe var.

hareket ederek bizi konağa taşıyorlar. O kadar hızlı hareket ediyorlar ki gerçekten bugün bilmem kaçınıcı kez hasta olacağımı düşünüyorum. Sonunda Charlotte ve beni bir odaya, neyse ki dört direkli bir yatağın yumuşak yüzeyine bırakıyorlar. Siyahlar giymiş gardiyanlardan biri kemerinden bir bıçak çıkardı. Charlotte ağzındaki tıkaça rağmen çığlık atıyor, ancak adam bizi bağlarımızdan kurtardığında şaşkınlıkla sakinleşiyor.

Ağzındaki tıkacı çıkarıyor. "Aurora, bu ne *lan*!"

Bana sarılıyor ve şu anda nöbet tutan tüm muhafızlara gözyaşları içinde bakıyor. Odanın pencerelerini ve kapılarını kapatmışlar. I

Sanırım her zaman yolumuza devam etmeyi deneyebiliriz, ama onlar silahlı ve biz sayıca azız. Hayatta kalma ihtimalimizi sevmiyorum.

Saçlarını okşayarak ona sarılıyorum. "Sakin ol, tamam mı? Bunu çözeceğiz."

"Özür dilerim," diye ağzından kaçırıyor. "Kavgamız için. Çok aptalcaydı." "Bunun için endişelenme bile, Cee. Hepsini tamamen unuttum."

"Beni kulüpte yakaladılar. Sensiz hiç eğlenmiyordum. Özür dilemek için seni arayacaktım, bu yüzden ayrıldım ve o zaman beni yakaladılar. Beni sen sandılar."

"Biliyorum, Cee. Çok özür dilerim."

"Kendini neyin içine soktun? Neden buradayız?"

Catherina kapı aralığından, "Muhafızlar onun geveze biri olduğu konusunda beni uyarmıştı," diyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, rahatça çerçeveye yaslanıyor. "Buradayken sesini alçaltmayı öğrensen iyi olur. Aksi takdirde ağzını bantlayabilirler."

İlk ve tek içgüdüm ona doğru koşmak. Muhafızlarla baş edemem ama Catherina'yı yere sermekte tereddüt etmem. Biz daha çok eşit durumdayız ve ona karşı hissettiğim kızgınlık villadan beri devam ediyor.

"Seni *kaltak*-" Yüzüne bir tokat atmak için elimi kaldırıyorum.

Ne yazık ki, yakındaki bir gardiyan beni bileğimden yakaladı. Kolumu havada asılı tutarak bırakmayı reddediyor.

"Bırak!" Catherina'ya doğru hançer gibi bakmadan önce ona bağıryorum. "Bana neler olduğunu anlat. Neden bizi böyle sattın? Neden Konstantin tarafından kaçırılmış gibi davranıyorsun?"

"Burada işleyen daha büyük planlar var, canım," diyor kayıtsızca. "Anlamamı beklemiyorum. Tek yapman gereken iyi olmak, bu odada oturmak ve gerisini *bana* bırakmak."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Şaka yapıyor olmalısın."

"ettiğiniz sürece size ve arkadaşınıza hiçbir şey olmayacak." "Siktir git, Catherina. Biz emir verebileceğin köpekler değiliz." "Mikhail'i görmek istemiyor musun?"

Onun adını duyduğumda donup kalıyorum. Kalbim sıkışıyor. "Geliyor mu?" "Konstantin'in adamlarının JFK'de gözleri var. Az önce bir uçağa bindi."

Dehşet pençelerini içime geçiriyor, içimi boş bırakıyor. "Bunu ona neden yaptın?" Dehşete kapılarak soruyorum.

"Misha'nın kaderinde daha büyük şeyler var. Teknoloji sektörünün zirvesine tırmandı ama uzun vadede bunun ne faydası var? Benim oğlum her zaman yönetmek için yaratılmıştı." Derin bir nefes alıyor, gözlerini hüzünlü bir şey kaplıyor. Kafasının içinde neler olup bittiğini biliyormuş gibi davranmayacağım. "Şimdi oturun, yoksa oturmak zorunda kalırsınız."

"?"

"Doktor burada," diye açıklıyor Catherina dikkatle. "Antonov Bratva'nın yeni bir varis bekleyip bekleyemeyeceğini belirleyeceğiz."

Bir ürperti omurgamdan aşağı doğru yılan gibi kıvrılıyor, tüyler ürpertici bir farkındalık aniden beni etkisi altına alıyor. Oh, Tanrım. Her şey mantıklı gelmeye başlıyor ama yine de hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Catherina'nın eski ihtişamını geri kazanma konusunda takıntılı olduğu, bir zamanlar sahip olduğu güç ve prestijin peşinden koştuğu artık çok açık. Eğer Konstantin Mikhail'i zorla kanatları altına almak istiyorsa, o zaman Catherina istediği her şeye sahip olacaktır. Mikhail Bratva'ya geri dönecek ve dolayısıyla Mikhail de ona kucak açacaktır.

Mikhail'in ne istediği zerre kadar umurunda değil. Bencilliği sınır tanımıyor. Ve *eğer* Mikhail'in çocuğuna hamile kalırsam, bu onun yerini daha da sağlamlaştırır.

Doktor içeri girer. Gözlerinin altında derin, koyu halkalar olan zayıf bir yüzü var. Daha iyisini bilmesem onu bir mahzen bekçisi sanırdım. Çantasına uzanıp steril bir bardak çıkarmadan önce hızlıca Rusça bir şeyler söylüyor. Zorla iterek bana verdi.

Catherina çenesini odanın arka köşesine yakın bir kapıya doğru eğiyor. "Orası banyo. Git hadi. Bizi bekletme." Charlotte benimle gelmek ister gibi hareket ediyor ama Catherina parmaklarını şıklatıyor. "Sen. Kal."

Zaten bize köpek gibi davranıyor.

Charlotte'a küçük bir baş selamı veriyorum. "Her şey yoluna girecek, Cee. Hemen döneceğim."

Banyo da yatak odası gibi geniş. Duvarlar bordo çiçekli bir duvar kağıdıyla kaplı, pervazlar karmaşık telkari işlemelerle süslü. Ancak buraya dekora hayran olmak için gelmedim. Aklımda çok daha acil meseleler var. Buradan nasıl çıkacağım gibi. Mikhail geliyorsa, belki birlikte kaçmanın ve bu çılgınlığı geride bırakmanın bir yolunu bulabiliriz.

Suyun akmasına izin veriyorum. Doğa çağırıyor. Kapının diğer tarafında en az on farklı insanın beklediğini bilmek beni sonsuza kadar rahatsız ediyor. İşim bittiğinde elimi yüzümü yıkıyorum ve aptal küçük bardağı banyo tezgahının üzerine bırakıyorum.

Öfkeli bir huff ile dışarı çıktım. "Hadi şu işi bitirelim."

Charlotte yatağın kenarına yanaşıyor ve beni yanına çekiyor. Birbirimizin ellerini sıkıca tutuyoruz, bu koşullar altında bulabildiğimiz tek teselli bu. Doktor çantasıyla banyoya giriyor ve birkaç dakika sonra geri dönüyor.

"*Chtozh?*" Catherina sabırsızca tersler.

Doktor sadece başını sallıyor. İhtiyacım olan tek cevap bu. Hamileyim ve Bratva tarafından kaçırıldım.

CHAPTER 27

MIKHAIL

I Onu havaalanında beni beklerken bulduğumda hiç şaşırmadım. Buffet'tan ödünç aldığım özel jet ayrı bir hangarda durmak üzere yönlendirildiğinde bir şeyler olduğunu anladım. Konstantin ve adamlarını pencereden fark etmek kolaydı, sanki bir cenazeye hazırlanıyorlarmış gibi simsiyah giyinmiş, ürkütücü bir varlık.

Umarım benim değildir.

"Evine hoş geldin sevgili yeğenim," diye içten bir kahkahayla selamlıyor, kollarını kucaklanmayı beklercesine iki yana açmış. Ona şaka yapmak için hiçbir harekette bulunmuyorum.

"?" Hemen soruyorum. Konstantin'in adamlarından biri üzerimi kabaca arıyor, silah aramak için beni tepeden tırnağa yokluyor.

". Yerleşkeyi , değil mi?" "Bırak gitsinler. Şimdi buradayım, tıpkı istediğin gibi. Onları serbest bırak."

Amcam omuz silkiyor, hafifçe gülüyor. Talebimi görmezden geliyor ve arkasında bekleyen araca eliyle işaret ediyor. Bu kadar kolay olmayacağını tahmin etmeliydim.

Bu kadar uzun bir aradan sonra geri dönmek garip, bir rüyaya girmek gibi. Uzak kaldığım yıllar içinde Moskova çok değişmiş. Soğuk ve gri şehrin içinden geçerken, çocukluğum gözümün önünden geçiyor. Küçük kardeşlerimle birlikte bu sokaklarda yürür, parkı birlikte ziyaret ederdik. Çoktan yerini devasa apartman komplekslerine bıraktı, kaldırımlar günlerini geçiren insanlarla dolu ve kalabalık.

"Uçuşun nasıldı?" Konstantin rahat bir gülümsemeyle bana soruyor. Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım.

" asma, yeğenim. İnsanlar birinin öldüğünü düşünecek." "Beni kızdırmaya devam edersen, ölebilirsin."

Amcam kıkırdıyor. Kendi elementinde olduğunu biliyor. Burası onun bölgesi, onun krallığı. Ne isterse yapacak ve söyleyecek. Zaten ince bir buzun üzerinde yürüyorum, ama beni öldüreceğinden içtenlikle şüpheliyim. Kafama bir kurşun sıkmak için neden bu kadar zahmete girsin?

Şimdilik güvendedim.

Yerleşkeye yanaştığımızda çocukluk anılarımız tazeleniyor. Burası dört Antonov nesli boyunca elden ele geçti. Babam bana malikanenin Rus Devrimi'ni takip eden kaos sırasında satın alındığını söylerdi. Büyük büyük büyükbabam mülkü, canlarını kurtarmak için Avrupa'ya kaçma ihtiyacı hisseden daha az soylu olan ilk sahiplerinden satın almış. O zamandan beri Antonov Bratva'nın kalesiymiş.

Konstantin mekanda iyileştirmeler yapıyor. Eskiden mahremiyet için yerleşkenin etrafında kalın bir ağaç sınırı vardı - ve izinsiz girecek kadar aptal olanları seçmeyi kolaylaştırmak için. Birkaç gözetleme kulesi ekledi, aktif devriye gezen muhafızların sayısını üç katına çıkardı ve yüksek çitlerin üst ve alt kısımlarına dikenli teller çekti. Güvenliği çok ciddiye alıyor, sanırım ortak bir noktamız var.

Araba malikanenin önüne yavaşır. İçeri açılan büyük çift kapının her iki yanında iki silahlı koruma var. Konstantin ve ben, onun kişisel korumalarıyla birlikte dışarı çıkıyoruz. Beni bir kol mesafesinde tutuyorlar, sanki kaçmamdan korkuyorlarmış gibi bir elleri omuzlarımdan birini tutuyor. Endişelenmelerine gerek yok. Aurora ve annem olmadan hiçbir yere gitmiyorum.

"Evim güzel evim," diyor Konstantin memnun bir mırıltıyla. "Geri dönmek güzel, değil mi?"

"Neredeler?" Şak diye söyledim. "Oyalanmayı bırak. Eğer saçlarının tek bir teline zarar verirsen, ben-"

Korumaları parmaklarını omuzlarıma daha sert geçiriyor, keskin pençeleri gergin kaslarıma çarpıyor. İçlerinden biri kalçasındaki tabancaya uzanmak için aceleyle bir hamle yapıyor ama Konstantin dilini şaklatıp başını sallıyor. Adam hemen geri çekiliyor.

Amcam elini cebine atıyor ve bir paket sigara çıkarıyor. Yakıyor, uzun bir nefes çekiyor. "Kendine kalp krizi geçirtme yeğenim. Onlara prensesler gibi davranılıyor. Doğu kanadında yaşıyorlar."

"Onları görmek istiyorum."

"."

Konstantin başını en yakınındaki muhafıza doğru eğiyor. "Onları pencereye getirin," diye talimat verir.

Talimatlar göğüslerine bağlı telsizlerden hızla geçiyor. Kapalı devre bir iletişim ağı . Çıplak ellerimle hepsini parçalamaktan iki saniye uzak olmasaydım etkilenirdim.

Yukarıda bir hareket algılıyorum. Ön avluda durduğum yerden, üçüncü kat penceresinin perdelerinin açıldığını görebiliyorum. Aurora'yı gördüğümde gözlerim açılıyor. Öne doğru bir adım atıyor, bir eli savuştururken birine bağırduğu belli. Muhafızlardan biri onu tartaklamak gibi bir hata yapmış olmalı. Vahşi görünüyor, kavga etmeye hazır.

Sonra gözlerimiz kilitlendi.

Ellerini pencereye bastırıyor ve çaresizce pencereyi açmanın bir yolunu arıyor. Ağzı hareket ediyor, nefesi camı buğulandırıyor. Çılgınca. Bana bir şey söylemeye çalışıyor ama çok uzaktayız ve pencere sesin dışarı çıkamayacağı kadar kalın. Dudaklarını okumaya çalışıyorum ama sadece bir şeyler duyabiliyorum.

Bana ne anlatmaya çalışıyor?

Şimdilik, hayatta ve iyi olduğunu ve kelimenin tam anlamıyla tekmelediğini gördüğüm için mutluyum. Korumaları için ciddi bir avuç olduğunu söyleyebilirim.

"Bırakın onu," diyorum. "Ben buradayım. İstediginizi aldınız. Bırak onu."

Konstantin sigarasından uzun bir nefes daha çeker. Acele etmiyor, dumanın ciğerlerine oturmasına izin veriyor. Ben aptal değilim. Bu bir pazarlık taktiği, bir güç dengesizliği yaratma çabası. Ben bir yanıt için diken üstünde beklerken, o beni anlamak için gereken tüm zamana sahip. Bu, birçok müşteri toplantısında şahsen kullandığım bir stratejidir. İnsanların dayanamadığı bir şey varsa o da sessizliktir. Bu, kimin kimi önce kıracağı meselesidir.

Birbirimize bu kadar benzememizden gerçekten nefret etmeye başlıyorum. Görünüşe göre meşhur elma Antonov ağacından çok uzağa düşmemiş.

"Onu eninde sonunda serbest bırakacağım," diyor Konstantin sonunda, burun deliklerinden gümüş dumanlar süzülerek. "Bratva'ya resmen kabul edildikten *sonra*."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın. Yeterince yapmadım mı?"

"Artık meşru bir varisim olmadığını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz." Bunu ayakkabılarına bakarken söylüyor. Bu, nadir görülen bir

zayıflık mı görüyorum? Yoksa bu da benim sempatiyi kazanmak için başka bir taktik mi? "Düşmanlarım her yerde, Misha," diye devam ediyor. "*Düşmanlarımız*. Ve harekete geçmeye hazırlanıyorlar. Onları uzak tutmak için yardımına ihtiyacım var."

"Ben senin gibi değilim."

"Kendine istediğin kadar bunu söyleyebilirsin sevgili yeğenim, ama hoşuna gitsin ya da gitmesin, içine doğduğun hayat buydu. *Burası* -" diye eliyle yerleşkeyi belli belirsiz işaret etti "- senin mirasın. Lev ve ben... Antonov Bratva'yı büyük olmak için yarattık."

"Babamın adını ağzına alma," diye feryat ediyorum.

Omzuma vuruyor ve kulağıma hırlamak için yaklaşıyor. "New York'ta söylediklerimde ciddiye aldın, Misha. Bırak geçmiş geçmişte kalsın. Lev ve ben bu imparatorluğu çocuklarımız için kurduk. Olanlardan pişmanım ama biz böyle çalışırız. Lev kuralları biliyordu ve onları çiğnedi, ama bu onun hatalı kararları yüzünden senin ve kardeşlerinin cezalandırıldığını görmek istediğim anlamına gelmiyor. Duygularımdan tamamen yoksun değilim."

"Yani varisin olmamı istiyorsun, mi?"

"Büyük resme bakmalısın, yeğenim. Aile her şeyden önce gelir. *Her zaman* önce gelmeli. Çok uzun bir süre buralarda olmayı planlıyorum ama bu işin nasıl olduğunu bilirsin. Karmaşık, değil mi? Kıvrımlar ve dönüşlerle dolu. Ve eğer bana bir şey olursa, Bratva'nın sana kalmasını istiyorum. Tüm bunların düşmanlarımızın eline geçmesini mi tercih edersin? Stokayevskiler, Volkovlar... O hasta piçleri hatırlıyorsun, değil mi?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bunlar onlarca yıldır duymadığım isimler ama yine de kanımı donduruyorlar. Beni öcü adam hikayelerinden daha çok korkutuyorlardı.

"Bu vahşi pislikler..." Konstantin tıslıyor. "Dokundukları her şeyi yok ediyorlar. Bu süreçte kimin zarar göreceği umurlarında değil. En azından Antonov Bratva onurlu bir şekilde çalışıyor. Moskova'yı kontrol altında tutuyoruz. *Barış* içinde."

Alay ediyorum. "Yani sana katılıp işi yürütmenin kötünün iyisi olduğunu mu söylüyorsun?"

Amcam göz kırpmıyor, dilini şaklatıyor. "Şimdi anlıyorsun."

"Bütün bunların yanmasına izin vermemi engelleyen ne? Bratva umurumda bile değil. Seni uykunda bile öldürebilirim."

Sırıttırıyor. "İstersen . Seni durdurmayacağım." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. Bir bit yeniği var, biliyorum.

Konstantin üçüncü kattaki pencereden gülümsüyor. Aurora bunca zamandır onu izliyordu, yüzü acı ve dehşetle çarpılmıştı. "Onu neden getirdiğimi sanıyorsun? Senin kadının. Sevgili anneni. Onları ülke dışına kaçırmak için bunca zahmete girdiğimi mi sanıyorsun?"

Tehdidini dile getirmiyor ama ben ne demek istediğini gayet iyi anlıyorum. Eğer ona ihanet edecek bir şey yaparsam, Aurora ve Catherina'yı tereddüt etmeden öldürecek. Sırtımı duvara dayadım ve o da bunu biliyor. Dediklerini yaptığım, hizaya girdiğim sürece onlara hiçbir şey olmayacak. Teslimiyetimi, itaatimi zorluyor.

Ve teslim olmaktan başka seçeneğim yok.

"Kabul töreni," diye homurdandım. "Ne gerektiriyor?"

Konstantin kocaman gülümsüyor. Piç kurusu kazandığını sanıyor, ama bu sadece başlangıç. Zamanımı bekliyorum. Artık uzun bir oyunun içindeyim. Doğru zamanı bulduğumda, onu pişmanlık duymadan öldüreceğim. O zamana kadar... Eğer bir gangster istiyorsa, ona lanet bir gangster göstereceğim.

"Stokayevskiler," diyor yavaşça, yere atmadan önce sigarasından son bir nefes çekiyor. İzmariti ayakkabısının topuğunun altında eziyor. "Nicolai adında bir oğulları var. Ben parmaklıklar ardındayken o salak benim bölgeme doğru bir hamle yaptı. Onlara bir mesaj göndermeni istiyorum. Antonovlar böyle bir saygısızlığa müsamaha göstermeyecektir."

Çenemi tuttum. "Burada neden bahsediyoruz? Birkaç kırık kemik mi? Dişlerini sökmek mi?"

Konstantin başını sallar. "Hayır, sevgili yeğenim. Yasanın eli ağırdır. Onu ibretlik bir hale getirmeliyiz."

Göğsüm sıkışıyor. "Onu öldürmemi istiyorsun."

Amcam kıkırdıyor, sanki açıkça bir suikastı tartışmıyormuşuz da neşeli bir sohbetin ortasındaymışız gibi gülümsüyor. "Nicolai şu anda saklanıyor. Son duyduğuma göre Belgorod'da bir sığınakta saklanıyormuş."

Muhafızlarından birine sert bir ıslık çalıyor, o da hemen bana bir tabanca uzatıyor. Soğuk metal avucumu ısıtıyor.

"Bana kanıt getir," diyor Konstantin. "Bir video yeterli olur."

Öfke enseme yalıyor. Bu delilik. Amcam kafayı yemiş.

Silahı alnına doğrultuyorum, parmaklarım tetiğin etrafında kıvrılıyor.

Adamları çılgına dönüyor, silahlarını kaldırıp bana nişan alırken aceleyle bağırlıyorlar. Buna bir son verebilirim. Çılgınlığı durdurun. Konstantin

sıkılmış bir havayla bana bakıyor ve bir sigara daha almak için cebine uzanıyor. Yakıyor, çakmağının turuncu titreşimi yüzüne gölgeler düşürüyor.

"Ve sen Bratva olmadığını söylüyorsun," diyor eğlenerek. Konstantin'in gözleri sırtarak Aurora'ya kayıyor. Elimde olmadan onun görüş açısını takip ediyorum. Boğazım düğümleniyor ama kılımı bile kıpırdatmıyorum. Korumaları kafasına silah dayamış.

Eğer Konstantin'i vurursam, önce onu sonra da beni öldürürler. Kimse kazanamaz. Bundan emin oldu.

Sikeyim.

Silahımı indiriyorum, dudaklarımı ince bir çizgi halinde bastırıyorum. Aurora'nın korumaları da gevşedi. Ben hareket etmediğim sürece onlar da hareket etmeyecek. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum, aldığım her nefes ciğerlerimi yakıyor. Bir hayat kurtarmak için bir can almam gerekiyor ama o zamana kadar çok derine inmiş olacağım. Konstantin bunu en başından beri planlamıştı.

Stokayevski'lerden birini öldürürsem peşime düşeceklerini o da benim kadar iyi biliyor. Polise başvurmak yok. Amerika'ya kaçmak yok. Konstantin'le kalıp onun korumasına güvenmekten başka çare yok. Beni *bu* kendisine sadık tutmayı planlıyor; kendi korkumu ve hayatta kalma ihtiyacımı bana karşı kullanarak.

"Peki," diye homurdandım nefesimin altında. "Ben yaparım." Konstantin neşeyle gülüyor. "Bunu duyduğuma çok sevindim." "Ama önce Aurora'yı ve annemi görmek istiyorum."

"Onları görebilirsin. İş bittikten *sonra*."

Aurora'ya bakıyorum, çaresizliğini *hissedebiliyorum*. Şu anda ona sarılmaktan başka bir şey istemiyorum. Onu öpmek. Ona her şeyin yoluna söylemek. Bizi bu karmaşadan kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Ama bunların hiçbirini yapamam. Konstantin ve adamları yolumuzdayken olmaz.

Tek yapabildiğim elimi kalbimin üzerine koymak. Yavaşça başını sallıyor, o da elini kalbinin üzerine koyarken alt dudağı titriyor. Bu sessiz bir söz, sessiz bir teselli.

"Ver şu lanet anahtarları bana," diye tıslayarak arabanın önüne doğru ilerledim, silahımı belime soktum.

CHAPTER 28

I Dört hafta oldu ve hiçbir haber alamadım. Ev personelinden hiçbiri İngilizce konuşmuyor, sanırım tasarım gereği. Daha iyi nasıl izole edilir Charlotte ve benim aramda büyük bir dil engeli bırakmaktan daha mı iyi? Yardım isteyemiyoruz, bilgi alamıyoruz. Charlotte ve ben karanlıkta bırakıldık, tam da Konstantin'in sevdiği gibi.

Catherina... bir yerlerde. Bizim aksimize, malikanede dolaşmakta özgür. İlk geldiğimizden beri bizi bir kez bile ziyaret etmedi, ama onu görmekten mutlu olacak değilim. Onunla medeni bir sohbe katlanmaktansa gözlerini oyma ihtimalim daha yüksek. Dikkatimi Charlotte'a vermeyi tercih ederim.

Ve içimde büyüyen bebek.

Charlotte ve ben ısınmak için yatağımıza kıvrıldık. Korkunç koşullarda yaşamıyoruz. Ev personeli bize günde üç öğün yemek getiriyor, ısıtma sistemi gayet iyi çalışıyor ve göz atabileceğimiz bir sürü okuma materyali var. Yine de birbirimize yakın duruyoruz, bir an bile ayrılmak istemiyoruz. O benim bu terk edilmiş yerdeki tek arkadaşım. Onu güvende tutmam gerekiyor ve onun da aynı şeyi düşündüğünü söyleyebilirim.

Elini karnıma koydu. "Sence kız mı erkek mi?" Yumuşakça gülüyorum. "Bilmiyorum. Belki bir kız?"

"Bir isim listesi hazırlamaya başlamalıyız," diye öneriyor Charlotte, sohbetimiz hafiflerken. "Egzotik bir şey olsun, anlarsın ya? Böylece kalabalığın arasından sıyrılır."

"Sandra'yı düşünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Annen gibi mi?"
Başımı salladım. "Evet."

Charlotte nazikçe gülümser. "Ne var biliyor musun? Boş ver egzotiği. Sandra kulağa hoş geliyor. Ya bir erkekse-"

Dışarıda, koridorda çizme giyen ayakların gürültüsü duyuluyor. Gardiyanlar yerlerini değiştiriyor. Charlotte ve ben temkinli bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra ikimiz de dikkatlice yataktan kalkıp parmak uçlarımızda kapıya doğru ilerliyoruz. Kulaklarımızı tahtaya dayayıp dikkatle dinliyoruz. O saati not alırken, ben de konuşmalarını dinliyorum.

Alçak sesle ve boğuk bir şekilde konuşuyorlar ama ufak tefek Rusça parçalar yakalamaya başlıyorum. Gardiyanlar bizimle hiç konuşmuyor ama bu konuşmalarını engellemiyor. Birkaç isim, birkaç sayı, *yemek* ve *kız* demeyi öğrendim *ve yoruldum*.

Charlotte ve ben burada zamanımızı boşa harcamıyoruz. Bir kahramanın ortaya çıkıp günü kurtarmasını bekleyen zor durumdaki genç kızlar değiliz. Geliş ve gidişlerini aktif bir şekilde kaydediyor, rotasyonlarını anlamaya çalışıyoruz. Bir fırsat penceresi, gözetimde bir anlık bir atlama olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Şimdiye kadar şansım yaver gitmedi. Çok iyi eğitilmişler, çok uyumlular, ama henüz umudumu yitirmedim.

Bir hata yapıp bizi yalnız bıraktıkları an, Charlotte ve benim kaçmaya çalışacağımız andır.

"Bir şey var mı?" Charlotte bana fısıldıyor.

Dinlemek için zorlanıyorum. Çok hızlı ve çok alçak sesle konuşuyorlar ama isimler her zaman en kolay yakalananlar oluyor.

Bir şey bir şey Mikhail bir şey bir şey. Kalbim küt küt atıyor.

Onun için çok endişelendim. Onu malikânenin dışında görebildiğim kısa birkaç dakika bir umudu ateşledi. O burada. Peşimden geldi. Ve sonra Konstantin onu Tanrı bilir nereye gönderdi. Arabayla uzaklaşırken boğazım yırtılırcasına bağırdığımı hatırlıyorum. Geri dönmesi için yalvardım, *yakardım*. Doğal olarak, söylediğim tek kelimeyi bile duymadı.

O zamandan beri onu görmedim. Kimse bana nereye gittiğini, ne zaman döneceğini ya da dönüp *dönmeyeceğini* söylemiyor. Tek yapabildiğim dua etmek ve sakin kalmaya çalışmak. Son zamanlarda stres seviyem tavan yaptı. Kortizol seviyemdeki artışın bebeğin gelişimi için pek de iyi olduğunu düşünmüyorum.

Dışarıdaki karo zemine vuran ince topuklu ayakkabıların keskin tıkırtısı bana yeni bir ziyaretçiyi haber veriyor. Muhafızlardan biri topuklu ayakkabı giymeye karar vermediyse, bunun tek bir anlamı olabilir...

"Bırakın geçeyim," diye tersliyor Catherina.

Tam kapı açılırken geri çekildim. Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi. Kesinlikle Bratva kraliyet ailesinin bir parçası gibi *görünüyor*, üzerinde kürklü bir yelek olan zarif, orta boy siyah bir elbise giymiş. Tahmin etmem gerekirse, kırmızı bir tilki. Kulakları ve boynu gülünç derecede büyük incilerle süslenmiş, parmakları her türlü mücevherle parıldıyor. Belli ki Moskova'nın soğuk havası ona iyi gelmiş.

"buradan," diye .

"Buraya senin için gelmedim. Torunumu kontrol etmeye geldim."

Keskin bir nefes çekiyorum. "Bebeğime elini süremeyeceksin, seni çılgın sürük."

Beni görmezden geliyor, ellerini karnıma koymak için öne çıkıyor. Çok fazla göstermiyorum ama vücudumdaki değişiklikleri fark etmeye başladım. Popom ve kalçalarım yuvarlaklaştı, karnım biraz daha büyüdü ve göğüslerim inkar edilemez bir şekilde daha hassas hale geldi. Saçlarım sağlıklı bir parlaklık kazandı ve cildim hiç bu kadar hoş olmamıştı. Ev personeli de - büyük olasılıkla emredildikleri için- bana çok daha iyi oturan yeni giysiler getirme zahmetine katlandılar, ancak onların da göbek çevresinde daralmaya başladığını fark ediyorum.

Charlotte, Catherina'nın elini iter. "Hamile bir kadına izni olmadan dokunmaman gerektiğini bilmiyor musun? Bu çok kaba!"

Catherina alaycı bir tavırla elini geri çeker. "Yerinde olsam benimle konuşurken dikkatli olurum. Aurora'ya eşlik edebilmen için gelmene izin vermek *benim* fikrimdi."

Charlotte kuru bir sesle, "Beni ülke dışına kaçırdığınız için çok minnettarım," diyor. "Bu *harika* bir tatil oldu. Hepinize teşekkür borçluyum."

İç çektim. "Ne istiyorsun?"

"Sizi yerleşkede gezdirmek için buradayım. Muhafızlarınız geçen ayki iyi davranışlarınız hakkında beni bilgilendirdi. Bunu itaatiniz için bir ödül olarak düşünün."

Dudağımın köşesi alaycı bir ifadeye dönüşüyor. "Beni en son yürüyüşe davet ettiğinde kendimi bir kargo uçağının arkasında bulmuştum. Hayır, teşekkür ederim."

Onu Charlotte ile paylaştığım odadan dışarı itip kapıyı suratına çarpmak üzereydim Catherina hemen, "Sana haberlerim var.

Mikhail." Donup kaldım. Dikkatimi nasıl çekeceğini çok iyi biliyor. "Acele et. Bekletilmekten hoşlanmıyorum."

Yerleşke devasa ve korkutucu. Üzerimde bu kadar çok göz olmasına alıştığımı sanıyordum ama dışarıda nöbetçi kulelerinin ve çevre hattı boyunca uzanan güvenlik kameralarının tam görüş alanında olmak kendimi rahatsız edici bir şekilde açıkta hissetmeme neden oluyor. Belki de Catherina'nın beni temiz hava almam için dışarı çıkarması iyi bir şeydir. İçeride daha fazla kalmam beni agorafobik yapabilir.

Asla alışamayacağım bir şey varsa o da silahlar. Onları dizilerde ve filmlerde gördüm ama yakından ve kişisel olarak görmek tüylerimi diken diken ediyor.

"Rahat nefes al," diyor Catherina. "Yerleşkedeki muhafızları yavaş yavaş bana sadık adamlarla değiştiriyorum," diyor kulağıma alçak sesle fısıldayarak. "Sen odana kapanıp umursamadan aylaklık ederken, ben Konstantin'in burnunun dibinde hamlelerimi yapmakla meşguldüm."

Alay ediyorum. "Aylaklık etmiyorum. İnanın bana, yapabileceğim üretken bir şey olsaydı şimdiye kadar yapardım."

"Planımın ikinci yarısı için sana ihtiyacım var," diye devam ediyor. "Mikhail için , değil mi? Onun şirketinde. Bilgisayarlarla aran iyi, değil mi?"

"İyi mi? Ben olağanüstüyüm."

"Mikhail Konstantin'in güvenini kazanmakla meşgulken, dolayısıyla gardını düşürürken, onun hesaplarına erişmeni istiyorum."

Yüzüme nötr bir ifade yerleştirmeyi hatırlamadan önce kaşlarımı çatıyorum. Kimin izlediğini, kimin bunun rahat bir gezintiden fazlası olduğundan şüphelenebileceğini bilemeyiz. "Hesapları mı?"

"Konstantin'in parası... *Bratva'nın* parası. Tüm Avrupa'ya yayılmış çeşitli hesaplarda tutuluyor. Bu sayede Rusya'da kontrolü ve gücü bu kadar uzun süre elinde tutmayı başardı. Eskilerin dediği gibi, para konuşur. Ama eğer onu kaynağından kesersek..."

"Onu içeriden sakatlayabiliriz," diye düşündüm yüksek sesle.

Catherina, "Maaş bordrosunda pek çok insan var," diyor. "Polis, hükümet yetkilileri, diğer Bratva klanları için çalışan muhbirler. Bu para kesilirse ne olacağını düşünüyorsun?"

"Onun peşinden gelecekler. Müttefiksiz kalacak."

Başını sallıyor. "Suyun içinde öldü. Sence bu yapabileceğin bir şey mi?"

"Bir dizüstü bilgisayara ihtiyacım var. Ve zamana. Hem de çok. Ama Konstantin'in bana bir dizüstü bilgisayar vermeyi onaylayacağından şüpheliyim."

"Seni doktora götüreceğimi söyleyebilirim," diye öneriyor. "Şehir merkezine gideriz. Sana her hafta birkaç saat çalışabileceğin güvenli bir yer bulurum."

"Bu... işe yarayabilir. Ama ya Konstantin şüphelenirse?"

"Bunu bana bırakın. Benim tatlı bir dilim var ve konuşmaları istediğim yere nasıl yönlendireceğimi biliyorum."

Göğsümde umut yükseliyor, ama gerçek olamayacak kadar iyi mi?

"Başından beri planın bu muydu?" Mırıldanıyorum. "Ben kirli işleri yaparken oğlunu dikkat dağıtmak için kullanmak mı?"

Catherina özür dilemeden omzunu silkiyor. "Luka olması gerekiyordu ama sonra Mikhail seni doğrudan bana getirdi. Ne tesadüf ama, değil mi?"

"Sen ve ben çok farklı tanımlara göre hareket ediyor olmalıyız." Kolumu onunkinden çekiyorum ve konağa doğru bir işaret yapıyorum. "Neden Mikhail'e tüm bunları en başından anlatmıyorsun? Sen yepyeni şatonun tadını çıkarırken biz kafası kesilmiş tavuklar gibi oradan oraya koşturuyoruz."

"Söylediğin gibi Aurora," diye cevap veriyor vakit kaybetmeden. "Mikhail iyi bir adam. Biraz... cesaretlendirilmeseydi asla geri dönmez ve Konstantin'in kanatları altına girmesine izin vermezdi."

"Birinin canı yanacak," diye uyarıyorum. "Mikhail'e bir şey olursa seni asla affetmem."

Catherina bana dudak büktü. "Gerçekten kendin için endişelenmelisin, sevgili kızım. Ayrıca, zarar görecekt tek kişi kocamı öldüren piç kurusu olacak."

Sertçe yutkunuyorum, boğazımın arkasına sıkışmış yumruyu yerinden çıkaramıyorum. "Her şey bununla ilgili, değil mi? Bütün bunlar. Lev'in intikamını alabilesin diye."

Kısa bir an için Catherina'nın daha önce hiç görmediğim bir yönünü görüyorum. Maskesi düşüyor ve gerçekte ne olduğu ortaya çıkıyor: Korkmuş, yalnız bir kadın, intikamına tutunuyor çünkü elinde kalan tek şey bu.

"Lev hayatımın aşkıydı," diye fısıldıyor, sesi o kadar küçük ve gergin ki kalbimin tellerine dokunuyor. "En iyi arkadaşımdı. Sırdaşım. Konstantin'in kendi kardeşine suikast düzenleyeceğini milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi." Catherina gözlerimin içine baktı. "Belki sempati duyabilirsin. Sevdiğin adamı kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu asla anlamaman için dua ediyorum. Son otuz yılımı Konstantin'in düşüşünü planlayarak geçirdim. Ve yardımınıza ihtiyacım var. Sana güvenebilir miyim?"

Sözlerinin kafatasımın içinde oyalanmasına, her hecesinin beynimin en derin yarıklarına kadar işlemesine izin verdim. Bu konuda gerçekten bir seçeneğim yok, ama en azından şimdi onun motivasyonlarını anlıyorum. Catherina'nın istediğini elde etmesine ne kadar çabuk yardım edersem, Charlotte, Mikhail, bebek ve ben de o kadar çabuk eve dönebiliriz.

Sadece bir kez başımı salladım. "Sana yardım edeceğim."

Catherina gülümsemiyor ama gözlerinde bir umut parıltısı görebiliyorum. Belki de o buz gibi dış görünüşünün altında bir insan vardır. "Mükemmel. Yarın öğleden sonra sizin için bir randevu ayarlayacağım ve başlayabiliriz."

Tedirgin bir gülümsemeyi zorluyorum. "Sabırsızlanıyorum."

CHAPTER 29

MIKHAIL

Nicolai Stokayevski bulunması zor bir orospu .

Nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için bölgeyi baştan aşağı tarıyordum. Konstantin'in verdiği bilgi çok genel ve muğlaktı, bu yüzden durum tespiti yaparken şehrin bir köşesindeki küçük bir otelde kamp yapmaktan başka çarem kalmadı. Bir adama yaklaşıp onu tam isabetle vurmak bir şeydir, ama bir suikastı başarıp canlı çıkmak tamamen başka bir konudur. Bu tek seferlik bir değil. Dikkatli olmalıyım, yoksa kafama bir kurşun yiyebilirim.

Etrafa sorup soruşturdum. Ancak yerel halkın ağzı sıkı. Nicolai'den bahsetmeye çalıştığımda, bu adamı hiç duymadıklarını söyleyerek kaçma eğilimi gösteriyorlar. Yalan söylüyorlar, bu da bana iki şeyden birini söylüyor: ya Nikolay'dan korkuyorlar ve Stokayevski Bratva'nın onlara yapabileceklerinden çekiniyorlar ya da *benden* ve Antonov Bratva'nın onlara yapabileceklerinden çekiniyorlar. Bir kaya ile sert bir yer arasında sıkıştım.

Ve zamanım tükeniyor.

Otel odam biraz komuta merkezine dönüştü. Şehrin çirkin mor renkli duvarlarına iştirilmiş haritalarım var, şüpheli yerler ya daire içine alınmış ya da siyah kalemle üzerleri çizilmiş. Dizüstü bilgisayarım açık, ekranda güvenli bir sohbet kutusu açık. Telsizi de yerel polis tarayıcılarına ayarladım, Nicolai'nin nerede olduğuna dair herhangi bir ipucu dinliyorum. Eğer polisler aktif olarak onun peşinde değilse, o zaman onu koruyor olma ihtimalleri yüksek. Polis departmanında bağlantıları olan sadece Antonov'lar değil. Sabırlı olursam, er ya da geç fısıltılar duyacağım.

Sanırım telefon numarasını buldum.

Luka'nın sohbet mesajına hemen yanıt verdim. Tüm sistem şifrelenmiş, sadece onun güvenliği için değil, benim güvenliğim için de. Cep telefonumu burada kullanma riskine girmeyeceğim. Bir Amerikan numarasını tespit etmek çok kolay ve rakip Bratva'nın Konstantin'in yaptığı gibi beni takip etmesini istemiyorum.

Son var mı? Yerini tespit etmeye çalışabiliriz.

Üç haftadan fazladır hiç hareket görmemiş. Sanırım fark edilmemek için parçalara ayırdı.

Bana son pingini ver o zaman. Oradan çalışabilirim.

Her yerde olabilir, Misha. Ya ülkeyi terk ettiyse?

Burnumun kenarını sıkıyorum ve hayal kırıklığı içinde iç çekiyorum. Kardeşim haklıydı. Nikolai Stokayevski'nin ülkede olup olmadığını bile bilmiyoruz. Konstantin beni boşa kürek çektiyor olabilir, tüm bildiğim bu. Parmaklarımı saçlarımda gezdirip derin bir nefes alıyorum. Şimdi pes edemem. O beni beklerken olmaz.

Aurora'yı düşünmeyi bırakmadım. Onu o kadar çok özlüyorum ki kemiklerimde bir sızı hissediyorum. Suçluluk duygusu göğsümde ağırlaşıyor. Benim yüzümden bu durumda. Umarım amcam ona bakacağına dair verdiği sözü yerine getiriyordur; aksi takdirde bunun bedelini cehennemde ödeyecek.

Sadece bana bilgi ver. Gerisini ben hallederim.

Bir saniye.

Silahımı tek tek parçalarına ayırıyorum. Ellerim beklerken yapacak bir şey arıyor. Silahımı vidalarına kadar söküyorum, parçalar otel odamdaki cam sehpanın üzerine düzgünce diziliyor. Sadece bugün silahımı yüzlerce kez soymuş olmalıyım, ama aklımı başımda tutmanın tek yolu bu. Düşüncelerim başka türlü dönüyor. Görevin monotonluğu - onu parçalara ayırmak, tekrar bir araya getirmek, tekrar parçalara ayırmak - sinirlerimi yatıştırıyor. Umutsuzca hissetmek istediğim kontrolü bana veriyor.

Nicolai Stokayevski'nin ölmesi gerekiyor ama sorun şu ki ben onu öldürmek *istemiyorum*. Kalpsiz bir iş adamı ama katil değilim. Konstantin'in görüntülü kanıt istemesi durumumu daha da kötüleştiriyor. Görüntülerin sahtesini yapmak kolaydır. Bir yerlerden bir ceset bulabilirdim - belki yerel morga kadavra temin etmesi için rüşvet verebilirdim - ve onu Nicolai'ye benzeyecek şekilde giydirebilirdim. İnandırıcı olabilirdi. Ne yazık ki video kanıtlarını manipüle etmek *çok* daha zor. Konstantin'in tam da bu nedenle Nicolai'nin infazının videosunu istediğinden hiç şüphem yok.

Silahımı tekrar bir araya getirdim, şarjöre geri koyarken mermileri saydım. On beş mermi. Her şey giderse, sadece birini kullanmam gerekecek. İdeal bir dünyada, hiç kullanmam gerekmezdi. Zihnim dönüyor. Bunun bir yolu olmalı. Olmak *zorunda*. Doğru ile yanlışın sınırında sallanıyor olabilirim ama Konstantin'in beni itmesine izin vermeyi reddediyorum.

Bilgisayarım çalışıyor. Luka'dan yeni bir mesaj geliyor.

Belgorod'un kuzeydoğusunda. Çok kırsal bir bölge. çok yer var.

Eklediği haritayı incelerken azı dişlerimi gıcırdatıyorum. Çok bir şey değil ama yine de bir şey. Bu bölgeyi henüz keşfetmedim, bu yüzden gerçekten kaybedecek bir şeyim yok.

Dikkatli olsan iyi olur. Dimitri tamamen griye döndü.

Çok fazla endişeleniyor.

Bizi suçlayamazsınız.

Kardeşlerimi özledim. *Evimi* özlüyorum. Ama zaman geçtikçe geri dönüş olmadığını daha iyi anlıyorum. Tek yönlü bir yola gönderildim. Eski hayatım öldü ve gitti. Belki de her zaman bu şekilde bitmesi gerekiyordu. Gençken, babamın ölümünün intikamını almayı hayal ederdim. Ama çok saftım, amcamı alt edemeyecek kadar küçüktüm. Şimdi geri döndüm ve işler değişti. Konstantin kim olduğumu, kim olmam gerektiğini kabullenmemi istiyorsa, tamam.

Doğru zaman geldiğinde ona nasıl bir canavar olabileceğimi göstereceğim.

Silahımı pantolonumun kemerine sokuyorum ve yatağın kenarından ceketimi alıyorum. Nicolai benden sonsuza kadar saklanamaz. Yola çıkmadan önce en küçük kardeşime son bir mesaj gönderiyorum.

Dimitri bağlantısından haber aldı mı?

Henüz değil, ama eminim o da . Sizi haberdar edeceğim.

Yapsan iyi olur. Bunun için tek şansımız var.

Ve böylece, hedefimi bulmak için yola çıktım.

CHAPTER 30

L fazla zamanım yok. Yerleşkeden çıkarılırken bile dört bir yanım bir muhafız ordusu tarafından çevrilmiş durumda. Dürüst olmak gerekirse boğucu ama kalbim beklentiyle çılgınca atıyor. Eğer Catherina söylediği şeyi yaptıysa, kırk elli dakikam var.

Bir dizüstü bilgisayar ve internet bağlantısı ile mahremiyet.

Bilgisayar yeteneklerim göz önüne alındığında, *çok* zarar vermek üzere olduğumdan eminim. Konstantin ne olacağını bilemez.

Gerçekten de doktorun kliniğine varıyoruz ve gerçekten de en arkadaki muayene odalarından birine alınıyoruz. Catherina zaten orada, kollarını göğsünde kavuşturmuş beni bekliyor. Muayene masasının üzerinde hantal, siyah bir dizüstü bilgisayar duruyor.

Yardım edemem ama burnumu kıvrırım. "Ciddi misin?" "Bir sorun mu var?"

"Bu şey doksanlarda yapılmış gibi görünüyor."

"Bu kadar kısa yapabileceğimin en iyisi bu. Bununla idare edebilir misin, misin?"

Dizüstü bilgisayarı açtım ve başlattım. Windows XP ile çalışıyor. Gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyü bastırdım. İdeal değil ama hiç yoktan iyidir. İnternet bağlantısı da istediğim kadar güçlü değil ama idare edebilirim.

"Biraz kalmak istiyorum," dedim.

Catherina kaşlarını çattı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Nefes alacak alanım olduğunda en iyi şekilde çalışıyorum. Hiçbir yere gitmiyorum. Gerekirse kapıya korumalar koyabilirsiniz ama ensemde nefes alıp dikkatimi dağıtmanızı istemiyorum."

Kadın oflayıp pufluyor ve ellerini sahte bir teslimiyet edasıyla havaya kaldırıyor. "Unutmayın, amacımız Konstantin'in kimliğini tespit etmek ve hesaplarına girmek."

"Biliyorum, . Şimdi lütfen git de işime döneyim."

"Zamanımız dolduğunda geri döneceğim. Konstantin şehir merkezindeki bir toplantıdan dönecek ve yerleşkeye ondan önce dönmemizi tercih ederim."

Başımı sallıyorum, dizüstü bilgisayarını doktorun alçak masasına koyuyorum. Doğrudan duvarın içine yerleştirilmiş, hemen önünde küçük bir tabure var. Oturuyorum, boynumu esnetmek için başımı bir o yana bir bu yana çeviriyorum, eklemlerimi kırıyorum ve çalışmaya başlıyorum.

Konstantin gibi bir adam dikkatlidir. Yoksa neden parasını kıta çapında birkaç farklı hesaba bölsün ki? Şifrelerini bir yerlerde öylece bırakacak kadar aptal olduğundan şüpheliyim. Muhtemelen bir muhasebecisi vardır, defterlerini yöneten biri. *Bu* benim açılışım.

Derin bir nefes alıp anılarımı yokluyorum. CyberFort'taki stajımı ve Buck'ın bilinmeyen bir göndericiden gelen bir bağlantıya tıklamak gibi aptalca bir hata yaptığı için hacklendiğimiz günü düşünüyorum. İçimden bir ilham fışkırıyor. Zor bir ihtimal ama işe yarayabilir.

Dizüstü bilgisayarın ekranının sağ alt köşesindeki saate bakarak kaç dakikam kaldığını not ediyorum. Otuz, belki de otuz beş. İnternet tarayıcımın ne kadar yavaş yüklendiğini düşünürsek, bu süre yepyeni bir virüs yazmak için yeterli değil, ama bir tuş vuruşu kaydetme programı... Bir sonraki en iyi şey bu.

Kanım damarlarımda dolaşarak işe koyuluyorum. Zihnim bu uyarım için o kadar minnettar ki, sonunda üretken bir şey yapıyor olmanın rahatlığıyla gözlerimde gerçek bir yaş sızısı hissediyorum. Mikhail'e elimden geldiğince yardım etmeliyim. Nasıl dövüşüleceğini, nasıl silah kullanılacağını bilmediğimden, en azından bu kadarını yapabilir ve Konstantin'i içeriden yıkabilirim.

Bir tuş vuruşu kayıt programı tam olarak görüldüğü gibidir. Bir harfin her basılışını ve bir farenin her tıklanışını toplayabilen küçük bir yazılım parçasıdır. Her e-posta, oturum açma kullanıcı adı ve şifresi ve sayı girişi avucumun içinde olacak. Doğrudan Konstantin'in peşine düşmenin bir anlamı yok, ama muhasebecisi? Muhtemelen çok meşguldür.

Antonov Bratva'nın tüm hesaplarıyla uğraşırken bir şeylerin yanlış gittiğini fark ediyor - ta ki çok geç olana kadar.

Beş dakika kaldı. Programım neredeyse bitti. Şimdi birkaç hayati bilgi daha.

Oturduğum tabureden dikkatlice kalkıyorum ve geriniyorum. Elim koruyucu bir şekilde karnımın üzerine düşüyor. Yavaş yavaş aldığım kilolar fark edilmeye başlıyor, eklemlerim biraz şişiyor ve sırtım sürekli ağrıyor. Tüm bunlar sona erdiğinde bebeğimi güvenli bir yere götüreceğime dair kendime sessizce söz veriyorum. Bu Bratva saçmalığından uzakta, mutlu ve sağlıklı büyüyecekleri bir yere.

Kafamı muayene odasının kapısından dışarı uzattım. Catherina koridorun hemen diğer tarafında duruyor. Görünüşe göre beni kendisi korumaya almış.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor, ancak elindeki görevden çok benim için endişelendiğini sanmıyorum.

Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için koridora ihtiyatlı bir bakış fırlatıyorum. "Antonov Bratva muhasebecisinin adına ihtiyacım var."

"Birkaç tane var," diye . "Konstantin tüm yumurtalarını tek bir sepete koymayı sevmez."

"O zaman isimlerine ihtiyacım var. E-postalarına da."

"Bu biraz zamanımı alabilir..." diye itiraf ediyor. Dürüstlüğüne takdir ediyorum. "Etrafta dolaşıp bu bilgiyi bu kadar yüzsüzce isteyemem. Bu şüphe uyandırır."

"Yine de yapabilir misin? Gelecek haftaya kadar?"

Dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırıyor, ince kaşları düşünceli bir kaş çatma şeklinde birbirine dikiliyor. "Evet," diyor. "Yapabilirim."

Keskin bir nefes çekiyorum, heyecanımın içimden taşmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. Dilimde özgürlük vaadinin tadını alabiliyorum. Umut etmeye cesaret edebilir miyim?

"Güzel. Gelecek hafta için başka bir randevu ayarla. Bir bahane bul. Ben buradaki işimi bitireyim, sonra Konstantin malikaneye dönmeden gidebiliriz."

Catherina başını sallar.

Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve işimi bitiriyorum. Program tamamlandı. Tek yapmam gereken farklı, takip edilemeyen hesaplardan toplu e-posta dalgası halinde göndermek. Konstantin'in birkaç muhasebecisi olması önemli değil. Sadece *bir* tanesinin dikkatsiz davranıp

linkime tıklayarak. Ancak dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce denemem gereken son bir şey daha var.

Mikhail'e ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım.

Muayene odasında telefon yok, bu yüzden tek seçeneğim e-posta. Ancak olan biten her şey göz önüne alındığında, Mikhail'in gelen kutusunu kontrol etmek için durduğunu hayal bile edemiyorum. Asıl ihtiyacım olan şey, benim için onunla irtibata geçebilecek biriyle iletişime geçmek ve aklıma gelen sadece üç kişi var: kardeşleri.

Onlar bir birim, Antonov kardeşler. Eğer birine ulaşabilirsem, hepsine ulaşabilirim. Tek soru, *nasıl*?

CyberFort'un çalışan portalına giriş yapıyorum ve beni sorunsuz bir şekilde içeri aldığında rahat bir nefes alıyorum. Şirket sunucuları üzerinden Luka'ya özel bir mesaj gönderiyorum. Çok fazla zamanım yok. Dışarıdaki ayak seslerini duyabiliyorum, muhtemelen korumalar beni almaya geliyor. Mesajımın kısa ve öz olması gerekiyor.

M'ye iyi olduğumu söyle. Onu özliyorum.

Catherina içeri girdiğinde *ENTER* tuşuna basıp tarayıcıyı kapatıyorum.

Kaşlarını çattı.

"Gidelim," diyor. "Konstantin akşam yemeği için gelmemizi istedi."

Kafa karışıklığı göğsümü sızlattıyor. "Akşam yemeği mi? Daha önce bizi hiç yemeğe davet etmemişti."

"Belki *sen* değil."

"Beni kaçırın adamla ekmeğimi bölüşmemeyi tercih ederim." "Bu sana bağlı değil Aurora. Bunu sen de biliyorsun. Gel, gel. Biz yanan gün ışığı. Sana güzel bir elbise diktirmek için şehir merkezine gitmeliyiz."

"Akşam yemeğinin sizin için bu kadar resmi bir olay olduğunu bilmiyordum." "Genelde değil," diye itiraf ediyor. "Ama Konstantin bana misafirler."

"Kim?"

"Moskova'daki en büyük oyuncular."

CHAPTER 31

MIKHAIL

I Sevinçten havalara uçan bir adam olsaydım, uçardım. Elbette *değilim*, çünkü bu çok saçma olurdu.

onu buldum. Çok zaman aldı ama sonunda Nicolai'nin izini buldum.

Etrafa sorup soruşturmak, adresinin yazılı olduğu kâğıdı kaybetmiş eski bir aile dostu olduğunu iddia etmek -ne kadar aptalım- derken bir meyve tezgâhındaki kibar ve yaşlı bir adam bana takip etmem gereken genel bir yön gösterdi. Nicolai buralarda yeniydi ve göze batıyordu.

Arabamı oldukça uzağa, eski bir servis yolunun kıvrımına park ediyorum. Ağaçlar bolca koruma sağlıyor ama yanına yaklaşmak zor olacak. Eski bir çiftlik evine yerleşmiş. Adresi hiçbir zaman kamuya açıklanmamıştı, bu da onu neden bu kadar zorlandığımı açıklıyor. Ama şimdi buradayım ve her şey çok açık. Pencereilerin hepsi tahtayla . Işıkların hiçbirini yanmıyor. Dışarıdan bakıldığında burası tamamen terk edilmiş görünüyor. Mülkün küçük çevresine yerleştirilmiş aktif elektrikli çit olmasaydı, buranın terk edilmiş olduğunu düşünmek kolay olurdu. Bu adamın neden bu kadar Bulması zor. Göz önünde saklanmakta iyidir.

Ama artık oyun bitti. Onu buldum. Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi.

Çiftlik evine doğru çakıllı patikada ilerlerken kimse bana ateş etmiyor. Ne bomba patlıyor, ne de tuzak kuruluyor. Hatta ön kapı bile *açıktı*. En kötüsüne hazırlıklı olarak silahımı çektim. Çok daha fazla direniş bekliyordum. Gözlerimin karanlığa alışmasına izin vererek yavaşça içeri giriyorum.

Bir adamı, muhtemelen Nicolai'yi, mutfak masasında *otururken* bulduğumda yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Bana bakıyor, gözleri sulu ve neredeyse cansız. Gözlerinin altında koyu halkalar var. O da benim gibi iri bir adam, ama her şeyi solgun görünüyor. Başı öne eğik, omuzları çökmüş, uzun, yağlı kahverengi saçları gür, dolgun sakalının iki yanında sallanıyor. Onda bir ağırlık, bir yenilgi havası var. İki eli de masanın üzerinde, görünürde kendisine ait bir silahı yok. Aşağı yukarı benimle aynı yaşta görünüyor, ama ifadesindeki yorgunluk onu yirmi yaş daha yaşlı gösteriyor.

"Sonunda benim için geldin," diyor Rusça, sesi boğuk ve sert. "Hadi o zaman. Bitir şu işi."

Etrafa bakıyorum. Diğer sakinlerden hiçbir iz yok. Sadece o var.

"Seni öldürmemi mi *istiyorsun*?" Hafifçe kafam karışmış bir şekilde ana dilimde cevap veriyorum.

"Dövüşmemi mi tercih edersin?" Nicolai boş gözlerle tavana bakabilmek için başını geriye doğru eğiyor. "Nereye gidersem gideyim, Konstantin Antonov'un beni bir hayvan gibi öldürteceğini biliyorum. Kaçmaktan yoruldum. Saklanmaktan yoruldum. Eğer beni öldürecekseniz, ölümümle bir erkek gibi yüzleşmek istiyorum. Bu hayat... Benim için en değerli insanları çoktan aldı. Sadece mecburiyetten kalıyorum ama sen bunu biliyorsun, değil mi?"

Yakın bir tehdit hissetmediğim için masada onun karşısındaki koltuğa karar verdim. Geçici bir ateşkes işareti olarak silahımı yere bıraktım.

"Ne bekliyorsunuz?" Nicolai sorar. "Bana eziyet etmeye mi çalışıyorsun?"

Kıpırdamadan duruyorum. "Hayır. Sadece konuşmak istiyorum."

"Bu bir ilk. Siz Antonov piçlerinin önce ateş edip sonra soru sorduğunuzu bilirim."

"Ben farklı türde bir Antonov'um."

"Oh?" Nicolai gözlerini kısarak bana baktı. "Seni daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Yeni bir acemi misin?"

"Hayır, eskiyim."

"Hiç mantıklı değilsin."

"İnan bana, ben de hiçbir şey anlamıyorum." Parmaklarımı masaya vuruyorum. "İtiraf etmeliyim ki çok daha fazla direnç bekliyordum."

"Ne anlamı var ki?" diye sorar, yenilmiş bir halde. "Her iki şekilde de kaybederim. Konstantin zaten kendi bölgesine girdiğim için kellemi istiyor. Eğer seni öldürürsem, savaş ilan edecek. Sen beni öldürürsen, Stokayevskiler de savaş ilan eder. Her iki durumda da çapraz ateşte öleceğim."

"Sence bu onun istediği bir savaş mı?" Ben soruyorum. "Amcam."

Nicolai'nin kaşları havaya kalktı. "Konstantin'in yaşayan yeğenleri olduğundan haberim yoktu. Söylentilere göre hepinizi öldürmüş."

"Sanırım bir bakıma öyle oldu."

"Aileler," diye alay ediyor. "Onlarla yaşayamazsın, onlarsız yaşayamazsın. Yorucu oluyor, değil mi? Başkasının kuklası olmak."

"Neden bahsettiğinizi çok iyi biliyorum. Bu yüzden bir anlaşma önermek istiyorum."

Bana şüpheyle bakıyor. "Ne tür bir anlaşma?"

"Sen ve ben... Biz eski muhafızlardan daha iyiyiz. Baban, amcam gibi insanlar... Çok uzun zamandır iktidardalar. Tek istedikleri kan dökmek. Birbirimizle gerçekten çalışırsak başarabileceğimiz şeyleri *bir* düşün."

Nicolai öne doğru oturur ve dirseklerini masaya dayar. "Dinliyorum."

"Seni öldürmek istemiyorum," diye devam ediyorum. "Ama Konstantin benim için çok önemli bazı insanları rehin tutuyor. Seni emretti ve kanıt istiyor."

Nicolai iç çeker. "Dur tahmin edeyim. Fotoğraf mı istiyor?"

"Video."

"Sahtesini yapmak daha zor."

"Ben de öyle dedim ama yardım edebilecek biri var."

Gözlerini şüpheyle kısarak bana bakıyor. "Sen Bratva değilsin. Gerçekten değilsin. Hiçbir asker yukarıdan gelen emirlere karşı gelmeye cesaret edemez."

"Ben yeni bir tür askerim, kendi çıkarlarımı düşünen bir asker. Sadece bu konuşmadan bile düşündüğünden çok daha fazla ortak noktamız olduğunu söyleyebilirim." Ben de masaya doğru öne doğru eğildim. "Sana ya da Stokayevski Bratva'ya karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum. Ben savaş istemiyorum ama belli ki Konstantin istiyor ve bunu başlatmak için beni kullanıyor. Bu da onu ortak düşman yapıyor."

Nicolai sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Ve düşmanımın düşmanı dostumdur," diyor. "Sana ne diyeyim, *dostum*?"

Küçük masaya uzanıp ona elimi uzattım. "Mikhail Antonov, Konstantin'in yakında halefi olacak kişi."

El sıkışırken Nicolai kıkırdıyor. ". Bu hoşuma gitti. şimdi, şu video kanıtı hakkında... Bunu nasıl yapacağız?"

"Dışarı ıkalım. Çalışmam için daha fazla alan var."

Belgorod'un merkezindeki otelime döndüğümde çok yorgunum ve günü sonlandırmaya hazırım. Odadaki tekli koltuğa yığılıp kaldım. Çok rahatsız. Yorgun bir iç çekişle silahımı bir kenara koyuyorum. Şarjörde sadece on dört mermi kalmıştı. Dizüstü bilgisayarımı açıp telefonumu bağlamak için gerekli kabloları takıyorum. Luka'nın planımızın aksamadan işlemesi için ihtiyaç duyduğu çok sayıda fotoğrafı seçerek işe koyuluyorum.

Görüntüleri aldım. Şimdi buluta yüklüyorum. Tüm farklı açılardan, değil mi?

Evet, aynen dediğin gibi. Dimitri'nin müteahhidi gemide mi? Evet. Gün sonuna kadar videoyu sana getirmiş olur.

Ona üç katını öde. Bir saat içinde ihtiyacım var.

Derin sahtekarlıklar böyle çalışmaz, Mikhail. Bilgisayarın işleme sürecini aceleye getiremezsin. İnandırıcı görünmesini istiyorsan olmaz.

Neyin mümkün olup olmadığını biliyorum. Yap .

Dizüstü bilgisayarım *ping* sesi *çıkartıyor*, yumuşak bir uyarı görüntü aktarımının yapıldığını söylüyor. Tek bir video da var. Onu oynatıyorum, yaptığım işten sessizce etkileniyorum. Kısa bir klip ama ne demek istediğimi anlatıyor. Kamera yere dönük, elim ve silahım kadrajın içinde. Toprağa bir el ateş ediyorum, silahın sesi patlıyor. Sadece Nicolai'nin arkamda, güvende ve sağlam olduğunu biliyorum. Tehlikenin dışında olmasına rağmen hayatı için yalvarıyor. Onun ses performansı tepedeki kiraz olacak.

Şimdi tek mesele kardeşimin Nicolai'nin bir modelini CGI ile çerçeveye yerleştirmesi. Bugünlerde yeterli bilgiyle neleri taklit edebileceğinizi bilerseniz şaşırsınız. Umarım Nicolai'nin kafasının yeterince fotoğrafını çekmişimdir ve bilgisayara inandırıcı bir dublör yaratmak için yeterli veri sağlamışım. Dimitri, Dimitri olduğu için, film endüstrisinde bir sürü bağlantısı var. CyberFort'un halkla ilişkiler departmanının başında olunca böyle oluyor. Birçok önde gelen yapımcı, yönetmen ve SFX uzmanıyla dirsek teması kurdu. Şimdiye kadar bunun işe yarayacağını hiç düşünmemiştim.

Arkama yaslanıyorum. Artık resmen elimden çıktı.

Bu arada.

Ne?

Sanırım Aurora'dan bir mesaj aldım.

Ayağa kalktım, anında . Kalbim göğüs kafesime doğru gürültüyle çarpıyor. Aurora mı? Bu nasıl mümkün olabilir?

Bilgisayara girmenin bir yolunu bulmuş olmalı. Çalışan profili altında bir mesaj gönderdi.

Ne dedi?

Sana iyi olduğunu ve seni özlediğini söylememi istedi.

Haftalardır ilk kez yüzümde bir gülümseme beliriyor. Ne kadar zeki bir kız. Ona geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Ona sarılma, onuöpme, onunla birlikte *olma* düşüncesi geçtiğimiz ay benim için yakıt görevi gördü. Aurora'ya geri dönmek benim tek motivasyonum oldu. Onun iyi olduğunu bilmek... Sinirlerimi yatıştırıyor ama sadece bu kadar.

Luka'dan bitmiş video hakkında haber beklerken, Nicolai ile yeni ve temkinli ittifakımı düşünüyorum. Bana ihanet etme ihtimali her zaman var ama şimdilik ortak amacımız olan Konstantin'i devirmek bunu pek olası kılmıyor. Bana *borçlu*. Yine de, artık birlikte çalışıyor olsak bile iki adım önde olmalıyım. Bana ihanet edebileceğine dair en ufak bir koku alırsam, tamamlamam gereken işi bitiririm.

Sonraki birkaç dakikayı banyoda elimi yüzümü yıkayarak geçiriyorum.

Uzakta geçirdiğim zaman içinde saçlarım uzadı ve sakallarım hoşuma gitmeyecek kadar dolgunlaştı. Yakında Moskova'ya döneceğim. Mağara adamı gibi görünmemeyi tercih ederim. Dizüstü bilgisayarım yine çalışıyor.

Luka'dan yeni bir mesaj aldım, ekinde bir video dosyası var. Elim fare altlığının üzerinde , içimden hafif bir titreme geçiyor. En son ne zaman bu

kadar gergin olduğumu hatırlamıyorum. I

Bunun *gerçekten* iyi görünmesi gerekiyor. olan hayatlar var.

Oynat'a

tıklıyorum.

Ve

gülümsüyor

um.

CHAPTER 32

I Elbisemin içinde rahatsız edici bir şekilde kayıyorum. Her ne kadar güzel olsa da, fazlasıyla vücuda oturuyor. Küçük bebek şişliğini daha da belirginleştiriyor. Ben kendim değilim bilinçli ya da başka bir şey. Elbise beni *Tiffany'de Kahvaltı* filminin açılışındaki Audrey Hepburn gibi hissettiriyor, sadece kendim için seçeceğim bir şey değil. Bir megaloman için süslenmem gerektiği gerçeği, bu deneyimi çok daha zevksiz hale getiriyor.

Charlotte davet edildi. Büyük ihtimalle bana eşlik etsin diye, ama içimden bir ses bundan daha fazlası olduğunu söylüyor. Acaba Konstantin onu yerleşkede yalnız bırakmak istemediği için mi? Etrafıma baktığımda, tüm korumaları fark etmeden edemiyorum. *Herkes* burada. Güvenlik çok sıkı. Bize en kısa tasmalar verilmiş ama nedenini bilmiyorum. Havadaki ağır gerilim içimi düğüm düğüm ediyor.

Şehir merkezindeki şık bir ziyafet mekanına vardığımızda, birden nedenini anladım.

Bu bir parti, şimdiye kadar gördüklerimin en abartılısı. Catherina Moskova'nın yarısının davetli olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Daha önce bu kadar çok insan gördüğümü sanmıyorum. Birkaç ay önce hizmet etmek zorunda kaldığım çılgın performans sanatı partisiyle kıyaslandığında, bu bambaşka bir aşırılık seviyesinde.

Zenginlerin en zengini, güçlülerin en güçlüsü, hepsi burada tek bir çatı altında. Kıyafetleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Son model smokinler, gösterişli ve ışıltılı elbiseler. Erkeklerin parmaklarında kalın altın yüzükler, kadınlarında ise pırlanta ve inciler. İsimlerini, geçmişlerini bilmeme gerek yok... Her şey yüzlerinden okunuyor, yürüyüşlerinden anlaşılıyor.

Bu oda Rusya'nın seçkinleriyle dolu. Oligarklar, işadamları, Antonov Bratva'nın tamamı.

Ve hepsi bana bakıyor.

Belki yeni bir yüz olduğum için, belki de canlı kızıl saçlarım yüzünden. Dar elbisem olmasa bile, doğal özelliklerim herkesin soluk tenine ve koyu renk saçlarına karşı beni yanan bir alev gibi öne çıkarıyor.

"Yakın durun," diye uyarıyor Catherina, önde yürürken. "Buradaki yaşlı adamlardan uzak durmak için elinden geleni yap."

Charlotte kaşlarını çatıyor, koluma bir can simidi gibi yapışıyor. O da güzel bir elbise giymeye zorlanmıştı ama onun kadar gösterişli değildi. "Neden?" diye soruyor en iyi arkadaşım.

"Biraz... *tutucu* olabiliyorlar."

Charlotte'un elini sıkıca tutarak yanağımın içini çiğniyorum. "Eski kafalı, güce aç despotlar mı? Kim tahmin edebilirdi ki?"

Konstantin'i gördüğümde neredeyse tam yerine oturuyordu. Büyük balo salonunun en önünde, siyah papyonlu beyaz bir smokin giymiş halde duruyor. Etrafı aynı derecede varlıklı parti misafirlerinden oluşan küçük bir kalabalıkla çevrili, hepsi de onun her sözünü bekliyor. Konstantin göğsü kabarmış, başı dik bir şekilde duruyor. Daha iyisini bilmesem, cilalı karo zeminler, altın kemerli pencereler ve başının üzerinde asılı duran büyük kristal avizeler karşısında onu muhteşem bir çar sanabilirdim.

Yaklaştığımızı fark ediyor, neşeli bir kahkaha ile genişçe gülümsüyor. "Ah! Hoş geldiniz, hoş geldiniz. Gelebildiğinize çok sevindim." Konstantin Catherina'nın elini tutuyor ve asil bir şövalyeymiş gibi parmak eklemlerinin arkasını öpüyor. Partinin diğer konuklarını kandırdığı kesin ama ben daha iyi biliyorum. Sonra bana yaklaşıyor ve elimi tutmaya çalışıyor.

çekiliyorum. "Yapma."

Konstantin rahat bir sırtış takınır. "Şimdi, şimdi, Aurora. Uslu durmayı öğrendiğini sanıyordum."

"Beni evcilleştirebileceğini sanıyorsan başka bir şey düşünüyorsun." "Gerçek bir Bratva prensesi gibi konuştun."

Dişlerimi sıkıyorum. "Bana öyle deme."

"Güzel. Ama taşıdığın çocuğun Antonov kraliyet ailesinin bir sonraki üyesi olacağını inkar edemezsin."

Elim içgüdüsel olarak karnımı örtmek için aşağıya iniyor. Onunla ilgili her şey -uzun bakışlarından tatlı sözlerine kadar- kendimi kirli hissetmeme neden oluyor. "Ne?"

ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bizi buraya getiriyorsun. Bizi kilit altında tutmak senin için daha güvenli değil mi?"

Konstantin'in sırtışı hafifçe küçüldü. Bana elini uzattı. "Gel. Dans edelim."

"Bunun ihtimali çok düşük."

"Sormuyorum Aurora." Ses tonunda bir tehdidin sınırını duyabiliyorum. Konstantin elimi sıkıca kavıyor ve kulağıma hırlamak için yaklaşıyor. "Uslu durmanı öneririm. Sana bu ayrıcalıkları verdim ama aynı zamanda seni hayatının geri kalanında karanlık bir bodruma da kapatabilirim. Anlıyor musun?"

Yutkunmaya çalışıyorum ama dilim şişmiş gibi hissediyorum ve boğazım çok daralıyor. Ruh halinin bir anda değişebilmesi çok ürkütücü. Beni balo salonunun ortasına götürmesine izin verirken midem çalkalanarak bir kez başımı sallıyorum. Köşeye kurulmuş yaylı çalgılar dörtlüsü hafif bir vals çalıyor, hareketli müzik havayı dolduruyor. Üzerimizdeki tüm gözlerin biraz daha farkındayım.

Konstantin liderlik ediyor, müzikle birlikte hareket ediyor. Bir kolunu belime dolamış, elimi o kadar sıkı tutuyor ki acı veriyor. Tüm bunlara rağmen, tenimi soğuk ve nemli bırakan nazik bir rahatlıkla gülümsüyor.

"Cidden," diye homurdanıyorum dans pistinde dolaşırken nefesimin altında. "Beni buraya getirmenin ne anlamı var?"

"Sana hava atıyorum." "Ne?"

"Neden?"

"Çünkü herkesin bilmesini istiyorum."

"Bilmek mi?" Yankılanıyorum, kafatasımın içindeki dişliler gıcırıyor ve tütüyor. Ve sonra aklıma geldi. Dar elbise. Bir varis isteme takıntısı.

Tüm bu *insanlar-tanıklar*. Bu, Antonov hattının sona ermediğini herkese göstermenin hastalıklı bir yolu. Yaşıyor, iyi durumda ve hafife alınmamalı.

"Sen hasta bir piçsin," diye tıslıyorum.

"Benimle nasıl konuştuğunuza dikkat edin. Siz ve çocuğunuz resmen hedef tahtasındasınız. Bu oda en yakın müttefiklerimle dolu olabilir ama düşmanlarımdan bebeği öğrenmesi an meselesi."

Tüylerim diken diken oldu. Sanırım onun ayakkabılarına hasta olacağım.

"Artık seni korumak için güvenebileceğin tek kişi *benim*," diye devam ediyor. "Birlikte kaçmakla ilgili tüm düşüncelerine elveda de.

benim küçük prensim. Düşmanlarım çok uzaklara ulaşabilir ve eminim seni ele geçirmek için can atıyorlardır."

"Peki ya Mikhail? Neden benim çocuğuma da ihtiyacınız var?"

"Buna hazırlıklı olmak denir, tatlım. Bizim işimizde yedek bir varise sahip olmanın yanlış bir tarafı yok."

Başım dönüyor. Tüm bu dönme, tüm bu ezici şatafat ve ihtişam... Karada boğuluyorum ve yardım çağırmaya çalışırsam daha hızlı batacağıma dair bir his var içimde. Kıyıdan kilometrelerce uzaktayım, *evden* kilometrelerce uzaktayım. Ve rahatlamak için koşmayı düşünebileceğim tek kişi burada bile değil. Ve onu düşündüğümde, sanki onu ben çağırmışım gibi görünüyor.

Mikhail.

Geniş kapıdan odaya adımını atar. Etrafındaki insanlar Kızıldeniz gibi ikiye ayrılır, o içeri girerken ona geniş bir alan bırakırlar. Bu durum için giyinmemiş - gelip gittiği gün giydiği aynı geri dönüşümlü kıyafeti giyiyor - ama hala her zamanki gibi yakışıklı ve nefes kesici. Herkes ona bakarken, o sadece bana bakıyor.

Tek bir kelime bile etmeden, görünmez bir güç tarafından birbirimize doğru çekiliyoruz. Kollarını bana doluyor, kendimi evimdeymişim gibi hissediyorum. Soğukkanlılığımı korumak için elimden geleni yaparak onun içinde eriyorum. Mikhail beni öpücüklerin en şefkatlisiyle selamlıyor, dudaklarımız mükemmel bir şekilde birbirine geçiyor. Çok uzun zaman oldu, *çok* uzun. Ayrı geçirdiğimiz haftalar sonsuzluk gibi gelmişti ama şimdi aniden bütün, eksiksiz ve güvendeyim.

"Ben de seni özledim," diye mırıldanıyor
dudaklarıma karşı. Kalbim küt küt atıyor.

"Mesajımı aldın mı?"

Mikhail bana neredeyse belli belirsiz bir baş selamı veriyor. "Konuşacak çok şeyimiz var ama burada değil."

"Doğru."

"İşte " Konstantin kıkırdayarak herkesin dikkatini üzerimize çekiyor - her ne kadar herkes zaten bakıyor olsa da. "Günün adamı."

Mikhail, amcasıyla benim arama girmeden önce kulağıma "Arkamda kal," diye fısıldıyor.

Konstantin açık bir aşinalık gösterisiyle Mikhail'in yanına gider ve ellerini omuzlarına koyarak kocaman bir gülümsemeyle onu her iki yanağından birer kez öper. "Evine hoş geldin sevgili yeğenim. Sanırım her şey yolunda gitti?"

Mikhail hoşnutsuz bir öfkeyle elini cebine atar ve telefonunu çıkarır. Konstantin'in açık avucuna bir tokat atar. "Tamamdır."

Ekranda bir video sıraya girer. Konstantin oynat tuşuna basıyor. Ses kısık ama inleyen, yalvaran, hayatı için yalvaran bir adamın kusursuz sesi kulağıma ulaşıyor. O kadar çaresiz, kalbi kırık ve ürpertici ki tüylerim diken diken oluyor. Tam da daha kötüsü olamaz diye düşünürken-

Bir silah sesi duyuldu.

Yere inen bir bedenin sert gümbürtüsü.

Bakmamam gerektiğini biliyorum ama hastalıklı bir merak beni ele geçiriyor. Mikhail'in arkasından eğilip Konstantin'in elinde oynatılan videonun son birkaç saniyesini yakalıyorum. Ekranda ölü bir adam var, yüzü kan içinde ve vücudu hareketsiz.

Yumuşak, dehşet dolu bir nefes alıyorum. Yüce Tanrım... Mikhail gerçekten birini mi öldürdü? Bu yüzden mi ne yaptığını görmeyeceğimi umarak önüme geçti? Etraftaki diğer konukların hiçbiri uzaktan bile rahatsız görünmüyor, bu da başlı başına rahatsız edici bir durum. Soğuk, duygusuz katillerle dolu bir odadayım.

Ve Mikhail, isteyerek ya da istemeyerek, onların saflarına katıldı. *Kesinlikle* hasta olacağım.

Konstantin onaylarcasına başını sallar ve Mikhail'e telefonunu geri verir. "Aferin, Misha." Balo salonunun tamamına hitap etmek için döner. "Bayanlar ve baylar, bir duyuru yapacağım." Son fısıltıların kesilmesini bekler. "Kadeh kaldırmak ve şimdye kadar oğlum ve varisim olarak gördüğüm yeğenime tekrar hoş geldin demek istiyorum. Lütfen onu ve sevgilisini içtenlikle alkışlayın."

İnsanlar alkışlıyor, tezahürat yapıyor ve öylesine umursamaz bir havayla tebriklerini sunuyorlar ki, bu beni uyuşturuyor. Konstantin haklı. Artık sırtımızda hedeflerimiz var. Moskova'nın tüm seçkinleri kim olduğumuzu biliyor. Kaçmaya çalışsak bile, bu insanlar yüzümüzü biliyor. Dünyanın hiçbir yerinde güvende olamayız. Ellerim ve ayaklarım bağlı olmayabilir ama kapana *kısıldım*.

"O değil mi..." Yan tarafta birinin fısıldadığını duydum.

"CyberFort'un CEO'su değil mi o?" diye ekliyor birisi komplocu bir tavırla. "Tanıdık geldiğini düşünmüştüm."

"Kahretsin, Antonov'lar iyi bağlantılara , değil mi?"

"Bu bizim işimize yarayabilir," diye mırıldanıyor bir başkası.

Konuşmaları bastırıyorum. Sadece uzanmak, bir topun içinde kıvrılmak istiyorum. Beni devrilmekten alıkoyan tek şey Mikhail'in elinin sıkı baskısı.

Sırtımın küçük kısmına. Gözleri göbeğimde oyalanıyor, koyu renk gözlerinin ardında huşu dolu bir bakış var.

Huşu ve dehşet.

"Bu..." diye mırıldanıyor.

"Benim mi?" Başımı sallıyorum.

Tanrı olsun. "Evet, benim."

CHAPTER 33

MIKHAIL

I Aurora'nın gözümün önünden ayrılmasına izin verme. Artık çocuktan haberdar olduğum için koruma içgüdüm kontrolden çıktı. Konstantin'e bırak beni

hamilelik hakkında karanlık. Kontrolü bu şekilde elinde tutuyor, etrafındaki herkesi mümkün olan son ana kadar dengesiz tutuyor ve kendisine bağımlı olmalarını sağlıyor. Artık Aurora ve bebeğim açığa çıktı ve geri dönüşü yok, onları saklamak yok. Müttefiklerimize ve düşmanlarımıza bu kadar açık bir şekilde onay sonra olmaz.

"Oğlum," diyor Catherina, yüzümü kavramak için yaklaşıırken. "Tekrar hoş geldin."

Midemin çukurunda huzursuz bir his kaynıyor. Esir tutulan biri için, kesinlikle eğleniyor gibi görünüyor. Bir şeylerin ters gittiğini anlamak için ona bakmama bile gerek yok. Aurora'nın elimi tutuş şeklinden, parmaklarının benimkilerin arasında sıkıca kenetlenmiş olmasından. Catherina'nın gözlerinin içine bile bakmıyor. En büyük ipucum Aurora'nın oda arkadaşının burada olması.

Konstantin neden Charlotte'u yanında getirme zahmetine katlanmıştı ki? Onu serbest bırakmak, hatta öldürmek daha kolay olurdu. Charlotte'u hayatta tutmanın stratejik bir nedeni olduğunu düşünemiyorum. O yarım kalmış bir iş, mantıklı bir Bratva üyesinin uğraşmayacağı bir iş. Biri müdahale etmiş olmalı. Nüfuzu olan biri.

Ve aklıma gelen tek kişi annem.

Onun motivasyonlarını anlıyormuş gibi yapmayacağım ama amacı gayet açık. Geri dönmek istiyor. Sürgünde geçirdiği onca yıldan sonra, Catherina geliyor gibi görünüyor. Bu hayat ona eski bir eldiven gibi uyuyor.

"Benimle," diye .

"Peki sen nereye gittiğini sanıyorsun?" Konstantin kıkırdarak sorar.

"Aurora kendini iyi hissetmiyor. Bütün akşam onu ayakta tuttunuz. Onu tuvalete götürüyorum."

"Ve annenin de seninle gelmesini mi istiyorsun?"

"Annelik hakkında benden daha çok şey biliyor."

Konstantin omuz silkiyor. "Pekâlâ. Hiçbirinizin kaçma riski olmadığını biliyorum. Öyle olsaydınız ne kadar kötü sonuçlar doğururdu bir düşünün. Yapmanız gerekeni yapın ve partinin geri kalanının tadını çıkarın. Kabul töreninizin ikinci aşaması yarın başlıyor."

Gözlerimi devirmemek için irademin her zerresini kullanmam gerekiyor. Her gün, her dakika üzerimizde kontrol ve nüfuz sahibi olmak zorunda mı? Aurora'nın elini tutarken diğer elimle Catherina'yı üst kolundan kavıyorum. Mekânın tuvaletlerine doğru ilerliyoruz. Bizi özel bir tualete kilitliyorum.

Şaşırtıcı derecede geniş, kulak misafiri olma endişesi olmadan üçümüz için yeterince büyük. Makyaj aynalarından birinin yanında yastıklı bir tabure var. Hemen Aurora'nın oturmasına yardım ediyorum, hâlâ elini tutuyorum. Uzakta geçirdiğim onca zamandan sonra, yakın zamanda onu bırakmaya hiç hevesli değilim.

Catherina'ya ters ters bakarak, "Konstantin'e seni nerede bulacağını sen söyledin," diye suçluyorum.

Sonunda ikiye ikiye bir araya getirdim.

Annem kırılmış gibi davranma nezaketini bile göstermiyor. "Mesele şu ki artık hepimiz aynı fikirdeyiz," diyor. "Hepimiz tek bir şey istiyoruz, o da Konstantin'in yerin altı metre altına gömülmesi."

"Onu bu işe bulaştırmak zorunda değildin." "Sanırım sürüklediğimi göreceksin."

"Peki ya çocuk?" Tersledim. "Torununuzu nasıl bir tehlikeye atmak üzere olduğunuzu fark etmek için bir an bile durdunuz mu?"

"Hamileliğinin beni şaşırttığını kabul ediyorum ama yine de bu bir fırsattı."

Aurora acı bir şekilde, "Evet, beni itaatkâr tutmak için," diyor.

Hissettiğim ihanet kelimelerle anlatılamaz. Büyürken Catherina'ya yakın olduğumu söyleyip yalan söylemeyeceğim. O sadece unvan olarak bir anneydi; vücudunda şefkatli bir kemik bile yoktu. Her zaman çok sert, çok soğuktu ve bu yüzden kardeşlerimi kendim büyüttüm. Dimitri için birinin orada olması gerekiyordu,

Pyotr ve Luka çünkü *o* hiç öyle olmadı. Amerika'ya kaçtığımızda, o kendini kilit altına alırken ailemin kırık parçalarını toplayan *bendim*. Bizi ayakta tutan, kendim için bir şeyler yapan, o hiç karşılık vermese de ona bakmaya çalışan bendim.

Bana borcunu böyle mi ödüyor? Hayatımı mahvederek, Aurora'yı sıradan bir piyon gibi dahil ederek.

"Bunun için seni affetmeyeceğim," diye homurdanıyorum. Damarlarımda dolaşan beyaz öfke yüzünden zar zor cümleler kurabiliyorum. "Çok ileri gittin."

"Benden istediğin kadar nefret et, Misha," diye fısıldıyor annem soğuk bir sesle. "Bu iş sonuçlandığında beni bir kenara atabilirsin, umurumda değil."

Ben de sesimi fısıltıya kadar alçaltıyorum. "İş mi? Konstantin'i öldürmekten mi bahsediyorsun?"

"Sadece öldürmek değil. *Yok et*. Sahip olduğu her şeyi istiyorum. Parasını, bölgesini, gücünü, *hayatını*. Onu parçalayana kadar durmayacağım."

"Sen aklını kaçırmışsın."

"Evet, sanırım öyle. Benimle çalışman ve iyi tarafımda kalman için bir neden daha. Sence de öyle değil mi Aurora?"

Ona bakıyorum. Konuşmamız boyunca sessiz kaldı. Onu tam olarak suçlayamam. Yanımda titrediğini hissedebiliyorum, ama bariz korkusuna rağmen Aurora başını dik tutuyor ve cesur bir yüz ifadesi takınıyor. Zorluklar karşısındaki gücüne hayranım. Henüz yıkılmadı, gözlerindeki ateş henüz sönmedi. İmkânsız bir durumda kapana kısıldığımızı biliyoruz ama umutsuz değiliz.

Aurora yumuşak bir sesle, "Bir plan üzerinde çalışıyoruz," diyor. "Çılgınca ama işe yarayabilir."

"Sonra anlatırsın," diye cevap veriyorum. "Burası yeri değil."

Başıyla onaylıyor. Koridorun hemen aşağısında Konstantin varken oyun planımızı tartışmak aptallık olur. Köşede kimin pusuya yatmış olabileceğini kim bilebilir? Her yerde gizli mikrofonlar ve kameralar varsa ve her hareketimizi izliyorlarsa hiç şaşırman. Ne de olsa Konstantin Soğuk Savaş sırasında iktidara geldi. KGB'deki dostlarından birkaç numara kapmış olması çok muhtemel. Konuşmayı fısıldadığımız için minnettarım.

Catherina konuşmadan önce aynada görünüşünü kontrol eder. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, partiye tekrar katılacağım. Burada çok uzun süre saklanmayın. O piçin ona karşı komplo kurduğunu düşünmesini istemem."

O kadar yorgunum ki cevap verecek bir şeyim yok. Beni rahat bırakmasını istiyorum. Aurora'nın bir an olsun huzur bulmasını istiyorum. Son birkaç haftanın onun için nasıl geçtiğini hayal bile edemiyorum, Konstantin'in onu neredeyse boğarcasına tutuşunu. Kapı sonunda kapandı. Aurora ve ben sonunda yalnız kaldık.

Önünde diz çöküyorum, ellerimi hafifçe dizlerinin üzerine koyuyorum. Çenemi yukarı kaldırıp ona bakıyorum, Aurora'nın saçları yüzünün iki yanını örtüyor. Gözyaşları ve yorgunluktan kenarları kızarmış bebek mavileri görünüyor. Bunca zamandır içinde tutuyordu; rahatlamasını, ıstırabını, dehşetini.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye soruyor, inleyerek. Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Çok korkmuştum. Çok-" Hıçkırıyor, burnunu siliyor. Sesi ince, küçük ve kırık çıkıyor. "Seni çok özledim Mikhail. Çok endişelendim. Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım!"

Onu kollarımla sarıyorum, kalbim göğsümde acıyla çarpıyor. Boynumun kıvrımına doğru ağlıyor, umutsuzca bana yapışıyor, parmakları neredeyse pençeleriyle gömleğimi delip tenime giriyor. Beni incitmek istediği için değil, ama bırakmaya korktuğu için. Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Onun korkusu benim korkum. Tek yapabildiğim saçlarına, şakaklarına, yanaklarına öpücükler kondurmak.

"Buradayım tatlım," diye mırıldanıyorum tenine karşı. Tanıdık şeftali kokusu burnuma doluyor. Kahretsin, ona tekrar sarılmak çok iyi hissettiriyor. Doğru, eksiksiz hissettiriyor, sanki sonunda ruhumun kayıp bir parçasını bulmuşum gibi. "Özür dilerim Aurora. Tüm bunlar için."

Başını sallıyor ve avucunun içiyle gözlerini siliyor. "Lütfen bana her şeyin yoluna gireceğini söyle. Lütfen. Sadece senden duymaya ihtiyacım var."

"Her şey yoluna girecek," diye güvence veriyorum ona, yanaklarını nazikçe okşayarak. "Ne olursa olsun seni ve bebeği koruyacağım. Buna söz veriyorum."

"O adamı gerçekten öldürdün mü?" diye fısıldıyor.

Başımı hafifçe sallıyorum, hareket neredeyse algılanamaz. "Kamera hileleri, hepsi bu."

Aurora derin bir nefes alıyor, elimi tutup karnına götürürken hafifçe burnunu çekiyor. Parmaklarımı karnına bastırıyor. Taşıdığı hayatı düşündüğümde içimi harika bir sıcaklık kaplıyor. Bu şiddet, entrika ve arkadan bıçaklama dünyasının ortasında, bu iyi bir şey.

"Keşke sana daha iyi koşullar altında söyleyebilseydim," diyor zayıf bir kahkaha .

Öne eğildim ve onu şefkatle dudaklarından öptüm. "Her iki durumda da, mutluyum."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "İlk başlarda yanında olup sana yardım edemediğim için üzgünüm ama artık buradayım. Neye ihtiyacın olursa bana söyle, tamam mı?"

"Konstantin'i öldür," diye fısıldıyor, o kadar sessiz ki neredeyse anlamıyorum. Bu sadece ikimiz için bir komplo.

Ona bakıyorum. Hiç bu kadar kararlı görmemiştim. Korktuğunu biliyorum ama ikimiz de bundan kaçış olmadığını anlıyoruz. Eğer bu işten canlı çıkmak istiyorsak Konstantin'in ölmesi gerekiyor ve onu kendi ellerimle öldürmeliyim.

"Üzerinde çalışıyorum," diye söz veriyorum. "Ama bu bir gecede olamaz. En sadık takipçilerinin misilleme olarak peşimize düşmesini istemiyorsak tabii. Sabırlı olmamız ve her seferinde bir adım atmamız gerekecek."

Aurora sadece bir kez başını sallıyor. Yüz ifadesi daha sert, okuması daha zor. Soğukkanlılığın değerini öğrenmeye başlıyor. Onlara çalışacak bir şey vermezseniz kimse ne düşündüğünüzü anlayamaz.

"O zamana kadar ne yapacağız?" diye soruyor.

"Onun verdiği rolleri oynuyoruz. Varis ve onun kadını. Dediğini yapacağız, bizden şüphe etmesi için bir sebep bırakmayacağız. Bu bize satranç taşlarımızı yerleştirmek için zaman kazandıracak."

"Sence ne kadar sürer?"

"Birkaç hafta. Birkaç ay. Birkaç yıl. Söylemesi zor. Bunun aşamalı görünmesini istiyoruz. Gerçekçi. Oraya çıkıp, tüm dünyada en sevdiğimiz kişiymiş gibi davranamayız. Bu uzun bir oyun Aurora. Eğer ondan kurtulacaksak, başına gelebileceklere hazır olduğunu bilmem gerek."

Bir elini karnına koyuyor, kaşları endişeyle çatılmış. "Bu işte beraber miyiz?"

"Her zaman, *Kisa*. Her zaman."

CHAPTER 34

"M limon cevheri!" Charlotte muhafıza elleriyle limon şeklini taklit ederek şöyle der. "Le-mons. Limon mu? ama dostum.

Aşeriyor. Hamile bir bayanı gerçekten bekletecek misin?"

Kapıda görevli gardiyan rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. İngilizce bilmediği belli, ama dürüst olmak gerekirse Charlotte Rusça öğrenmek için hiç çaba sarf etmemiş.

Bugün çay salonunda oturuyoruz, ancak Mikhail yokken hala doğu kanadına hapsedilmiş durumdayız. Bize çeşitli meyveli hamur işleri servis edildi, kırıntılar ara sıra tüm öğleden sonra okuduğum kitabın içine düşüyor.

Yavaş ama emin adımlarla, günler geçtikçe bize biraz daha fazla özgürlük verildi. Charlotte'a koridorun sonunda kendi odası verildi, ama yine de zamanının çoğunu benim odamda geçiriyor. Catherina... bir yerlerde. Kendi işiyle uğraşıyor, hâlâ Antonov Bratva muhasebecilerinin isimlerini araştırıyor. Onları bulana kadar görevimi tamamlayamam.

Bir yanımla bilerek mi oyalıyor, kendini kraliçe gibi yaşamaya mı kaptırdı diye merak ediyorum. Bazen pencereden onu arabaya binerken ve bir yere giderken izliyorum. Belli ki Konstantin ona benden daha çok güveniyor ama benim de zamanım gelecek. Tasmamın gevşediğini şimdiden hissedebiliyorum.

Titrek, gergin ama gerekli bir rutinin içine düşüyoruz. Mikhail günlerinin çoğunu uzakta geçiriyor, amcası tarafından Tanrı bilir ne yapması için çağrılıyor. Bratva işlerini asla benim ya da malikânedeki diğer kadınların önünde konuşmazlar ama Konstantin'in bir gün içinde ne gibi hainlikler yaptığını bilmek de istemem zaten.

Bana tahsis edilen muhafızların sayısı değişmiyor. Hâlâ toplamda altı kişiler, hepsinin yüzünü artık kolayca tanıyabiliyorum ama bir şeyler benim lehime değişti. Odaklanamıyorlar. Bir zamanlar Konstantin beni yüksek değerli bir mahkûm olarak gördüğü için tetikte olan gardiyanlarım artık daha gevşek bir tavır takınıyor. Günlerimin bu kadar tahmin edilebilir olmasının bir nedeni var. Sıkıcı. Çok sıkıcı olduğu için de gardiyanlarım dikkatsizleşiyor.

Bu da benim için gayet iyi.

"*Limony*," diyorum Rusça. "Zencefil çayım için-diya *moyego imbirnogo chaya*." Aksanım ağır ve kelimeler ağızımda tam olarak doğru durmuyor, ama yine de inkar edilemez bir ilerleme var.

Adının Alexi olduğunu öğrendiğim gardiyan beni anlıyor gibi görünüyor, çünkü kısa bir süre düşündükten sonra "*Ya skoro vernus*" diyor, bunun geri döneceğim anlamına geldiğinden eminim.

Charlotte yanıma otururken gülüyor. "Oldukça iyi gidiyorsun. Mikhail sana özel ders mi veriyor?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ne ima ettiğini anlamıyorum."

"Oh, lütfen. Duvarlar gerçekten çok ince. O döndüğünden beri iyi bir uyku çekemedim. Tavşanlar gibi sevişmeye *bir* geceliğine ara verebilir misin?"

Kulaklarım yanıyor. "O kadar gürültülü değiliz."

Alexi elinde küçük bir kase dolusu limonla döndü. Benim için sehpanın üzerine koydu.

Kibarca gülümsedim. "Teşekkür . *Spasibo*."

"*Pozhaluysta*." *Bir şey değil*. O da gülümsüyor. Bana nezaketle davranan tek gardiyanlardan biri. Koyu kahverengi saçları kısa kesilmiş, yüzü sinekkaydı traşlı. Yüzünü bir avuç yara izi kaplıyor; birkaçı kaşının üstünde, biri de dudagının hemen üstünde, birkaç yıl önce yarılmış olmalı.

Alexi oradan ayrılır ve kapıdaki görevine geri döner, koridora doğru bakarak tehlikeye karşı gözünü dört açar -gerçi böyle bir tehlike yoktur. Son zamanlarda, özellikle de Konstantin sürekli iş seyahatinde olduğu için, yerleşkede işler oldukça sessiz ve sakin gidiyor. Açıkçası bu benim için sorun değil. Ne kadar az evde olursa, onun düşüş gününe o kadar çok hazırlanabilirim.

Elimde sadece bir tereyağı bıçağı varken limonları ikiye bölmek zor ama ev personeli silah olarak kullanılabilecek hiçbir şeyin yanına yaklaşmama izin vermiyor. Sanırım yeterince uğraşırsam

ama dört aylık hamileyim ve bunu öğrenmemeyi tercih ederim.

Alexi bakmıyorken yarım limonlardan birini sıkıyorum ve suyunu çay fincanımın dibinde biriktiriyorum. İçinde başka bir şey yok, sadece asit var. Parmağımın ucunu sıvıya batırıyorum ve kitabımın boş arka sayfalarından birine yazmak için kullanıyorum.

"Bunu yapmayı nereden öğrendin ki?" Charlotte gözlerini Alexi'den ayırmadan bana soruyor. Eğer Alexi hapsiye girerse, durmamı işaret etmek için ayağının ucuyla gizlice bana vuruyor. Yakalanmadığımdan bu şekilde emin oluyoruz. Ben kodlamanın ortasındayken o benim gözcüm oluyor.

Doktor muayenehanesine gitmelerim artık eskisi kadar sık değil. Her hafta bir ziyaret aşırı ve Konstantin'in çok fazla soru sorması isteyeceğimiz son şey. Kod satırlarımı daha sonra aktarmak üzere kitaplarımın arkasına yazmak zorundayım. Limon suyu kuruduğunda, kimse daha akıllı olmaz.

"Annemin eski casus kitaplarından birinde okumuştum. Çok basit şeylerdi ama hep aklımda kalmıştır."

"Oğlum, diyeceğim."

Dışarıda, tozlu kaldırımda yuvarlanan tekerleklerin çıtırtısını, hızla açılıp kapanan araba kapılarının sesi takip ediyor. Kalbim küt küt atıyor. Arabaların gelişi ve Alexi'nin telsizinden gelen gardiyan seslerinin tek bir anlamı olabilir.

Koltuğumdan fırladım. Mikhail evde.

Genelde malikânenin girişinden dışarı adım atmama izin verilmez ama bugün bir istisna gibi görünüyor. Her yerde korumalar var, bu yüzden başkaları ya da kendim için bir tehdit oluşturmuyorum. Mikhail'i görür görmez yanına koşuyorum ve keyifli bir kıkırdamayla onu öpüyorum. Ev gibi kokuyor.

Yüzünü gördüğümde çok üzüldüm. Her gün eve morarmış ve kanlar içinde geliyordu. Bunun kabul töreninin ikinci aşamasıyla ilgili bir şey olduğundan eminim ama Mikhail bana ayrıntıları anlatmayı reddediyor. Bana tek söylediği *antrenman* yaptığı ve bunun *önemli bir şey olmadığı*.

Yine de kör değilim. Ne tür bir eğitim bir adamı her gün dayak yiyip ölüme terk eder? İyi bir şey değil. Hem de hiç.

" hoş geldin!" Ona sıkıca sarıldım. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Mikhail kıkırdıyor. "Sadece birkaç saatliğine gitmiştim, *Kisa*."

"Korkarım bu benim hatamdı," diyor Konstantin, elimi tutmak için bir adım öne çıkarak.

Parmak eklemlerimin arkasına hafif bir öpücük konduruyor. Dokunuşu karşısında irkilmemek için tüm gücümü harcıyorum. Çeneme bir yumruk indirmek için içimden sessizce ölüyor olsam da ona tahammül edebiliyormuş gibi davranmakta oldukça başarılı oldum. Görünüşü korumak düşündüğümünden daha zor olmaya başladı.

"Küçük prens bugün sana nasıl davranıyor?" Konstantin karnıma bakarak bana soruyor. Artık bana dokunmaması gerektiğini öğrenmişti. Özellikle de Mikhail bu kadar yakınımnda gezinirken. Arkadaşça davranıyoruz ama *o kadar* da değil.

"Bu sabah fırtınalar koparıyordu," diye itiraf ediyorum gergin bir gülümsemeyle. Umarım ifadem ikna edicidir. En azından yalan söylemiyorum. Küçüküm günün her saatinde tekmelemeye başladı, bu onun güçlü ve enerjik olduğunun bir işareti.

"Bir şeyler atıştırmaya gidelim mi?" Konstantin sorar. "Birlikte bir aile yemeği yemek çok güzel olurdu, değil mi?"

Bunun aslında bir rica değil, üstü örtülü bir emir olduğunu artık biliyorum. Başımı sallıyorum, mümkün olduğunca dostça gülümserken koruyucu bir elimi karnımın üzerinde tutuyorum.

"Kulağa harika geliyor," diyorum.

Konstantin Mikhail'in omzuna vurur. "Git elini yüzünü yıka. Ben şefe akşam yemeğini hazırlatacağım."

Mikhail elini sırtımın küçük kısmına koyuyor ve beni içeriye doğru yönlendiriyor. Parmak eklemlerini kızartan morluklara ya da sol kaşının ve dudağının hemen üzerindeki küçük kesiğe bakmamaya çalışıyorum. Bu sabah giydiği kıyafetleri giymiyor ama dışarıdayken bunu ona soracak kadar aptal değilim.

Odamıza döndüğümüzde ve kapılar nihayet kapandığında, yaralarını inceliyorum. Bir iniltiyle yatağımızın kenarına oturdu.

"Sana ne yapıyor böyle?" Mikhail'in gömleğini çıkarmasına dikkatlice yardım ederken, sessiz ve çığınca bir fısıltıyla soruyorum. Göğsünde ve gövdesinde birkaç keskin kesikle birlikte altında daha da fazla bulmak beni endişelendiriyor. "Bu benim kabul törenimin ikinci kısmı," diye

homurdanıyor, hareketleri sertleşiyor

ve yüzünü acıyla sıkıyor.

"Kabul töreni seni blenderdan geçirmeyi mi içeriyor?"

"Sana söyleyemeyeceğimi biliyorsun Aurora."

"Neden olmasın?"

"Çünkü bu-"

"Bratva işi," diye araya giriyorum. "Biliyorum, biliyorum."

Mikhail yüzümü kavırıyor ve hafif bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Ben iyiyim, tatlım. Söz veriyorum. Bu sadece biraz eğitim. Beni şartlandırmak için."

Kesiklerinden birini gösteriyorum. "*Bu* eğitim mi?"

"Bir gün Antonov Bratva'nın başına geçebilmem için kendimi savunabilmem gerekiyor. En azından amcam böyle düşünüyor."

"Seni öldüresiye döverse yönetimi devralamazsın," diyorum acı bir şekilde, ellerim kalçalarımda.

"Kendini strese . Bu senin ve bebek için kötü olur." Mikhail burnumun ucuna yumuşak bir öpücük kondurarak beni şımartıyor.

Sessizce, başucumdaki masanın üzerine yığıdığım kitaplardan birini işaret ediyor. En yenisi en üstte duruyor, en son kodlama notlarımın olduğu kitap. Uzanıp kitabı ona uzatıyorum. İkimiz de omzumuzun üzerinden yatak odasının kapısına doğru temkinli bir bakış attıktan sonra kitabı açıp arkasındaki boş görünen sayfaları çeviriyor.

"Bugün çok şey yaptın mı?" diye soruyor.

"Okudum," diyorum, belki biri dinliyordur diye cevabım belirsiz. "Üç kitabın tamamını bitirdim. Bence kardeşlerin bu hikâyelerden bazılarını sevebilir," diyorum. "Sence onlara birkaç kopya gönderebilir miyiz? Özellikle Luka'nın ilgisini çekebilir."

Mikhail kaşlarını kaldırıyor. Benim yazdıklarımı anladığını söyleyebilirim. İkimizin de güvenilir bir bilgisayar erişimi yok, bu da keylogger virüsümde güncelleme yapamayacağımız anlamına geliyor. Her şeyi limon suyuna yazmaya başlamamın birçok nedeninden biri de bu. Programımı benim için bir araya getirebilecek ve tamamen bizim tarafımızda olduğunu bildiğim tek kişi Atlantik Okyanusu'nun diğer tarafında. Düşük bir ihtimal ama Dimitri, Pyotr ve Luka notlarımı alıp programı benim için uygulayabilirlerse, yakalanma riskim azalacaktır.

"Hepsini bitirdim," diye devam ediyorum. "Bence kardeşlerinin evde bir koleksiyon oluşturmaları iyi olabilir. Çok okur olduklarını biliyorum."

Mikhail başını sallıyor ve elimi hafifçe sıkıyor. "Bu iyi olabilir," diyor kayıtsızca. "Bu gece birkaç kitap gönderebilir miyiz bir bakayım, gerçi önce muhafızların kontrol etmesi gerekecek."

Kapı çalındı. Konstantin onu içeri davet etmemizi beklemeden içeri giriyor. Ağırlığımı rahatsız bir şekilde ayaktan ayağa kaydırıyorum. I

Konuşmamızın ne kadarını duyduğunu merak ediyorum. İekli konuşmalarından bir anlam çıkarabildi mi?

"Akşam yemeği birazdan hazır olacak," diyor hafif bir tonda. şüphelendiyse de bunu belli etmiyor. "Catherina Charlotte zaten alt kattaki yemek odasında bizi bekliyorlar."

Mikhail ayağa kalkar ve yakındaki gardıroptan yeni bir gömlek giymek için hızla hareket eder. "Beklettiğim için üzgünüm. Hemen geliyoruz."

Konstantin kitaplarımı bakınca kaskatı kesiliyorum. Sinirlerime rağmen gülümsemeye çalışıyorum ve Mikhail'in gömleğini giydikten sonra kırışıklıklarını düzeltmesine yardım ediyorum. Konstantin koleksiyonumu incelemek için komodinine doğru adım attığında boğazım düğümleniyor.

Bir kitap alıyor ve sayfalarını çeviriyor.

Nefesimi tutuyorum.

Konstantin kıkırdar. "Muhafızlar bana senin iyi bir okuyucu olduğunu söylediler. Sana daha fazla kitap almalarını sağlayacağımdan emin olabilirsiniz. Belki de boş odalardan birini kendi özel kütüphaneniz olarak kullanınız, ne dersiniz?"

Yutkunuyorum. Gülümse. Kendimi toparladım. "Çok nazıksınız, teşekkür ederim."

"Gel," diyor. "Sanırım bu akşam menüde ne olduğunu seveceksin. Beef stroganoff!"

Hafifçe gülüyorum. İnandırıcı bir ses. Belki başka bir hayatta oyuncu olabilirdim. "Oh, ne kadar lezzetli."

şef alınmasın ama dana straganof sadece fena değildi. Yemek masasında Mikhail ve Charlotte'un arasında oturuyor, yemeğe devam etmek için elimden geleni yapıyorum. Catherina masanın başında Konstantin'in yanına oturmuş, eski dostlar gibi sohbet ediyor. Elimde olmadan dişlerimi gıcırdatıyorum. Onun ikiyüzlülüğünü hâlâ atlatamadım. Bazen gerçekten kimin tarafında olduğunu söylemek zor.

Yanımda, Mikhail yemeğinden bir ısırık daha almaya çalışıyor, ancak sağ kolunu kaldırmaya çalıştığında irkiliyor. Diğer eli ise alçak bir homurtuyla kaburgalarına doğru uçuyor.

Elimi dizine koyuyorum. "İyi misin?" Fısıldıyorum.

Konstantin bunu fark eder -çünkü elbette fark eder- adeta bir engerek yılanı gibi saldırmak için herhangi bir hareket belirtisi beklemektedir. "O oldukça iyi," dedi.

diyor. "Endişelenmene gerek yok. Değil mi, Misha?" "Doğru," diye homurdanıyor Mikhail.

"Oh," diyor Catherina alçak sesle. "Onu Çukur'a mı atıyordun?"

Kulaklarım yanıyor. "Çukur mu?" Yankılanıyorum.

Catherina'nın benden daha çok şey biliyor olması mantıklı. Bratva yaşamına benden çok daha uzun süredir maruz kalıyor. Muhtemelen inisiyasyon süreçlerine, hiyerarşilerine ve iç yapılarına aşinadır. Garip ama bildiği her şeyi garip bir şekilde kışkırtıyorum. Keşke daha fazla bilgiye sahip olsaydım, etrafımdaki kaynaklara daha fazla erişimim olsaydı, Mikhail'e daha fazla yardım edebilirdim. Dikkat çekmememi ve fazla karışmamamı istediğini biliyorum ama bu beni gerçekten işe yaramaz hissettiriyor. Kodum dışında -İlk etapta etkinleştirebileceğim ya da etkinleştiremeyeceğim - günlerin geçmesine izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yok ve bundan *nefret ediyorum*.

"Önemli değil Aurora," diye homurdanıyor Mikhail.

Karşıdan Konstantin'in gözleri kararır. "Artık onu karanlıkta tutmaya gerek yok. O aileden biri, değil mi?"

"Ona yük olmamayı tercih ederim, amca."

"Çok uslu durdu," diye devam ediyor Konstantin. "Sanırım ona ipleri göstermenin zamanı geldi."

Yanımda, Mikhail kaskatı kesildi. "Amca-"

"Yarın bize katılacak. Kirişlerde bana katılacak."

"Çukur bir kadına göre bir yer değil," diye tıslıyor Mikhail. "Özellikle de onun durumundaki bir kadın için."

Konstantin elini kaldırarak Mikhail'e tartışmayı bırakmasını işaret eder. "Son birkaç haftada kaydettiğin ilerlemeyi görmesi için sabırsızlanıyorum. Yarın Ayı'yla karşılaşacaksın, değil mi?"

Mikhail derin bir nefes alır. "Öyleyim."

Konstantin şarabından bir yudum alır. "Mükemmel. Eminim çok eğlenceli bir öğleden sonra olacak. Aslında, hadi *hepimiz* gidelim."

Charlotte bana rahatsız edici bir bakış fırlatıyor. Catherina düpedüz memnun görünüyor, gözlerinin ardında manyakça bir şey var.

"Ne eğlenceli," diyor şarabını bitirmeden önce.

CHAPTER 35

MIKHAIL

DOnu affet.

Şimdiye kadar, Aurora'yı Bratva işlerinden uzak tutabildim. Bu onun yararına. Ne kadar az bilirse, o kadar az korkar. Daha az *yaralanır*. Evet, bu işte beraberiz ama onu en kötüsünden korumak için elimden geleni yaptım. Aurora bu hayat için fazla iyi, fazla masum ve tatlı. Elleri bu pis yeraltı dünyasından çoğunlukla temiz.

Ona Çukur diyoruz çünkü tam anlamıyla bir çukur. Moskova'nın eteklerinde, Antonov bölgesinin derinliklerinde eski bir hava hangarı. Hangar çok büyük, bir zamanlar İkinci Dünya Savaşı sırasında bir savaş pilotu filosuna ev sahipliği yapmış. O zamandan beri uçakların hepsi hizmet dışı bırakılmış, parçaları hurdaya ayrılmıştır. Geriye binanın koruyucu yapısı kalmış, içi ise neredeyse tamamen boşaltılmış.

Zemin kazılmış ve eskiden beton zeminin olduğu yerde derin, ürkütücü bir delikten başka bir şey bırakılmamış. Sağlam bir metal merdiven yerleştirilmiş ve çukura doğru yavaşça inerken kenarlara sıkıştırılmış. karanlıklaşıyor, az olsa güneş ışığı yerini floresanların mide bulandırıcı sarı parıltısına .

Konstantin ve muhafızları her seferinde bir merdiven inerek aşağıya inerler. Aşağıda, alıkoyduğu mahkûmların sabırsız iniltileri ve feryatları bir korku filmi havası yaratır. Catherina tereddüt etmeden onu takip eder. En ufak bir rahatsızlık duymuş gibi görünmüyor. Aurora ve Charlotte ise hayaletler kadar solgundur.

"Bizi idam falan etmeyecekler, değil mi?" Charlotte mırıldanıyor, sesindeki inkar edilemez titreme korkusunu ele veriyor.

Aurora'nın elini sıkıca tutarak onlara, "Çukura girecek olan siz değilsiniz," diyorum. "Size hiçbir zarar gelmeyecek."

Kaşlarını çatıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Aurora cesur bir yüz ifadesi takınıyor ama parmaklarındaki hafif titreme onu ele veriyor.

Alçalıyoruz. Aşağı indikçe hava daha da soğuyor. Sonunda kalın toprak duvarlar önümüzde beliriyor, ürkütücü ve kısıtlayıcı. Güçlendirildiklerinden hiç şüphem yok, ama yine de kendi üzerlerine çökecekleri ve bizi ağır molozların altına gömecekleri düşüncesi aklıma geliyor.

Gerçek dehşet aşağıda yatıyor.

Bir dizi büyük kafes uzak duvara yaslanmış durumda. Büyük masif ahşap çitılar parmaklıkların arasından geçerek Konstantin'in kilitlediği mahkumlar için dar bölümler-hücreler oluşturuyor. Oturma alanı olan bir gözlem güvertesi var, normalde günlük olarak kabul edilen küçük konforlarla tamamlanmış. Köşeye sıkıştırılmış bir ısıtıcı, rahat minderli sandalyeler, bol miktarda ışık ve en önemlisi de kaçma ihtimali olanları buraya çıkmaktan alıkoymak için yol üzerinde duran silahlı gardiyanlar.

Hava ter, kir ve kan kokusuyla ağırlaşıyor. Gözlem güvertesinin altında kare bir boks ringinin inkar edilemez yapısı var. Dört ahşap direktan oluşuyor ve dövüş alanını oluşturmak için etrafına basit bir ip bağlanmış. Sınırlarını terk etmek yeterince kolay, ancak ringin hemen dışına yerleştirilmiş silahlı muhafızlar izinsiz ayrılmamak için ikna edici bir neden.

Aurora gömleğimin kolunu kavradı. "Mikhail? Mikhail, burası neresi? Neden kafeslerde *insanlar* var?"

Ağzım kurudu. Tanrım, keşke zamanı geri sarabilseydim de birazdan olacıklara tanık olmak zorunda . Onu tüm bu zalimlikten, bu *gerçeklikten* korumak için çok uğraştım. Konstantin'in varisi olarak geri kabul edilmiş olmam sadakatimi kanıtlamayı bitirdiğim anlamına gelmiyor. Bu hiç bitmeyen bir süreç, sürekli emir alma ve sorgulamadan yerine getirme döngüsü. Aurora ve ben, onun aklındaki tüm şüpheleri ortadan kaldırmak için ne gerekiyorsa yapacağımıza karar vermiştik ve bu da bir istisna değil.

"Antonov bu," diye mırıldanıyorum acı acı. "Bu insanlar... Konstantin'e öyle ya da böyle ihanet ettiler. Ondan çaldılar, parasını ödemeyi reddettiler, ona ihanet ettiler."

Aurora'nın alt dudağı titriyor. "Bunun seninle ne ilgisi var? Sen... bu insanları *öldürüyor* musun?"

Yüzünü kavrayıp alnını kendime bastırıyorum. Nefesi yanaklarımı gıdıklıyor. "Onlara bir ders veriyorum," diye fısıldıyorum. "Konstantin'in emrettiği gibi. Çoğu serbest kalıyor ama onlara bize karşı gelmenin ne demek olduğunu göstermeden önce değil."

"Bunca zamandır yaptığın şey bu muydu?" diye soruyor, hayretle. "Neden bunu yapmak zorundasın?"

"Çünkü bana öyle söyledi." "Mikhail, bu doğru değil!"

Onu nazikçe susturuyorum, kendimi onunla Konstantin'in görüş alanı arasına yerleştirdiğimden emin oluyorum. Çoktan yerine oturmuş, soğuk ve çelik gibi bakışlarla onu izliyor.

"Antonov Bratva'nın her üyesi bu inisiyasyon aşamasından geçer," diyorum ona. "Bundan gurur duymuyorum ama yapılması gerekiyor."

"Onlara *nasıl* ders vereceksin?" diye sorar, gözlerinden yaşlar süzülür.

"Konstantin onların affedilmeleri için savaşmalarına izin veriyor. Eğer beni yere sererlerse, günahları affedilir. Affedilmezlerse, affedilene kadar burada kalırlar."

"Bu ."

"Katılmıyorum, *Kisa*."

"Kaç kişi seni yere sermeyi başardı?" Dişlerimi sıkıyorum. "Hiçbiri."

Gözleri şok içinde büyür. "Kazanmalarına izin veremez misin?"

"Eğer elimden geleni yapmazsam, Konstantin bunu anlayacaktır. Ve eğer öğrenirse, bu senin-"

"Ne?" diye soruyor. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

Keskin bir nefes çekiyorum. Tanrım, yorgunum ama şimdi pes edemem. "Benimle bir anlaşma yaptı Aurora. Performansımı sürdürdüğüm sürece size daha fazla ayrıcalık tanıyacağına söz veriyor. Kitaplar, doğu kanadına erişim, korumalarının sayısının azaltılması..."

Ağzı açık kaldı. "Bunların iyi davranışlarımdan dolayı olduğunu sanıyordum."

"İkisinden de biraz var," diye itiraf ediyorum. "Kararsız biri."

Amcam boğazını temizliyor. "Gel, Misha. Geçmemiz gereken bir sürü misafir var ve çok fazla zamanımız yok."

"Git otur tatlım," diye mırıldandım ona.

Başını sallıyor. "Bunu yaparken seni izleyemem."

Dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Bu bir sınav Aurora. Benim için olduğu kadar senin için de."

Aurora duyulabilir bir şekilde yutkundu. "Ciddi olamazsın."

"Ne yaparsanız yapın, tepki vermeyin. Ağlama, çığlık atma, soluk soluğa kalma. Seni izliyor olacak. Bratva için biçilmiş kaftan olduğunu bilmesi gerek. Anlıyor musun? Cesur olmalısın."

Bana hızlı, yakıcı bir öpücük vermeden önce titreyerek başını sallıyor. "Senin için," diye söz veriyor.

Koruması Alexi, ona koltuğuna kadar eşlik ediyor. Yerleştikten sonra dönüp doğruca ringe gidiyorum.

Bunun ne kadar vahşi, ne kadar barbarca olduğunu farkındayım. Ancak Bratva'nın eski geleneklerini sorgulayacak konumda değilim. Halkımız ter, gözyaşı ve kandan doğmuştur. İnatçılığımız ve acımasızlığımız bizi birçok acımasız kıştan ve daha da acımasız yönetim organlarından kurtardı. Biz affetmeyen bir topluluğuz ya da öyle derler; boyun eğmeyenlerin omuzları üzerine inşa edilmiş bir kardeşlik.

Gardiyanlar ilk suçluyu getirdiler. Benden yaklaşık on yaş küçük, uzun boylu ve sıksa. Anladığım kadarıyla Konstantin'in satıcılarından biriydi. Silah mı yoksa uyuşturucu mu, emin olamıyorum. Amcam detaylar hakkında çok açık konuşmadı. Mesele şu ki, bu zavallı piç affedilmez bir hata yaparak paranın kaymağını yemiş. Şimdi, Konstantin'in demir eli olarak, onun cezasını yerine getirmek zorundayım.

"*Lütfen*," diye mırıldanıyor adam Rusça, ellerini savunmak için kaldırmış. "Bu bir hataydı. Bir daha asla yapmayacağım."

Kollarımı sıvıyorum ve gömleğimin yakasının ilk düğmesini açıyorum. Boynumu bir o yana bir bu yana uzatıyorum. Aurora buradayken bunu yapmak istemiyorum ama başka seçeneğim yok.

"Dövüş benimle," dedim ona. "Yoksa bir hafta daha delikte kalırsın. İstedğin bu mu?"

"Ölene kadar döv beni. Acıma son ver." "Bunu yapamam."

"*Lütfen*," diye yalvarır. "Dersimi aldım."

Yükseklerden Konstantin ellerini çırpıyor. "Başlayın!" diye bağırıyor, kükremesi çukurun soğuk kenarlarında yankılanıyor. Bu artık bir hayatta kalma oyunu. O ya da ben. Çocuğumun ve kadının iyiliği için, o olmak zorunda.

Geri çekilip sallanıyorum.

Parmak eklemlerim çenesine çarpıyor, çıkan sert çatırtı diğer mahkûmların gürültüsüyle bastırılıyor. Bazıları çıkmak istediklerini haykırırken, diğerleri dövüşü alkışlıyor. Söyledikleri hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Karanlıkta geçirdikleri zaman onları hayvandan biraz daha fazlası haline getirmiş. Bazıları dövülmüş ve korkmuş, diğerleri ise dişlerini bana geçirme fırsatı için sabırsızlanıyor.

Pek kavgaya sayılmaz. Adam zaten Konstantin'in emriyle burada kaldığı için yorgun ve güçsüz. Ona gerçekten acıyorum. Bağırsağına sert bir tekme atıp çukurun zeminine yığılmadan önce bana elini bile sürmedi. Muhafızlar onu alıp derme çatma hücrelerine göturdüler. Bir hafta sonra kefaretni ödemek için bir şansı daha olacak.

Konstantin'in ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Bu onun beni sertleştirme, her zaman olmam gereken Bratva prensi haline getirme yolu. Dövüş üstüne dövüş, daha da güçleniyorum.

Ve daha kayıtsız.

Bu noktada hissizleşmekten başka bir şey yapamıyorum. Bedenim acıyı hissetmiyor, beynim tüm bu şiddetle birlikte gelen sesleri, kokuları ve gürültüleri bloke ediyor. Belki de Konstantin'in planı başından beri buydu. Beni kırmak için değil, duyarsızlaştırmak için. Tüm bunlar onun için bir zihin oyunu, beni parça parça söküp kendisine daha uygun bir imajla yeniden inşa etmek için kullandığı psikolojik bir taktik.

Ringe kaç kişinin girip çıktığını sayamıyorum. Birkaçı iyi birkaç vuruş yapıyor ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Yüzlerine takılmıyorum, neden burada olduklarını ya da içlerinden herhangi birinin bu cehennemden kaçıp kaçamayacağını çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. İşin üzücü yanı, acı çeken sadece onlar değil. Ben de onlarla birlikte bu cehennemde sıkışıp kaldım.

Ve şimdi amcam Aurora'yı izlemeye zorluyor.

Gözlerinin üzerimde olduğunun farkındayım. Arada sırada, onu bir anlığına görmeyi başarıyorum. İyi iş çıkarıyor, poker suratını şaşırtıcı derecede dengeli bir koruyor. Gıkını bile çıkardığını sanmıyorum. Şimdiye kadar Konstantin'in testini başarıyla geçti.

Bir mahkûmun güçlü kükremesi havayı sarsıyor. Gardiyanlar onu kontrol altında tutmak için mücadele ediyor. Onu ringe sürüklemek için toplam altı kişi gerekiyor. Loş ışıktaki gözlerim zorlanarak silüetini seçebiliyorum. Daha iyisini bilmesem, onun bir insandan çok bir canavar olduğunu söyledim. Ben hiç de küçük sayılmam ama bu adam neredeyse benim iki katım ve sıkletimin üç katı.

Yaroslav Golubev. Rus yeraltı suç dünyasının tamamı tarafından Ayı olarak da bilinir. Gözleri kan çanağına dönmüş. Tel tel sakalları kir ve pislikle kaplanmış. Neredeyse ağzından köpükler saçıyor, ellerini yumruk yaparken parmak eklemleri çatırdıyor.

"*Sen...*" diye tıslıyor, gözlerini bir güdümlü füze gibi bana dikmiş. "*Seni öldüreceğim.*"

Derin bir nefes alıyorum ve yumruklarımı kaldırıyorum. Tek seçeneğim kazanmak... Ya da ölmek.

CHAPTER 36

I Sanırım öleceğim.

Mikhail şu ana kadar harika bir performans sergiledi ama omuzlarının kamburlaşmasından ve nefes alış verişlerinin kesik kesik olmasından güç kaybettiğini anlayabiliyorum. Bu muhtemelen dokuzuncu ya da onuncu dövüşü. Söylemesi zor. Saymayı yıllar önce bıraktım, o kadar gergin ve tedirginim ki neredeyse alt dudağımı çiğneyecektim.

"İptal et," diye yalvarıyorum Konstantin'e. Hemen yanımda oturmuş, hayatının en güzel anlarını yaşıyor. "Lütfen, Konstantin, sence de yetmedi mi?"

Konstantin sıcak kahve fincanından telaşsız bir yudum alır. Gardiyanlarından biri onun için getirmişti. Burada Sezar o, Mikhail ve ringe çıkan tüm mahkûmlar da onun eğlencesi için dövüşen gladyatörler. Tek eksiğimiz onu palmiye yaprağıyla yelpazeleyen bir uşak ve eliyle üzüm yediren bir hizmetçi.

Kalbim o kadar hızlı ve sert atıyor ki göğsümden fırlayacak diye korkuyorum. Buna daha fazla dayanamayacağım. Mikhail'in attığı her yumruk ve tekme ağlama isteği uyandırıyor. Mikhail'in *yediği* her yumruk ve tekme çılgılık *atmak* istememe neden oluyor. Ama yapamıyorum. Tüm bunların bana işkence etmek için yapılmış hastalıklı, kötü bir test olduğunu bildiğim halde.

Altın çağının ortasındaymış gibi yaşayan Catherina bile rahatsızlık belirtileri göstermeye başladı. Onun soğuk kalpli, çıkarıcı bir kaltak olduğunu biliyorum ama sanırım onun bile geçemeyeceği bazı sınırlar var, örneğin en büyük oğlunun öldüresiye dövülmesini izlemek gibi.

Konstantin'e hitap etmek için koltuğunda hafifçe döner. "Belki de haklıdır. Oraya yeni bir savaşçı gönderemez misiniz? En güçlü muhafızlarınızdan biri iş görür, sence de öyle değil mi?"

Konstantin kıkırdatarak Mikhail ve Ayı'nın ringin etrafında dönmesini izliyor. İkiisi de yırtıcı, tehlikeli ve öngörülemez. "Ama işler ilginçleşmek üzere," diyor sırtarak. Şu ana kadar onun ahlaksızlığından hiç bu kadar emin olmamışım. Konstantin'in bir ruhu olmadığına, ahlak kavramını ya da doğru ve yanlış anlamadığına ikna oldum.

Yanımda, Charlotte öğürüyor. Bunca zamandır kuru kusuyor, yemeğini zar zor mideye indirebiliyor. Sırtına küçük daireler çiziyorum. Kendimi bildim bileli kan görünce midesi bulanır. Mikhail'in kendisi kötü durumda değil. Sadece birkaç hafif kesik ve çürük var ama içimden bir ses her şeyin değişmek üzere olduğunu söylüyor.

Ayı saldırıyor. Kas, kemik ve saf nefretten oluşan bir kütle. Kana susamış. Soğuğa rağmen gömleksiz, iri cüssesi tepeden tırnağa dövmelerle kaplı. Yüzünde mürekkeple yazılmış bir örümcek, kollarında Kiril alfabesiyle yazılmış çeşitli kelimeler ve düşmanlarına onu kesip açmaları için *meşdan okurcasına* boğazında bir bıçak resmi var.

Dövüş uzuyor. Mikhail usta bir dövüşçü, ayakları çabuk yere basıyor ama bu mesafede bile hızını kaybettiğini söyleyebilirim. İyi bir çaba gösteriyor ama yumrukları daha yavaş geliyor ve kaçışları daha özensiz. Rakibi durma belirtisi göstermiyor. Ayı dişlerini gıcırdatıyor, midemi bulandıracak şekilde kirli dövüşüyor. Tırmalıyor, ısıyor ve Mikhail'in gözlerini birden fazla kez oymaya çalışıyor. Başının yan tarafına iyi yerleştirilmiş bir yumrukla Ayı Mikhail'i yere seriyor-

Ve onun üstüne tırmanıyor.

Mikhail çırpınırken Ayı etli ellerini boğazına doluyor, öyle sert sıkıyor ki yemin ederim Mikhail'in nefes borusunun çatırdadığını duyuyorum. Belki de kendi boğazımın kapanma sesidir, bu dehşetin ortaya çıkışını izlerken zavallı ciğerlerim kendi içine çöküyor. Mikhail karşılık veriyor -tekmeler, yumruklar, tükürükler- ama hiçbirisi işe yaramıyor. Bu hızla giderse, sonunda ölecek.

"Dövüşü durdurun!" Konstantin'e tısladım. "*Şimdi*."

Konstantin yavaşça yükselir, gözlem güvertesinin kenarına doğru adım atar. Birinin düşmesini engellemek için bir korkuluk var. Ona yaslanıp keyifle izliyor.

"Henüz işi bitmedi."

Acı bir tat dilimi kaplıyor. Kan. Alt dudağımı o kadar sert ısıırıyordum ki derim çatladı. "Daha bitmedi mi? Kavgayı durdurmazsan Mikhail ölecek! Ne tür hastalıklı bir adaleti sağlamaya çalışıyorsun?"

"Benim adaletim, sevgili kızım," diyor düz ve soğuk bir şekilde. Sesi insan gibi gelmiyor. "Burada benim sözüm kanundur, anlamıyor musun? Ve bana itaat etmeyenler cezalandırılmalıdır."

"Ama Mikhail hiçbir şey yapmadı! Neden ona yardım etmiyorsun?"

Konstantin dilini şaklatır. "Gerçekten fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"Ne?"

Hemen yan taraftaki muhafızlarından birine eliyle işaret eder. Bir adım öne çıkıp çantasından bir şey çıkarıyor. Bir kitap.

Kitaplarımdan biri.

Konstantin arka sayfayı çevirir ve çakmağını çıkarır. Çakmağı çaktı, alev canlandı. Ateşi sayfadan birkaç santim uzakta tutunca, ısı mürekkep olarak kullandığım limon suyunu harekete geçiriyor. Her şey çabucak olup bitiyor, kimyasal reaksiyon çok akıllıca sakladığımı sandığım satır satır kodları açığa çıkarıyor.

"Hamile olmanız umurumda değil," diyor Konstantin. "*Kimsenin* çayına o kadar limon konmasına ihtiyacı yok."

Çok üzüldüm. Dehşete düştüm. Vücudum kaskatı kesildi, üşüdüm ve sersemledim. İşte bu kadar. Yakalandık. Tüm sıkı çalışmamız, Konstantin'i yatıştırmak için harcadığımız onca hafta boşa gitti. Bunca zamandır bilip bilmediğini merak edecek vaktim yok. Şu anda bunların hiçbirisi için endişelenemem. Mikhail'in yüzü morarmaya başlamışken olmaz.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım. "Lütfen, özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Misha'ya zarar verme, sana yalvarıyorum."

Konstantin hayal kırıklığı içinde iç çekiyor. Sanki *ona* haksızlık *eden benmişim* gibi. "Ben de Mikhail'i oğlum gibi görmeye başlamıştım. Oh, neyse. Sanırım diğer yeğenlerimden biriyle tekrar deneyebilirim."

Bunun üzerine Catherina oturduğu yerden kalkar. "Bu anlaşmanın bir parçası değildi, Konstantin."

Kitabımı parmaklıkların üzerinden fırlatıyor. Sert bir gümbürtüyle çukurun zeminine düşüyor, sayfalar yaprak gibi etrafa saçılıyor. "Adamlarıma ikinci büyüğünü getirmelerini söyleyeceğim. Dimitri, değil mi? Ya da belki Pyotr. İkisi de olur. Umarım daha *uysal* olurlar."

Aşağıda, Mikhail hareket etmeyi bıraktı. Henüz ölmedi -gözleri hâlâ açık, ışığı hızla azalıyor- ama yakında ölecek. Bir şeyler *yapmam* gerek. Herhangi bir şey. Bir plan yapmak için zaman yok, sonuçları düşünmek için zaman yok. Nasıl olsa hepimiz öldük. Kaybedecek bir şeyim kalmadı.

Beynimden önce bedenim tepki . Bir adım öne çıktım ve Konstantin'i parmaklıkların üzerinden ittim.

Aynı anda birkaç şey olur. En sadık muhafızlarından birkaçı silahlarını çeker ve ateş etmeye başlar. Ancak diğer birkaçı da *onlara* ateş etmeye başlar.

Yerleşkedeki muhafızları yavaş yavaş bana sadık adamlarla değiştiriyorum.

Bunlar Catherina'nın adamları. Ne de olsa sayıca az değiliz. Konstantin düşerken çığlık atıyor. Sert bir *gümbürtüyle* yere düşüyor. İnliyor.

Ne yazık ki ölmedi ama umarım hemen peşimizden gelemeyecek kadar yaralanmıştır. Buruşmuş bedenini gören Ayı, Mikhail'i serbest bırakır ve Mikhail hayat kurtaran havayı keskin bir nefesle içine çeker. Ayı gözlerini yeni bir hedefe, *gerçek* düşmanına dikerken Mikhail öksürüyor ve yana yuvarlanıyor.

"Geri çekilin!" Konstantin bağıyor.

"Aurora!" Catherina bana bağıyor. "Mikhail'i buradan çıkarmalıyız!"

Ona ulaşmak için son birkaç kat merdiveni hızla inmeye başladım bile. Burası daha da kötü kokuyor, terden ekşi ve kandan acı. Ağzımdan nefes alıp ona doğru koşuyorum. Koluna tutunarak ayağa kalkmasına yardım etmek için çabalıyorum.

"Git buradan, Aurora!"

"Sensiz olmaz!"

Silah sesleri zihnimi bir sarmalın içine sokuyor. Buradan çıkmak zorundayız. Bu çukurda ölmeyi reddediyorum. Çok savaştık, çok uzun süre mücadele ettik. Çocuğuma ya da Mikhail'e bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Kaslarım ne kadar bağırsa bağırsın, ciğerlerim ne kadar yanarsa yansın ve midemin dibindeki sarmal beni aşağı çekmekle tehdit ederse etsin, pes edemem.

Mikhail'in kollarından birini omzuma atıyorum ve merdivenlerden çıkmasına yardım ediyorum. Tam bir kaos. Hangi muhafızların bizden yana olduğunu, hangilerinin bizi öldürmek istediğini anlayamıyorum. Catherina ve Charlotte önümüzde, acele etmemiz için bağıyorlar. Kulaklarım çınlıyor, kalbim başka bir şey duyamayacak kadar yüksek sesle çarpıyor.

Tam yeterince tırmandığımızı ve gün ışığını görmeye başladığımızı düşünürken, biri beni saçlarımdan kabaca tutup geri çekiyor. Çığlık atıp birkaç adım geriye yuvarlanıyorum. Neyse ki kendimi yakalamayı başarıyorum ama merdivenin sert kenarı kaburgalarımın yan tarafına çarpmadan önce değil. Acı içime işliyor, o kadar ani ve ezici ki ciğerlerimdeki nefesi kesiyor. Panik içinde başımı kaldırıp beni kimin tuttuğunu görmeye çalışıyorum.

Ayı.

"Nereye gittiğini sanıyorsun, güzel bayan?" diye bağıyor. Göğsünde kırmızı lekeler var. Kendi kanı mı yoksa başkasının kanı mı anlayamıyorum.

Çılgılığım boğazımda düğümleniyor. Ayı beni bileğimden yakalıyor, tutuşu o kadar heybetli ki ne kadar tekmeleşsem ve kıvransam da bırakmayı reddediyor.

"Aurora!" Mikhail kükrüyor, beni kurtarmak için harekete geçiyor. O gelemeden, bir silah sesi havaya karıştı.

Yüzüme kan sıçradı.

"Aurora?" Mikhail beni omuzlarımdan tutarak hışırıyor. "Siktir, Aurora, *Konuş benimle!*"

Yapamıyorum. Beynim bomboş. Önümde, Ayı öne doğru yığılmış, ölmüştü. Arkasında, elinde dumanı tüten silahla bir adam duruyor.

"Alexi?" İnledim.

Korumam alt basamaklardan birinde duruyor ve Mikhail'le benim yukarı çıkmamıza yardım etmek için hızla ileri atılıyor.

"Yakın sayılır, Alexi," diye homurdanıyor Mikhail.

"Az konuş," diye bağıyor gardiyan. "Önce buradan çıkmaya odaklanalım."

Zirveye doğru çılgınca bir koşu, Konstantin'in adamları çok geride değil, iki grup arasındaki silah sesleri neredeyse hiç kesilmiyor. Konstantin'in hâlâ hayatta olup olmadığından emin değilim ama bunu öğrenmek için etrafta dolaşmak istemiyorum.

Sonunda merdivenlerin başına vardığımızda neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum. Bir araba bizi bekliyor, sürgülü kapısı ardına kadar açık siyah bir kargo minibüsü. Yolcu tarafındaki camdan dışarı sarkan tanıdık bir yüz, aylardır görmediğim ama yine de gördüğüm için rahatladığım bir yüz.

"Acele et lan!" Dimitri elini kapının dışına vurarak bağıyor.

Catherina, Charlotte, Mikhail, Alexi ve ben hepimiz . Sıkışık bir yer ama ölü olmaktansa dirseklerimi koyacak yerim olmamasını tercih ederim. Kapıyı çarparak kapatan Luka. Direksiyonda olan Pyotr. Gaza basmadan önce bekleme zahmetine bile girmiyor. Aceleyle uzaklaşıyoruz, aceleyle çıkarken lastikler gıcırıyor.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?" . Luka alay ediyor. "Ben de seni gördüğüme sevindim Foster."

"Bizi buraya annem getirdi," diye açıklıyor Pyotr trafiğe pervasızca karışırken. Bektan sürüş becerilerinin *kesinlikle* aileden geldiğini fark etmeye başlıyorum.

Kaşlarını çatıyorum, kadına ters ters bakıyorum. "Ne? Ben-"

Gözlerini deviriyor ve dengesini sağlamak için tavana monte edilmiş tutamaklardan birine tutunuyor. "Gerçekten de tüm bu zamanı tırnaklarımı yaptırmak için harcadığımı mı sanıyordun?"

"Yani, beni suçlayabilir misin? Burada yüksek bir hayat yaşıyordun."

"Rolümü oynuyordum," diye savunuyor. "Son birkaç haftayı oğullarımı Rusya'ya kaçırarak geçirdim. Konstantin'in tüm büyük havaalanlarında gözü var. Etrafta dolaşıp planlarımı yayınlamazdım, değil mi?"

Alexi'ye bakıyorum. "Peki ya sen? Sen ve Mikhail birbirinizi nereden tanıyorsunuz?"

Mikhail derin bir nefes alıyor ve yanımdaki yerine yerleşirken homurdanıyor. "Nicolai'nin adamlarından biri." Koruyucu kolunu omzuma doluyor. "Nicolai Stokayevski. İnisiyasyonumun ilk aşaması için onu öldürmem gerekiyordu."

Alexi çenesini ovuşturur. "Konstantin patronumun infazının derin sahte videosuna inandı."

"Rica ederim," diye homurdanıyor Luka minibüsün arkasındaki köşesinden.

"Konstantin, işi kabul etmeden önce Nicolai ile çalıştığımı bir kez bile fark etmedi."

Beynim kısa devre yapıyor. Olan biten her şeye yetişemiyorum. "Neden benim korumam olarak çalışmayı kabul ettin?"

"Konstantin'in geliş gidişlerini takip etmek ve Nicolai'ye rapor vermek için" diye açıklıyor. "Böylece topyekûn bir saldırıya daha iyi hazırlanabilecektik. Onlar aşağıda, çukurda bizi koruyan yoldaşlarımdan bazılarıydı."

Mikhail'e bakıyorum. "Bütün bunları bana neden daha önce anlatmadın?"

"İstedim Aurora, ama hiçbir zaman yeterince iyi bir zaman olmadı. Ayrıca, Alexi şüphelerimi doğruladı. Konstantin'in tüm malikanesi dinleniyordu. Asla açıkça plan yapamazdık. Hepinizi aynı anda dışarı çıkarabileceğimden emin olana kadar ona karşı bir hamle yapamazdım."

Yavaşça nefes alıp veriyorum, kalp atışlarım yavaşlıyor. "Peki şimdi ne yapacağız? New York'a geri mi dönüyoruz?"

Catherina başını sallar. "O sadece bizi avlardı. Ama şimdi kuvvetlerimizi buraya yerleştirdik. Stokayevskilerin müttefikimiz olması ve oğullarımın dümende olmasıyla Konstantin'i sonsuza dek ortadan kaldırma şansımız yüksek."

Hepsi." Elini cebine atıyor ve bir kâğıt çıkarıp bana uzatıyor. Bir isim listesi.

"Muhasebeciler mi?" Şaşkınlıktan ağzım açık kalarak soruyorum. "Hepsini buldun mu?"

Mikhail derin bir nefes alarak, "Kodlarınız için malikaneye geri dönemeyeceğiz," diyor. "Ama sen ve Luka'nın onların sistemlerine girmek için o programı bir araya getirebileceğinizi düşünüyor musun?"

Başımı sallıyorum, heyecandan içim kıpır kıpır oluyor. "Evet. Kesinlikle."

" zaman üç cephede savaş var," diyor Dimitri yolcu koltuğundan bilgece. "Aurora ve Luka Konstantin'in parasının peşine düşüp önünü kesecek, o da babamızın eski sadık adamlarıyla ve Stokayevski'lerle savaşmak zorunda kalacak."

Pyotr huffs. "Sevgili amcamızın hiç şansı yok."

Yıllardır ilk kez göğsümde umut çiçekleri açıyor. Gelgitler sonunda değişti, rüzgar artık yelkenlerimizi destekliyor. Her şeye rağmen bir şansımız olabilir. Belki yakında bir gün hepimiz evimize dönebilir ve bu korkunç kâbustan uyanabiliriz.

"Bu harika değil mi, Cee?" Nefes nefese bir kahkahanın sonunda soruyorum. "Sonunda işler yoluna giriyor."

Charlotte cevap vermiyor. Şimdi düşünüyorum da, bunca zamandır alışılmadık bir şekilde sessizdi. Ona iyice bakabilmek için başımı çevirdim. Doğru olmayan bir şeyler var. Minibüsün arka koltuğunda oturuyor, dizlerini göğsüne doğru çekmiş. En iyi arkadaşımın başı öne eğik, teni korkutucu derecede solgun.

"Cee?" Ona sesleniyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. "Charlotte?"

Minibüs oldukça kötü bir tümseğin üzerinden geçiyor. İvme Charlotte'un yana düşmesine neden oluyor, omzu minibüsün zeminine çarpıyor. Karnının üst kısmına aldığı kurşun yarasını görüyorum. Tişörtü sıırıslıklam olmuştu. Dehşet pençelerini içime geçiriyor. Bunca zamandır kanaması var mıydı?

Hıçkırıklara boğularak aceleyle ona doğru süründüm. Onu kendime doğru çekiyorum, gevşek bedenini kollarımın arasına alıyorum. Ruhum parçalara ayrılırken onu nazıkçe sarsıyorum. "Charlotte, hadi. Hadi, uyan."

Cildi soğuk. Zorlukla nefes alıyor. İçimde bir şeyler kırılıyor. Burada olmak istemiyorum. Neden işler bu hale gelmek zorundaydı?

"Pyotr!" Çığlık atıyorum. "Pyotr, bizi hemen bir hastaneye götürmelisin!"

"Aurora," diyor Mikhail nazıkçe. "Bunu riske atamayız." "Hayır! Ona yardım etmeliyiz!"

"Durduğumuzda Nicolai bize yardım edebilir."
Charlotte'un gevşek bedenini tutup bir mucize olması için dua ediyorum.

CHAPTER 37

AURORA

P Moskova ufukta küçük bir noktadan başka bir şey olmayana kadar yolumuza devam ediyoruz. Nereye gittiğimizi bilmiyorum ve bu noktada açıkçası umurumda da değil. Göğsüm boş. Gözlerim kuru ve kaşıntılı. Artık üzölmek için enerjim var mı bilmiyorum. Tepeden tırnağa uyuşmuş durumdayım, bitkinim ve

Bu kadar yeter.

Sonunda Rus kırsalında duruyoruz. Araçtan önce Alexi, ardından Catherina, sonra da Antonov kardeşler iniyor. Mikhail birkaç dakika benimle kalıyor, bakışları sempatiyle kararmış. Charlotte'un başı kucağımnda, gözleri kapalı. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Serseri bir kurşun mu isabet etti? Neden hiçbir şey söylemedi? Adrenalin ve kaçışımızın şoku acıyı hissetmesini engellemiş olabilir ? Neyi farklı yapabilirdim?

"Aurora."

Mikhail nazikçe konuşuyor. *Çok* nazikçe. Kalbimi kırıyor.

Yavaşça elimi tutuyor, parmaklarını benimkilerin arasından geçiriyor. İkimizin de elleri kan, kir ve kendimize ait kötü sıyrıklarla kirlenmiş. Gerçekten çok zor günler geçirmişiz.

"Bu Konstantin'in hatası," diyor sertçe. "Ve bedelini ödeyecek."

Elimi kaldırıyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. Hava durgun ama hâlâ silah seslerinin yankılarını duyabiliyorum. Mikhail haklı. Bu Konstantin'in hatası. Ve eğer o çukurda ölme nezaketini göstermediyse, bedelini ödeyene kadar kendime bir an bile rahat vermeyeceğim. Hepimizin intikamı alınana kadar. O kadar çok şey aldı ki

Zamanımızdan, özgürlüğümüzden, güvenlik duygumuzdan. Önceden boştum, hissizdim.

Şimdi çok sinirliyim.

"Gidelim, *Kisa*. Bizi bekliyorlar."

Dışarı çıkıyoruz ve Nicolai'nin adamları aceleyle minibüse giriyor. İkisi Charlotte'u taşıyarak dışarı çıktı. Zar zor hayatta ama hala dayanıyor. Nicolai kenarda durmuş izliyor. Onu 'ölüm' videosundan tanıyorum.

"Merak etme Aurora, arkadaşınla ilgileneceğiz," diye söz veriyor Nicolai.

"Lütfen. Onu kaybedemem."

"Elimizden geleni yapacağız," diye söz veriyor Alexi. Charlotte'la birlikte araca biniyor ve hızla uzaklaşıyor.

Nicolai bir an için uzaklaşmadan önce, "Sizi haberdar edeceğime söz veriyorum," diyor.

Mikhail saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor, arabanın kapısı arasına çömeliyor. Bana büyük bir dikkatle bakıyor, kaşları birbirine çatılmış.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni kontrol ediyorum.

Yaralandın mı?"

Acı acı gülüyorum. "*Beni* mi kontrol ediyorsun? Bence önce kendin için endişelenmelisin." Elimi uzatıp parmaklarımın ucuyla yüzünü hafifçe okşadım. Her yeri morarmış, sağ gözü neredeyse şişmiş. "Benim zavallı Misha'm. Bak sana ne yapmışlar."

"Umarım bakılmayacak kadar kaba değilimdir," diye hafifçe takılıyor. Kalbi gerçekten bu işte değil. Benim de öyle.

"Merak etme," diye mırıldandım. "Bence hâlâ çok yakışıklısın."

"Tanrı'ya şükür. Benden nefret etmen için bir neden daha vermek istemezdim." "Senden nefret etmiyorum, Mikhail."

Gözleri karnıma kayıyor, elleri yumruğumu dikkatle okşamak için aşağı iniyor. "Hayatını zindan etmekten başka bir şey yapmadım. Bazen düşünüyorum da..."

"Ne?"

"Uzak durmalıydım. Tanıştığımız ilk gece oradan ayrılmalı ve asla arkama bakmamalıydım. Ama bunu yapamadım. Seni gördüğüm anda benim olmanı istediğimi anladım ve bencilliğim yüzünden *bunlar* oldu."

Yüzünü avuçladım. "Kes şunu, Mikhail."

"Ben olmasaydım evde güvende olurdun. Seni bu işe bulaştırmasaydım. Pişmanım-"

Dudaklarının tadına hasret kalmışçasına derin bir öpücükle sözünü kesiyorum. "Ben de seni gördüğüm anda benim olmanı istediğimi biliyordum," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı usulca. "Sen ve ben... Sanırım birbirimizi bulmamız kaderimizde varmış. O yüzden sakın kendini suçlamaya kalkma, Misha. Hiçbir şeyden pişman değilim. Her şeyi baştan yapma şansım olsaydı, her seferinde seni seçerdim."

"Aurora..."

"Seni seviyorum, Mikhail." Kalbim o kadar dolu ki patlayacağına ikna oldum. Görünüşe göre, ölüme yakın deneyimler olgun itiraflara yardımcı oluyor. "Seni seviyorum ve seninle tanıştığıma memnunum, bu yüzden *sakın* bana pişman olduğunu söyleme-"

Sözümü kesme sırası onda, öpücüğü yumuşak ve tatlı. "Ben de seni seviyorum."

Kollarımı omuzlarına doluyor ve yaralarının farkında ve bilincinde olarak ona cesaret edebildiğim sıkı sarılıyorum. Ancak Mikhail aldırıyor gibi görünüyor. Belime sarılıyor ve bir eli saçlarımda gezinirken beni kendine yakın tutuyor. Kalbim mutlu ve kırık, sevinçli ve sıkıntılı. Devam edebileceğimi bilmemin tek nedeni onun burada ve benim olması. Bunu birlikte atlatacağız, eğer, ve, ya da ama yok.

"Aww," diye mırıldanıyor Dimitri hemen yan tarafta. "Siz çocuklar çok tatlısınız." "Kusacağım," diye mırıldanıyor Luka, kollarını kavuşturmuş.

Pyotr en azından hiçbir şey söylememe nezaketini gösterdi. "sonra ne olacak?"

Kardeşlere soruyorum.

Mikhail, "Nicolai bize kalacak bir yer teklif etti," diyor.

"Peki ona güvenebilir miyiz?" Catherina öne doğru adım atarken araya giriyor, çakıllı yol ayakkabı tabanlarının altında çıtırdıyor.

"Bana borçlu. Hepimize borçlu. CyberFort'taki bağlantılarımız ve Luka'nın hızlı programlaması olmasaydı, kafasında bir kurşun olurdu. Nicolai bize hayatını borçlu. Bizim için doğru olanı yapacaktır."

Catherina dilini şaklatır. "Çok fazla güveniyorsun, Misha. Ya Konstantin'le olan kavgamız bittiğinde bize ihanet ederse?"

"Yapmayacak."

"O öldüğünde bir güç boşluğu olacak," diye devam ediyor, sesi ciddi. "Kaos olacak. Kan gölü olacak."

Mikhail çenesini ayarlar. "Ben devralırsam olmaz." Ağzım açık kaldı. "Ciddi misin sen?"

Dimitri, Pyotr ve Luka da en az benim kadar endişeli görünüyor. Mikhail çenesini kapatıyor, gözleri derin düşüncelerle kararmış.

"Catherina haklı. Şu anda Konstantin'in Moskova'daki hükümdarlığı bir nebze de olsa barışı sağladı."

"Ama o-"

"Güce aç bir deli, biliyorum. Ama *eğer* onu öldürürsek, diğer Bratva ailelerinin onun bölgelerini ve işlerini ele geçirmek için ortaya çıkması an meselesi. Kargaşaya kapılacak olanlar sadece Bratva'lar değil. Siviller de olacak, çapraz ateş altında kalanlar. Ama iktidarın geçişini denetleyebilirsem..."

"İnsanların zarar görmesini engelleyebilirsin."

"Peki ya şirket?" Dimitri sorar.

"Sana düşecek."

"İstediğinin bu olduğuna emin misin?" Pyotr ekler. "Bu hayat... Bizim için değildi. Bir sebepten ötürü ayrıldık."

"Ve bu sebep Konstantin'di. O aradan çıktıktan sonra..." Mikhail bana bakıyor, bakışlarını tutuyor. "Ama senin onayını istiyorum Aurora."

"Ben mi?"

"Cezalarını, emirlerini nasıl yerine getirdiğini gördüm. Catherina haklı. Bir güç boşluğu olacak. Suç asla ortadan kalkmayacak. Bazı gerçek değişiklikler yapabilirim. Refahı sağlayabilir ve Konstantin'in asla yapamayacağı şekilde barışı koruyabilirim."

"Kötünün iyisi," diye mırıldanıyorum yüksek sesle.

Mikhail yavaşça başını sallar. "Ama sadece benim yanımda olursan Aurora. Bunu sensiz yapamam. Sana ve ufaklığa yanımda *ihtiyacım* var."

kayıyorum, rahatsız olduğum için değil, söyledikleri şaşırtıcı derecede mantıklı geldiği için. Benim de onunla birlikte olmaya ihtiyacım var. Ailemizin büyümesini ve her zaman birlikte olmamızı istiyorum. Ama ne pahasına?

Düşüncelerim Çukur'a geri dönüyor. Tüm o mahkûmlar... Charlotte'u düşünüyorum. Mikhail haklı. Suç asla ortadan kalkmayacak. Her zaman onların yerini alacak daha kötü, daha zalim biri vardır. Ama statükoyu koruyabilirsek, geliştirebilirsek.

Burada kendi alanımın dışında olduğumu kabul ediyorum ama Mikhail nereye giderse ben de oraya giderim. O benim fırtınalı denizlerdeki deniz fenerim, en karanlık gecelerdeki kuzey yıldızım. Onunla birlikte olduğum sürece kendimi hangi yolda bulduğum umurumda değil.

Ona verdiğim bir sonraki öpücük, söylenmemiş bir söz. Bu işte beraberiz, ne olursa olsun.

"Seninleyim," diye fısıldıyorum.

Nicolai boğazını temizliyor. "Ne zaman hazır olursanız."

Derin bir nefes çekiyorum. Hazır mısınız? Bundan sonra olacaklara hazır hiç sanmıyorum ama ertelemenin de bir anlamı yok.

CHAPTER 38

MIKHAIL

"**Y** İhtiyacınız olan her şeyi burada bulacaksınız," diyor Nicolai bize daireyi gösterirken. "Babam tüm bloğun sahibi. Aileniz bu binada serbestçe dolaşabileceksiniz. Bir şeye ihtiyacınız olursa, sormaktan çekinmeyin."

Elini sıktım. "Sen iyi bir adamsın, Nicolai. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Teşekkürü gerek yok." Dairenin oturma odasını inceleyen Aurora'ya doğru bir bakış atıyor. "Benim de küçük çocuklarım var," diyor sessizce nefesinin altından. "Eğer beni Konstantin'den kurtarmasaydın..."

"Onu *edeceğiz*. Artık tüm parçalar yerli yerinde olduğuna göre, birlikte daha fazla şansımız var."

"Size daha fazla katılamazdım. İkinizin dinlenmesine izin vereceğim. Konstantin'in nerede olduğu hakkında daha fazla bilgi edindiğimizde yeniden bir araya geleceğiz."

Aurora dönüyor, kaşları çatılıyor. "Yani onun nerede olduğunu bilmiyor musun?"

"Polis departmanındaki bağlantılarım cesedinin katliamın arasında bulunmadığını söylüyor."

"Yani hayatta olduğunu ve saklandığını varsayıyoruz," diyorum. "Onu dışarı çıkarmamız gerekecek ama bu yarının sorunu, *Kisa*."

"Doğru, doğru," diyor yorgun bir şekilde.

Nicolai son bir kez başını salladı ve dönüp gitti. Kardeşlerimin ve annemin koridorun sonunda kendilerine ait özel daireleri var. Kompleksin kendisi sıradan, ama bu noktada o kadar yorgunum ki, bana teklif edilse seve seve bir karton kutuda uyuyabilirim.

Bir pervane gibi ona doğru gidiyorum. Nazikçe elini tutup parmaklarını öpüyorum, avucuna, bileğinin iç kısmına bir öpücük konduruyorum. "Bana ne düşündüğünü söyle, aşkım."

İç çekiyor. "Ben... banyo yapmak istiyorum."

Hafifçe kıkırdıyorum. "Sana bir tane çizebilirim." "Bana katılır mısın?"

Nasıl hayır diyebilirim ki?

Banyoya birlikte giriyoruz. Odanın kendisi küçük ama küvet oldukça büyük, muhtemelen ikimize yetecek büyüklükte. Tüm dikkatimi Aurora'ya vermeden önce gideri tıkıyorum ve suyun akmasına izin veriyorum -son derece sıcak-.

Onu büyük bir dikkatle soyuyorum, ellerimin vücudunda yavaşça izin veriyorum. Önce tişörtünü çıkarmasına yardım edip başının üzerinden kaldırıyorum. Burnunun ucu eteğin altından dışarı çıktığında ona bir öpücük veriyorum. Sonra pantolonuna geçiyorum, parmaklarımın ucuyla karnının küçük neşeyle sıyrıyorum. Kumaş ayaklarının dibinde birikiyor. Şimdi geriye sadece iç çamaşırı kaldı.

Devam etmemi engelliyor, bunun yerine oturmam için beni küvetin kenarına yönlendirmeyi tercih ediyor. Aurora boşluğuma giriyor, bacaklarımın arasında durup alnıma nazik bir öpücük kondurmak için eğiliyor. Gömleğimin düğmelerini teker teker çözüyor, göğsümü ve yakamı kirleten kurumuş kandan hiç çekinmiyor. Gömleğim açıldıktan sonra onu çıkarmama yardım ediyor. Açıkçası yardım için minnettarım; kaslarım çok ağrıyor, eklemlerim kendi başıma yapamayacak kadar sert.

Vücudumu gördüğünde dudakları ince bir çizgiye dönüşüyor. Derimin her santiminde çürükler var. Bazıları açık pembe ve pek ciddi değil. Diğerleri derin, ıstıraplı bir mor, deri dokunulamayacak kadar hassas.

"Nicolai'den buz torbası istemeliydik," diyor. "Ya da biraz ibuprofen."

"İyi olacağım, aşkım."

Gülümsemesi yorgun ama çok gerçek. Gülümsemesi genişledikçe gözlerinin kenarları kırışıyor. "Tekrar söyle."

"Aşkım," diye tekrarlıyorum yavaşça, yanağını okşamak için uzanıyorum. "Tekrar."

Gülümsemesini yansıtıyorum, göğsümdeki sıcaklık şu anda banyoyu dolduran buharın sıcaklığıyla karışıyor. "Merhaba aşkım."

"Peki bunu Rusça nasıl söylüyorsun?"

"*Moya lyubov.*"

Parmaklarını saçlarımda gezdirirken memnuniyetle mırıldanıyorum. "Ben de sana bir şey demeliymişim gibi hissediyorum."

"Ne gibi?"

"Mesela... Yakışıklı mı? Sevgilim. Tatlım? Ballı çörek?"

Uzun zamandır ilk kez gülüyorum. Gerçek, içten bir kahkaha. "Sevgilim kulağa hoş geliyor."

Yanaklarımı, burnumun ucunu öpüyor. "Merhaba, sevgilim."

Bu sesle kalbim çarpıyor, tatlı sesi bir ninni gibi içime işliyor. Banyo neredeyse hazır, bu yüzden işime devam ediyorum, sütyenini ve iç çamaşırlarını büyük bir çıkarıyorum. O benim için çok değerli, özenli ve dikkatli davranmamı gerektiriyor. Aurora'yı güvende tutmak istiyorum - Konstantin'den, dünyadan. Ona ve küçüğümüze iyi bakıldığı sürece mutlu bir adam olarak öleceğim.

Önce suya girmesine yardım ediyorum, su yüzeyinin altına batarken elini sıkıca tutuyorum. Çok geçmeden pantolonumdan sıyrılıp ona katılıyorum ve Aurora'nın göğsüme dikkatlice yaslanabilmesi için arkasına oturuyorum. Suyun sıcaklığı tenime, kaslarıma işliyor. İkimiz de rahatlamış bir şekilde iç çekiyoruz.

Ve orada yirmi, otuz dakika kadar kaldık. Belki bir saat. Kim bilir? Aurora da ben de henüz tehlikeyi tamamen atlatmadığımızı biliyoruz ama en azından artık yakın değil. Amcamın bir anda ortaya çıkıp beni tekrar Çukura atacağından endişe etmeden onu istediğim kadar tutabilirim. Aurora'nın o büyük malikanede, benden uzakta, onu koruyamayacağım bir yerde yalnız kalması konusunda endişelenmeme gerek yok.

Başının omzuma yaslanmasına izin veriyor, saçlarının uçları sıırılsıklam. Sıcaklık cildine hoş bir pembe parlaklık veriyor. Vücudu çok yumuşak ve pürüzsüz. Omuzlarına dökmek için ellerime su alıyorum, kıvrımlarının üzerinde yuvarlanan su damlacıklarının basit görüntüsünden zevk alıyorum.

Bu sessiz zevkler dünyadaki yerimi anlamama yardımcı oluyor. Başarılarımı paylaşmak için yanımda olmayacaksa bir şirketi yönetmenin ne anlamı var? O yanımda olmadıktan sonra Antonov Bratva'nın başkanı olmanın ne anlamı var? Sanırım çok fakir olsaydık, zar zor geçiniyor olsaydık, adımıza hiçbir şey olmasaydı bile, Aurora'ya benim diyebildiğim sürece yine de mutlu olurum.

Elimi su yüzeyinin altından kaydırarak göğüslerinin tepelerini, karnının hafif çıkıntısını, iç bacaklarının genişliğini okşuyorum. Aurora

Yumuşakça inliyor, bana daha iyi erişim sağlamak için bacaklarını ayırıyor. Kıvrımlarını kızdırıyorum, ona karşı küçük, tembel daireler çiziyorum.

"Misha..."

"İyi hissediyor musun, *moya lyubov*?"

Aurora yarı güler, yarı iç çeker. "Evet. Aynen böyle, sevgilim. Gerçekten iyi hissettiriyor."

Şakağına bir öpücük konduruyorum. "Rahatla. Bırak seninle ben ilgileneyim."

Ben klitorisini biraz daha okşarken vücudu zevkten titriyor, kıvrımları banyo suyumuzun altında bile uyarılmaktan kayganlaşıyor. Yanaklarının kızarmasına, dudaklarının her yumuşak inilti için ayrılmasına bayılıyorum. Onu böyle görmek bağımlılık yapıyor, alkolden, uyuşturucudan ve güçten daha iyi. Aurora başını yana eğiyor, ben işime devam ederken beni yavaşça öpüyor. Yaklaştığını söyleyebilirim, nefesleri dar pantolonlarla geliyor ve inlemeleri parmaklarımın her fırçasıyla daha yüksek ve daha çaresiz büyüyor.

Paramparça oluyor, salıverilmesi onu nefessiz bırakıyor ve bana karşı kıvranıyor. Dudaklarını kendi dudaklarım olarak kabul ediyorum ve dudaklarına gülümsemesine bayılıyorum. Aurora yavaşça dönüp açık bacaklarımın arasında diz çöküyor ve elini göğsümden aşağıya, sikime doğru kaydırıyor. Ne kadar sertleştiğimi fark etmemiştim çünkü onun zevkine o kadar odaklanmışım ki.

Uzun parmaklarını şaftımın etrafına sararken "Sıra sende," diye mırıldanıyor.

Yavaşça okşuyor, sabit bir ritim tuttururken yüzüme hafif öpücükler konduruyor. Çekirdeğimin derinliklerinde sıkı bir ısı sarmalı oluşmaya başlıyor, eli bana doğru miktarda sürtünme sağlıyor. Aurora dişlerini alt dudağımın üzerinde gezdirerek göğsümden bir hırıltı çıkarıyor.

"Kahretsin, kadın, beni deli ediyorsun."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

"Böyle edersen uzun süre dayanamayacağım."

"Amaç da bu zaten, sevgilim."

"Üstüne çık," diyorum huysuzca. "Senin içinde olmam gerek."

Aurora şeytani bir sırıtişla kucağıma tırmanıyor ve beni kalçalarının arasına alıyor. Yavaşça, santim santim dikkatli bir şekilde sikimin üzerine batıyor, kendini açarken dizleri titriyor. Aurora ellerini sabit durması için omuzlarıma koydu, dudaklarımız bir öpücükle birbirine yapıştı. Ellerim belinin her iki yanında, hareket etmesine yardım ediyorum, vücutlarımız ortak zevk peşinde birlikte sallanıyor.

" bu, *moya lyubov*," diye inliyorum. "Aynen böyle."

"Tanrım, beni çok dolu hissettiriyorsun," diye inliyor dudaklarıma karşı.
"Seni seviyorum, Mikhail."

"Ben de seni seviyorum. Hem de çok."

Mutluluk bizi bulur, parlak ve ışıltılı. Kafamız güzelken birbirimize sıkıca tutunuyoruz, dünyanın geri kalanı arka planda kayboluyor. O, ben ve bu sessiz an dışında başka hiçbir şeyin önemi yok. Bu huzuru milyonlarca yıl yaşayabileceğim anlamına gelseydi hayatımı seve seve verirdim.

Su soğumaya başlıyor, ama biz yine de orada kalıyoruz, eşit nefeslerimizi ve küvet musluğuğunun yavaş damlamasını dinliyoruz. Her ne kadar her şeyle başa çıkabiliyormuşum gibi davranmayı sevsem de, dürüst olmak gerekirse geleceğimizin bizi nelerin beklediğini bilmiyorum. Bu sefer Konstantin'den kaçabilmiş olabiliriz ama eğer Çukur'da olanlardan kurtulduysa, topyekûn bir savaşa hazırlanmaktan başka seçeneğimiz yok.

İşler daha da tehlikeli bir hal alacak. Kafesimizden çıkmayı başardık ama tıpkı yıllar önce yaptığı gibi bizi köpek gibi avlayacak. Hiç bir zaman bir adamı öldürmek istemedim ama amcamı sonsuza dek durdurmanın tek yolu bu olabilir. Aurora ve bebeğimiz, ben onun gözlerinin arasına bir kurşun sıkana kadar asla güvende olmayacaklar. Tekrar, tekrar ve peşimize düşecek. Eğer ona kalıcı bir son vermezsem, bu kabustan asla kurtulamayacağız.

Ama bunu yapabilir miyim? Şüpheyile felç olmaya izin veren bir adam değilim, ama bu iş dünyasındaydı. Bir anda kararlar alabilir, kısa ve öz emirlerle insanlardan oluşan ekipleri organize edebilirdim. Bu bana doğal geliyordu. Ama bu tamamen farklı. Ne kadar acımasız da, bir katil değilim. Zamanı geldiğinde, bunu başarabilecek miyim?

Aurora sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, tırnaklarının kafa derime nazıkçe sürtünmesi vücudumda hoş bir ürperti yaratıyor.

"Her şey girecek," diye fısıldıyor.

Ona inandığımdan emin olmasam da başımı sallıyorum. "Eğer bana bir şey olursa -"

"Olmayacak."

"Aurora," diyorum sertçe.

"*Olmayacak*. Sana hiçbir şey olmayacak."

Yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Beni dinle, *moya lyubov*. Eğer bir şey Bana bir şey olursa, Nicolai'nin sana yardım etmesini ayarladım.

ülke. Tamamen yeni bir kimlik oluşturmanıza yardım edecek. Sahte pasaportlar, sahte geçmiş. Dünyanın herhangi bir yerine, güvenli bir yere gidebilirsiniz."

Aurora kaşlarını çatıyor. "Ölmeyi tercih ederim."

"Çocuğumuzun iyiliği için, yapmasan iyi olur." Gözlerini silerken onu şefkatle öpüyorum. Zavallı kızım titriyor. "Ne olursa olsun, bana güvende olacağına söz ver. Pervasızca bir şey yapmayacağına. Söz ver bana."

Yanağının içini çiğniyor ve derin bir nefes alıyor. "Söz veriyorum."

CHAPTER 39

W Dairemizde toplanmıştık. Neredeyse eski günlerdeki gibi, Antonov kardeşler bir grup halinde toplanmış, iş konuşuyorlar. Ancak Bu durumda, *işin* tamamen farklı bir tanımı var. Sadece otuz dakika önce bir telefon aldım. Charlotte ameliyatı atlatmış ve iyileşiyor. Durumu hâlâ ciddi ama doktorlar ihtiyatlı bir iyimserlik içinde. Şu anda umabileceğimden çok daha fazlası. Konuşmaya geri döndüm.

"Hepiniz buradaysanız," diyorum, "CyberFort'la kim ilgileniyor?"

Dimitri yanımdaki kanepenin minderine uzanmış, tembel bir güven havasıyla kollarını arkaya doğru açmış. "Biz neler olduğunu anlayana kadar gemiyi Merrybell yönetiyor."

"Merry?" Mikhail'e bakarak yankıladım. "O kadına gerçekten zam yapmalısın."

Pyotr homurdanıyor. "Eğer hiçbirimiz sağ çıkamazsak tüm şirket onun olabilir."

Catherina dilini şaklatır. "Olumlu düşünelim, olur mu?"

"Olumlu," diye alay ediyor Mikhail. "Aurora'yı satmamış olsaydın bu karmaşanın içinde olmazdık."

Üzerinde çalışmam için özenle yeni bir masaüstü bilgisayar hazırlamaya çalışan Luka başını kaldırıp bakıyor. Annesine ters ters bakıyor. "Bunu neden yaptın ki?"

Catherina başını dik tutar, sokağa bakan pencereye doğru ilerlerken utançtan eser yoktur. "İntikamın son kullanma tarihi yoktur," diyor soğuk bir sesle. "Konstantin babanı öldürdü. Ona karşı bir hamle yapmanın tam zamanı ama bunu tek başıma yapamam."

Mikhail başını sallıyor, hayal kırıklığı dalga dalga yayılıyor. Bunu burun deliklerinin genişlemesinden, dudaklarının sıkışmasından ve çenesinin sert çizgisinden anlayabiliyorum. "Ölebiliriz anne. Charlotte neredeyse ölüyordu. Senin bencilliğin yüzünden."

Charlotte'la ilgili düşünceler zihnimi doldururken boğazımın arkasında yapışkan bir yumru oluşuyor. Hayatta kalma şansının yüksek olduğunu bildiğim için bunu düşünmemeye çalışıyorum ama kafamda tekrarlanan tüm *keşkeler* beni rahatsız ediyor. Ya doğum günümde kavga etmeseydik? Ya biraz daha hızlı koşsaydık? Ya- Düşünceleri kafamdan silkeliyorum. Her şey bittiğinde yas tutmak için zamanım olacak. Şu anda kızgın değilim.

Çok kızgınım.

"Bunların hepsi senin suçun," diye suçluyorum onu, suçlayıcı bir parmakla onu işaret ederek. "Kocanın intikamını almak için oğullarının hayatını tehlikeye mi atacaksın? Sen nasıl bir annesin?"

"Peki neden kardeşlerimi bu işe bulaştırıyorsun?" Mikhail devam ediyor. "Konstantin sadece beni tekrar bir araya getirmek istediğini açıkça belirtti."

Pyotr sakince, "Annem birkaç hafta önce bizi aradı," diye açıklıyor. Grubun açık ara en akli başında olanı o. "İlk günden beri senin için endişeleniyorduk. Onun karşısına tek başına çıkmaya izin veremezdik."

"Ben hallediyordum."

"Evet," diye homurdanıyor Luka bilgisayar monitörünü HDMI üzerinden bağlarken. "Çünkü her şey *çok* iyi gidiyor."

Mikhail annesine dikkatle bakarak, "Onlar özgür ve temizdi," diye devam etti. "Bu benim halletmem gereken bir sorundu. Korumam gereken ailemdi."

"Ders vermeyi kendine sakla," diye Catherina. "Duymak istemiyorum."

Dimitri bir bacağını diğerinin üzerine ve başını geriye doğru eğerek tavana bakar. "Kavgayı sonraya bırakmaya ne dersin? İlgilenmemiz gereken daha büyük sorunlarımız var."

"Bitti!" Luka bilgisayarı açarken odanın geri kalanına gururla duyuruyor. Kanepedeki yerimden kalktım ve işe koyulmak için heyecanla acele ettim.

"İnternet bağlantısı nasıl?" diye sordum.

"Kesinlikle boktan," diye homurdanıyor, "ama sanırım buradaki herkes Wi-Fi'den uzak durursa ve CPU'nun aşırı çalışmasını önlemek için tüm arka plan uygulamalarını kapatırsak işimizi halledebiliriz. Ne kadar zamana ihtiyacın olacağını düşünüyorsun?"

Bana sağladığı küçük sandalyeye oturuyorum ve keylogger programımı yazmaya başlamak için ekranda gezinmeye başlıyorum. Tüm notlarım Konstantin'in malikanesinde kaldı ama ana bileşenleri kafamda çözdüm. "Kesinlikle akşam yemeğinden önce. Bu isimler yasal olduğu sürece."

Catherina huffs. "Tabii ki yasallar. Onları Konstantin'in küçük kara defterinden kendim aldım."

"Tam olarak *nasıl*?" Dimitri kaşlarını kaldırarak sorar. "Oh, ew. Lütfen onu baştan çıkardığını falan söyleme." Tiksintiyle titrer gibi bir hareket yapar.

Catherina utanmadan, "Ona şarap içirmiş ve yemek yedirmiş olabilirim," diyor. "Benim yanımda içki içme konusunda rahat hissetmesi için haftalarımı harcadım. Ve sonra, bir gece, tüm sırlarını dökmesini sağladım. Muhasebecilerini, silah ve uyuşturucu tedarikçilerini... *Her şeyi*."

"O zaman hızlı hareket etmemiz gerekecek," diyor Pyotr. "Muhtemelen yakında o banka hesaplarına erişecektir. Özel bir orduyu finanse etmek için çok şey gerekir."

"Onları birkaç saat içinde ele geçireceğim," diye teminat verdim. "Tek ihtiyacım olan bir tanesine erişim. Büyük olasılıkla parasını hesaplar arasında dolaştırıyor, bu yüzden kağıt izlerini takip ederek onlara erişebileceğim."

"Toplu e-postaların hazırlanmasına yardım edeceğim," diyor Luka. "Onları yeterince hayalet hesapla bombardımana tutarsak, o aptallardan birinin tıklamaması gereken bir bağlantıya eminim. Tek yapmam gereken oluşturulan e-postaları yeterince inandırıcı göstermesini sağlamak."

"İnekler," diye şaka yapıyor Dimitri nefesinin altında. "Bu arada ne yapmamız gerekiyor?"

Mikhail ceketini alır ve geçirir. "Pyotr ve ben adamlarını hazırlamak için Nicolai ile buluşacağız. Sen ve annem onunkini hazırlayacaksınız." "Ailemizin bizim tarafına hâlâ sadık insanlar olduğuna inanamıyorum." Dimitri hayret ediyor. "Bunca zaman sonra bile."

"Bir zamanlar kraliyet ailesiydik," diyor Catherina öfkeyle, çoktan kapıya doğru yönelmişken. "Sürgünde bile olsak bu asla değişmeyecek."

"Burada iyi misin?" Mikhail, ailesinin geri kalanıyla çok daha nazık bir tonda konuşarak bana soruyor.

Başımı salladım. "Evet, iyi olmalıyım. Bu işi hallettikten sonra Konstantin'in işi bitmiş olacak."

Sırıttırıyor ve beni dudaklarımdan öpmek için hamle yapıyor. "Aferin kızıma," diye gürlledi. "Dışarıda dikkatli ol."

"Merak etme, *Moya Lyubov*. Yapacağım."

"*Ugh*," diye inliyor Luka yanımda. Yüzünü buruşturduğu belli oluyor. "İkiniz o kadar tatlısınız ki iğrençsiniz."

Mikhail ayrılmadan önce en küçük kardeşinin saçlarını karıştırır. "Kapa çeneni, pislik."

O gider gitmez, Luka ve ben işe koyulduk. Göreceli bir sessizlik içinde çalışıyoruz. Luka huysuz olabilir ama kaba biri değildir. Onun stajyeri olarak çalıştığım kısa süre içinde, zeki bir programcı olarak ona saygı duymaya başladım. İnanılmaz bir titizlikle çalışıyor, çalışma ortamı her zaman dikkat dağıtıcı değil. Arka planda hiçbir ses olmadan, sadece klavyesinin tıklama sesiyle kod yazabilmesi aklımı alıyor.

En iyi günlerimde bile genellikle müzik dinlemeyi ya da eski bir TV sitcom'unu oynatmayı severim, böylece kulaklarımın yapacak bir işi olur. Belki de bu yüzden Luka CyberFort'ta programlama departmanının başında. İşini biliyor ve o kadar titiz ki şirketin rakipleri bile ona yetişemiyor. Onun kitabından bir sayfa almaya karar verdim ve odaklandım, satır satır yazarken kararlılık neredeyse içimden dökülüyor.

Her şey mükemmel gitmeli. Tek ihtiyacımız olan Konstantin'in hesaplarından *birinin* hata yapması. Eğer hesaplarını felce uğratıp parasını kesebilirsek, o zaman işler kontrolden çıkacaktır. İsteddiği kadar büyük bir Bratva ordusu toplayabilir, hükümet içindeki tüm farklı bağlantılarına ulaşabilir ve diğer Bratva aileleriyle ittifaklar kurabilir... Ama günün sonunda, *birilerinin* faturayı ödemesi gerekiyor. Bu insanların hiçbirinin hayatlarını bedavaya feda etmeyeceğinden şüpheleniyorum. Ve eğer Konstantin onlara ödeme yapamazsa, endişelenecek bir şey daha eksilmiş olur.

Luka birkaç dakika sonra, "Arkadaşın için üzgünüm," diye söze girdi. "Adı Charlotte, değil mi?"

"Evet." Yutkundum. "Nicolai iyileşeceğini düşündüklerini söyledi." "Bunu duyduğuma sevindim."

Başımı sallayarak onaylıyorum "Luka, sana bir şey sorabilir miyim?" "Sor."

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun? Bu Bratva işi. Babanın intikamını almak."

Luka omuz silkiyor. "Ben... biraz daha uzağım. Ben doğduğumda onlar çoktan Amerika'ya kaçmışlardı. Ben bu saçmalıkların içinde büyümedim. Onların aksine, babamı tanıma şansım olmadı."

Küçük olmalarına rağmen hala onunla ilgili anıları var. Hiç tanımadığım birinin intikamını almak istemek benim için çok zor."

Ciddiyetle başımı sallıyorum, kendi babamı düşünüyorum. Son zamanlarda onu bu kadar az düşünmem beni şaşırtıyor. Eskiden onu bulmak aklımdaki tek şeydi, hayattaki en büyük amacımdı. Ama her şey olup biterken, önceliklerim değişti. Mikhail için burada olmalı, geleceğimizi korumak için çok çalışmalıyım. Babamın geçmişte kalmasını istemesem de, şu anda orada kalması gerekiyor.

"Bana Mikhail'in tıpkı onun gibi olduğunu söylüyorlar," diye devam ediyor Luka. "Dimitri ve Pyotr bazen bana Mişa'nın tıpkı Lev gibi davrandığını söylüyorlar. Yani sanırım bir bakıma onu tanıyorum. Bu çok garip."

"O zaman iyi bir adam olmalı," diye yorum yapıyorum ve *ENTER* tuşuna basmadan önce bir kod satırı daha giriyorum.

"Evet, öyle olmalı."

"Mikhail bundan sonra kalmak istediğini söylüyor. Yönetimi devralmak için. İşlerin kontrolden çıkmasını engellemek için."

Luka'nın ifadesi sertleşiyor, gözleri karanlık ve okunmaz. Antonov kardeşlerin birbirlerine bu kadar benzemelerini neredeyse komik buluyorum. Şu anda bana tam olarak Mikhail'i hatırlatıyor.

"Bu onun bir karar," diyor diplomatik bir şekilde.

"Onu destekler miydiniz?"

İç çekiyor. "Hepimizin yaşaması gereken kendi hayatları var. Ona ne yapması gerektiğini söyleyecek değilim. Tek yapabileceğim güvende olmasını ummak."

"İstese kalır mıydın sence? Eminim Mikhail kardeşlerinin yanında olmasını çok isterdi."

Luka bir an için dizüstü bilgisayarından başını kaldırıyor ve sorumu gerçekten düşünmüş gibi görünüyor. "Hayır," diyor sonunda. "Dimitri ve Pyotr onlara sorarsa ikna olabilirler ama benim ikna olacağımı sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Bu dili bilmiyorum." "Her zaman öğrenebilirsin."

"Gangster olmaktansa programcılıkla ilgileniyorum." "Hm," diye mırıldandım. "Sanırım bu adil."

"Onun için her zaman burada olacağım ama benim hayatım New York'ta. Çok ciddi bir şey olmadığı sürece bu asla değişmeyecek. Ama ne olursa olsun, bana ihtiyacı olursa her zaman koşarak gelirim."

"Gerçekten ciddi misin, ha?"

"Elbette. Bunu herhangi bir kardeşim için yapardım. Hepimiz yaparız."

Sözlerinden etkilenerik ona gülümsedim. Manipülatif annesi ve katil amcası bir yana, Mikhail'in gerçekten harika bir ailesi var. Aralarında tarif etmeye bile başlayamayacağım bir bağ var. Ne olursa olsun Mikhail'in her zaman güvenebileceği birilerinin olacağını bilmek kalbimi ısıtıyor.

Bilgisayarım çalışıyor. Programımın yüklenmesi bitti. Kollarımda ve ensemdede tüylerim diken diken oluyor. Planlarımızı engelleyebilecek herhangi bir hata veya performans sorununa özellikle dikkat ederek her şeyi hızlı bir şekilde test ediyorum. Tekrar, tekrar ve tekrar çalıştırıyorum.

Hiçbir şey
olmuyor. Her şey
mükemmel.

"Robotunu hazırla," diyorum Luka'ya gülümseyerek. "İkinci aşamaya geçiyoruz."

CHAPTER 40

I Bu bir bekleme oyunu. Birisi virüsümü serbest bırakmak için linke tıklayana kadar harekete geçemeyiz. O zamana kadar tek yapabileceğim dua etmek ve umut etmek.

Birileri kandırılacak kadar aptal.

Dürüst olmak gerekirse, işe yaraması da gerçekten muhtemel görünüyor. Luka bir dahi olarak e-postaları olabildiğince inandırıcı hale getirdi. Bağlantıyı tek başımıza gönderecek kadar yüzsüz değiliz. Öyle yapsaydık, muhtemelen spam klasörlerine düşerdi. Luka, e-posta şablonları oluşturmak için fazladan yol kat etti, böylece mesajlar bir teklif için ulaşan potansiyel müşteriler veya yeni bir yatırım girişimine bakmalarını umarak geçmişte onlarla çalıştığını iddia eden biri gibi görünüyor. Ben üzerime düşeni yaptım, artık her şey Luka'nın elinde.

Ama bu beni çok gergin alıkoymuyor. Üç saat oldu bile. Hala bir şey yok.

Kaygı beni boğazımdan yakaladı ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki nabzımı *gözlerimde* hissedebiliyorum. Normalde kötümser biri değilimdir ama Luka ve ben başarısız olursak neler olabileceğini düşünmeden edemiyorum. Eğer Konstantin'in önünü kesmeyi başaramazsak, bize karşı bir ordu toplamak için ihtiyacı olan tüm fonlara sahip olacak. Bizi avlamak için yüzlerce, hatta belki binlerce gönüllü paralı asker tutmasını engelleyecek hiçbir şey kalmayacak.

Hiç şansımız yok. Bu yüzden bu işe yaramalı.

Bir gün geçer. Sonra bir gün daha. Haftanın sonunda, görünmeyen bir tehdit için sürekli omzumun üzerinden bakan gergin bir karmaşa içindeyim. Konstantin her yerde pusuya yatmış olabilir, her an saldırabilir.

Mikhail telefonunun kenarından bakarak, "Otur Aurora," diyor. Bütün gün Nicolai ile konuşmuş. "Beni strese sokuyorsun."

"değil. Nasıl bu kadar sakınsın?"

Telefonunu kaldırıyor ve elini bana doğru uzatarak yanına gelmem için beni çağırıyor. Derin bir nefes vererek ona doğru ilerliyorum ve avucumu onunkinin içine sokuyorum. Mikhail parmaklarımı hafifçe sıkıyor.

"Benim zavallı *Kisa*'m. Neden titriyorsun?" "Çünkü huzursuzum. Sen huzursuz değil misin?" "Tabii ki huzursuzum."

"Delirecekmişim gibi hissediyorum. Bir bombanın düşmesini beklemek gibi."

Mikhail parmak eklemlerimi öpüyor. "Neye ihtiyacın var biliyor musun? Biraz stres ."

Ses tonunun dumanlı olması sırtımama neden oluyor, bu noktada neredeyse otomatik bir refleks. "Öyle mi?" Diyorum. "Aklında ne var?"

Beni öpecekmiş gibi öne eğiliyor, sonra da ceketini almak için ayağa kalkıyor. "Gel hadi."

Kafam karışmış bir şekilde ona göz kırpmıyorum. "Sanırım... Boş ver. Nereye gidiyoruz?"

"Bu bir sürpriz," diye yanıtlıyor arsız bir kırpmayla. "Bana güvenmiyor musun?" Yanağımın içini çiğniyorum. "Tabii ki sana güveniyorum."

"Sıkı giyindiğinizden emin olun. Hava biraz serinleyebilir."

Şehir sınırlarının hemen kenarına kadar çok uzun süre gidiyoruz. Etrafımızı sık yapraklı ağaçlar sarıyor, göz alabildiğine uzanan geniş açık alanlar. Gözlerden uzak bir yer, bolca mahremiyet var. Güneş ışığı soluk ve hava serin, ama ciğerlerimde taze ve berrak. Şimdiden kendimi çok daha iyi hissediyorum. Belki de tek ihtiyacım olan manzara değişikliği.

İtiraf etmeliyim ki bu şekilde açıkta olmak garip hissettiriyor. Konstantin beni korku içinde yaşıyor. Her gün midem bulanarak uyanıyorum, günün ne gibi kötü sürprizlerle dolu olabileceği konusunda sürekli endişeleniyorum ve korkuyorum. Ama Mikhail burada olduğu sürece iyi olacağımı düşünüyorum. Bize bir şey olmasına asla izin vermeyeceğinden hiç şüphem yok. Eğer o burada olmanın güvenli olduğunu düşünüyorsa, biz de güvende olacağız.

Yürümeye devam etmeden önce, "Bir dakika burada dur," diyor.

Yumuşak çimlerin üzerinde durup çevremizi seyrediyorum. Rusya'nın pitoresk kırsalına henüz alışamadım ama kesinlikle alışmaya başlıyorum. Burayı New York'un duygusuz, acımasız beton ormanına tercih ediyorum. Garip bir şekilde, burada olmak ve doğayla iç içe olmak küçük bir nimet.

Mikhail birkaç dakika sonra geri döner. Uzakta, devrilmiş ağaç kütükleri, kütükler ve orta büyüklükteki kayaların üzerine çeşitli cam şişeler ve teneke kutular yerleştirmiş. Yanıma dönüyor ve kılıfından bir silah çıkarıp büyük bir dikkatle bana uzatıyor.

"Atış talimi mi?" Eğlenen bir gülümsemeye soruyorum.

"Yemin ederim sana zarar gelmesine asla izin vermeyeceğim," diyor. "Seni her ne pahasına olursa olsun koruyacağım. Ama seni en kötü senaryoya hazırlamazsam aptallık etmiş olurum. Sana bir silahı nasıl kullanacağını öğretmemin zamanı geldi."

Derin bir nefes alıyorum. Bu ciddi bir iş ama aynı zamanda bana böylesine ağır bir sorumluluk yüklediği için onur duyuyorum. Daha önce hiç silah kullanmadım. Hiçbir silah eğitimim yok. Bunu düşünmekten ne kadar nefret etsem de, Mikhail'e bir şey olursa, kendimi ve bebeğimizi savunabilmem gerekiyor. Konstantin bir sonraki hamlesini yaparken bize kısa bir iyileşme süresi bahşedildi. Zamanımızı akıllıca kullansak iyi olur.

Mikhail silahın farklı parçalarını ustalıkla açıklıyor. En azından benim bilmem gereken tüm parçaları. Emniyet, mermi çekirdeği, çekiç, tetik.

"Bir silaha her zaman doluymuş gibi davranın" diye beni uyarıyor. "Siz boş olduğunuzu bilerseniz bile, başkaları bilmeyebilir. Etrafta sallamayın, şaka yapıyormuş gibi davranmayın. Sadece gerçekten vurmak istediğin bir şeye ya da birine nişan al."

"Anlıyorum."

"Aferin kızıma. Şimdi, denemek ister misin?"

Mikhail arkamdan geliyor ve beni doğru duruşa yönlendiriyor. Metalin avucuma değen soğuk ısırtığı omurgamdan aşağı bir çocuk gönderiyor. Tüm bu güç -gerçek anlamda- parmaklarımdan ucunda... Kalbimi hızlandırmaya yetiyor.

"Kendini topla," diye mırıldanıyor kulağıma. Bir elini belime koymuş, diğer eliyle de silahı kaldırırken bileğimi sabit tutuyor. "Ateş etmeye hazır olmadıkça parmağını asla tetiğe koyma."

"Sana silahları kim öğretti?" Ben sordum.

"Babam. Ölmeden hemen önce." Tam ona bakacaktım ki, "Gözler ileri, *kisa*" dedi.

"biriydi?" almak için en yakın şeyi seçerek mırıldanıyorum.

"Zor," diye huysuzca cevap veriyor. "Ama adil. Ve adil." "Senin gibi mi?"

"Sanırım... Hazır olduğunda ateş et."

Ellerim hafifçe titriyor. Tüm bunlar çok korkutucu. Kendimi yaşıyan, nefes alan bir insanla karşı karşıya bulursam, bir şişeye zar zor nişan alabiliyorsam nasıl davranacağımı hayal bile edemiyorum. Atışımı elimden geldiğince iyi bir şekilde hizalıyorum ve parmağımın ucunun tetiği sıyırmasına izin veriyorum. Sıkıyorum.

Geri tepme beni ürküttü, geri tepme içime bir sarsıntı gönderdi. Mikhail'in beni vücuduna yaslaması iyi bir şey, yoksa şaşkınlıktan yuvarlanabilirdim. Silah sesi kulağımda yüksek sesle çınlıyor ve kaçışımızın anılarını geri getiriyor. Ardından gelen silah seslerini. Charlotte'un.

Hedefimi tamamen ıskaladım. "Kahretsin," diye homurdandım.

Mikhail kıkırdar. " değil. Bu işte yenisin. Tekrar dene."

Sıkılmış dişlerimin arasından keskin bir nefes çekiyor, çarpan kalbimin durmasını istiyorum. Nişan alıyorum ve ateş ediyorum. Bu sefer ne beklemem gerektiğini biliyorum. Duruşumu genişletiyorum ve geri tepmenin şokunu absorbe etmek için dizlerimi hafifçe büküyorum. Karşıdan gelen camın küçük parçalara ayrılma sesi, daha önce hiç hissetmediğim bir heyecan.

"Başardım!" Kendimden son derece memnun bir şekilde haykırıyorum.

"Doğuştan yeteneklisin," diye iltifat ediyor Mikhail, şakağıma bir öpücük kondurarak. Birkaç adım uzaklaşıyor. "Şimdi, gerisini dene. Nefes almayı ve acele etmemeyi unutma. Bu bir yarış değil."

Elimdeki göreve odaklanıyorum, garip bir tür transa giriyorum. Önümdeki hedeflere konsantre olduğumda endişelerim yok oluyor. Teker teker ateş ediyorum. Bazılarını ilk denememde vuruyorum, bazılarını ise tamamen ıskalıyorum. Nişan almanın ve ateş etmenin basitliği neredeyse ritmik.

Ne zaman bir şişe kırılrsa ya da bir teneke kutu uça, memnuniyetin bulanık hissi parmaklarımın arasından kayan ılık kum gibi içime yayılıyor. Kısacık ama harika bir şekilde tarif edilemez. Saatlerce devam edebilirmişim gibi hissediyorum. Sonunda, tetiği çektiğimde, sadece tıklıyor. Mermim bitti.

Gülümseyerek dönüyorum ve Mikhail'i beni izlerken buluyorum, gözleri sıcak bir sevgiyle dolu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, boş silahını benden almak için bir adım öne çıkarak.

"Aslında çok daha iyi. Tam olarak ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu nereden bildin?"

Kollarını belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Çünkü, Aurora. Seni *tanıyorum*. Tıpkı senin beni tanıdığın gibi."

Ayak üzerinde zıplayıp dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve yüzündeki detayları içime çekiyorum. Rusya'ya geldiğimizden beri saçları biraz daha uzamış. Sakalları da daha gür ve kesilmeye ihtiyacı var. Birçok yönden huysuzlaştı, sert yanları zorunluluktan keskin bir hal aldı. Ama benimleyken, her şeyiyle tatlı ve yumuşak. İçinde barındırdığı ikilik beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

Mikhail Antonov benim tüm dünyam ve kalbim tamamen onun elinde.

Gözlerimi arıyor, o an o kadar hassas ve gerçek ki eriyişim geliyor.

"Evlen benimle," diye fısıldıyor. İsteğinin basitliği beni nefessiz bırakıyor. Büyük bir jeste gerek yok, diz çökmesine gerek yok. Bu sessiz bir istek, neredeyse bir ruhun iki yarısı arasındaki bir sır. "Evlen benimle, Aurora. Ne olacağına dair söz veremem ama bildiğim tek şey sensiz bir gün daha geçirmek istemediğim. Benim olacağını söyle, çünkü ben kesinlikle seninim."

"Evet!" Cevap içimden bir kasırğa gibi fırlıyor, emin, kararlı ve durdurulamaz.

Beni öyle bir ateş ve tutkuyla öpüyor ki bir an kendimi kaybediyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Ne amcasıyla olan savaş, ne de bu yaklaşan kıyamet hissi. Şu anda tek hissettiğim umut, sevgi ve birbirimize olan sonsuz bağlılığımız.

"Bu iş bittiğinde," diyor, "büyük bir düğün yapacağız."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Büyük bir düğüne ihtiyacım yok, sevgilim. Sadece sana ihtiyacım var."

"Uzun bir balayına ne dersin? Biraz tatili hak ettiğimizi düşünüyorum."

"Sıcak ve tropikal bir yer olduğu sürece."

Mikhail kıkırdar. "Bunun ayarlanabileceğine eminim. Nerede istersin-" Cebindeki telefonu çalıyor ve anımızı bölüyor. Etkileyici bir hızla cevap veriyor. "Luka? Evet, ona söyleyeceğim... Güzel, dönüş yolundayız."

"Her şey yolunda mı?"

"Birisi linkinize tıkladı. Yazdığınız virüs şu anda biz konuşurken onların bilgilerini kaydediyor."

Haberler adrenalin iğnesinden daha etkili. İşe yaradığına inanamıyorum!

"Geri dönmeliyiz," diyorum aceleyle, Mikhail'in elini çekiştirerek acele etmesini sağlıyorum. "Haydi, haydi!"

Mikhail takip ediyor, benim kadar istekli.

Konstantin'in hesaplarını boşaltma vakti geldi.

CHAPTER 41

MIKHAIL

I Hiç bu kadar çok para görmemiştim. CyberFort milyarlarca dolarlık bir şirket ama bu bambaşka bir akıl almaz boyutta. Amcamın en az dört farklı ülkede, on farklı bankada, neredeyse yirmi farklı banka hesabına dağılmış bir milyara yakın parası var. Ruble, Euro, Amerikan Doları, Peso, Yen... Konstantin portföyünü çeşitlendirmek ve nakit parasını dağıtmak konusunda mükemmel bir iş çıkarmış, böylece kolluk kuvvetlerinin tüm bunları kendisine bağlamasını neredeyse imkansız hale getirmiş.

Ama biz kolluk kuvveti değiliz.

Onların aksine, biz kanunlarla bağlı değiliz. Sonu hep böyle olacaktı. Kirli savaşmaktan başka seçeneğimiz yoktu. Aurora'nın küçük kodu Konstantin'in tüm özel bilgilerini çalmanın yolunu buldu; tek yapmamız gereken arkamıza yaslanıp imparatorluğunun parçalanmasını beklemek. Aslında, o kadar beklememiz bile gerekemeyebilir.

Nicolai, sokadaki muhbirlerinden biriyle yaptığı görüşmeyi sonlandırırken, "Sokadaki söylentilere göre müttefikleri sürüler halinde onu terk ediyor," diye rapor veriyor. Stokayevski'lerin bilindiği bir şey varsa o da yeraltından Kremlin'in en üst makamlarına kadar uzanan karmaşık kaynak ağlarıdır. "Hâlâ ona sadık olan bir avuç insan var ama korumaları için para ödeyemeyeceğini anladıklarında hepsi sırtını dönerse şaşırmam."

Aurora bana muzaffer bir gülümseme fırlatıyor. "Bu şaşırtıcı derecede iyi gidiyor. Ve tüm bunlar linke tıklayan salağın tüm hesapları için aynı şifreyi kullanmasından kaynaklanıyor."

Luka dizüstü bilgisayarının arkasından homurdanıyor. "Çaylak hatası."

Dimitri sırtıyor. "Şampanyayı patlatayım mı?"

"Henüz kutlama yapmayalım," diyor Pyotr sertçe. "Konstantin'in ne tür bir pislik yapabileceğini bilmiyoruz."

Catherina dairemdeki köşesinden bilgece başını sallıyor. "O artık köşeye sıkışmış bir hayvan. En öngörülemez oldukları zaman bu zamandır." Grubun geri kalanından ayrı, tek başına oturuyor. Bunun kasıtlı mı yoksa tamamen tesadüf mü olduğundan emin değilim. Son günlerde aramızdaki ilişkiler gerilmişti. Onun motivasyonları kardeşlerime açıklandığından beri, kardeşlerim ondan uzak duruyorlar.

"Peki şimdi ne yapacağız?" Aurora soruyor.

"Şimdi Misha, Konstantin'in iş girişimlerini kendi parasıyla satın almak için devreye giriyor," diye açıklıyor Dimitri. "Klasik bir şirket devralma. Neredeyse."

"Büyük iş dünyası gerçekten de suça çok benziyor, ha?" diye yorum yapar. Pyotr homurdanıyor. "Yılın yorumu, bayanlar ve baylar."

Nicolai parmağını kaldırarak konuşmamızı yarıda kesiyor. Telefonuna gelen bir mesajı okurken kaşları çatılıyor. "Bir sorunumuz var."

"Ne oldu?" Şak diye söyledim.

"Bu bilginin yüzde yüz güvenilir olduğundan emin değilim ama göre Konstantin kaçmaya çalışıyor."

Kardeşlerim bana bakıyor, yön arıyorlar. Konstantin'in Rusya'dan kaçmaya çalışmasına şaşırmadım. Parasına erişemediği için korunmaya da erişimi yok. Korumaya erişimi olmazsa, düşmanları -kardeşlerimden ve benden bile daha büyük olanlar- kuduz köpekler gibi peşine düşeceklerdir. Bir parçam gitmesine izin vermek istiyor. Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp kaçmasına izin vermek.

Ama sonra Aurora'ya bakıyorum, gözlerim onun bebek yumrusuna doğru kayıyor. *Bizim*

Çocuk.

Konstantin kaçıyor ve hayatından endişe ediyor olabilir, ama ya bir gün intikamını almak için geri gelirse? Ya bir yerlere kaçır, kendini toparlar ve tıpkı benim ve kardeşlerimin yaptığı gibi kaybettiği her şeyin intikamını almak için geri dönerse? Ortalık kan gölüne döner. Ve çocuğum ve sevgilim çapraz ateşte kalabilir. Bu almak istediğim bir risk değil, ne şimdi ne de başka zaman.

"Hangi havaalanı olduğunu biliyor muyuz?" Ben soruyorum.

Nicolai bir an sessiz kalıp bilgileri tarıyor. "Kaynağım Moskova'nın güneybatısında daha küçük bir havaalanı olduğunu söylüyor. Görünüşe göre

bir iş ortağından bir jet ödünç aldı. Şu anki uçuş noktası bilinmiyor."

"Onun ülkeyi terk etmesini engellemeliyiz," diye ilan ediyorum.

"Gözümüzden kaçmasına izin verirse kim bilir ne tür zararlara yol açabilir."

Dimitri ve Pyotr çoktan kapıdan çıkmaya

başlamışlardır. "Arabayı getireceğiz," diyor Dimitri.

"Ben de silahları dolduracağım," diye ekliyor Pyotr.

"Hepimiz gidiyoruz," diyor Luka kararlılıkla.

Aurora hızla koltuğundan kalkıyor. "Ben de."

Başımı sallıyorum. "Hayır, sen burada

kalıyorsun."

Kaşlarını çattı. "Kesinlikle hayır."

"Aurora, sana bir daha söylemeyeceğim. Bu çok tehlikeli."

"Sen nereye gidersen ben de oraya giderim," diyor kararlılıkla. Aurora elimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. Ona ne kadar hayır dersem diyeyim, bu konuda benimle mücadele edeceğini söyleyebilirim. "Lütfen Mikhail. Yolundan çekileceğim."

İç çekiyorum. Zamanımız tükeniyor. "Peki," diye homurdanıyorum. "Ama sen arka koltukta oturacaksın ve ne dersem onu yapacaksın."

"Söz veriyorum."

"Güzel. Şimdi, herkes arabaya binsin!"

Havaalanı küçük bir havaalanıdır, büyük ticari uçuşlar yerine iç hat kargo uçakları için tasarlanmıştır. Pistin bir kenarı boyunca sıralanmış birkaç hangar var, kapıları ardına kadar açılarak bir dizi küçük Cessna ve diğer pervaneli uçakları ortaya çıkarıyor. İniş pistinde bir Eclipse 550 jet oturuyor, şık gümüş rengi motorları çoktan kükreteye başlamış ve kalkışa hazır.

Konstantin gemide olmalı.

Pyotr aracımızı tam da jet taksi yapmaya başlayıp uçmaya hazırlanırken hızını artırarak piste doğru sürüyor. Jetin pilotu tüm uçağı aracımızın etrafından dolaştırıyor ve endişe verici bir acelecilikle pistte ilerlemeye devam ediyor.

Ne yazık ki, bu endişelerimizin en küçüğü. Bir grup silahlı adam hangarlardan fırladı ve otomatik silahlarıyla arabamıza ateş açtı. Bizi bekliyorlardı - amcamın bize karşı son savunması.

Pyotr frene basar. Tüm araç gıcırdayarak aniden durdu. Şimşek hızıyla hepimiz dışarı çıkıp arabanın yüzey alanını kalkan olarak kullanıyoruz. Dayanmayacaktır ama en azından bir şeydir.

"Adamların nerede?" Silahımı çekerken Nicolai'ye bağıyorum.

"Bir dakika uzaklıktalar!" diye bağırarak kendi silahını doldurur. "Sadece zaman kazanmamız gerekiyor. Takviye kuvvetler geldiğinde sayıca az olacaklar."

Aurora'nın başının etrafında koruyucu bir kolum var, onu mümkün olduğunca yere yakın tutuyorum. Onu yanımızda getirmenin kötü bir fikir olduğunu *biliyordum*. Hakkını vermeliyim ki, en ufak bir paniğe kapılmış gibi görünmüyor. Silah sesleri havada çınlarken bile onu daha önce hiç bu kadar sakın ve toparlanmış görmemiştim.

"Luka!" diye bağıyor kaosun içinden. "Dizüstü bilgisayarını bana ver!"

"Ne yapacaksın?" Kulakları sağır eden şiddetin üzerine kükrüyorum. "Jetin bilgisayar sistemine mi gireceksin?"

"Hayır, orası kapalı devre. Giriş yok." Hemen işe koyulur, sırtını arabanın yan tarafına dayar. Parmakları o kadar hızlı hareket ediyor ki neredeyse bulanıklaşıyor. "Ama ben hava trafik kontrolünü hackleyeceğim. Bu çok daha kolay!"

Ateşe karşılık veriyorum. Bir atış, iki atış. İkisi de hedefini vurdu. "Senin sözüne güvenmek zorundayım."

Nicolai'nin desteği tam zamanında geldi. Adamları, umutsuzca ihtiyacımız olan ateş gücünü sağlayarak ileri atıldılar. Kurşun kovanları yere saçıldı. Konstantin'in adamları asfaltta kan kaybından ölüyor.

"Arkanda!" Dimitri bağırır.

Arkamı döndüğümde Konstantin'in adamlarından birinin etrafımızdan dolanmayı başardığını görüyorum. Kolundan ve karnından bolca kan akıyor ama hâlâ silahını bana doğrultmuş bir şekilde sendeleyerek ilerleyecek kadar gücü var. Gözümü kırpmaya bile fırsat bulamadan bir el silah sesi havayı delip geçiyor. Ateş eden ben miydim yoksa o mu benden önce ateş etmeyi başardı bilmiyorum.

Devrilir, sert zemine yığılır. Öldü.

Kafamı kaldırdığımda Catherina'nın adama ters ters baktığını görüyorum, silahının dumanı hâlâ tütüyor.

Görünüşe göre ona bir borcum var.

"!" Aurora haykırıyor.

"Ne?" Luka tersliyor.

"Ana bilgisayarlarına girdim. Jetini hava sahası tehdidi olarak işaretliyorum. Hemen inmezlerse Rus Hava Kuvvetleri müdahale etmek zorunda kalacak."

"Tanrım, seni seviyorum," diye nefes alıyorum.

Silahlı çatışma yavaş ama emin adımlarla sona erer. Konstantin'in adamları ağır kayıplar verdi. Çoğu öldü ve ölmeyenler de kısa sürede tıbbi yardım almazlarsa muhtemelen bu saatten sonra hayatta kalamayacaklar.

"Hayatta kalanları toplayın" diye emrediyorum. "Onları iyileştirin." Nicolai bana kaşlarını çattı. "İdam edilmelerini istemiyor musun?"

"Ben işleri böyle yürütmem. Kavga bitti. Onarılmalarını sağlayın. Yardımımıza direniyorlarsa, bırakın kan kaybetsinler. Eğer kabul etmeye istekliyseler, onlara merhamet gösterin."

"Konstantin böyle ," Catherina. Ona sert bir bakış fırlatıyorum. "Ben o değilim."

Dikkatlice Aurora'nın ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Kardeşlerim gibi o da zarar görmemiş.

Benim için önemli olan herkes güvende ve sağlam.

Aurora gözünü gökyüzüne dikti. Konstantin'in bindiği jet uzakta, ama çok açık bir şekilde hava pistine doğru sert bir dönüş yapıyor.

Dimitri kıkırdayarak, "Sanırım pilot kendi adına havaya uçurulmanın buna değmeyeceğini düşünüyor," diyor.

"Herkes hazırlansın," diyorum. "Her şey bitene kadar sayılmaz."

CHAPTER 42

"S "Mikhail uyarıyor. "Silahlı olabilir."

Tam bunu yapıyorum ve diğer Antonov kardeşler de önümde duruyor. Tek bir kalkan yerine, şimdi kendimi koca bir duvarın arkasında buluyorum.

Jet pistte tamamen durmuş, motorları vınlıyor. Tüm camlar karartılmış, bu yüzden içeride neler olup bittiğini görmek zor. Bir şey olmadan önce dört beş dakika bekliyoruz. Etraflarını tamamen sardık. Konstantin karşı koymayı planlasa bile, kurşun delikleriyle delik deşik olmadan önce çok uzağa gidebileceğinden şüpheliyim.

Jetin kapısı açıldığında nefesimi tutuyorum ve kayarak inen merdivenin inmesine izin vermek için öne doğru düşünüyorum. Elleri başının üzerinde dışarı çıkan ilk kişi pilot. Bu karmaşanın içine düşecek kadar şanssız sıradan bir adam gibi görünüyor. Gözlerindeki korku, muhtemelen gününün böylesine sert bir şekilde değişeceğini beklemediğini ele veriyor.

Pyotr ona "Git buradan," der. Pilot başını sallar ve kaçır.

Geriye kalan tek kişi Konstantin.

Yavaşça dışarı çıkar, kan çanağına dönmüş gözlerinde saf nefret belirgindir. Bariz yenilgisine rağmen Konstantin gururla başını dik tutuyor. Adamın utanç kavramını anladığından şüpheliyim ama şimdi ders vermenin sırası değil. Aşağı bir adım atıyor, sonra iki, hareketleri müstehcen bir şekilde yavaş. Ölüm hücresindeki bir mahkûm gibi, kaçınılmaz son için acele etmiyor.

"Bir anlaşma yapmak istiyorum," diyor.

, Luka alay ediyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Mikhail elini kaldırır. "Bırakın konuşsun. Herkesin son sözlerini söyleme hakkı olmalı."

Konstantin'in burun delikleri alevlenir. "Beni öldürmeyeceksin."

"Bu kadar emin konuşmamalısın," diye tıslıyorum. "Charlotte'a yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

"Charlotte?" Kaşlarını çatı. "Ah, doğru ya. Küçük arkadaşın. Ona bir şey mi oldu?"

Öfke ve kızgınlık midemin çukurunda kaynıyor. Yumruklarımı sıkıp taşak haline getiriyorum. Charlotte, Nicolai'nin gözetimi altında iyileşmeye devam etse de, bu adamın onu neredeyse öldürmenin bedelini ödemesini istiyorum.

"Sakin ol," diye uyarıyor Mikhail beni, bir adım öne çıktığımda elini koluma atıyor. "Seni öldürmeden önce bana bu anlaşmadan bahset ve bu işi bitirelim, amca."

"Size değerli bilgiler sağlayabilirim," diyor Konstantin. "Bratva'nın yan işlerinin iç işleyişini avucumun içi gibi bilirim. Güç değişiminde size yardımcı olacak birine ihtiyacınız olacak."

"Ben hallederim," diyor Mikhail kararlı bir şekilde. "Ayrıca, değer vermediğim birinden neden tavsiye alayım ki?"

"Hâlâ saflarınızda saklanan bir avuç sadık adamım var. Onları tutmak için bana canlı ihtiyacınız olacak."

"Onları ," diyor Dimitri basitçe.

Uzaktan bile Konstantin'in ayakta duracak bir ayak bulmakta zorlandığını söyleyebilirim. Antonov kardeşler ona bir santim bile vermiyorlar. Güzel. Onun böyle kıvrınmasını izlemekten büyük zevk alıyorum.

"Peki," diye homurdanıyor. "O zaman özgürlüğüm karşılığında sana bir tutsak teklif etmeme ne dersin?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Bir mahkum mu?"

Mikhail dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırır. "Kimi esir almış olabilirsin? Benim için önemli olan herkes burada."

"Herkes mi?" diye soruyor. Ses tonu kollarımdan aşağıya ve enseme doğru bir ürperti gönderiyor. "Baban bile mi?"

Mikhail'e bakmak için döndüğümde kalbim küt küt atıyor, ağzım açık kalıyor. Bu olamaz. İmkânı yok. Mikhail ve kardeşlerinden duyduğum her şey babalarını ölüme terk etmek zorunda kaldıkları yönünde. Onu son gördüklerinden bu yana onlarca yıl geçmiş. Gerçekten, gerçekten olabilir mi?

"Blöf yapıyor," diyor Pyotr . "Onu dinlemeyin," diye homurdanıyor Dimitri.

"Bir düşünün sevgili yeğenlerim," diyor Konstantin rahat bir kıkırdamayla. Ölümle burun buruna olmasına rağmen her gibi sakın ve karizmatik. bu koz yüzünden mi, yoksa

Ya da düpedüz psikopat olduğu içindir. Belki ikisi de. "Hiç ceset ," diye devam ediyor. "Ben onu ele geçirmeden önce hepimiz Amerika'ya gittiniz. Pek çok şey yapabilirim ama küçük kardeşimi öldürmenin bunlardan biri olduğuna gerçekten inanıyor musunuz?"

Catherina keskin bir nefes çekti. Onu tanıdığım onca zaman boyunca bir kez bile soğukkanlılığını kaybettiğini görmemiştim. Buz gibi duvarlarının çatladığını ilk kez görüyorum. Omuzları titriyor, nefes alış veriş i dengesizleşiyor. "Hayır..." diye fısıldıyor. "Lev'i sen öldürdün. O sana ihanet etti. Bunu görmezden gelmene imkân yoktu."

"İstisnalar yapmakla tanınırım. Sonuçta, aileden daha önemli ne olabilir ki?"

Mikhail taştan bir heykel. Konstantin bombayı attığından beri gözünü kırtığı sanmıyorum. Çenesi sert bir çizgi, yüzündeki kaslar o kadar gergin ki neredeyse şakağındaki damarın nabzını görebiliyorum.

Kendi zihnim yarıyor. Ya gerçekten blöf yapıyorsa? Bize yaptığı onca şeyden sonra, bu piçin en iyi arkadaşımı neredeyse öldürerek paçayı sıyrmasına izin vermek istemiyorum. Konstantin, Bratva kurallarına göre en ağır şekilde cezalandırılmayı hak ediyor. Ben şahsen onu yerin dibinde görmek istiyorum. O zamana kadar huzur bulabileceğimi hiç sanmıyorum. Elim içgüdüsel olarak karnıma gidiyor. Yaşamaya izin verirse, ya tekrar peşimize düşerse? Elbette, bunu şansa bırakamayız. Riskler çok büyük.

Mikhail'in gözlerinin ardında bir fırtına var. Yemin ederim neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum. Eğer Konstantin saçmalamıyorsa ve bir olsun doğruyu söylüyorsa...

"Ne istiyorsun?" diye soruyor yavaşça, dikkatlice. "Özgürlüğümü. Buradan uçup gitmeme izin ver."

"Böyle bir şey !" Luka hepimizin aklından geçenleri söyleyerek tersliyor.

"İyi o zaman. O zaman beni durduğum yerde öldürün ve hayatınızın geri kalanını Lev'i nereye sakladığımı merak ederek geçirin."

Hava o kadar yoğun ve gergin ki, tenime yapış an bu iğrenç duygudan kurtulmak için havayı delip geçmek istiyorum.

"Konstantin bir yalancı," diyorum Mikhail'e. "Bunu sen de biliyorsun. Sadece seni kandırmaya çalışıyor."

"Ama ya değilse?" Catherina soruyor, her kelimesinden çaresizlik damlıyor. Umudunun yandığını hissedebiliyorum. Konstantin'in bizi kandırmaya çalıştığını anladığımızda canımız yanacak.

Mikhail çok uzun bir süre sessiz kaldı, zihni benim için bir gizemdi. Günün sonunda, bu onun kararı. Her zaman aynı fikirde olmasam da kararlarına güveniyorum.

"Serbest kalmayacaksın," diyor sonunda. "Ama daha fazlasını bilmek istiyorum." Konstantin gözlerini kısarak ona bakıyor, üst dudağı alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Sen bir iş adamısın, Misha. Hepiniz bunun böyle olmadığını anlamalısınız.

anlaşmalar işe yarar."

"Pazarlık edecek durumda değilsiniz." Mikhail parmaklarını şıklattı. Silahlı muhafızlarımızdan dördü ilerleyerek Konstantin'in etrafını sardı. Şimdi kaçmaya çalışsa bile fazla uzağa gidemez. "Onu gözaltına alın," diye emrediyor Mikhail. "Onu bana getirin."

Onu kabaca kolundan tutuyorlar. İçlerinden biri kafasının arkasına bir silah Konstantin mücadele eder ama çabucak pes eder. Sonunda içinde bulunduğu durumun beyhudeliğini anlar ama son bir meydan okuma çabasıyla, öfke nöbeti geçiren bir çocuk gibi vücudunun gevşemesine izin verir. Adamlar onu sürükleyerek Mikhail'in önünde diz çökmeye zorlar.

"Bana babamın nerede olduğunu söyle." Konstantin hiçbir şey söylemez.

Pyotr, "Öldür onu da bitsin bu iş," diye homurdanıyor.

"Hayır!" Catherina haykırır. "Hayır, onu hayatta tutmalısın."

"Katılıyorum," diye itiraf ediyor Dimitri. "Ya doğruyu söylüyorsa? Ya babamız hayattaysa?"

"O piç kurusu bir yılan," diyor Luka. "Onu şimdi öldürün ve bu işi bitirin."

Birbirleriyle yüksek sesle tartışarak bir gürültü senfonisine dönüşüyorlar. Ben sessiz kalıyorum, Konstantin'i soğukkanlılıkla izliyorum. Antonov ailesi ikiye bölünürken takındığı şeytani gülümsemeyi kaçırmıyorum.

Mikhail'in elini çekiştiriyorum. "Bir fikrim var."

"Nedir, *moya lyubov*?"

"Onu Çukur'a götürün."

Önerimi duyan ailenin geri kalanı bir sessizliğe büründü.

Ben eski kaptanıma dik bakarken onlar da eğilip dikkatle dinliyorlar. "Onu Çukur'a götürün ve kilit altına alın," diyorum.

Konstantin ayaklarıma tükürüyor ama ben irkilmiyorum. "Bana sıradan bir hayvanmışım gibi mi davranacaksın?"

"Neden olmasın?" Soğuk bir şekilde sordum. "Sen busun işte." "Aşağısı buz gibi!"

"Eminim sizin için rahat ettirebiliriz. Bir bedel karşılığında. *Kazanabilirsin* ayrıcalıkların. Bilirsiniz, iyi davranış için."

Bana ters ters bakıyor. "Dinle beni, seni küçük kaltak-"

Mikhail dişleri gıcırdayarak Konstantin'in omzuna tekme atar. "Onunla bir daha asla böyle konuşmayacaksın, anlaştık mı?"

Parmaklarını hafifçe sıkıyorum. "Aradığın bilgiyi sana verene kadar onu orada tutabilirsin. Bu şekilde hepimiz kazanırız. Yalan söylese bile, temelli kilit altında olacak."

Mikhail yavaşça başını sallar. İfadesinde bir onaylama belirtisi var. Konstantin'i tutan muhafızlara, "Onu Çukur'a götürün," diye talimat verir. "Aslında, boş ver. Onu oraya bizzat ben götüreceğim."

CHAPTER 43

MRuşam son üç buçuk ayda büyük gelişme gösterdi. Bir öğretmenden özel ders alıyorum, Rusça konuşuyorum.

Berbat aksanıma ve kötü gramer yapıma katlanmaya istekli olan herkesle evde olabildiğince sık dil konuşuyorum. Birkaç hizmetçi ve bir aşçıdan oluşan küçük bir evimiz var. Hepsi çok nazik, kesinlikle yerleşkedekilerden daha nazikler.

Moskova'nın dış mahallelerinde, banliyölerin derinliklerinde güzel bir evimiz var. Birçok açıdan evimiz gibi hissettiriyor. Ağaçlar ve bahçelerle kaplı düzgün bloklarda sıra sıra evler. Bazı ev sahiplerinin ön bahçelerinde beyaz çitler ve çamaşır ipleri var. Hala sokak tabelalarını okumayı öğreniyorum ve Mikhail, temiz hava almak için dışarı çıkmaya karar verdiğimde, nöbetçi olarak geri dönmek isteyen Alexi'nin bana her yerde eşlik etmesi konusunda ısrar ediyor, ancak karnım çok büyük olduğu için artık eskisi kadar özgürce dolaşamıyorum.

Günlerimin çoğunu içeride geçiriyorum, evi dekore etmekten ve bebeğimin gelişine hazırlanmaktan gurur duyuyorum. Mikhail çocuk odasını bana bıraktı, ancak boya rengini seçmemde ısrar etti - zengin bir orman yeşili. Bunun dışında, alanı her türlü oyuncak, giysi ve mobilyayla doldurmakla meşgulüm ve geçen her günle birlikte daha da heyecanlanıyorum.

"Bunların yaşa uygun olduğunu sanmıyorum?" Alexi, raflarda sıralanan çok sayıdaki pelüş ayıdan birini eline alırken yorum yapıyor.

"Onlar büyüdüğü zaman için," diyorum kıkırdayarak. Rusçam zar zor idare ediyor. "Bütün kitaplarımı okudum. Bebek zaten zamanının çoğunu uyuyarak geçirecek, ama bunlar çok şirin değil mi?"

Kıkırdıyor. "Sanırım öyle."

"Mikhail'in ne zaman döneceğine dair bir haber var mı?"

"Az önce mesaj attı. Volkov'larla görüşmesi bitmek üzereymiş."

"Başka bir bölge anlaşmazlığı mı?"

"O açgözlü pislüklerle mi? Her zaman."

Alınmış gibi yaparak ellerimi karnımın üzerine koyuyorum. "Dikkat et! Seni duyabilir."

Alexi gözlerini devirir. "Oh, lütfen."

"sesleri duyamayacağını mı düşünüyorsun? Bebeğimin nasıl küfür edileceğini bilerek dünyaya gelmesini gerçekten istemiyorum."

"Affet beni Aurora. Bundan sonra daha dikkatli olacağım."

"Sadece takılıyorum. Her zaman bu kadar ciddi olmak zorunda değilsin."

"Ama... ben hep böyle miyim?"

"Biliyorum. Ama biraz rahatlasan ölmezsin." "Senin güvenliğini çok ciddiye alıyorum Aurora."

"Sana ve hizmetlerine sonsuza dek minnettarım. Charlotte için yaptıklarının karşılığını asla ödeyemeyeceğim."

Alexi küçük bir gülümsemeyle beni başından savıyor. "İyileştğine ve evine dönebildiğine sevindim."

"Ben de öyle. Onu deli gibi özlüyorum ama istediğim zaman ziyaret edebilirim." Temiz geçirme havlularını alt değiştirme istasyonunun üzerine tekrar katlıyorum, yaptığım işten pek memnun değilim. "Bu arada sen nasılsın?"

"Nasıl yani?"

"Yani... Bu noktada Antonov Bratva'ya evlatlık verilmiş . Kendi aileni özlemiyor musun?"

"Kiralık olarak dışarıdayım," diye açıklıyor. "O kadar da kötü değil. Bunu bir iyi niyet jesti olarak düşünün. Nicolai her zaman Antonov'larla bir ittifak kurmak istemişti ama Konstantin fazla düşmanca bir iş ortağıydı. Mikhail için korumanız olarak çalışmam, minnettarlığımızı ve birlikte çalışma isteğimizi göstermenin bir yolu."

Gülümsüyorum. "Sanırım hala bu iş hakkında öğrenmem gereken bir iki şey var, ha?"

"Merak etme. yakında oraya varacaksın." "Yine de soruma cevap vermedin."

"Ne?"

"Nasılsın?"

Alexi gülümsüyor. Bu nazik bir sırtış, sadece en yakın arkadaşlara bir sıcaklık. "Burada mutluyum Aurora. Sorduğun için teşekkürler." Telefonu cebinde çalmaya başlar. Hemen cevap veriyor. "Mikhail? Evet, o burada." Alexi telefonunu bana uzattı. "Patron seninle konuşmak istiyor."

Telefonu kulağıma tutuyorum.

"Misha?" "Alo, aşkım."

"Ne ? Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Sadece geçen ayın mali raporlarını Dimitri'ye iletebilir misiniz diye merak ediyordum. Volkov'larla yaptığımız toplantıdan yeni çıktık. Geçiş sürecinin beklentilerimize zarar vermediğine dair somut kanıt istiyorlar."

. "Senin sözüne güvenemezler mi?"

"Onlarla bir iş anlaşması yapmak üzereyiz. Şeffaflık istiyorlar."

"Sanırım bu adil. , ofise gitmem gerekiyor."

Çocuk odasından çıkıp uzun koridorda ilerliyorum, ayaklarım serin ahşap zemine basıyor. Tamamen kendime ait bir ofisim var. Görünürde ortak iş istasyonu yok. Kapıyı açtığımda artık komuta merkezime haline gelen yer ortaya çıkıyor, Alexi de arkamda.

Amerika'ya dönmeden önce Luka, son teknoloji ürünü güçlü bir masaüstü bilgisayar, dört farklı ekran ve bir arabadan daha fazla zil ve düdüğe sahip etkileyici bir ofis koltuğu ile tamamlanmış bir savaş istasyonu kurmama yardımcı oldu. Ayarlanabilir bel desteği özellikle etkileyici, ama buraya aylıklık etmeye gelmedim. Mikhail'in işleri halletmem için bana ihtiyacı var.

Resmi bir unvanım yok, ancak genel operasyon içinde kesinlikle bir işlevim var. Sanırım resmi olarak siber güvenliğin başı olduğumu söyleyebilirsiniz. Düşmanlarımızın hatalarından ders alırız ve Konstantin'in çöküşüne yol açan şey kendisinin hacklenmesine izin vermesiydi. Mikhail benzer bir şeyin bizim başımıza gelmeyeceğinden emin olmak istedi. Görevi devraldıktan sonraki birkaç hafta içinde sistemimizi tamamen yenilemekle görevlendirildim. Ben sorumlu olduğum sürece hesaplarımız, iletişimimiz ve benzeri şeyler asla ihlal edilmeyecek.

Mikhail ve ben mükemmel bir takım olduk. Her zaman öyleydik. Ben perde arkasındaki işlerle ilgilenip her şeyin düzenli olmasına yardımcı olurken ve nabzımı tutarken, Mikhail Antonov Bratva'nın yeni yüzü olmakla meşgul. Kendi etkisini yaratmaya kararlı.

işleri daha farklı ve daha verimli yürüttüğümüzü gösterir. Ve çok daha az şiddetle.

Beni mümkün olduğunca spot ışıklarından uzak tutmaya çalışıyor ve ben de bu düzenlemeden gayet memnunum. Moskova'daki diğer çeteler üzerinde iyi bir izlenim bırakmayı başarmış olsa da, bebek neredeyse doğmak üzereyken işimizi şansa bırakmak istemiyoruz. Gölgelede kaç düşmanın gizlendiğini söylemek için henüz çok erken, bu yüzden şimdilik temkinli olmalıyız.

Birkaç basit tıklamayla ona ve Dimitri'ye ihtiyaç duydukları raporları gönderiyorum. Her şeyi güvenli bir sunucuda derliyor, giren ve çıkan parayı takip ediyorum. Konstantin'le aynı hatayı yapıp muhasebeci tutmayacağız. İşin doğru yapılmasını istiyorsan, kendin yapmalısın. Gerçekten güvенеbileceğimiz tek kişiler aile içindeki kişilerdir.

Telefonu kulağıma tutuyorum. "Her şey tamam, sevgilim."

"Teşekkür , tatlım. Birkaç saat sonra görüşürüz." "Seni seviyorum. Kendine iyi bak."

"Seveceğim. Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve Alexi'ye telefonunu uzattım. "Aşçıya akşam yemeğini hazırlamaya başlamasını söyleyebilir misin?"

"Elbette," diyor. "özel bir şey var mı?" "Yine pancar çorbası olmadığı sürece. Bıktım artık."

Ani bir acı sarsıntısı beni cümlemin ortasında kesiyor. İçimi delip geçiyor, o kadar kuvvetli ki bir anlığına zihnimi boşaltıyor. Bu büyük bir kramp, ağrı karnımın çukurundan yayılıyor. Keskin bir nefes çekiyorum ve inliyorum.

"Ow."

"Aurora?" Alexi endişeyle kaşlarını birbirine vuruyor. "Neyin var?"

"Ben... Ben emin değilim-"

Aniden büyük bir kramp daha giriyor. O kadar güçlü ki beni soluk soluğa bırakıyor, ciğerlerim ani bir-iki takip ile yanıyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Bebekler yüzünden olabilir mi? Hâlâ birkaç haftam var, kesinlikle... Aşağı bakıyorum.

Suyum .

"Oh, Tanrım," diye nefes alıyorum. "Oh, hayır. Bebekler erken doğdu."

Alexi hemen beni kontrol etmek için içeri giriyor. "Sorun yok Aurora. Derin nefes al. Seni hastaneye götüreceğim."

"Tamam."

"Ben arabayı hazırlayayım. Her şey girecek."

CHAPTER 44

MIKHAIL

"D Anlaştık mı?" Ilya Volkov'un bakması için sözleşmeyi masaya doğru kaydırarak sordum.

Güzel bir restoranın ortasında oturuyoruz. Öğle vakti, yani bol ışık var. Filmlerin ve televizyon dizilerinin bu toplantıları karanlık ve yarım yamalak göstermeyi sevdiğini biliyorum, ama yemin ederim bu sadece dramatik sinematografi için. Gerçekte biz de herkes gibi güzel bir öğle yemeği ve bir kadeh şarap eşliğinde iş yapıyoruz. Bratva olmamız ve dahil olduğumuz işlerin kibar toplumda hoş karşılanmaması medeni olamayacağımız anlamına gelmez.

Ilya Volkov'un sadece bir annenin sevebileceği bir yüzü var. Yumruk kavgalarından payına düşeni aldı. Ve silahlı kavgalar. Ve bıçaklı kavgalar. Yüzünde yara izi ya da yanık olmayan bir santim bile olduğunu sanmıyorum. Ama iğrenç görünüşüne rağmen şaşırtıcı derecede sakın ve iyi huylu - ki bu da ona karşı dikkatli olmam için bir neden daha. Her zaman sessiz olanlara karşı dikkatli olmanız gerekir. Ne düşündüklerini asla bilemezsiniz.

"Yüzde altmış mı?" Ilya dostça bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Korkarım bu benim için geçerli değil dostum. Konstantin hâlâ görevdeyken bölgenin yüzde sekseninin kontrolü için pazarlık yapmıştım."

Kılımı bile kıpırdatmıyorum, taş gibi hareketsiz ve eminim. Şimdi zayıflık ya da kafa karışıklığı göstermenin zamanı değil. "Anlıyorum. Ama Konstantin artık burada değil. Rakamları inceledim ve bu bölgedeki işletmelerin performansını göz önüne alırsak altmış çok cömert bir rakam."

"İnşaatı çoktan bitirdim," diye ısrar ediyor. "Lüks daireler piyasada mevcut."

"Evet, ama neredeyse beş yıldır orada duruyorlar."

"Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çok iyi bir araştırma ekibim var." Kontratın kenarına dokunuyorum. "Fonlarınızı meşrulaştırmak için bir yol aradığınızı biliyorum. Mülk yönetimi kesinlikle bunun bir yolu, ancak kendin için bir boşluk yarattın dostum. Şehrin en fakir semtlerinden birinde lüks daireler inşa ettin."

"Müşterilerin bölgeye akın edeceğinden emindim." Ilya inleyerek sandalyesinde arkasına yaslandı. Kendisi benden yaklaşık on yaş büyük, yaşlı bir adam. "Şu eski Amerikan deyişini bilirsiniz. İnşa et ve onlar da gelsin."

Sırıttıyorum. "Peki senin için nasıl gidiyor?"

Kıkırdıyor. "Pek iyi değil. Belli ki."

"Gelir paylaşımının yüzde altmışı cömertlikten de öte. Bunu biliyorsunuz."

Ilya gür gri kaşlarını kaldırıyor. "Peki mülkle ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"İnşa ettiğiniz daireleri daha küçük alt birimlere ayırmayı planlıyorum. Yerel halkın gerçekten karşılayabileceği fiyat aralıklarında aylık kiralamalarla çok daha fazla gelir elde edeceğiz. Birkaç tanesini de Air BnB'ye dönüştüreğim. Bu şekilde hala yabancı para getirebilir ve her şeyi likit tutabiliriz. Yüzde altmışlık payınızı dilediğiniz gibi kullanmakta özgürsünüz."

"Peki bu tadilatı kim finanse ediyor?"

"Halkım, elbette. Bunu bir iyi niyet jesti olarak kabul edin."

Ilya gülümser. "Çok cömertsin Antonov. Amcandan çok daha cömertsin. İnsanların senin iyi huyundan faydalanmasına izin vermemeye dikkat et. Bir adamdan diğerine tavsiye, hm?"

"Buna minnettarım," diyorum dürüstçe. "Ama ben ne yaptığımı biliyorum."

"Gördüğüm gibi." Sözleşmeyi imzalamak için takım elbise ceketinin iç cebinden kapaklı bir dolma kalem çıkardı. "Hesaba gereken bir güç olacağınızı söyleyebilirim."

"Zaten öyleyim."

Ilya güler. "O zaman senin iyi tarafında kalsam iyi olur, hm?" Sözleşmeyi bana geri uzatıyor. "Gelecekteki başarılı çalışmalarımıza içelim."

El sıkıştık ve anlaşmayı imzaladık. Bugün çok güzel bir gün olacak.

"Tatlıya kalmak ister misin?" Ilya on yıllık bir dostluğun verdiği rahatlık ve havayla soruyor.

"Teşekkür , ama hayır. gereken başka işler var."

"Anlıyorum. Belki başka bir zaman."

Kaldırım kenarına park edilmiş arabaya doğru ilerlerken koruma ekibim beni yakından takip ediyor. Arka koltukta annem oturuyordu bile. Catherina beyaz bir pantolon takım giymiş, ince boynunu bir dizi pahalı inci süslüyor. Onu gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Sana yalnız gitmek istediğimi söylemiştim," diye homurdandım.

"Onu başka bir şekilde görmenin bir yolunu bulacağımı biliyorsun. Arabayla da gidebiliriz."

Kızgınlığıma rağmen aracın arkasına bindim. Kapı kapandığı anda şoförüm hızla uzaklaşıyor. Bugün işten eve dönmeden önce yapmam gereken son bir şey daha var.

"Bir şey söyledi mi?" Catherina sorar.

"Bilerek belirsiz davranıyor. Tek bildiğim Lev'in Sibiry'a'da bir yerde olduğu."

Catherina oflayıp puflayarak tırnaklarının altında kir olup olmadığını kontrol ediyor. Hiç yok. Kadının hayatı boyunca elleriyle çalışmak zorunda kaldığını hiç sanmıyorum. "Bunu daraltmamız gerekecek. Sibiry'a binlerce kilometreyi kapsıyor. Bu küçük bilgi için neyi takas ettiniz?"

"Battaniye," diyorum. "Ve günde bir kez sıcak yemek. Dimitri onun gözüne girmeye çalışmak için bir yastık attı."

Annem koltuğunda kayıyor, hemen huysuzlanıyor. "Peki şimdi ne istiyor?"

"Bir ısıtıcı. Çukur'da hava soğuk."

Tek söylediği "Hm," dudakları ince, kırışık bir çizgi halinde bastırılmış.

Yirmi dakika geçmeden varış noktamıza ulaştık. Ben devraldığımдан beri neredeyse tanınmaz halde. Hangarlar gitmiş, yerine büyük bir beton depo gelmiş. Deponun kendisi boş ve gri. Mütevazî. Tam olarak nasıl tasarlanmasını istediysen öyle. İnsanların bu terk edilmiş yeri gördüklerinde gözlerini kırpmayacaklarından emin olmak istedim, çünkü gerçekte, kaçınılmaz bir hapishane olarak tasarlandı.

Bir kişilik hapishane.

Yeni kurulan asansörle bodrum katına kadar iniyoruz. Artık tehlikeli bir şekilde açıkta duran toprak duvarlar, çürük merdivenler yok. Karo zeminler, akan su ve çalışan elektriklerle tamamlanmış düzgün bir tesis. Bratva'nın başı olabilir ama amcamın seviyesine inmeyi reddediyorum. O benim esirim olabilir ama ona köpek gibi davranmayacağım.

Tabii beni kızdırmaya devam etmezse.

Catherina ve ben odaya giriyoruz. Kalın bir cam düzlem odayı ikiye bölüyor ve ziyaretçileri diğer taraftaki yalnız kişiden ayırıyor. Dimitri'yi cama bakan rahat bir ahşap sandalyede oturmuş, Konstantin'in ileri geri adım atışını izlerken buluyorum.

Küçük kardeşim beni görünce rahat bir nefes aldı.

"*Tanrı*'ya şükür," diyor. "Tam zamanında geldin. Eski savaş hikâyelerini anlatıp duruyordu. *Umurumda* değil, ihtiyar."

Konstantin burun kıvrıyor. "Bugünlerde siz çocukların hiç saygısı yok." "Sana önemli bir şey söyledi mi?" Kardeşime sordum.

Dimitri başını sallar. "Hayır. Sadece saçmalıklarına devam ediyor. Ne zaman bir soru sormaya kalksam, lafi evirip çevirmenin bir yolunu buluyor. Zihin uyuşturuyor."

"Devam et ve ," dedim ona. "Ben bununla ilgileneceğim."

Omzuma vurdu. "Sen öyle diyorsan."

Cama doğru bir adım atıp amcamı inceliyorum. Biraz kilo kaybetmiş ama endişelenecek kadar aşırı değil. Gardiyanların ona günde üç öğün yemek vermesini sağlıyorum. Kabul ediyorum, Michelin yıldızlarına layık değiller ama besleyici açıdan dengeliler. Basit bir beyaz gömlek ve keten pantolon giymiş. Ayakkabısı yok. Hücresi, şilte ve gömme tuvalet, duş ve lavabo dışında nispeten çıplak.

Konstantin elimdeki nesneye bakarak, "Görüyorum ki şeyi almışsın," diyor.

tutuyorum. "Bir ısıtıcı. Tıpkı istediğin gibi."

"Onu bana vermeyeceksin, değil mi?" Bu bir ifade, soru değil.

"Hayır. Akor çok uzun. Size kolay yolu seçme fırsatı vermek istemiyorum."

Konstantin alay eder. "Lütfen. Hayatıma çok değer veriyorum."

"Ama muhafızlara termostadı sizin isteğinize göre ayarlamalarını söyleyeceğim." "Bu harika olur. Burası geceleri çok soğuk oluyor."

"Elbette. Ama önce bana babamın nerede olduğunu söylemelisin."

Amcam gülümsüyor. O bok yiyen sırtışlarından nefret ediyorum; sabrımı taşımakta asla başarısız olmuyorlar. "Sana zaten söyledim. O Sibiry'a'da."

"*Tam* bir yere ihtiyacım var."

Konstantin yatağına doğru ilerliyor ve şiltesinin kenarına oturuyor. "Tam bir yer, hm?"

"Bu kadar oyun yeter, amca. Söyle bana ya da-"

"Yoksa ne olur?" diye meydan okur. "Beni esir mi tutacaksın? Beni hayatın temel konforlarından mahrum mu bırakacaksın? İmparatorluğumu ele geçirip kendi suretinde yeniden mi şekillendireceksin? Oh, bekle. Bunu zaten yapıyorsun."

Sinirlerime hakim olamıyorum. Yine de yutkunuyorum. Bu onun için büyük bir oyun, her zaman da öyleydi. Derimin altına girmeyi başardığını bilmenin tatminini ona yaşatmayacağım.

"Beni çok dikkatli dinle," diyorum, kasten yavaş ve alçak sesle. "Catherina seni arka tarafa götürüp gözlerinin ortasından vurmak istedi. Tek yapmam gereken emri vermek ve isteğim yerine getirilecek."

"Sence ölüm beni korkutuyor mu?"

Gülümsüyorum. "Hayır, öyle olmadığını *biliyorum*. İşte bu yüzden senin için hayatı cehenneme çevireceğim."

"Hep konuşuyorsun, sevgili yeğenim. Şiddetten nefret ediyorsun."

"Ben de sizi buna inandırdım. Daha diplomatik olmayı tercih ederim. İhtiyaç duyulmayan yerde düşman edinmenin bir anlamı yok. Çok fazla güçlük çıkar. Ama daha önce de kirli oynadım ve gerekirse bunu tekrar yapmaktan çekinmem."

"Ne yapabilirsin ki-"

"Giyislerinizi çıkaracağım," dedim açıkça. "Isıyı kapattıracağım. Işıkları. Banyo alanınızı, yatağınızı ve battaniyelerinizi kaldırmalarını emredeceğim. Seni burada karanlıkta hapsedeceğim, kapıyı kilitleyeceğim ve anahtarı atacağım. Hemen ölmeyeceksin. Bundan emin olacağım. Küçük pis köşende saklaman için sana bir yığın yiyecek vereceğim. Bir ay hayatta kalabilirsin, ama zar zor. Ayın sonunda ölüm için yalvaracaksın çünkü o noktada ölüm daha nazik bir seçenek olacak."

Konstantin hırlıyor. "Blöf yapıyorsun." "Öğrenmek ister misin?"

Birdenbire bir bakışma yarışına girdik. Gözlerinde nefret ve küçümsemeden başka bir şey görmüyorum. Yavaş ama emin adımlarla, yenilgi de orada bir yerlerde geziniyor. Önce amcam göz kırpmıyor, dişleri birbirine çarpıyor. Sonsuzluğa yakın gelen bir dakikadan sonra nihayet ağzını açıyor.

"Pevek," diye cevap verir. "Lev'i Pevek'te sıkı bir gözetim altında tutuyorum."

"Tanrım," diye tısladı Catherina arkamdan. Amcamın gözünü korkutmaya o kadar dalmıştım ki neredeyse onun orada olduğunu unutuyordum.

Pevek, Doğu Sibirya'nın en kuzeyindeki liman kentlerinden biridir. Soğuk, seyrek ve neredeyse tamamen izole bir yer. Pek turistik bir yer sayılmaz. Bilinen birkaç gulag var -şimdi feshedilmiş- buralarda mahkumlar

Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra uranyum madeni çıkarmak için kullanıldı, ancak kasabanın canlı tarihi bu kadar. Eğer babam orada esir tutuluyorsa, bu kadar uzun süre öldüğünü düşünmemize şaşmamalı. Kaçmayı başarsa bile, muhtemelen soğuk iklimde hayatta kalamazdı.

Konstantin'in tepkisini inceliyorum. Blöf yapmadığını söyleyebilirim. Eğer blöf yapıyorsa, cezasını ona göre vereceğim.

"İşte," diyorum. "O kadar zor muydu?"

"Orada bulacaklarınız hoşunuza gitmeyecek," diye uyarıyor. "Son duyduğumda küçük kardeşim artık kendinde değildi."

"Kapa çeneni ve gardiyanlara sıcaklık ayarının ne olmasını istediğini söyle. için

." "İçten bir veda yok mu?" diye söyleniyor. "Yaralıyım."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve tam cebimde telefonum çalarken dışarı çıkıyorum. Benim

Annem geliyor. Duyma mesafesinden kadar telefona cevap vermiyorum. Konstantin'in konuşmalarına kulak misafiri olmasını istemiyorum. Ekranda Alexi'nin adını gördüğümde kaşlarımı çatıyorum.

"Ne oldu?" Cevap verdiğim anda soruyorum.

"Ben Aurora," diyor nefes nefese kalmış bir sesle. "*Hemen* hastaneye gitmen gerekiyor. Bebekler geliyor!"

CHAPTER 45

MIKHAIL

"Aurora! Bırakın geçeyim, lanet olsun!"

Hemşireleri, doktorları, gardiyanları iterek geçiyorum. Yoluma çıkmaya cüret eden herkesi dirsekleyerek yolumdan çekiyorum.

Özel odası dördüncü katta, koridorun en sonuna sıkışmış durumda. Onu yatağında yatarken buluyorum, saçları terden ıslanmış ve yanakları pespembe kızarmış. Hemen yanına gidip elini tutuyorum ve parmaklarını dudaklarıma götürüyorum.

"Aşkım, ne oldu? İyi misin?"

Aurora'nın nefesleri ağırlaşıyor, yutkunurken dudakları aralanıyor. "Misha... Onlar..."

Bildiğim hiçbir şeye benzemeyen gerçek bir korku içime işledi. "Ne oldu? Bebek iyi mi? Konuş benimle, Aurora. *Lütfen*."

"İyiler," diyor yorgun bir kahkahayla. "Kızlarımız gayet sağlıklı."

"Kızları mı?"

Tam o sırada iki ayrı hemşire içeri girdi, her biri temiz pembe battaniyelere sarılmış iki küçük çocuk tutuyordu. Kızları yanımıza getirdiler, Aurora diğerini ken yakındaki hemşire kızımı nasıl tutacağım konusunda bana nazikçe koçluk yapıyordu.

Çocuğumu kollarıma alırken nefesimi tutmaktan kendimi alamıyorum. Şaşkınlık ve hayranlık içindeyim ve konuşamayacak kadar sersemlemiş durumdayım. O kadar küçük ve ağırlıksızlar ki, yine de çocuklarıma duyduğum sevgi bütün bir galaksiyi ve ötesini doldurabilir. Kızım kocaman esniyor, gözleri sımsıkı kapalı. Körü körüne bir şeye uzanıyor. Ona parmağımı uzattığımda, tüm eliyle sarılıp sıkıca kavırıyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum, hayretler içinde.

"Erkek olacaklarını düşünmüştüm," diye mırıldanıyor.

"Mükemmeller." Küçük kızımın alınına en yumuşak, en hafif öpücükleri konduruyorum. O kadar narin ve kırılgan ki tek yapabildiğim hayret etmek oluyor. Yatağın diğer tarafında Aurora'yı kontrol eden hemşire kıkırdıyor.

"İkizlerin ailenizde olup olmadığını biliyor musunuz?" diye soruyor.

Aurora kıkırdıyor ve bana kocaman bir sırıtışla bakıyor. "Öyle."

"Hepsi tamamen sağlıklı, değil mi?" Hemşireye sordum. "Herhangi bir komplikasyon var mı?"

"Hiçbir şey yok. Doktor kısa bir süre içinde sorularınızı yanıtlamak üzere burada olacak. Birkaç hafta erken doğdukları için bebeklere göz kulak olmak üzere bir ya da iki gece kalmanız gerekebilir, ancak tüm hayati değerleri çok güçlü."

Rahat bir nefes aldım. "Teşekkür ederim."

"Herhangi bir isim seçtiniz mi? Onları ana katta kayıt altına aldırabilirim."

Aurora ve ben bakıştık. Önce o konuştu. "Biraz daha zamana ihtiyacımız var. En azından bir erkek çocuk bekliyorduk."

Hemşire anlayışla başını sallar. "Sorun değil. Aceleye gerek yok. Onları kreşe götürmek için birazdan döneceğim."

Hemşireler gittikten sonra sadece dördümüz kaldık. Sandalyeye oturdum, hala hoş bir şaşkınlık içindeydim. Küçük ailemiz şimdi ikiye genişledi, bu sevimli küçük kızlar artık benim korumam altında.

"Olay olduğunda orada olmadığım için üzgünüm," diye mırıldandım. "Olmalıydım."

Aurora başını hafifçe sallar. "Hiçbir şey düşünme, sevgilim. Senin için olduğu kadar benim için de sürpriz oldu. Neler olduğunu anladığımda Alexi'ye kalp krizi geçirttiğime eminim."

"Artık resmileşti. O adama zam yapıyorum."

Koridorda hızla ilerleyen ayak seslerinin gürültüsü kulağıma ulaşıyor. Dimitri aceleyle fayans zeminde kayarak kendini odanın içine atıyor. Saçları darmadağın ve kravatu omzunun üzerinden savrulmuş ama umurunda olduğunu sanmıyorum. Yeğenleriyle göz göze geldiği anda dudakları şimdiye kadar gördüğüm en büyük gülümsemeye dönüşüyor.

Aurora ışıldıyor. "Dimitri Amcanızla tanışın, küçük kızlar." "Kızlar mı?" Elini çırpıyor ve gülüyor.

İnce topuklu ayakkabıların keskin *klik, klik, klik* sesleri bir sonraki misafirimizi haber veriyor. Annem kapıda duruyor, her zamanki ilgisizliği ve üstünlük havasıyla bizi izliyor. Catherina kızlarıma bakıyor. Bir an için, neredeyse *sıcak* bir şeylerin kıvılcımını gördüğümü sanıyorum. Ama bu kıvılcım geldiği gibi kayboluyor, birkaç saniye içinde yüzünde hayalet gibi beliriyor.

"Kızlar Bratva varisi olamaz," diyor soğuk bir şekilde. "Ne büyük bir hayal kırıklığı."

Başka bir gün olsa, onu dışarı atardım. Bu tavrının ne yeri ne de zamanı. Neyse ki ben küçüklerimin doğumunu umursamayacak kadar sevinçliyim. Annemin gereksiz yorumlarının günü mahvetmesine izin vermeyi reddediyorum.

"Orada sessizce oturabilirsin ya da gidebilirsin," diyorum ona. Koltuğumda dönüp güzel karıma bakmadan önce ona söylediğim tek şey bu, böylece Catherina görüş alanımın dışında kalıyor.

Duymam gereken tek şey topuklarının geri çekilme sesi.

Kardeşim ayaklarını sürüyerek geldi. "Tanrım, bu kadının derdi ne?" diye homurdanıyor, herkesin düşündüğünü söylüyor.

"Konstantin sonunda bize Lev'in yerini söylediği için morali bozuk."

Aurora'nın gözleri benimkilere kayıyor. "Ciddi misin? Seni boşa kürek çektiirmediğinden emin misin?"

"Bu her zaman bir olasılık, ama bu aylardır ulaştığımız en uzak nokta. Bir keşif ekibi göndermeden önce adamlarımdan bazılarının bilgileri doğrulamasını isteyeceğim."

Dimitri omzuma vurdu. "Bu kadar iş konuşması yeter, değil mi? Anın tadını çıkarın."

"O haklı," diyor Aurora. "Onu tutabilir miyim?" diye soruyor bana.

Başımı sallıyorum, küçük kızımı dikkatlice kollarına yerleştiriyorum. "Başına dikkat et."

"Muhtemelen Pyotr ve Luka'yı aramalısın," diye öneriyor. "Onlar da amca olduklarını bilmek isteyeceklerdir."

Kıkırdıyorum. "Eminim çok sevineceklerdir."

CHAPTER 46

Sandra ve Charlotte beşiklerinde derin uykudalar. İkizler sadece on dört haftalık ama kişilikleri gece ve gündüz gibi.

Toplam üç dakika farkla en büyük ikiz olan Sandra, muhtemelen gezegendeki en uslu bebek. Bunu gururlu ve övünen bir anne olarak da söylemiyorum. Genellikle uzun süre uyuyor ve nadiren ağlıyor. Sandra kesinlikle babasına benziyor, küçük kardeşinden çok daha çekingen ve ciddi.

Öte yandan Charlotte, benim tükürük ateşim. Durmadan ağlıyor, her zaman aç ve bezini değiştirmeniz gerektiğinde değiştirmezseniz Tanrı yardımcınız olsun. Etkileyici bir ciğerleri var, o kadar ki onu hastaneden eve getirdikten sonraki ilk birkaç hafta Mikhail ve benim bir gram bile uyuduğumuzu sanmıyorum.

En iyi arkadaşım adaşının bana bu kadar sorun çıkarmasının çok komik olduğunu düşünüyor ve uçabilecek yaşa geldiklerinde iki kızımı da ziyarete getireceğime söz verdiriyor. İkimizin de yüksek sesle söylemediği nedenlerden dolayı Charlotte asla Rusya'ya dönmeyecek.

Her iki kızımı da tüm kalbimle seviyorum. Onlar benim gözbebeğim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama onları o kadar çok seviyorum ki onlarla aynı odada olsam bile bir şekilde onları *özlüyorum*. Her sabah onları görmek için heyecanla uyanıyorum. Çocuk odası koridorun hemen karşısında ama yine de milyonlarca kilometre uzaktaymışım gibi geliyor.

Şu anda ikinci öğleden sonra uykusundalar ve yan yana yatıyorlar. İkizlerim her zaman birbirlerinin ellerini tutmanın bir yolunu buluyor, her zaman yakın olmak istiyorlar. Umarım büyüdüklerinde de bu kadar yakın olurlar, amcaları birbirlerinin yanında olmanın ne demek olduğunu gösteren parlak bir örnek olur.

Onları içine soktuğum bu çılgın dünyada, gerçekten güvenebilecekleri tek kişi aileleridir.

Kapıdan yumuşak bir ses geliyor. Başımı kaldırdığımda Mikhail'in sessizce içeri girdiğini görüyorum. Gülümsüyor ve bana katılıyor, gözlerinde sevgiden başka bir şey olmadan kızlarımıza bakıyor.

"Charlotte'un sonunda çıkmasına sevindim," diye mırıldandı. "Ağlamayı bıraktığında sağır olduğumu sandım."

Başımı omzuna yaslayıp bir kolumu sırtına doluyorum. "Merak etme. Bir saat kadar sonra duyma yetini test edecek."

"Oh, hiç şüphem yok."

"Bugün gitmen gereken toplantılar var sanıyordum."

Mikhail başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Arada bir izin yapmaya ihtiyacım var."

Yumuşakça gülüyorum. "Sanırım bu adil." "Ayrıca, sana bir hediyem var."

"Hediye mi?"

Başını salladı. "Ofiste bana katıl."

Odadan çıkmadan önce bebek telsizini alıyorum ve beni elimden tutarak koridorun sonundaki ortak ofisimize götürmesine izin veriyorum. Alt katta, ev personelinin işlerine devam ettiğini duyabiliyorum. Şefin hazırladığı yemeğin kokusunu şimdiden alabiliyorum ve hizmetçilerimizin oturma odasının tozunu baştan aşağı alırken hava durumu hakkında sohbet ettiklerini duyabiliyorum. Dışarıda, özel bir frekans üzerinden birbirleriyle konuşan muhafızların telsiz konuşmalarını duyabiliyorum.

Bir yıl önce tüm bunların çok tuhaf olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise günlük hayatımın bir parçası. Mikhail'in hayatımı olabildiğince rahat ve güvenli hale getirmek için gösterdiği çabayı takdir ediyorum. Eve iş getirmemek için elinden geleni yapıyor. Ön kapıdan geçtikten sonra artık Antonov Bratva'dan sorumlu değildir. Gün içinde neler yaptığını nadiren tartışır. Buradayken sadece koca ve babadır, tam da benim sevdiğim gibi.

Gerçi bugün bir istisna yapmış gibi görünüyor.

Çalışma masamın ortasında kalın sarı bir zarf duruyor. Zarf mühürlü. Mikhail'e meraklı bir bakış attım.

"Bana bir şiir kitabı mı yazdın?" Ona takıldım.

"Hayır."

"Sorsam yapar mıydın?"

"İnan bana, aşkım. Dünya benim süslü dil denemelerim olmadan daha iyi bir yer olurdu."

Zarfı elime alıp parmaklarımı kenarlarında gezdiriyorum. Şaşırtıcı derecede ağır. "Nedir bu?"

Ofis koltuğuna oturdu. Benimkinin karşısında kendi masası var. Böylece ikimizin de yapacak işleri olduğunda birbirimizi görebiliyoruz.

"Sana sürpriz yapmak istedim," diyor. "Devam ettim ve özel bir dedektif tuttum."

Kaşlarımı çatıyorum, kalbim küt atıyor. "Ne için? *Ne zaman?*"

"Biz hâlâ New York'tayken."

"Bu *yıllar* önceydi. Neden bir şey söylemedin?"

Başını sallıyor. "Çünkü haddimi aşıp aşmadığımı bilmiyordum. Ama artık evli olduğumuza göre, düşündüm ki..." Mikhail zarfı işaret ediyor. "Bana babandan bahsettiğinde onu araştırdım. Görünüşe göre Kuzey Amerika'daki en genel isimlerden birine sahip bir adam bulmak gerçekten zor."

Derin bir nefes alıyorum, ellerim birden nemleniyor. "Peki... Burada ne olduğunu biliyor musun? Ne yazdığını biliyor musun?"

Kocam başını sallıyor. "Hayır. Özel dedektife bulgularını mühürlemesini söyledim. Sizden önce bilmek bana düşmez."

Boğazımın arkasına yapışkan bir yumru yerleşti. Dürüst olmak gerekirse, Rusya'daki hayatıma ve yeni annelik rolüme alışmakla o kadar meşguldüm ki, babamı bulmak ikinci planda kaldı. Bir zamanlar benim için önemli olan tek şey onu bulmaktı. Şimdi önceliklerim değişti. Eğer kendime karşı dürüst olursam, şu anki durumdan *memnunum*.

Zarfa bakıyorum, sanki içinden röntgen çekmeye çalışıyormuşum gibi. Küçüklüğümden beri onu merak ediyordum. John Foster. Gizemli bir figür, neredeyse bir efsane. Bu zarf çok *ağır*. Annemin bana onun hakkında daha fazla şey anlatmamak için iyi bir nedeni olup olmadığını merak ediyorum.

Ya sabıka kaydı bir mil uzunluğundaysa? Ya öldüyse? Ya Mikhail'in tuttuğu özel dedektif yanlış adamı yakaladıysa? John Foster genel bir isim ve onun hakkında başka hiçbir bilğim yok. Bu noktada iki seçeneğim var: Bu zarfı açıp sonunda gerçeği öğrenebilirim ya da zarfı atıp hayatımın geri kalanını bilmeden yaşayabilirim. İnsanların cehaletin mutluluk olduğunu söylemesinin bir nedeni var. Hiç bilmemekle barışabilir miyim?

"Ne yapmalıyım?" Mikhail'e sordum.

"Bu senin yapacağın bir seçim, aşkım. Benim değil."

"Tamam. Ama benim yerimde olsaydın ne yapardın? Bilirsin, varsayımsal olarak."

Mikhail beni dikkatle süzüyor, çenesi gergin. Uzun bir süre sessiz kaldı, sorumu iyice düşündükten sonra ağzını açıp şöyle dedi: "Bilmek isterdim. Böylece öyle ya da böyle yoluma devam edebilirim."

Şüphelerimi ve korkularımı yutuyorum. Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Yavaşça zarfı açtım ve içinden bir tuğla dolusu belgeyi çıkardım. Gördüklerim karşısında hayrete düştüm.

Jonathan Richard Foster. 12 Nisan'da Seattle, Washington'da doğmuş. Özel dedektif, görünüşe göre yedi yaşındayken koruyucu aile sistemine girdiğine dair mühürlü mahkeme belgelerini de eklemiş. Görünüşe göre çok sorunlu bir çocukluk geçirmiş. Okulda kötü notlar almış, sürekli kavgalara karışmış.

Çalkantılı davranışları, sürekli bir koruyucu aileden diğerine nakledilmesiyle daha da kötüleşti. John'un hayatında pek istikrar yokmuş gibi görünüyor, bu da neden sadece on beş yaşındayken ıslahevine gönderildiğini açıklayabilir. *Gerçekten* bir mil uzunluğunda bir sabıka kaydı var. Çoğunlukla dükkan hırsızlığı, kamuya rahatsızlık vermek, cam kırmak gibi küçük suçlar.

Sandalyeme gömüldüm, aklım başımdan gitti. Babam benim için her zaman bir yabancıydı. Elimde onun hayatının bir özetini tutuyor olsam da, o *hâlâ* bir yabancı. Tenimde garip bir vızıltı var, ilk adrenalın patlamamın etkileri. Sayfa sayfa okumaya devam ettikçe, annemin ondan hiç bahsetmemek için iyi bir nedeni olduğunu anlamaya başlıyorum.

Görünüşe göre on sekiz yaşına girdiği ve koruyucu bakım sisteminden çıkarıldığı anda işler onun için ciddi bir hal almış. Destek ağı olmadan daha ağır suçlara yönelmiş. Araba hırsızlığı, silahlı soygun, saldırı. Adam sanki döner bir ön kapı varmış gibi hapishaneye girip çıkıyordu. Kaç kez çıkarsa çıksın, John bir işte tutunamadı, bu da para sorunlarını daha da kötüleştirdi, bu da onu hızlı bir para kazanmak için umutsuz bir girişimde suç yollarına geri götürdü.

Midem bulanıyor.

Bu benim babam mı? John görünüşe göre son yirmi yıldır bir sürü ağır suçtan hapisteymiş. Birden her şey mantıklı gelmeye başladı. Beynimin küçük bir kısmı tıkladı. Küçük bir kızken, neden bana hiç ulaşmadığını, beni bulmaya çalışmadığını hep merak ederdim. Şimdi biliyorum ki *yapamadığı* için.

Dosyayı yere bıraktım, uyuşukluk üzerime çöktü. Düşündüğüm kadar üzgün değilim. Belki biraz hayal kırıklığına uğradım ama tam olarak kalbim kırılmadı. İyi ki büyük beklentilerim yoktu, çünkü aksi takdirde bu dosya kalbimi paramparça ederdi.

Ve şimdi biliyorum. Artık gerçeği biliyorum ve hissediyorum... "Tamam," diye mırıldandım.

"Aşkım mı?"

Kocamın yakışıklı yüzüne ve ciddi gözlerine bakarak ona gülümsüyorum. İyi günde kötü günde Mikhail'in yanımda olacağına güvenebileceğimi biliyorum. O benim kayam, fırtınalı denizlerin ortasındaki deniz fenerim. O yanımda olduğu sürece her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Geçmiş geçmişte kalabilir. Şu anda önemli olan tek şey şimdiki zaman ve gelecek için ne yapacağımız.

Yerimden sıçrayıp ona doğru yürüyorum ve Mikhail'in kollarını belime dolayarak beni sıkıca kucaklamasına izin veriyorum. Yanağını karnıma bastırıyor ve ben parmaklarımı saçlarında gezdirirken bana sarılıyor.

"Teşekkür , sevgilim."

"İyi misin?"

Başımı sallıyorum, eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Ben mükemmelim," diyorum ve bunu tüm samimiyetimle söylüyorum. "Seni seviyorum, Misha."

"Ben de seni seviyorum Aurora."

Tam o sırada bebeklerden biri bebek telsizinden ağlamaya başlıyor. Kulaklarım diken diken oldu. Bazı insanlar ağlayan tüm bebeklerin sesinin aynı olduğunu düşünür ama ben yaygara koparanın Charlotte olduğunu hemen anlıyorum. Çok geçmeden kız kardeşini de ağlatıyor. Şimdi ikisi de feryat ediyor, dikkatimizi çekmek için ağlıyorlar.

Mikhail'in elini tutuyorum ve onu kapıdan dışarı çıkarıyorum. "Hadi," diyorum. "Bezlerinin değiştirilmesi gerekiyor."

"Nereden biliyorsun?"

Omuzlarımı silkiyorum. "Bir anne bunu hemen anlayabilir." "Belki de yapmalıyım-"

"Oh, hayır bilmiyorsun. Son dördünü ben değiştirdim. Buralarda ağırlığınızı koymaya başlamalısınız bayım."

Mikhail yüzünü buruşturur. "Bu bir Bratva patronuna hiç yakışmıyor." Homurdanıyorum. "Çok kötü. Resmen bez değiştirme görevindesin." "Peki, tamam. Çok patroncasın."

"Hoşuna gitti."

Kıkırdıyor. "Evet, ."

CHAPTER 47

MIKHAIL

"D "Yanına fazladan çorap
aldın mı?" Dimitri iç
geçirir. "Evet."

"Ve güneş gözlüklerinizi unutmayın. Kar körlüğü gerçek bir şeydir."

"Biliyorum, Aurora."

"Oh! Senin için şu el ısıtıcı paketlerinden hazırladım. Onları çantana
doldurdum."

"Teşekkür ederim-"

"Ve unutmayın ki dünyanın mevcut eğimi göz önüne alındığında, Pevek'te
gece diye bir şey yoktur, bu yüzden uyku maskenizi kullandığınızdan emin
olun, yoksa gözünüzü bile kırıpamazsınız."

Bir adım öne çıkıp elimi küçük karımın sırtına koyarken kıkırdıyorum.
"Kardeşim ne yaptığını biliyor, aşkım."

Aurora, Dimitri'nin sırt çantasına her türlü paketlenmiş atıştırma
tıktırmaya devam ediyor. "Uzun bir yolculuk olacak, acıkırsan diye bunları
al."

Dimitri kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Neden bizden daha gergin
görünüyor?"

"Bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu biliyorum," diye savunuyor.
"Düşünsene, babanı otuz yıldan uzun bir süre sonra ilk kez göreceksin."

Yavaşça nefes veriyorum. Bu büyük bir olay. Aylardır bu gün için
hazırlanıyoruz. Muhbirlerimin Konstantin'in verdiği bilgilerin gerçek
olduğunu kanıtlamaları biraz zaman aldı. Geçerliliğinden emin olmak için
temas üstüne temas kurmak zorunda kaldılar. Haftalarca bekledikten sonra
nihayet Lev'in gerçekten de Pevek'te bir yerde esir tutulduğunu öğrendim.
Şimdi Dimitri'yi onu alması için gönderiyorum.

Bizzat kendim gitmek isterdim ama korkarım işim beni Moskova'da tutuyor. İktidar geçişi nispeten sorunsuz olsa da, konumumu ve bölgemin güvenliğini riske atmadan yakın zamanda ayrılmayı göze alamam. Amcamın sadık adamlarının çoğu ya gönderildi ya da saklanmaya başladı, ama açıkçası onlar benim endişelerimin en azı. Diğer önde gelen Bratva aileleriyle çalışarak iyi bir ilerleme kaydediyorum, ancak onlara atabildiğim kadar güveniyorum. Her zaman saldırmak ve kaydettiğim tüm ilerlemeyi buharlaştırmak için fırsat kollayan *birileri*, bir grup vardır.

Özel bir havaalanındayız, kiraladığım jet kalkışa hazırlanıyor. Dimitri kat kat giyinmiş. Aslında hepimiz öyleyiz. Mevsim kış ve Dimitri'nin gittiği yerde donma tehlikesi çok ama *çok* gerçek.

Catherina arabadan kabarık beyaz bir kürk manto ve bir çift kaymaz botla çıkar. Bordo deri eldivenlerini giyer, her zamanki gibi sert ve şirret görünür. Bir veda bile etmeden jete doğru yola koyuluyor.

"Yürü Dimitri," diyor omzunun üzerinden. "Şimdiki zaman gibisi yok."

Küçük kardeşim bana sert bir bakış fırlatıyor. "Bana *onu* neden yanımda getirmem gerektiğini bir daha hatırlatır mısın?"

Aurora nazıkçe, "Kocasını görmek için sabırsızlanıyor," diyor. Anlaşamadıklarını bilsem de karım yine de nazık olmaya çalışır. İyi kalpliliği onda sevdiğim pek çok şeyden biri.

Dimitri, Aurora'yı yanağından öpmek için hareket etmeden önce bana kısa bir sarılıyor. "Sandra ve Charlotte'a her gün resmimi gösterdiğinden emin ol. Amcalarının yüzünü unutmalarını istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "En fazla birkaç günlüğüne gideceksin."

"Evet ama bebekler pek de parlak hafızalarıyla tanınmazlar."

"Şu lanet uçağa biner misin? Burada kırım donuyor." Dimitri güler.

"Pekala, pekala. *İyi yolculuklar* ve tüm o güzel şeyler." "Döndüğünde görüşürüz."

Aurora ve ben Dimitri ve Catherina'nın uçağa binişini izliyoruz. Uçak havalanıp birkaç dakika içinde gökyüzüne yükselene kadar orada kalıyoruz. Uçağın ufukta bir noktadan başka bir şey olmayarak küçülmesini ve sonunda bulutların üzerinde kaybolmasını izlerken, göğsümde bir umut ışığı yanıyor. Muhtemelen sadece babamın bilinen son yerini teyit edebildi, ancak ne durumda olduğunu belirleyemediler.

Onlarca yıl kilitli kalmak... Bu tür bir izolasyonun bir insana ne yaptığını hayal bile edemiyorum. Onunla ilgili anılarım çok bulanık. Eskisi gibi olmama ihtimali çok yüksek. Gerçekten ne bekleyeceğimi bilmiyorum.

Aurora, "hayatım," diyor. "Çocukların yanına dönmeliyiz."

Home.

Bu benim gurur duyduğum bir şey. New York'taki soğuk, aşırı geniş çatı katı dairemin günleri çoktan geride kaldı. Artık renk, hayat ve gürültü dolu mütevazı evimizi tercih ediyorum. Küçüklerim zamanlarının çoğunu uyuyarak geçiriyor ama ben onların huzuru ve dinlenmesiyle büyük bir rahatlık buluyorum. Eşim ve çocuklarım beni ayakları yere basan insanlar olarak tutuyor; bu da asla hafife almayacağım bir şey.

Zihnim sık sık kargaşa içinde, günün her saati çalışıyor. Bölgesel anlaşmazlıklar, iş görüşmeleri, kendimi kontrol altında tutmak... Bazen çok yorucu oluyor. Bazen geceleri uyuyamıyorum, hep bir sonraki adımı düşünüyorum. Hesaplamalarıma dahil etmem gereken çok fazla hareketli parça, çok fazla müttefik, düşman ve tarafsız taraf var.

Aurora bana bir bardak viski uzatarak, "Al," diyor.

Kanepede bana katılıyor. Şömine çıkırdıyor, sıcaklığı bu mesafeden bile tenime sızıyor. Sandra ve Charlotte hemen yanımızdaki beşiklerinde, her zaman ulaşabileceğimiz bir yerde.

"Aklında ne var?" diye soruyor, çünkü biliyor. Benim karım *her zaman* bilir.

"Sadece... hayat hakkında düşünüyordum."

Aurora kıkırdar. "Ağır şeyler."

"Söyleyeceğim."

"Bana anlatmak ister misin?" Eğiliyor ve omzumun kıvrımını öpüyor.

"Yükünü biraz hafifletir."

Bu kadına bayılıyorum. İki dil biliyorum ve *hala* onu ne kadar sevdiğimi anlatmaya yetecek kelime yok.

"Burada mutlu musun?" Ona soruyorum. "Kendini görmeyi düşündüğün yer burası mı?"

Aurora gülümsüyor. "Hayır, hayatın bu şekilde gelişeceğini hayal edebileceğimi sanmıyorum ama mutluyum." Beni incelerken gülümsemesi azalıyor.

"Bu ne hakkında, Misha?"

"Sadece pişman olmadığımı bilmek istiyorum. Benimle olmaktan ve bunun gerektirdiklerinden."

Aurora yüzümü kavıyor ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

"Seni aptal adam. Hiçbir şeyden pişman değilim."

"Söz veriyor musun?"

"Sana hiç yalan söyledim

mi?" Sırıttıyorum. "Hayır.

Asla."

"Ve bu yakın zamanda da değişmeyecek."

İçkimi sehpanın üzerine bırakıp Aurora'yı kucağıma çekiyorum. Beni bacaklarının arasına alıyor, göğsünü benimkine bastırıyor. Memnun bir şekilde mırıldanıyor, dudaklarının kenarları muzip bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Seninle olduğum sürece," diyor, "kadar mutluyum." "Bunu duyduğuma sevindim," diye cevap veriyorum ve onu tüm varlığımla öpüyorum.

EPILOGUE

MEn sevdiğim günler Mikhail'in evde kaldığı günler. Onun gururlu bir kız babası olduğunu çok çabuk keşfettim. Artık bizim İkizler emekleyecek yaşa geldiklerinde, onu çoğu zaman onlarla birlikte yerde, oturma odasının zeminindeki büyük oyun minderinin üzerinde buluyorum.

Güvenli e-posta sunucularımızdaki güncellemeleri tamamlayıp aşağıya indiğimde, kocamı kızlarımızla birlikte oyun minderinin üzerinde yatarken buluyorum, elinde bir kitap açık. Charlotte yüzükoyun kocamın göğsüne uzanmış, minik ellerinin toplayabildiği tüm güçle gömleğini kavırıyor. Sandra onun yanında dik oturmuş, kitabın renkli resimlerine bakıyor.

"*Dada*," diye okuyor ve sayfadaki kelimeyi işaret ediyor. "*Dada* diyebilir misin?"

Sandra ve Charlotte gevezelik ediyor ama tutarlı sesler çıkaramıyorlar.

"Haydi, aşklarım. Yapabilirsiniz. *Da-da*."

Gülüyorum, yerdeki aileme katılıyorum. Sandra hemen bana doğru emekliyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Onu kucağıma alıyorum ve küçük sevimli yanaklarından öpüyorum. "Gerçekten de ilk kelimelerinin baba olmasını istiyorsun, ha?"

"İlk devrildiklerinde sen de buradaydın," diye belirtiyor. "Onların ilk sözü ben olmalıyım. Bu adil olur."

"Oh, bu işler böyle mi yürüyor?"

Başını sallıyor ve dikkatini kitaba geri veriyor. Sayfalar çiftlik hayvanları, küçük bebekler ve onların antropomorfik yüzü babalarıyla doludur. "*Dada*," diye tekrar deniyor Mikhail.

Kızımın saçlarının tepesinden öpüyorum. "Ne dersin prenses? Eğer söylersen, baban çok sevinecek."

"Anne..." Sandra coos. "Anne."

Bir kahkaha krizine giriyorum, göğsümde sıcaklık çiçekleri açarken küçük kızıma sıkıca sarılıyorum. "Bu doğru, bebeğim. Ben senin annenim."

"Bekle, bekle," diyor, o da gülerek. "İkide bir yapıyorum. Tekrar deneyeyim. *Charlotte-Dada*. Dada de. Hadi, tatlım. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Charlotte kocaman mavi gözleriyle babasına bakıyor. Ağzını açıyor ve küçük eliyle uzanıp parmaklarını Mikhail'in sakalına doluyor. "Anne," diyor.

Mikhail'in yüzündeki ifade beni tekrar kaybetmeme neden oldu.

"Yaralıyım," diyor ama sesindeki eğlence açıkça belli oluyor. "Bu en büyük ihanet. Bundan kurtulabileceğimi hiç sanmıyorum."

Charlotte emekleyerek yanıma geliyor ve kucağımda kardeşine katılıyor. Kollarımı onlara doluyorum, olabildiğince mutluyum.

"Eminim yaşayacaksın," diye takılıyorum ona.

Mikhail başını sallar, elini kanayan kalbinin üzerine koyar. "Hayır, bu mantıklı. Sen benim de favorimsin."

"Tam bir ahmaksın."

"*Senin sapın.*"

Gözlerimi deviriyorum. "Kalkmama yardım eder misin? Öğleden sonra atıştırmalarının vakti gelmişti. Birazcık bile acıttıklarında nasıl olduklarını bilirsin."

Ben Charlotte'u tutarken Mikhail Sandra'yı aldı. Bana elini uzatarak ayağa kalkmama yardım ediyor. Mutfakta şef akşam yemeğini hazırlamanın tam ortasında. Mikhail'in başını hızlıca sallaması onu bir süreliğine dışarı göndermesi için yeterli oluyor.

Kızlarımızı mutfak adasındaki mama sandalyelerine oturttuk ve önlüklerini giydirmek için birlikte çalıştık. Bu bir takım çalışması. Sandra bunu bir şampiyon gibi karşılıyor, küçük bir melek gibi kıpırdamadan oturuyor. Charlotte ise önlüğünün bir tür ceza olduğunu düşünüyor. Önlüğü taktığımızda durmadan kıvranıyor ve ağlıyor.

Mikhail sadece kıkırdar. "Yemeğinizi giymek istemezsiniz prenses."

Ona bir kavanoz erik püresi ve plastik bir kaşık veriyorum. "Son zamanlarda kardeşlerinden haber aldın mı?" Sandra'yı her seferinde azar azar beslerken soruyorum.

Kocam Charlotte'u beslemeye çalışırken yüzünü buruşturuyor, kaşları saf bir konsantrasyonla çatılmış. "Dimitri bu sabah bana bir mesaj gönderdi. Hâlâ Saint Petersburg'da Fedorovlar ve Bortnikler arasındaki barış görüşmelerini denetliyor."

"Neden tekrar aracı olarak gitme ihtiyacı duydu?"

Mikhail, Charlotte'a bir kaşık yedirmeyi başarır. Hiçbirini tükürmüyor. "Orada tanık olarak tarafsız bir tarafa ihtiyaçları vardı. Antonov'un ateş gücü ve nüfuzuyla aptalca bir şey denemeye daha az meyilli olacaklar. Yani, deneyebilirler ama bizimle savaş halinde olmak onlara hizmet etmeyecektir."

"Umarım Dimitri iyi olur."

"Eminim iyi olacaktır. Aptal olduğunu biliyorum ama gerektiğinde ciddi de olabiliyor."

"Peki ya Pyotr? Bu sabah internette CyberFort-Frost Security birleşmesini okudum. Anlaşmaya yaklaşıyorlar gibi görünüyor."

Mikhail omuz silkiyor. "Pyotr'un bana mesaj atacak zamanı nadiren oluyor ama sanırım her şey yolunda gidecek. Küçük bir şirketi ilk kez satın almıyoruz."

"Peki ya Luka?"

Kocam gülümsüyor. "Oh, artık benimle *hiç* konuşmuyor."

Kaşlarını çatıyorum. "Konuşmuyor mu?"

"Onu bilirsin. *Seni düşünüyorum* mesajı gönderemeyecek kadar huysuz."

Gülüyorum. "Haklısın. Bu çok karakter dışı olurdu." Biraz ayıldım ve "Peki ya annen?" diye sordum.

Mikhail cevap verirken kaşlarını çatıyor. "Geçen haftadan beri hayır. Babamdaki değişikliklerden bahsetmek ona acı veriyor. O aynı adam değil..."

"Yaşadığı onca şeyden sonra, hem de bu kadar uzun süre, farklı bir adam olması şaşırtıcı değil," diye mırıldanıyorum elini sıkarak. Başını sallayıp bana gülümsüyor ve ben de ona, "Annen ona ulaşacaktır. Tüm hatalarına rağmen babanı her şeyden çok seviyor. Ona ulaşacaktır."

"Umarım öyledir."

Atıştırma malıklarını yiyip karınlarını doyurduktan sonra kızlarımı uyumaları için üst kattaki çocuk odasına götürme vakti geldi. Muhtemelen birkaç saat içinde tekrar uyanacaklar, ancak bu Mikhail'e ve bana umutsuzca hak ettiğimiz küçük bir sessiz zaman verecek.

Kızlarımızı teker teker beşiklerine yatırırken Mikhail'in güçlü sırtına hayranlık duyuyorum. Böylesine güçlü bir adamın çocuklarımıza karşı bu kadar şefkatli ve dikkatli olduğunu görmek beni asla şaşırtmıyor. Sandra ve Charlotte'un küçük gözlerinin kapanması çok uzun sürmüyor, umarım kafalarının içinde en tatlı rüyalarından başka bir şey yoktur.

Koridora çıkıp ocuk odasının kapısını kapattığımız anda Mikhail bir kolunu ortama doladı. Sırtımı karşı duvara yaslamak için öne doğru adım atarak beni kendine çekiyor. Öpücüğü ateşli ve sahiplenici bir şekilde geliyor. Ona karşı inlemekten kendimi alamıyorum, vücudum içgüdüsel olarak ona doğru eğiliyor.

Vücudunun şeklini ve ağırlığının baskısını biliyorum. Onunla ilgili her şey tanıdık ve güvenli - ve bu nedenlerden dolayı kendimi vahşi hissetmeme neden oluyor. Bir bacağımı kalçasına geçiriyorum ve sikiinin kalçamın iç kısmına yaptığı sert baskıyı memnuniyetle karşılıyorum.

"Ne diyorsun, kedicik? İkizlere oynamaları için küçük bir kardeş verelim mi?"

Sırıtlıyorum. "Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım efendim."

Son

Umarım Mikhail ve Aurora'nın aşk hikayesini beğenmişsinizdir. Harika haber, gelecekte onların sonsuza dek mutlu olmalarına BURADAN hızlıca ilerleyebilirsiniz.

Mikhail kardeşin Dimtri'nin hikayesindeki romantizmine BURADAN göz atın.

**Son olarak, bir sonraki sayfada başka bir mafya romanı için özel bir ön bakış yer alıyor. Bir Amazon Top'u olan İrlandalı Kral'a göz atın
75 bestseller, bir sonraki sayfada!**

İRLANDA KRALI (ÖN İZLEME)

**İrlanda mafyasına sızma planım mı?
Bir asker bul. Kapıdan içeri girmek için flört edeceğim. Ve en iyi
arkadaşımı kurtarmak. Ama tam o sırada çenesi düşmüş gümüş saçlı
bir adam beni fark etti.
Ve o bir asker değil. Mafya tahtı için sırada o var.**

Connor beni alaşığı etmeye kararlı. Ve ben
de onun hayatını cehenneme çevirmeye
hazırım.

Ancak küçük bir sorun vardır: Görmezden gelinemeyecek kadar yoğun bir
çekim.
Babam olacak yaşta olduğundan bahsetmiyorum bile.

En iyi arkadaşımın hayatını nasıl kurtarabilirim?
Tek düşünebildiğim Connor'ın gözlerimin vücudumu taramasıyken.
Her santimetrekaremi yutmakla mı tehdit ediyorsun?

CHAPTER 1

CLAIRE

Tiki ay önce...

"Ciddi olamazsın. *Striptiz kulübünde* iş mi buldun? Katherine, lütfen bana bunun bir tür şaka olduğunu söyle."

Liseden en iyi arkadaşım olan Katherine Sampson, her zamanki kendinden emin, soğukkanlı haliyle gülümsedi. Az önce zerre kadar mutlu olmasam da, şehrin en havalı erkek kulüplerinden biri olan Pussycats'te çalışmak için gereken özelliklere sahip olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Katherine uzun boylu ve muhteşemdi, uzun siyah saçları, büyük göğüsleri, kalp şeklinde bir poposu ve bir Instagram fitness influencer'ının vücudu vardı. Hepsinin ötesinde ne ile çalıştığını biliyordu. Erkeklerle şansım hiç yaver gitmezken, Katherine'in onları uzak tutmak için bir alev makinesine ihtiyacı vardı.

"Çok ciddiylim." Üzerinde bir çift kısa kot şort, sütyeni ve başka hiçbir şey olmadan dolabının önünde durdu. Durgun bir şekilde kıyafetlerini karıştırdı. "Yemin ederim, bir dolap dolusu eşya var ama sahnede işe yarayacak tek bir şey bile yok. Tamamen yeni bir gardırop almam gerekecek."

Döndü ve bana bir gülümseme daha attı.

"Ve haftada bin beş yüz kazandığımda, bunun için param olacak."

"Katherine," dedim ellerimi kalçalarımaya koyarak. "Ciddiyim."

Sözlerimin hiçbir etkisi olmadığından emin olmamı sağlayacak bir şekilde sırtıttı.

"Tam bir öğretmen modundayken adımı hep böyle söylüyorsun. Bunu sana hiç söylemiş miydin?"

"Öğretmenlik yapmıyorum; senin için endişelenen biri gibi davranıyorum! Katherine, cidden..."

Parmağını kaldırdı, yontulmuş kara kaşlarını kavislendirdi. "Nefesini bana ders vererek harcayacaksan, en azından sahne adımı kullanmaya başlayabilir misin? İnsanların beni bu isimle çağırmasına alışmam gerek."

"Sahne adın mı var?" Bu iş her geçen saniye daha da çılgınca bir hal alıyordu. "Tabii ki istiyorum. Ne yani, oraya dans etmek için mi çıkacağımı sanıyorsun?"

DJ de 'Katherine'i alkışlayalım' diyecek!" Bu söz üzerine o kolay, melodik kahkahasını attı. "Lütfen."

İçimi çektim ve tüm bu durumun ne kadar çılgınca olduğuna inanamayarak başımı salladım. "Tamam, ısıracağım. Sahne adın ne?"

Bana cevap vermek yerine odanın ortasına atladı, bir poz verdi ve sonra dans etmeye başladı.

"Kiki, beni seviyor musun? Biniyor musun? Yanımdan asla ama asla ayrılmayacağını söyle." Dansını bitirdiğinde Katherine bir kahkaha patlattı.

"Bekle, bu Drake şarkısı mı?"

gülümseyerek yatağının kenarına oturdu ve bir çift yüksek topuklu siyah ayakkabıya uzandı - dünya tarihinde striptizciler dışında hiçbir kadının giymediği türden.

"bir soruyu ancak sen sorabilirsin." "Yani... Kiki?"

Gülümsedi ve başını salladı, ayakkabılarını giymek için yatağa oturdu. "Bence kulağa hoş geliyor. Katherine'den de çok farklı değil, bu yüzden alışmakta fazla zorlanmayacağım."

Hiçbir şey söylemedim ve çocukluğumuzdan beri tanıdığım arkadaşımın minimal kıyafetler giyip sahnede soyunmaya hazırlanmasını izledim.

"Bu iyi bir fikir değil," dedim. "Sen-"

Katherine bana doğru sert bir bakış fırlattı, gözleri parladı.

"Neyim ben? Ne bileyim, barmenlik ya da garsonluk yapmam, zar zor geçinmem gerekirken para kazanmak için zamanımı boşa mı harcıyorum?"

"Hayır, ondan değil. Sadece bu iş kolu tehlikeli bir alan olabilir. Neye hakkında hiçbir fikriniz yok."

Bir sert bakış daha. "Evet, benim hiçbir fikrim yok ama senin var, değil mi? Zeki Claire, her zaman herkes için en iyisini bilir, değil mi?" Kelimeleri söylerken sesi keskin bir hal aldı. Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz,

ancak, soğukkanlılığı düştü ve bir iç çekti. "Özür dilerim, haddimi aştım."

"Hayır, haklısın. Yani, herkes için neyin doğru olduğunu bildiğimi düşünme gibi bir eğilimim var."

"O zaman neden kendi kararlarımı vermeme izin vermiyorsun? Bilirsiniz, aslında yaptığım şey hakkında biraz düşündüğüme güvenmiyor musunuz? Bu iş benim bu hayattan çıkış biletim olabilir." Eliyle çevresini, son bir yıldır yaşadığı eski püskü Dorchester stüdyo dairesini gösterdi. "Daha güvenli bir yerde yaşamayı karşılayabilir, yeniden ders almaya başlayabilir ve kendim için bir şeyler yapabilirim, anlıyor musun?"

"Anladım." Yatağa doğru ilerledim ve onun yanına oturdum. "Gerçekten anlıyorum. Mesele senin bu kararı düşünmeden aceleyle verdiğini düşünmem değil. Mesele senin bilemeyeceğin şeyleri bilmem. Bu kulüp, Pussycats? Bana adını söylediğinde tanıdık gelmişti ve şimdi nedenini biliyorum."

"Müdavimlerinden biri olduğun için mi?" Katherine bana sinsisi bir gülümseme fırlattı.

Güldüm. Böyle karanlık bir ruh halini aydınlatmakta her zaman başarılı olmuştu.

"Hayır, çünkü bir süre önce aldığım bir davadan hatırlıyorum. Bu kulübün ve şehirdeki diğer kulüplerin İrlanda mafyasına ait olduğuna dair söylentiler var."

Gülme sırası ondaydı. "İrlanda mafyası mı? Ne bu, Scorsese filmi mi?"

"Mafyanın eski moda bir şey gibi görüldüğünü biliyorum, Kat, ama Boston'da yaşıyoruz - İrlanda mafyası Ellis Adası günlerinden beri var ve hala şehrin orasında burasında parmakları var. Striptiz kulüpleri daha vicdansız tipler arasında popülerdir çünkü mükemmel bir para aklama düzeneğidir."

"Tamam, konu yasalar olduğunda işinizi biliyorsunuz. Ama oraya gidip gördüm ve her şey tamamen yolunda görünüyordu. Konuştuğum adam profesyoneldi ve müşteriler ya müşterileri etkilemek isteyen zengin iş adamları ya da güzel bir kıza biraz ilgi için iyi para ödemekten çekinmeyen kripto inekleri gibi görünüyordu. Ev kuralının yüzde yüz el değmemesi olduğundan bahsetmiyorum bile - ben istemediğim sürece bana dokunamazlar."

Koltuğumda kıpırdandım. "Sen bir yetişkinsin ve sana ne yapacağını söyleyecek değilim. Ama sadece sana göz kulak olduğumu anlıyorsun, değil mi?"

Katherine sıcak bir şekilde gülümseyerek elini omzuma koydu.

"Biliyorum. Sen her zaman beni kolladın. Biz de her zaman birbirimizi kolladık."

"Evet. Ve umarım bunun yakın zamanda değişeceğini düşünmüyorsunuzdur."

"Zeki olduğun kadar inatçı olduğunu da biliyorum. Ve bu yönünü seviyorum. Ama bu yapmam gereken bir şey. Güven bana, ne yaptığımı biliyorum. Bu iş beni olmam gereken yere götürecekt."

Gülümsemekten kendimi alamadım, kollarımı açtım ve onları etrafa savurdum
On

u. "Seni seviyorum, Kat."

O da bana sarıldı. "Ben de seni seviyorum. Her şeyi bilen biri olsan bile."

Günümüz...

"Haydi!" İki elimle kapıya vurdum.

", Tanrım." Dairenin içinden yumuşak, ipeksi bir ses geldi.

Kapıdaki süslü, elektronik kilit bir klik sesiyle açıldı.

Beni karşılayan kadın şaşırtıcı derecede güzeldi. Tarçın rengi teni ve o kadar derin, karanlık ve şehvetli gözleri vardı ki bir an öylece bakakaldım. Boyu ufak tefek olsa da mal varlığında küçük bir şey yoktu. Kız iri göğüslere ve neredeyse gerçek gibi görünmeyecek kadar yuvarlak bir popoya sahipti. Siyah bir gecelik giymişti, ayakları çıplaktı ve parmakları ışıltılı bir gümüş rengine boyanmıştı. Boynunda o kadar pahalı görünen süslü bir elmas kolye vardı ki, bir şekilde dikkati göğüslerinden başka yöne çekmeyi başarmıştı.

Sinirli bir ifadeyle beni bir aşağı bir yukarı süzdü, ne kadar sinirli olduğunu saklamak için hiç zahmet etmedi.

"Evet?"

"Merhaba, ben Claire, Katherine'in arkadaşıyım."

Kız başını yana eğdi. "Katherine?"

Dudaklarımı büzdüm, bu kızın sadece Kat'in oda arkadaşı değil, aynı zamanda Pussycats'teki dansçı arkadaşlarından biri olduğunu hatırladım.

"Kiki. Ben Kiki'nin en iyi arkadaşıyım." Kat yeni işine başlayalı birkaç ay olmuştu ve ben yeni işine alışmaya yaklaşamamıştım bile.

Ona öyle diyordum.

Bana birkaç kez daha yukarıdan aşağıya baktı. "Sen onun en iyi arkadaşı mısın? O zaman neden seni daha önce görmedim?"

O konuşurken, daireyi daha iyi görebilmek için omzunun üzerinden baktım. Bulunduğu bina şık ve moderndi ve şehir merkezindeki sahilin yakınında yükselen yeni apartmanlardan birinin on üçüncü katında yer alıyordu. Yüksek pencereler akvaryuma ve North End mahallesine bakıyordu. Ancak içerisi başka bir meseleydi. burada paket servis kutuları, mobilyaların arkasına gelişigüzel atılmış giysiler, büyük televizyonun önündeki masada bir reality şovun sessizde oynadığı bir tür içki şişesi vardı.

Dağınıklık tuhaftı ve Kat'e hiç yakışmıyordu. Çoğundan daha alışılmadık bir yaşam sürmüş olsa da, bu onun düzenli olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Çünkü siz dokuzdan beşe çalışıyorsanız ve arkadaşınız mesaisine akşam onda başlıyorsa, bu kahve içmek için buluşmayı pek de kolay hale getirmez."

Kalçasını yana eğdi, hâlâ şüpheli gözlerle bana bakıyordu. "Dinle, seni tanımıyorum. Eğer Kiki'yi görmek , ona onu arıyorsun."

"Biliyor musunuz? Bunun için zamanım yok."

Konuşurken bir adım öne çıktım, kadının yanından hızla geçip daireye daldım.

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

"Arkadaşımı arıyorum. Polisleri aramak ister misin? Hadi ara."

Daireye doğru ilerlerken kadın kızgın bir ses çıkardı. Oturma odası küçük bir koridora açılıyordu, sonunda bir banyo ve iki yanında iki kapı vardı.

"Hangisi onun?"

Omzumun üzerinden baktım, oda arkadaşım dudaklarını büzmüş ve sanki polisi olaya dahil etmek isteyip istemediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Polisleri ara," dedim tekrar, onunla alay ederek, ona meydan okuyarak. "Onlarla konuşmak istememen için bir neden yoksa tabii. Belki de *ben* gidip onları ararım." Telefonumu kotumun arka cebinden çıkarıp havaya kaldırdım. "Ondan haber almayalı iki günden fazla oldu ve her gün en az bir kez konuşuyoruz; teknik olarak onu kayıp kişi olarak bildirebilirim."

Kadının gözleri parladı, geldiğinden beri yüzünde ilk kez panik belirdi. İfadesi bana iki şey söylüyordu: Bir şeyler dönüyordu ve bu şey büyük olasılıkla yasa dışıydı.

"O sağdaki oda. Sadece aradığınızı bulun ve gidin."

Durumda üstünlük ondaymış gibi davranmaya çalışıyordu ama ağzından çıkan her kelimedede bir şeylerin ters gittiğinden ve söylediğinden daha fazlasını bildiğinden daha da emin oluyordum.

Aceleyle sağdaki odaya girdim, tavandan tabana pencereleri olan küçük bir yatak odası, iki sandalyenin sığabileceği kadar küçük bir balkon ve diğer tarafta küçük bir masa vardı. Oda darmadağındı, giysiler sanki Katherine oraya gelmiş ve aceleyle toplanmış gibi her yere saçılmıştı. Dağınıklık bir yana, odada kişisel hiçbir şey yoktu; duvarda ne bir sanat eseri, ne de odanın uyumak dışında bir amaçla kullanıldığını gösteren kişisel bir hatıra ya da resim vardı.

Etrafı karıştırdım, dağılmış giysileri kaldırdım, Kat'ten bir iz bulmaya çalıştım. Ama hiçbir şey bulamadım; ne anahtar, ne cüzdan, ne para, hiçbir şey. Etrafıma bakınırken, ensem birinin sizi izlediği zamanki gibi yandığını hissettim. Döndüğümde Kat'in oda arkadaşının yatak odasının kapısında durduğunu gördüm, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde endişeli bir ifade vardı.

"Adın ne senin?" diye sordum. Avukat moduna geçtim; ses tonum keskindi.

"Um, Diamond." Gerçek adının bu olmadığına şüphe yoktu. Ama fark etmezdi.

Onun yanına gittim. "Yapacağımız şey şu Diamond. Sen ve ben bu saçmalığı keseceğiz ve sen bana Kat'e ne olduğunu anlatacaksın."

Önceki öfkesinin bir parıltısı geri döndü. "Bir gün buradaydı, sonra çekip gitti."

"Öylece gitti mi? Tek kelime etmeden mi?"

Diamond kollarını büyük göğüslerinin altında kavuşturdu. "Ben de öyle dedim." "Peki ya iş? Gidiyor muydu? Yoksa durdu mu?"

Orada da mı görünüyorsun?"

Gözleri yana kayd, bu birinin size saçma sapan şeyler anlatmaya çalışacağının işaretiydi.

"Cuma gecesi vardiyası vardı ve sonra gitti. Onu en son o zaman gördüm."

"Peki buradan mı yoksa işten mi ayrıldı?"

Bu, kitaptaki en eski çapraz sorgu numarasıydı. Çoğu insan öyle olduğunu düşünse de çok iyi yalancı değildi. Birini size bir masal anlatırken yakalamanın en kolay yollarından biri, ona bir şey söyleme şansı vermek, sonra da ayrıntılar ve detaylar isteyerek çelme takmaya çalışmaktı. Zamanın yüzde doksanında, ne söylediklerini hatırlamaya çalışırken kendi kelimeleri üzerinde tökezlerlerdi. Diğer yüzde onluk kısımda ise karşınızda gözünüzün içine baka baka yalan söylemekten çekinmeyen gerçek bir sosyopat vardı.

Diamond, ne kadar küstah olsa da sosyopat değildi.

"O... buradaydı. Tam buradaydı. Yani, kanepede televizyon izliyordu. Sonra garip davranmaya başladı, eşyalarını almaya gitti. Sonra da gitti."

Diamond kürsüde olsaydı, hikayesinde milyonlarca delik açabilirdim. Ancak bunun için zamanım yoktu.

Gösterişli elmas kolyesine doğru başımı salladım.

"güzel mücevherlerin var. İyi para kazanıyor olmalısın. Tabii zengin bir hayranınız yoksa."

Diamond'ın eli kolyesine gitti. Sanki her an koşup elinden alacakmışım gibi kolyeyi korumacı bir tavırla tutuyordu.

"Bunu kendim aldım. Bana inanıp inanmamanız umurumda değil."

Tek kelime etmeden bir süre ona baktım ve alnında ince bir ter tabakası oluştuğunu fark ettim. "Yani bunlar birinden hediye değil miydi? Belki de Kat'e bir şey yapan ve senin bu konuda sessiz kalmanı isteyen birinden?" Damarlarımda kan dolaşmasına rağmen sesimi çıkarmadım. Diamond'ın gözlerinde yaşlar oluştu, alt dudağı titriyordu. Sonunda hıçkırıklara boğuldu.

"Ben... Ben başka ne yapacağımı bilemedim! Her şeyi berbat ettim!"

Yakınlarda bir kutu mendil vardı, hemen gidip aldım ve birkaç tane çıkarıp ona verdim. Diamond gözlerini silerken nasıl bir kadınla karşı karşıya olduğumu anladım; belki alışkın olduğu para ve ilgiden dolayı biraz kibirliydi ama derinlerde bir yerde boyundan büyük işlere kalkıştığını anlayacak kadar da zekiydi.

"Eddie'ydi."

İçgüdülerim gerildi. Pussycats hakkında araştırma yapmış, mekânı işleten bir avuç İrlandalı mafya adamının isimlerini öğrenmiştim. Ama emin olmak istedim.

"Eddie kim?"

"Eddie Coonan."

Ve işte oradaydı. Eddie Coonan bu kasabanın patronuydu, güçlü olduğu kadar acımasız bir adamdı. Pussycats, Boston'da el attığı pek çok işten biriydi. Eğer Kat onun kötü tarafına geçmiş olsaydı.

Bu düşünceyi aklımdan uzaklaştırdım ve elimdeki konuşmaya odaklandım.

"Eddie Coonan. Adamı tanıyorum."

Hâlâ gözyaşlarıyla dolu kahverengi gözlerini bana çevirdi.

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Ben bir savunma avukatıyım. Bu şehirde Eddie Coonan adını duymadan hukuk alanında herhangi bir sıfatla çalışamazsınız."

"O zaman onun neler biliyorsun."

"Kesinlikle öyle. Şu anda öyle görünmüyor olabilir ama ben iyi adamlardan biriyim. En önemlisi, Kat'in, Kiki'nin güvende olduğundan emin olmaktan başka bir şey istemiyorum."

Diamond gözlerini bir kez daha sildi, yavaşça başını sallaması onu kazandığını gösteriyordu.

"Bir hafta kadar önce, Kiki bana birkaç erkek arasında geçen ve duymaması gereken bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu söyledi."

"Ne tür bir konuşma?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bana söylemedi. Her ne olduysa endişeliydi, onu hiç görmediğim kadar korkmuş görünüyordu."

"Tamam, sonra ne oldu?"

Diamond gerildi. Birazdan söyleyeceği şeyin duymak isteyeceğim bir şey olmadığına dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Diamond, anlat bana." Dalga geçmediğim zamanlarda kullandığım avukat sesimle konuştum.

Dudaklarını büzdü ve bir kez daha başını salladı.

"Eddie kulübün etrafında dolaşmaya, kızlarla konuşmaya başladı. İlk başta, normalde yaptığı gibi bizden birini istediğini düşündüm."

"Normalde yaptığı gibi mi? Bu ne anlama geliyor?"

"Arada sırada yeni kızlara bakmak için kulübe gelir. Hoşuna giden birini bulur ve ona birlikte vakit geçireceklerini söyler."

Eddie gibi adi, acımasız bir adamın kadınlara böyle davranması fikri midemi bulandırmaya yetiyordu.

". Bana ne olduğunu anlat."

"Bir şekilde kızlardan birinin bir şeylere kulak misafiri olduğu kulağına gitmiş. Sanırım içlerinden biri Kiki'yi dinlerken görmüş. Eddie hepimizle şahsen konuşup ne bildiğimizi öğrenmek istedi. Onunla bir gezintiye çıkmamı istedi. Başta bir şey söylemek istemedim ama Boston Diamonds'ın önüne park edip bana ikramda bulunacağını söyleyince ben de..."

"Mücevher için arkadaşını mı sattın?"

Gözleri panikle parladı.

"Anlamıyorsun! Eddie'yi benim kadar tanıımıyorsun. O böyle çalışır. Önce size yağ çekmeye, parayla istediğini almaya çalışır. Ve eğer bu işe yaramazsa..."

"Eski havuç ve sopa rutini."

"Ha?" Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi ve neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığını anlayabiliyordum.

"Boş ver. Devam et."

"Başım beladaysa, beni sorguya çekmesinden dayaktan başka bir şey elde edebileceğimi düşündüm, anlıyor musun?"

"Ne oldu?"

"Ona söyledim. Ona konuşmayı dinleyenin Kiki olduğunu söyledim. Çok korkutucuydu. Anlamıyorsunuz. İyi olduğu zamanlarda bile korkutucu, hatta daha da kötü."

"Peki sonra ne oldu?"

"Başta bir şey yoktu ama iki gün önce Kiki ortadan kayboldu." "Kendi başına mı gitti? Yoksa onu götürdüler mi?"

Tekrar başını salladı. "Ben... Ben bilmiyorum." Diamond bir kez daha hıçkırarak ağlamaya başladı. "Yemin ederim, ona bir şey olmasını istemedim!"

Bir kez daha, duyduklarım karşısında duyduğum öfkeyi bir kenara ittim. Diamond'ın ağlamasına bakılırsa, ondan daha fazla bir şey öğrenemeyeceğimi anlamıştım.

"Beni dinle. O yerden ayrılmalı ve şehirden gitmelisin."

Gözlerini kaldırdı ve bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Bırakmak mı?" diye başını salladı. "Anlamıyorsun; bırakamam. Bütün bunları," elini etrafındaki apartmana doğru salladı, "sadece Pussycats'te çalıştığım için karşılayabiliyorum."

"Tüm bunlar oda arkadaşının hayatına değer mi?" Ona sordum.

Bana boş boş baktı ve ondan daha fazlasını alamayacağımı biliyordum. Daireden çıkmak ve bir sonraki adımımı belirlemek için Diamond'ın yanından geçip gittim.

Asansöre bindiğimde gördüklerim ve duyduklarım üzerine düşündüm.

Tanrım, Kat. Neden Eddie gibi bir adama bulaşmak zorundaydın ki? Sen bundan daha zekisin.

Eddie'yi tanırdım, onu ve emrindeki adamları bilirdim. Zengindiler, güçlüydüler ve istediklerini elde etmek için ne gerekiyorsa yapmaktan çekinmiyorlardı. En önemlisi, neredeyse dokunulmazlardı.

Önemli değildi. Arkadaşımı bulmak zorundaydım. Ama nasıl?

CHAPTER 2

CONNOR

I Kapının diğer tarafındaki kadının acı çektiğini iniltilerinden anlayabiliyordu.

Midemi bulandırdı.

Hayatım boyunca şiddetle uğraştım ve kalın bir deri geliştirmeseydim bu dünyada bu kadar uzun süre hayatta kalamazdım. Ancak kadınların peşinden gitmek, çizgiyi çektiğim yerd.

Üstelik bu anlamsızdı. Kadın Eddie'nin zaten bilmediği tek bir kelime bile söylememişti. Kartelle yapılacak anlaşma hakkında bir şeyler duymuştu ve belki başka birine söylemiş, belki de söylememişti. Kimseye tek kelime etmediğine yemin etmişti ama bunun bir önemi yoktu. O küçük odada, günde bir şişe su ve şurada burada birkaç lokma yemekten başka bir şey yemeden üç lanet gün geçirmişti.

" saatleri dışında nöbet mi tutuyorsun evlat?"

Kapıdan uzaklaşıp üst katlardaki ofislere çıkan merdivenlere doğru döndüm. Bir çift cilalı, siyah elbise ayakkabısı, ardından lacivert pantolon ve ona uygun bir takım elbise ceketi görüldü. Son olarak patronum ve ailenin reisi Eddie Coonan'ın gülümseyen yüzü belirdi.

Eddie uzun boylu ve ağırdı, gençlik günlerinden çok farklıydı. Kalın gövdesi ve etli yüzüyle, daha genç olduğu günlerde lakabının "sıska Eddie" olduğunu hayal etmek zordu. Açık tenli ve kırmızı yüz hatlarına sahip İrlandalı olduğu her halinden belli olan yüzünde yer alan yeşil gözleri, bizimki gibi bir organizasyonun tepesine çıkmak için gereken entrikacı zekâyla parlıyordu.

Altmış dört yaşından daha yaşlı görüldüğünü inkâr etmek mümkün değildi. Merdivenlerden inerken çıkardığı hırıltılar hiç de ilham verici değildi.

Sağlığına da pek güvenmiyordu. Yine de kendini, hafife alınmaması gereken, sorumlu bir adam edasıyla taşıyordu.

Eddie'nin arkasında Frank Horrigan vardı, Eddie'nin özel koruması. Adam hırçındı -pahalı bir takım elbise giymiş bir aslan, gözleri karanlık ve cansızdı. Her zaman olduğu gibi hareketsiz ve sessizdi, Eddie'nin arkasında durduğunda elleri önünde kenetlenmişti, uzun, ateş kırmızısı saçları her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde bağlanmıştı. Frank sakın görünüyordu ama ne tür bir şiddet uygulayabileceğini biliyordum, bizzat görmüştüm.

"Misafirimizi kontrol ediyordum. İçeride pek iyi vakit geçirmiyor gibi görünüyor." Ben de cevap verdim.

"Amaç da bu zaten Connor." Eddie benimle aynı Dublin aksanıyla konuşuyordu. Gerçi yıllarca Amerika'da yaşadktan sonra benimki biraz yumuşamıştı. Eddie'ninki öyle değildi, adamın sesi yeni inmiş gibiydi. "Kapının diğer tarafında bir spa odası yok." Başını sallayarak iç çekti. "Lanet olası Flannigan. Yine ağzını bozuyor, kulüpteki kızlara büyük görünmeye çalışıyor, içlerinden birinin gözlerinin kamaşmasını ve bu kadar büyük, iyi bağlantıları olan bir adam olduğu için ona biraz amcık vermesini umuyor."

"Flannigan," dedim. "Nerede o?"

"Onun için endişelenme." Frank sanki sözleri donmuş, buz sarkıtları sarkıyormuş gibi konuştu. Arkadaşımız Flannigan'ın akıbeti hakkında bana iyi bir fikir verecek kadar çok şey söylemişti.

Eddie kapıya doğru bir adım atarak dinlemek için boynunu uzattı. Diğer taraftan daha fazla inilti geldi.

"Belki de onu öldürmeliyiz," dedi Eddie. "Bildikleriyle gitmesine izin vermekten daha kolay olacağı kesin."

Frank'in sakın yüzü sanki bir düğmeye basılmış gibi hevesle canlandı.

"Bana iki dakika verin, halledeyim. İki saat ve cesedi asla bulunamayacak."

Eddie sanki kızıdan kurtulma fikri onun için bir şakadan başka bir şey değilmiş gibi kıkırdadı.

"Sakin ol Frankie," dedi muhafızının omzunu sıvazlayarak. "Karar verdiğimde, ilk öğrenen sen olacaksın."

Bir şeyler söylemek zorundaydım. "Biz kadın öldürme işinde değiliz, Eddie."

"İhtiyacımız öyleyiz," diye Eddie. "Peki neden onu savunuyorsun? Kızıdan hoşlanıyor musun? Eğer öyleyse, bir şeyler söylemeliydin. I

Frank onu hırpalamadan önce onunla biraz eğlenmene izin verirdi."

Sözleri karşısında içim bir kez daha sıkıştı. Pussycats'in bir striptiz kulübü olduğu doğrudu ama Eddie'nin orada çalışan kadınlardan bahsetme şekli midemi bulandırmayı asla başaramamıştı. Yaşlı adamın yıllar geçtikçe gözümdeki parlaklığını kaybetmesinin nedenlerinden biri de buydu.

"Sadece söylüyorum," dedim. "Gitmesine izin verirsin, sessiz kalması için ona biraz para verirsin ve bu iş biter. Yaptığı şey yüzünden bir can almanın anlamı yok. Zavallı kız bunların hiçbirinin içine çekilmeyi istemedi."

"Evet, bu konuda haklısın. Ama o da bu işin içine çekildi. Kaderin sizi hiç beklemediğiniz yerlere götürme şekli vardır. Ve bu genç kadın için kader onu tam da buraya getirdi." Etrafına altın bir halka sarılmış sosis gibi görünen kalın bir parmağıyla kapıya vurdu. Omuz silkti. "Ayrıca, o bir striptizci Connor, sokaktaki sıradan bir fahişeden daha fazlası değil. Bu kızların kendilerini elmaslarla ve pahalı kıyafetlerle süsleyip, cebinde yirmilik olan herhangi bir John'a sakso çekecek bir sokak fahişesinden daha iyi olduklarını düşünmeleri komik."

Bir kez daha, o anda hissettiğim iğrenme duygusuyla savaştım.

"Sadece söylüyorum patron, eğer ondan almak istediğin daha fazla bilgi varsa, o zaman ona biraz iyi niyet göstermek iyi bir fikir olabilir."

Eddie yavaşça başını salladı ve konuyu biraz düşündü.

"Yemin ederim evlat, bugünlerde kalbin çok yumuşak. Şu haline bak, bir genç kızın hayatını kaybetmesi fikri için ter döküyorsun." İç çekti. "Ama haklısın. Anlaşma şu: O sürdüğü hayatta tutmayı o kadar çok *istiyorsun* ki, ona göz kulak olabilirsin. Neyse, benim yapacak işlerim var. Hadi, Frank."

Eddie gitmeden önce bana bir kez daha baktı, bu da benim hakkımdaki fikrinin biraz değiştiğini, o anda benim hakkımda ne düşüneceğinden tam olarak emin olmadığını gösteriyordu. Saniyeler sonra gitmişti, kapının diğer tarafındaki kıza biraz daha zaman kazandırmayı başardığım için rahatlamıştım. Umarım bu, onu oradan nasıl canlı çıkaracağımı bulmam için bana bir şans vermeye yeterdi.

Başka bir şey düşünmeden sert bir alkış omzuma çarptı. "Şimdi şu yepyeni bebek bakıcısına bakın!"

Küçük kardeşim Kellan'ın bana katıldığını anlamak için dönmeme gerek yoktu.

"Saçmalıklarını kendine sakla, Kel. Şu anda havamda değilim."

Etrafımdan hızla geçerek, iyi döşenmiş salonu süsleyen yan masaya oturmak için ayağa fırladı. Kellan ve ben birbirimizin neredeyse tıpatıp aynısıydık; her ikimiz de aynı uzun boylu, geniş omuzlu fiziğe ve aynı koyu kırmızı, dalgalı saçlara sahiptik; ancak Kellan'ın saçları benim tercih ettiğim biraz daha uzun stilden ziyade kırpılmıştı ve benimkiler de kalın gümüş çizgilerle kaplıydı. Annemizin buz mavisi gözlerine sahip olan benim aksime, onunkiler İrlandalı babamızinkilerin koyu yeşiliydi. Kellan kahverengi deri ayakkabılar, dar, açık mavi bir pantolon ve kolları ön kollarına kadar kıvrılmış beyaz bir düğmeli ceket giymişti. Yüzünde her zamanki coşkusu ve arsız tavırları vardı.

"Nasıl bir ruh hali içinde olduğunu anlayabiliyorum," dedi Kellan. "Dikkatli olmazsan seni patronun kötü tarafına çekecek bir ruh hali."

"Dinliyor olsaydın sorardım ama küçük kardeşimi tanıyorum." "değildi. Araya girip seni durdurma dürtüsüne direnmek zorunda kaldım. aptalca bir şey söylüyor. Olay nedir? İçerideki kızdan hoşlanıyor musun?" Kapıya doğru başını salladı.

"Mesele ondan hoşlanmak değil," dedim. "Daha çok masum bir insanı öldürmek istememekle ilgili."

"Evet, ben de senden daha fazla sevmiyorum."

"O zaman casusluk yapmak yerine devreye girmeliydin. Yaşlı adamı yapmak istediği şeyden vazgeçirmek için senin yardımını kullanabilirdik."

"Yardıma hiç ihtiyacın yokmuş gibi geldi. Ayrıca, eğer birlikte olsaydık, bu *ikimizin* de bebek bakıcılığı için kancaya takılacağı anlamına gelirdi. Hayır, teşekkür ederim."

Gözlerimi kaçırdım, son yirmi dakikanın olayları üzerime çökmüştü. "Oh hayır," dedi Kellan. "Böyle bakmandan hiç hoşlanmıyorum, hem de hiç. Bir şeyler düşündüğünüz anlamına gelir."

"Çünkü öyleyim. Bu hayatın hiç de sanıldığı gibi olmadığını hissettiğin oldu mu?"

"Ne yani, parayı, güzel kıyafetleri, arabaları ve güzel kadınları mı kastediyorsun?"

"Hadi ama Kel, bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun. Para kanlı para ve sahip olduğumuz tüm pislikler onunla satın alındı. Ve kadınlar..." Kapıya doğru başımı salladım. "Bu onun karanlık tarafı."

Kellan bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Yıllardır bu işin içindesin ve *şimdi mi* tereddüt ediyorsun?"

"Bu ikinci bir düşünce değil. Daha çok... yaşlı adamın işleri götürdüğü yönle ilgili şüpheler. Son zamanlarda Eddie'de bir gariplik var. Patronum

zavallı bir kızı böyle bir odaya atmayacağını ve dinlememesi gereken bir şeyi dinlediği için onu "öldürmeyi" düşünmeyeceğini biliyordu."

"İşte burada yanıyorsun. Eddie hep böyleydi. Aradaki fark şu ki, artık sen ve ben bunu düzenli olarak görebilecek kadar yüksek rütbedeyiz."

Belki de haklıydı.

"Her iki şekilde de mutlu değilim. O kızı aç bırakıyorlar, onu kırmaya çalışıyorlar. Bu iğrenç bir şey."

Kellan içini çekerek elini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Katılıyorum. İster inan ister inanma, ben de seninle aynı fikirdeyim Connor. Ama... bu bizim hayatımız, anlıyor musun? Nasıl yapacağımızı bildiğimiz tek şey bu."

"Yani böyle bir şeyi görmezden mi gelmem gerekiyor?"

"Bilmiyorum kardeşim. Ne yapacaksan yapacaksın. Ama işimizin karanlık tarafıyla ilgili bu kadar sinirleniyorsan, bazı şeyleri yeniden düşünmenin zamanı gelmiş olabilir. Yine de bunu kendi sahnende yap. Senin ya da benim ihtiyacımız olan son şey patronun bize yan gözle bakmasıdır."

Bu konuda haklıydı. Eddie'nin hayatla ilgili kuşkularım olduğu izlenimine kapılması bana da Kellan'a da iyilik getirmezdi.

"Her neyse." Kellan oturduğu yerden zıpladı. "Annem daha önce benimle temasa geçti, bu akşam onun evinde akşam yemeği için uygun olup olmadığını sormamı istedi. Ona izin vereyim mi?"

Güldüm. "Sanki bu konuda bir seçeneğim varmış gibi konuşuyorsun. Ona gelmeyeceğimi söylersem, teslim olana kadar telefonumu havaya uçuracağını çok iyi biliyorsun."

"Aferin delikanlı," dedi ve yanımdan geçerken elini bir kez daha omzuma vurdu. "Ona iyi haberleri vereceğim. Bebek bakıcılığı konusunda da iyi şanslar kardeşim."

Bununla birlikte koridora yöneldi ve gitti. Bir kez daha yalnızdım ve önümdeki kapıya bakıyordum.

"Tanrım," dedim nefesimin altında. "Ne düşünüyordum ki ben?"

Telefonumu cebimden çıkardım ve bir blok ötedeki Shaun's'tan birkaç sandviç siparişi verdim. Bu iş bittikten sonra elimi yüzümü yıkadım ve mekanın ana katındaki bardan biraz su aldım. Sandviçler geldi ve onları elime alarak kapıya döndüm. Kızı besleyecektim, ona son birkaç gündür geçimini sağladığı bir şeylerden daha fazlasını verecektim.

Belki onu konuşturabilir, bu durumdan kurtulmasını sağlayacak bir şeyler söyleyebilirdim. Her iki durumda da, bunu önlemek için üzerime düşeni yapmadan ölmesine izin vermeyecektim. Kapının kilidini açtım ve içeri girdim.

CHAPTER 3

CONNOR

Hçeri girdiğimde gözlerim korkuyla parladı.
"Ne istiyorsun lan?" Neredeyse gülecektim. Genç kız cesaret.

Aceleyle odanın köşesine doğru ilerledi, kendisiyle benim arama mümkün olduğunca mesafe koydu. Bir an etrafıma bakındım ve odanın durumuna dikkat ettim. Duvarların boyası çatlamış, pis bir yerdi; yukarıdaki sert halojen ışıklar her türlü kir, pislik ve küfün görünmesine izin veriyordu. İki yanında katlanır sandalyeler bulunan bir masa ve buruşuk bir yatak örtüsünden başka bir şey yoktu. Odanın içler acısı hali, kulübün lüks ve eski tarz dekora sahip geri kalanıyla keskin bir tezat oluşturuyordu.

Bu zavallı kızın son birkaç gününü orada geçirdiğini, her anının bir sonrakinin sonuncusu olup olmayacağı sorusuyla tüketildiğini fark etmek beni hasta etti.

"Sakin ol." Masaya doğru bir adım attım, çantayı ve suları masanın üzerine koydum. "Buraya seni incitmeye gelmedim."

Kadın . "Evet, eminim."

Kız, Kiki, sert görünüyordu. Kirli ve dağınıktı, dudağı şişmiş ve yanağı morarmıştı. Buna rağmen güzelliği parlıyordu.

Aklıma bir fikir geldi.

"Dinle, sadece konuşmak istiyorum, hepsi bu." Yiyecek torbasına doğru başımı salladım. "Yiyecek güzel bir şeyler getirdim. Gerçek bir yemek için havanda olabileceğini düşündüm. Ama kısa bir süreliğine de olsa buradan çıkmaya ne dersin?"

"Buradan çıkmak mı?"

"Evet. Koridorun sonunda bir oda var, buradan biraz daha güzel. Seni sonsuza kadar orada tutamam, ama manzara değişikliği için iyi olabileceğini düşündüm. En azından sen yemeğini yerken ve biz konuşurken."

Bana tamamen haklı bir şüpheyile baktı. "Adın ne senin?"

"Connor. Sen de Kiki'sin, değil mi?" Başını salladı.

"Memnun oldum, Kiki. Gel hadi."

Çantayı ve suları alıp kapıyı açtım. Kiki koridora daha şüpheli baktı, sanki dışarıda saldırmak için bekleyen bir haydut çetesi olabilirmiş gibi. Olmadığını görünce beni takip etti.

Onunla yan yana yürüdük, ikimiz kulübün arka koridorunda ilerliyorduk. Boş ofisin kapısına ulaştık ve onun için açtım. Ofis daha güzeldi; yumuşak, pelüş deri koltuklar ve şehrin sokaklarına bakan bir pencere vardı. Kiki'nin gözleri içeriği taradı ve aklında ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Şimdi," dedim, çantayı ve suyu oturma alanındaki masanın üzerine bırakarak. "Yardım etmek isteyen biri olarak buradayım. Bunu yapmamın ilk yolu da sana kaçmayı aklından bile geçirmemeni söylemek olacak."

Sanki az önce yakalanmış gibi olduğu yerde donakaldı.

"Böyle düşündüğün için seni suçlamıyorum. Ama burası kaçmaya kalkarsan seni oracıkta vuracak adamlarla dolu. Git ve otur, biraz yemek ye. Dediğim gibi, sadece konuşmak istiyorum."

Kiki, dikkatlice kanepeye doğru ilerleyip çantayı almadan önce bana başka bir güvensiz bakışla baktı. Bir sandviç çıkardı, yemeğin kokusu havayı dolduruyordu.

"Biri parmesanlı tavuk, diğeri . Hangisini istersen al. O kadar açsanız ikisini de alın."

Önce parmesanlı tavuğu aldı ve yavaşça açtı. Söylediğim gibi olduğunu görünce, birkaç ısırık alacak kadar açarken elleri bulanıklaştı. Bir kez, sonra iki kez ısırıldı, bir kadının yediğini hiç görmediğim kadar hızlı yiyordu.

"Aç olduğunu biliyorum ama biraz ağırdan almaya çalış. Birkaç gündür neredeyse hiçbir şey yemeden yaşıyorsun ve tüm bunları çok çabuk yersen miden deli gibi ağrıyacak. Suyunu yudumla; bırak sindirilsin."

Büyük bir itidalle sandviçi bıraktı ve birkaç yudum su içti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu işi bittiğinde.

"Soruna soruyla cevap vereyim aşkım. Neden burada olduğunu biliyor musun?"

"Çünkü duymamam gereken bir şey duydum."

Su şişemi açtım ve masanın arkasına oturdum. "Bu doğru. Ama bu cevabın sadece bir kısmı."

"Evet, biliyorum. Diğer kısmı ise kime söylediğim konusunda yalan söylediğimi düşünüyorlar."

"Bu konuda haklısın. Patron duyduklarını tüm kasabaya anlattığından çok emin."

"Ama o ."

Yüzümü buruşturdum. "Sana bir tavsiye vereyim. Sakın ama *sakın* patrona hatalı olduğunu söyleme. Onunla bu şekilde konuşursan o güzel yüzün yakın zamanda sahneye çıkmaya uygun olmayacak."

Hiçbir şey söylemedi ve sandviçinden bir ısırık daha aldı.

"Neden en baştan başlamıyoruz?" diye sordum. "Bana konuşmayı anlat. Neden yaptığınızı ve ne duyduğunuzu anlatın."

Kiki yavaş bir nefes aldı. "Mickey Flannigan'dı. Bir gece Pussycats'te vardiya arasında soyunma odasıdaydım, kendi işime bakıyordum. Tam sırada Mickey içeri daldı, yüzünde kocaman, aptal bir sırıtiş vardı. Yanımda oturdu ve büyük olaylardan, İrlanda mafyasının bir kartelle iş yapmak üzere olduğundan, sizin Rusya yerine güneyden silah getirmeye başlayacağınızdan bahsetmeye başladı."

Elimi yumruk yaptım. Mickey aptalın tekiydi.

"Yani soyunma odasına girdi ve bunu tüm dünyanın duyması için ilan mı etti?"

Gözlerini devirdi. "Her gibi beni etkilemeye çalışıyordu. Ayrıntıları halletmekle görevli adamlardan biri olduğunu, Eddie'nin anlaşma bittiğinde tüm sıkı çalışması için onu yakın çevresine alacağını söyledi. Her şey onun dolambaçlı yollardan bana tonlarca parası olan bir kodaman olmanın eşiğinde olduğunu anlatma çabasıydı, sanki tek yapması gereken bana bir tomar yüzlük göstermekmiş ve ben de hemen o anda donumu indirecekmişim gibi. Aptal pislik."

Son kısım konusunda haklıydı. Mickey iş nüfuzunu kullanmaya geldiğinde pek de kurnaz sayılmazdı. Bunun bedelini ödemişti.

"Birisi ," dedim. "Bu yüzden buradasın."

"Evet, hiç de . Ama neden bunun için cezalandırılıyorum? Kimin kime silah sattığı değil. Sadece sahneye çıkmak, birkaç saat boyunca kışımı sallamak, paramı kazanmak ve sonra eve gitmek istiyorum."

"İşlerin böyle yürümemesi çok kötü," diye cevap verdim. "Bu tür olayların etrafında dolaşırsan, öyle ya da böyle bu saçmalığın içine çekilirsin."

"Bu saçmalığın içine çekilmek istemiyorum. Sadece eve gitmek istiyorum. Eddie'yle konuş ve beni burada tutması için bir neden olmadığını söyle."

"Hiç nedeni yok mu?" Ayaklarımı masadan kaldırıp öne doğru eğilerek sordum. "Bana *kimseye* söylemediğini mi söylüyorsun?"

Gözleri parladı, Kiki önündeki masaya baktı. Tereddütü açıldı ve bana yalan söylediğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

"Bana doğruyu söyle," dedim, ses tonum keskin bir hal almıştı. "Güven bana kızım, şu anda sahip olduğun arkadaşla en yakın şey benim, seninle nehrin diğer tarafında bir yerde sığ bir mezar arasında duran tek kişiden bahsetmiyorum bile. Anladın mı beni?"

Dudaklarını büzdü, benimle göz teması kurmadı.

"Başka kimseye söylemedim."

Yalan söylemesi kaldırılabileceğimden çok daha fazlaydı. Yumruğumu masaya sertçe vurdum, çıkan *gümbürtü* Kiki'nin koltuğunda zıplamasına neden oldu.

"Bana yalan söylemeyi kes. Yaşamak istiyorsan, lanet zincirimi sallamayı bıraksan iyi edersin."

Sessizlik havayı doldurdu. Sonunda başını bir kez daha salladı.

"Kimseye söylemedim!"

Yalan söylediğini biliyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hayal kırıklığıyla homurdanarak yerimden fırladım ve Kiki'ye doğru koşarak bir elimle bileğini, diğer elimle de yemeği tuttum.

"Hey!" Su şişesi hâlâ elindeydi, onu odadan çıkarıp koridora geri götürdüm. Nezarethaneye vardığımızda onu içeri ittim ve yiyecek torbasını küçük masanın üzerine attım.

"Daha işimiz bitmedi," diye homurdandım. "Seni tekrar gördüğümde konuşmaya hazır olsan iyi olur. Hayatın buna bağlı."

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitlemeden önce bir yanıt beklemedim.

Tekrar yalnız kaldığımda, elimi saçlarımın arasında gezdirirken hayal kırıklığıyla başımı salladım.

Yalan söylüyordu, buna şüphe yok. Ama soru neydi? Birini mi koruyordu? Kiki bizim organizasyonumuzda olmayabilirdi, ama anlatmış olabileceği herhangi birinin kaderini anlayacak kadar zekiydi.

Her iki durumda da, biraz araştırma yapmam gerekiyordu. Kiki'nin gerçek adını, nerede yaşadığını, arkadaşlarının, oda arkadaşının, erkek arkadaşının ve ona yakın olan diğer herkesin isimlerini öğrenmem gerekiyordu.

O sığ mezar konusunda haklıydım. Eddie, Kiki'nin planlarına engel olabileceğine dair en ufak bir ihtimal olduğunu düşünse bile bir an bile tereddüt etmezdi. Hayatı tam anlamıyla benim ellerimdeydi.

İşe koyulma vakti gelmişti.

ÖN İZLEMENİN SONU

Hikayenin [tamamı için buraya tıklayın](#)

ABOUT THE AUTHOR

K.C. Crowne Amazon'un en çok satan 10 kitabından biridir.
Tüm kitaplar Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR ve tek başına okunabilir.

Antonov Milyarderler Serisi
En Yüksek Teklifi Veren | Bekar Baba

Özgürlüğün Dağ Adamları Serisi
Dağ Adamı Bebek | Dağ Küçük | Dağ Tarafından Nakavt | Bebek İçin İçin Edilen Babasının Arkadaşı İçin | Dağ Adamı İçin Üçüzler | Dağ Tarafından Alınan | Dağ İçin Gizli Bebek Adamı | Adamı Adamı Adamı | Dağ Adamının Kazara Sürpriz | Dağ Adamının Hediyelerini Teslim Etmek | Dağ Babasının Kaderi | Şanslı Cazibesi | Rakibi | Dağ Dağ Küçük Kasaba Dağ Babası Dağ Dağ Adamının Adamının Adamının Adamının Noel Sürprizi | Hediyesi | Dağ Adamının Sevgilisi'yu | Big Daddy | Üç Dağ Adamıyla Havai Fişekler Etmek | Bay Doğru Taklit

Denver Doktorları Serisi
Doktorun Sırrı | Doktorun Sürpriz Doğumu | İrlandalı Doktorun Gizli Bebekleri | Milyonerin Sürpriz Üçüzleri | Doktorun Bebek Planı | Yeni Zelandalı Doktor Tarafından | Doktorun Görevler | Milyar Dolarlık Hata | İrlandalı Doktor Hediyesi | İrlandalı Doktorun Emirleri | İrlandalı Doktorun Sevgilisi | En İyi Arkadaşının Babası İçin Gizli Bebekler | Yan Kapıdaki Bebek Gizli | Mafya Doktoru İçin Gizli Bebekler |

Gümüş Tilki Babalar
Doktor Baba | Tabu Baba | Babanın En İyi Arkadaşı | Babanın Kanunu | Eski Erkek Babası | Kızı | Arkadaşının Eski En İyi Arkadaşının Kızı | Babanın Baba | Babanın En İyi Arkadaşıyla | Noel Babasının | Gizli | Vegas | Şapantısı | Kraliyet İrlanda Kralı Baba |

Lumberjacks of Grizzly Falls Serisi
Lumberjacked | Oduncunun Bebeği

Gökkuşaklı Kanyonları Kovboy Serisi
Tabu Kovboy | Kovboyun Babaları | Bebeği Kovboy | Güney Cazibesi | Kovboyun Geline

Büyük Kötü Babalar Serisi
Büyük Kötü Doktor | Büyük Prens | Büyük Tabu Baba | Baba Kötü | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük | Büyük Kötü Dağ Kardeşleri | Kötü Kötü Kötü Patron | Kötü Dağ Adamı | Mühür | Şeker Baba

Sakallı Kardeşler Dağ Adamı Serisi
Dağ Babası | Güzel ve Sakallı | Gelin ve Sakallı | Yapılı ve Sakallı |

Manhattan İtfaiyecileri Serisi

Büyük Kötü Bebeğiİtfaiyecinin Kötü İtfaiyeci|_ Büyük _Büyük Kötü İtfaiyeci Baba||

Spenser Kız Kardeşler Ters Harem Serisi

Men on a Mission| Dört İtfaiyeci ile Noel| Kirli Kovboylar

KC'nin Amazon Kataloğunun tamamına göz atın

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.